C. F. REKA

FRIDA LORNE NYOMOZ

6. kötet

AZ ÁRULKODÓ KETREC

6. kötet: Az árulkodó ketrec

Ilonának ajánlom a kötetet.

© C. F. Reka

www.rekairasai.hu

1. fejezet: A megbízás

Kimerült fújással leültem az irodában az íróasztalomhoz. Az egész délelőttöt terepen töltöttem, a Silver park fájának lombos ágai között rejtőzve. Sikerült is lencsevégre kapnom a hűtlenkedő párt az ügyfelem válóperéhez. A jól végzett munka örömével most kényelembe helyeztem magam, hogy lazább iratrendezési feladatokkal fejezhessem be a napot.

Előtte még ellenőriztem a fiókomból előkotort talpas tükörben, hogy a leskelődés hányattatásai után sikerült-e előnyösen megtűznöm rövidre-tépettre vágott, tűzvörösre festett hajamat. A robogóm visszapillantója ugyanis nem volt ideális a művelet elvégzéséhez. Meg is kellett állapítanom, hogy elég szerencsétlen lett a frizura, így újraszúrtam kristálydíszes csatommal. Még elszáradt falevélmaradványokat is lepöcköltem a csőtopom oldaláról.

Abban bíztam, hogy hamarosan megérkezik az asszisztensem, Mrs Blackhawk. Az egykor könyvtárosnőként dolgozó, most már nyugdíjas nő ritkán vállalt kimozdulós feladatokat. Ma végre sikerült rábeszélnem, hogy legalább a szomszéd város pékségéig vonszolja el magát. Összegyűjt egy-két pletykát az ügyünkhöz - a helyi hírek felszedése az ő szakterülete.

Az asszisztensemre várva, nekiláttam három mappa átválogatásának, ám ekkor civakodás zaja csapott fel az előtérben. Felnéztem az iratpakolásból.

Mrs Blackhawk ért be, és a fülénél fogva húzott be egy tizenéves srácot a váróból. A halványbarna bőrű, alacsony fiún bő farmer és lezser póló lógott. Rövid, éjszín haja ziláltan keretezte arcát. Slampos felöltözése pont a szöges ellentéte volt Mrs Blackhawk takaros kötött kardigánjának és vasalt pamutszoknyájának. A fiú szakadt tornacipőben csoszogott be a volt könyvtárosnő erőteljes noszogatására. Közben bőszen hangoztatta:

- Nem csináltam semmit! Az égvilágon semmit!

- Mi történt? - hagytam félbe a mappa rendezését.

A srác tovább tódította:

- Az öreghölgy minden ok nélkül rám támadt.

- Mert irodai kelléket lopott - adta meg a magyarázatot az asszisztensem.

- Dehogyis - tiltakozott a suhanc. - Ilyen előítéletes vádaskodást...

Mrs Blackhawk közbevakkantotta:

- A saját szememmel láttam, hogy elvettél egy csomag rajzszeget a hirdetőtáblánk mellől.

- Hozzá sem nyúltam semmihez. Csak azért gyanúsítgat, mert nem vagyok olyan papírfehér bőrű, mint maguk!

Úgy döntöttem, ideje véget vetni a perpatvarnak. Csettintettem ibolyaszínűre lakkozott körmű ujjaimmal:

- Oké, elég! Te ott, mutasd, mit csórtál el!

- Semmit - hőzöngött tovább a fiú. - Már a feltételezésük is sértő...

Megnyúltam az asztalomon pihenő telefonért:

- Hívom a biztonságiakat.

Erre egyből előkotorta a zsebéből a skatulyányi tűzőkapcsot, és ledobta a kávézóasztalkánkra:

- Tessék, csak fejezzék már be végre a cirkuszt! Izé, jobb lenne, ha inkább meghallgatnának, mert fontos munkaügyben jöttem.

- Munkaügyben? Ugyan már! - ciccent Mrs Blackhawk. Eleresztette a srác fülcimpáját, és eltotyogott az íróasztalához, hogy nekilásson előkészíteni a ma estig még átnézendő számlákat. Én sem sok figyelmet szenteltem már a fiúnak, újra szétnyitottam magam előtt az iratgyűjtőt. Azt hittem, elhúzza a csíkot a sikertelen lopási kísérlete után.

Azonban a suttyó nem tágított, sőt, csípőre tett kézzel beállt a helyiség közepére, hogy kénytelenek legyünk rá figyelni.

- Mire vársz még itt, fiacskám? - szólt rá ekkor az asszisztensem. - Örülj, hogy nem hívtuk a biztonságiakat, szedd a sátorfádat!

- Ne beszéljen úgy velem, mint ha éretlen kölyök lennék! A múlt héten töltöttem be a tizenhatot.

Mrs Blackhawk csak vont egyet megereszkedett vállán:

- Nem tehetek róla, hogy körülbelül tizenkettőnek nézel ki.

Az alacsony srác képén látszott, hogy ismét készül szájalni, úgyhogy megelőztem:

- Akárhány éves vagy, nyilván belátod, hogy hátráltatsz a munkánkban. Viszlát!

- De tényleg munkamegbízással jöttem. Melót akarok rendelni a maguk irodájától.

Összenéztünk az asszisztensemmel.

- Igazán? - csippentette össze a szemét az idős nő. - Mégis, miféle megrendelésről beszélsz?

- Hát, izé...

- Kétlem, hogy lenne pénzed megfizetni a szolgáltatásainkat. - Így én, mielőtt a fiú válaszolhatott volna. - Jobb, ha most lelépsz, még a végén elriasztod a tehetős klienseinket.

A srác arcáról ekkorra eltűnt a magabiztos hetykeség, és váratlanul egyik lábáról a másikra nehézkedett:

- Légyszi, ne legyenek már ilyen szívtelenek! Nagy gáz van.

- Nem vagyunk jótékonysági szolgálat - próbáltam leállítani azonnal. *Nem hiányzik, hogy végig kelljen itt hallgatnunk egy rongyos kölyöktől az eszébe jutó összes problémáját. Tuti, hogy nincs is szó semmiféle megrendelésről! Akármi legyen is a mondandója, úgyis az jön ki belőle a végére, hogy zsére lenne szüksége, és alamizsnát akar kunyerálni tőlünk. Még csak az kéne, hogy ilyenekre pazaroljuk az időt vagy a pénzt, amikor az iroda a csőd szélén áll a konkurencia miatt!* Hozzá is toldottam: - Ráadásul, a belépőd sem volt éppen meggyőző.

- Legalább hallgassanak meg!

Újra az asszisztensemre sandítottam, és amikor Mrs Blackhawk végül kelletlen képpel rábólintott, megadtam magam:

- Jól van, ha fél percben össze tudod foglalni a lényeget.

- Egyetlen mondatban is menni fog: Gyilkosság szemtanúja voltam!

A szavait csend követte.

- Úgy érted, hogy láttad, ahogyan megölnek egy embert? - kérdeztem végül vissza, amikor megtaláltam a hangomat a bejelentés után.

- Aha, olyasmi. - A srác lebámult foszlott, piros-fehér tornacipője orrára.

Annyit mondtam rá:

- Hát, ezt őszintén sajnálom. Ha nem tudod feldolgozni a traumát, javaslom, hogy menj pszichológushoz. Viszlát!

- De... de... Azt hittem, ez valami nyomozóiroda...

- Az is. Na, szia!

Vissza akartam térni a mappámhoz, de a fiú nem hagyta:

- Nem csak azért jöttem ide, mert felzaklatott, amit láttam. Mármint, izé... tényleg elég durva volt, de nem az a gáz, hanem, hogy nem derült ki, mi történt. Néztem a híradót, és semmi. Kérdezősködtem a környéken, és mindenki azt hiszi, hogy elutazott az a szegény nő. De... de én láttam, hogy ott fekszik, meg a sok vért...

- Pillanat! - fordult ki a kezemből a mappa tompa puffanással. - Felderítetlen gyilkosságot láttál?

- Aha, ja. Nem tud róla senki. És, izé, úgy gondoltam, hogy szólnom kell. Nem hallgathatok...

Ezen a ponton félbeszakítottam:

- Nem jó helyre jöttél. A rendőrségen kell feljelentést tenned.

- Nem lehet. - A lába fejével nyugtalanul döfködni kezdte a padlón elterülő bolyhos, kerek szőnyeget. - Nem mehetek a zsarukhoz.

- Miért is nem?

- Mert most jöttem ki a sittről.

- És?

Nem válaszolt, csak a szőnyeget rugdosta.

- Szóval, miért nem tehetsz rendőrségi feljelentést? - noszogatta az asszisztensem is.

- Mert... nem igazán lett volna szabad ott lennem. Csak megtetszett egy cucc, és benéztem.

Nem folytatta, lesütött szemmel elhallgatott.

- Betörtél valahová, és ott láttad a holttestet? - próbáltam kikövetkeztetni.

- Nem loptam el abból az átkozott házból semmit! Izé, szóval, a menő hifi szettet elkezdtem lecsavarozni a falról, de amikor megláttam a vért meg a szegény nőt...

A srácot kirázta a hideg, és elharapta a folytatást.

- Zavaros a mondandód, fiam! - figyelmeztette Mrs Blackhawk. - Próbáld meg összeszedettebben az elejétől, máskülönben végképp nem tudunk segíteni.

- Hát, annyi volt, hogy benéztem a villa ablakán, és megláttam a LED tévét. A csajomnak jövő hónapban van a szülinapja, én meg szerettem volna szerválni neki valami ütős cuccot. Folyton melózik, suli mellett a büfében dolgozik, meg ő ápolja a beteg nagymamáját. Csak azt akartam, hogy

örüljön. Gondoltam, a tévé pont elfér a bicajom csomagtartóján, ha jól körbecsavarom a gumipókkal...

- Hol volt ez? - kérdeztem közbe.

- Az utcanevet nem tudom, nem sűrűn járok arra. Elég pénzes környék. Ha kitekerek oda most délután, meg tudom mutatni, mert megismerem a címet a pálmaszobros kertkapujáról.

- Kertkapu? - visszhangoztam. - Udvar is van? Akkor hogyan láthattad meg az utcáról a tévét?

- Hát, lehet, hogy nem az utcáról, hanem már bemásztam a gyepre, és onnan szúrtam ki...

- Szóval, eleve betörni mentél oda?

A srác csak a szőnyeget taposgálta, nem felelt.

- Ez tényleg nem hangzik túl jól - húztam el a számat. - Na, mindegy, folytasd! Mi történt, miután kinézted a tévét?

- Becsengettem, hogy ellenőrizzem, van-e otthon valaki. Nem nyitottak ajtót. Erre benyomtam az ablakot, és beugrottam a tévéért. Közben észrevettem, hogy a hifi még a tévénél is királyabb, és kényelmesebben el is férne a bicón... Izé, annyi a lényeg, hogy épp le akartam szedni a hifit, amikor megláttam, hogy egy nő fekszik a kanapé mögött a padlón. Mindent vér borított körülötte. Hason feküdt, a feje oldalra fordult, a hátán nagy piros seb. A szeme meg nyitva volt, de nem úgy, ahogyan az emberek nézni szoktak, hanem *nyitva*. És egyáltalán nem csukódott be. Olyan üvegtárgyszerű... Nem tudom leírni, még sosem láttam ilyet. Még most is érzem magamon, pedig nem is tekintet volt, nem figyelés, csak valami ürességg.

Tartott kis szünetet, de nem szóltunk közbe, hanem kivártuk, hogy a szőnyeg tapicskolásán kívül másra is képes legyen.

- Persze, egy idő után leesett, hogy halottat látok. - Nagyot nyelt, és inkább keresztet vetett. - Le kellett volna fotóznom a telómmal vagy ilyesmi, de csak álltam ott, mint egy hülye. Totál lefagytam. Aztán közelgő lépteket hallottam a másik szoba felől, és penge fémes súrlódását valamilyen fafelületen... Hát, gondolhatják, hogy ezek után úgy rohantam, hogy majd' a nyakam törtem. Amikor kiugrottam az ablakon, még a térdemet is lehorzsoltam. Vissza sem néztem, eltekertem a bicajjal. Kábé egy rossz horrorfilmben éreztem magam.

- Mikor történt ez?

- Egy hete szerdán, suli után.

- Egy hete?!

- Izé, kicsit sokáig vártam, de nem tudtam, mit tegyek. Aznap este visszaóvakodtam oda, és belestem újra az ablakon. Már sehol sem volt a vér vagy a holttest. Csak egy szőke nő tévézett a nappali közepén teljes nyugalomban. Van egy távoli haverom arról a környékről, néha segítettem neki szerezni pár spanglit... Mármint, úgy értem, egy suliba járunk, onnan ismerem. És őt kérdeztem másnap, hogy ki lakik ott a szobros kapu mögött. Mondta, hogy két nő. Az egyik szőke, gondolom, őt láttam később a tévé előtt. A másik pedig egy Tara Ellison nevű. Őt úgy írta le, hogy feketebőrű, magas, csinos nő. Feltűnően hosszú, göndör hajjal. Pont, mint az, aki ott feküdt a padlón! Tara Ellison volt a halott. Biztos! És a haverom szerint Tara Ellison világkörüli hajóútra utazott. Ez az Ellison már korábban is említette neki, hogy mennyire várja a hosszú, hathónapos utat. Értik? Mindenki azt hiszi, hogy a nő jókedvvel utazgat, közben meg halott!

- Azonnal a rendőrségre kellett volna rohannod, fiam - fogta a fejét az asszisztensem.

Én is csatlakoztam:

- Ez az! Mi van, ha valaki más is veszélyben volt, és te csak úgy ott hagytad a helyszínt?

- Tudom, tudom, de nem akartam visszamenni a sittre. A betörést jó esetben is rám bizonyítanák, de ha nincs szerencsém, még a gyilkosságért is bekasztniznak. Ki tudja, hogy sikerülne-e vádalkut kötni? Már a múltkori eljárásban is én voltam az egyetlen a haverok közül, akit felnőttként ítéltek el, mert anyámnak nem tellett rendes ügyvédre. A többiek fél év javítóval megúszták, én meg bekerültem egy évre a börtönbe... Soha többé nem akarok visszamenni. Megtanultam a leckét.

- Hát, azt látjuk, mennyire okultál... - dünnyögte maga elé Mrs Blackhawk.

- Tényleg sokat fejlődtem. Azóta nem lógok a suliból, vannak új barátaim. Jó útra tértem, esküszöm!

Erre már inkább nem mondtunk semmit.

- Én csak... nem tudtam kiverni a fejemből azt a nézést - suttogta aztán maga elé. - A halott tekintetét. Minden éjjel látom magam előtt. Végül nem bírtam tovább, és eljöttem ide. Rémlett a tévéből, hogy maguk megoldottak valami híres gyilkossági ügyet, és, gondoltam, hátha meghallgatnának.

Féloldalra billentettem a fejem:

- Nem félsz, hogy feldobunk a zsaruknál?

- Hát, de, elég para. De mégis mit csinálhatnék? Már odáig jutottam, hogy bármi jobb, még a börtön is, mint a tudat, hogy nem tettem semmit! Nem akarok annak a szegény nőnek a tekintetéről álmodni. Szeretném, ha békében nyugodna. Ráadásul, mindig eszembe jut, hogy az a fémpengés alak szabadon jár-kel, és talán tényleg mások is veszélyben vannak.

- Jaj, fiam! - sóhajtott fel Mrs Blackhawk.

Némi együttérzés ébredt bennem is a fiú iránt, de erőt vettem magamon, és belekezdtem a sablonos visszautasításba, amelyet a kényelmetlen esetekkel érkezőknek tartogattam:

- Sajnos, nem foglalkozunk ilyesmivel. Az irodánk profiljába a válási ügyek tartoznak...

- Legalább abban segítsenek, hogy elmondjam a bátyámnak! Valahogy úgy, hogy ne derüljön ki, hogy benn jártam a puccos házban. Csak a gyilkosságot.

- Ebben mégis hogyan tudnánk segíteni? - Magam elé húztam újra az iratrendezőt, jelezve, hogy nincs több megbeszélnivalónk. - Ha hazudni akarsz a rokonaidnak, a te dolgod, semmi közünk hozzá.

- De... úgy értem, maguk tudnának szerezni valami nyomot, amit odavihetnék hozzá. És... és akkor nem lenne muszáj elárulnom, hogy benn voltam, hanem ott lenne a maguk bizonyítéka arra, hogy gyilkosság történt...

- Tessék? Mit akarsz te a bátyádhoz vinni? - szakítottam félbe a hadoválását értetlenül. - Mit kezdene a bátyád az általunk szerzett bizonyítékokkal?

- Ja, azt elfelejtettem mondani, hogy a bátyó zsaru. Ráadásul, pont foglalkozik is gyilkossági ügyekkel, sőt, asszem, itt helyben minden nagyobb nyomozást ő vezet. Ha maguk segítenének megfelelő nyomot szerezni, hozzá fordulhatnék, és a többit ő már simán elintézné. A rendőrség hivatalból felderítené az ügyet.

Hátrahőköltem.

- Micsoda?! - tört ki belőlem a kérdés a szakmai érdeklődésnél jóval nagyobb hangerővel. - Mégis, ki a bátyád? A helyi rendőrkapitány?!

Leszegett fejjel bökte oda a választ:

- Juan vagyok, Raul Gomez kapitány legfiatalabb öccse.

Az irodában ekkor síri csend állt be, és Mrs Blackhawkkal mindketten ledöbbenve meredtünk a srácra.

2. fejezet: Az utcán

Próbáltam megtalálni a hangom a srác bejelentése után, de nemigen ment. Az asszisztensem is csak tátogott, mint a partra vetett hal.

Juan felemelte a tekintetét a szőnyeg bolyhairól:

- Mi a gond? Ismerik a bátyámat?

- Persze, hogy ismerjük. - Ennyit bírtam kinyögni.

- Jó, mondjuk, gondoltam, hogy ha egyszer nyomozók, akkor összeakadtak már vele a munkájuk során...

Ekkorra összeszedtem magam. Hátradőltem a görgős székemen, váratlan lendülettel lecsapva a tenyerem a térdemre:

- Oké, belátom, hogy sokkal nagyobb bajban vagy, mint korábban feltételeztük. Ráadásul, a bátyádnak sem hiányzik, hogy ez az ügy így, a jelenlegi formájában elé kerüljön. Ki kellene sütnünk, hogy mit tehetnénk.

- Ugye, hogy jó ötlet lenne, ha maguk ketten nyomokat ásnának elő? - Juan reménykedve fordult hol felém, hol az asszisztensem felé. - Most rögtön nem tudok adni előleget, de jövő héten kapok félhavi fizut a takarítócégtől, akkor majd elintézzük...

- Suli utáni takarításból esélyed sincs kifizetni a díjazásunkat - állítottam le.

- Esetleg kérhetek kölcsön a bátyámtól is.

- Még csak az kéne! A bátyádat messziről kerüld el, amíg nem döntöttük el, mi a teendő!

- Minden este eljárok takarítani - sietett aztán leszögezni. - Majd szépen odaadogatom, amit ott kapok. Tényleg nem valami nagy összeg, de összeszedem...

- Egy életen át eltartana, fiacskám - szúrta közbe Mrs Blackhawk is.

- Akkor mi legyen? Hogyan perkáljam ki a flancos magánnyomozói díjukat?

- Sehogyan - adta meg a választ az asszisztensem mártírképpel. - Frida arra utalt, hogy megfontoljuk, hogy elvállaljuk az ügyedet pro bono.

- De ne reménykedj benne, hogy valaha is bármi más szívességet teszünk még! - tettem hozzá én is körülbelül akkora lelkesedéssel, mintha fogászati beavatkozásra foglalnék időpontot. Ha pénzről van szó, abban mindketten egyet értettünk Mrs Blackhawkkal, hogy nagyjából mindennel szemben elsőbbséget élvez. Mégis, akadt azért néhány kivétel, úgyhogy fanyalogva hozzátettem: - Megnézzük, van-e értelme beleásnunk magunkat az ügybe. Ennyit tehetünk érted.

- Hú, de jó! - élénkült fel Juan egyből, még szökkent is kisebbet örömében. - Ki sem néztem volna magukból, hogy ilyen jófejek, amikor elirigyelték tőlem azt a kis doboz tűzőkapcsot...

- Na, csak vigyázz a szádra, fiam! - morrant rá Mrs Blackhawk. - Nehogy meggondoljuk magunkat!

- Térjünk inkább a tárgyra! - javasoltam, mielőtt Juan végleg eljátssza nálunk minden esélyét a már készülő feleselésével. - Tudja valaki igazolni, hogy múlt hét szerdán tényleg holttestet láttál?

- Hát, senkinek nem árultam el, hogy mi volt a villában, de aznap este elugrottam a csajomhoz. Becky látta rajtam, hogy valami bánt, kérdezte is, hogy mi a gond. Persze, nem mertem semmit mondani.

- Jó, ennyi már elég lehet ahhoz, hogy legalább az alapokat elhiggyük - biccentettem rá. - Beszélnem kell Beckyvel, mielőtt egyeztetni tudnál vele. Hallani akarom, mit mond el magától arról a napról. Beleegyezel?

- Persze, Becky szívesen segít.

- Szavahihető?

- Totál! - bizonygatta Juan a szívére tett kézzel. - Full rendes csaj, mindig igazat mond. Miatta tértem jó útra.

- És, hol találom?

- Szerintem, mostanság végez a suliban, és indul haza a nagymamájához. Talán még elcsípi az iskolakapunál, ott szokott a barátnőivel beszélgetni.

Felkapva a táskámat, meg is lódultam az ajtó felé. Útközben beírattam Juannal a suli nevét a telóm térképalkalmazásába, aztán még eltároltam Juan mobilszámát, hogy kérdés esetén el tudjam érni.

Búcsúzóul odasúgtam Mrs Blackhawknak, hogy tartsa szemmel a srácot, hogy ne tudjon üzenni a barátnőjének, vagy más turpisságon se törhesse a

fejét. Aztán elsiettem az irodaház liftjéhez. Nem árt azonnal ellenőriznem, hogy egyáltalán van-e értelme belebonyolódnunk az ügybe.

*

A lepukkant suli előtt már kiürült a szürke betonudvar. Magányos, színtelenül kornyadozó fa alatt húzódott néhány deszkapad. A legtöbb már elhagyatottan árválkodott, de az egyiken még ült egy csapat tizennégy-tizenöt körüli lány. Nevetgélve videót adtak körbe az egyikük telefonján.

- Melyikőtök Becky? - léptem oda hozzájuk.

Az egyik lány abbahagyta a videó nézegetését a kérdésre:

- Én vagyok. Mit akarsz?

Szaggatott farmert és kockás inget viselt. A haja szőkére melírozott, a tincsek végébe színes gyöngyök fűzve. Apró termetét ellensúlyozta korához képest kirívó magassarkúja.

- Tudunk négyszemközt beszélni? - Egy üres pad felé böktem az állammal.

Becky vállrándítással felkelt, és követett, elköszönve a barátnőitől. A táskáját lustán lóbálta az oldala mellett.

Amikor már kellően eltávolodtunk, kezet nyújtottam a lánynak:

- Frida Lorne vagyok, magánnyomozó. Juan, a barátod küldött.

Nem fogta meg a kezem, csak végigmért erősen kihúzott szemével. Inkább felhagytam a gesztussal, és a tárgyra tértem:

- Szeretnék egy-két kérdést feltenni. Arról a délutánról lenne szó, amikor egy hete Juan...

A lány közbevágott:

- Van alibije! Velem volt egész délután, filmeztünk.

- Öööö...

- Még a címeket is fel tudom sorolni.

- De még azt sem mondtam meg, hogy pontosan melyik napra gondolok.

- Minden délután filmeztünk. Szeretjük a filmeket.

- Most pont egy olyan esetről akarok beszélni, amikor Juan tuti, hogy nem veled volt. Juan maga mondta el nekem, hogy suli után eltekert egy jobb környékre...

- Nem vágsz át ezzel a dumával! Esküszöm az égre, hogy filmeztünk! Juan végig velem volt, ki sem tette a lábát a szobából.

- Hallgass már meg! Juan nincs bajban, legalábbis, egyelőre. Csak azt szeretném megkérdezni, hogy mit láttál rajta, amikor múlt szerda este

találkoztatok...

- Becsszó egész délután velem volt.

- Juannak próbálok segíteni a kérdéseimmel.

- Akkor is végig velem volt.

- Na, jó. Légyszi, hívd fel Juant, és kérdezd meg, hogy ő bízott-e meg engem azzal, hogy idejöjjek kérdezősködni!

- Nincs pénz a karimon.

- Neten keresztül?

- Nincs netem.

- Akkor a barátnőiddel hogyan küldöztétek az előbb egymásnak a videókat?

Nem felelt.

Egy kelletlen ajakrándulással előszedtem a saját mobilomat, beléptem a telefonáló alkalmazásba, és Becky kezébe nyomtam:

- Hívd fel erről!

A lány meresztgetni kezdte a szemét az új telómra:

- Jó kis telefon. Nem akarsz cserélni? Az enyém sem rossz, még csilivili matricákat is ragasztottam a szélére. Nem érdekel?

- Nem, köszönöm. Hívd fel, kérlek, Juant, mert ez fontos és sürgős!

Becky azonban továbbra sem nyomta meg a hívó gombot:

- Miért nem jön ide ő, ha van valami gáz?

- Nincs gáz, csak szerettelek volna először külön meghallgatni.

Egyszerre visszaadta a telefont:

- Figy, majd Juan megmondja, amit akar. Minden úgy van, ahogy ő elmeséli, és ha kell, meg is esküszöm rá. Na, én léptem, még be kell vásárolnom a nagyimnak.

Elsétált a kereszteződés felé.

*

Visszaérve az irodába, le sem pakoltam, csak megálltam az ügyfélváróból bevezető ajtónak támaszkodva.

Odafordultam az asszisztensem asztala mellé ültetett Juanhoz:

- Na, jó, fogjuk rá, hogy a barátnőd megerősítette, hogy furán viselkedtél múlt hét szerdán. Legalábbis, a válaszaiból erre lehetett következtetni.

- Akkor elvállalják az ügyet? - csillant fel a szeme reménykedve.

- Látom értelmét, hogy legalább belenézzünk - adtam visszafogott feleletet. Túlságosan nem örültem az egész esetnek, de nem volt szívem

közömbösen lepattintani. Így hát, nem maradt más, foglalkozni kellett vele. - Gyere, kimegyünk a villanegyedbe, és megmutatod nekem a pálmaszobros kaput. Nem árt, ha mielőbb szétnézek ott.

Egyből fel is kelt, és búcsút intve Mrs Blackhawknak, utánam kocogott a lifthez.

- A hét elején először arra gondoltam, hogy a bátyótól kérek segítséget - mesélte útközben. - De aztán nem tudtam eldönteni, hogy hajlandó lenne-e eltekinteni a betörési kísérletemtől. Valszeg nem, és visszaküldött volna a sittre, így más megoldáson kellett törnöm a fejem.

- Kétlem, hogy jó ötlet lett volna Gomez kapitányhoz fordulni. - Szórakozottan megpörgettem a mobilomat a tenyeremen. - Mármint, nem magad miatt, hanem vele szemben nem lett volna fair ilyen kellemetlen helyzetbe hozni. Te megérdemelted volna a következményeket.

- Tudom, de próbálok helyesen cselekedni, na. Lehet, hogy ez sem sok, de igyekszem. Mondjuk, abban sem voltam biztos, hogy maguk rendesen végighallgatnának. Főleg, hogy amint beléptem, kiderült, hogy micsoda rasszista, előítéletes detektívek dolgoznak itt...

- Tisztában vagy az *előítélet* szó jelentésével? - Csak ennyit válaszoltam, aztán viszont már ügyet sem vetettem a további szájalására, mert azzal foglaltam el magam, hogy elkészítsem az első jegyzeteket a Tara Ellison-ügyről a telóm „Jegyzettömb” alkalmazásában.

*

Miután Juan megmutatta a bicajáról, hogy melyik kapu mögött látta a holttestet, megkértem, hogy tekerjen haza. Nem hiányzott, hogy bárki kiszúrja a környéken, vagy esetleg Tara Ellison gyilkosa ráismerjen. Leállítottam rozészínűre festett robogómat a parkoló szélénél, aztán egyedül fogtam neki a környék bejárásának. A néhai Tara Ellison a Pineapple utcában lakott. Az egyik leggazdagabb környék.

A pálmaszobros épület udvarát többször is megkerültem. A kerítésen kívülről is meg tudtam figyelni, hogy az egyik ablak tényleg be van törve - nyilván Juan nem túl törvényszerű bejutásának következtében -, és csak pár darab nejlonfólia fedte a hiányzó üvegtábla helyét.

Összeszűkített szemmel igyekeztem kivenni, hogy maradt-e nyoma annak, hogy Juan a saját bevallása szerint megsérült az ablakon kiugrás közben. *Remélem, nem hagyott maga után DNS-nyomot vérpacák formájában.*

- Keres valamit? - hallottam meg ekkor egy női hangot a hátam mögül.

Azonnal félbehagytam a villa méricskélését. Megperdültem a tengelyem körül, és középkorú, elegáns asszonyt pillantottam meg. Szőke, egyenesre vasalt haja fényesre fésülve pihent a vállán. A szemének különleges, türkiz színe volt, mint a viharos tengernek. Mélykék kosztümöt viselt, és a kezében laptoptartó irattáska feketéllett. Úgy festett, mint aki épp munkából érkezik.

- Á, helló! - Egyből sikerült derűs arcot öltenem, és hamis mosolyt vetettem rá. - Csak az ismerősöm címét keresem, és elbizonytalanodtam, hogy jó helyen járok-e. Nem ismer véletlenül egy Tara Ellison nevű hölgyet?

- De, Tara a feleségem.

- Szuper, akkor Ön tudna is segíteni! Itt lakik, ebben a házban?

- Itt, de Tara nincs itthon. Megtudhatnám, miért keresi?

- Bizalmas ügyben. Mikor ér haza?

- Elutazott.

- Akkor, tudna adni telefonos elérhetőséget, ahol beszélhetnék vele?

- Tara el akar válni tőlem?

Meglepett a váratlan kérdés, főleg a direktsége. A nő ráadásul olyan nyugodt hangsúllyal tudakolta, mintha az időjárásról érdeklődne.

- Miért feltételezi? - kérdeztem vissza.

- Mert ismerem a tévéből, és tudom, hogy Ön Frida Lorne magánnyomozó, akit válóperes ügyekben kérnek fel.

- Általában igen, de annyit elárulhatok, hogy itt nem erről van szó. Tara Ellison más jellegű munkát rendelt pár hete az irodámtól - hazudtam a szokásos gördülékenységemmel. - Tudna segíteni, hogyan érhetném el?

- Nem tudok. - Neki sem rebbent a szeme sem. - Tara többhónapos utazásra indult, és semmilyen elérhetőséget nem hagyott meg. Azt mondta, hogy az elkövetkező félévet önmaga és a világ felfedezésével szeretné tölteni, és nem hagyja, hogy az itthoni megszokásai visszahúzzák. Meg akarja érteni a saját életét és az érzéseit, távol mindentől, mindenkitől.

- Pontosan mikor jön vissza?

- Kétlem, hogy valaha is visszatérne még.

Kényelmetlenül megigazítottam az egyik tépett tincsemet:

- Tessék? Ön elképzelhetőnek tartja, hogy soha többé nem látja viszont?

A nő tekintete még most sem tükrözött semmilyen felindulást:

- Miért fontos, hogy mit gondolok?

- Mert sürgősen egyeztetnem kellene a hölggyel az általa adott megbízással kapcsolatban. Aggaszt, hogy nem tudom elérni.

- Meglep, hogy nem szólt Önnek a terveiről, mert már régóta készült az útra. Mindenesetre, ha maradtak kifizetetlen csekkek, elintézem Tara távollétében. Küldje, kérem, erre az elérhetőségre! - Előkerített az irattáskája oldalsó zsebéből egy névjegykártyát, és kecses mozdulattal felém nyújtotta.

Köszönettel átvettem, majd leolvastam róla a nevét: Doktor Dahlia Bellefleur. Plasztikai sebész. A papíron az irodai elérhetőségei is ott sorakoztak.

- Ön biztosan ismeri a helyi tudományos életből Litvin professzort, a közeli agykutató központ vezetőjét - jegyeztem meg a névjegykártya forgatása közben.

- Valóban. Nagyobb projekten is dolgoztam már együtt az intézményével, amikor a hámszövet, csontszövet és agyszövet gyógyulási folyamatainak összefüggéseit vizsgáltuk koponyaalapi traumákra vonatkoztatva.

Remek. Litvin prof már jó párszor segített a nyomozásaimban. Talán most is tud majd érdekes információkkal szolgálni erről a nőről.

Hangosan viszont nem forszíroztam tovább a témát, hanem éles váltással a betört ablak felé böktem a fejemmel:

- Ott mi történt?

- Becsapta a huzat.

Megdermedtem a nyilvánvaló hazugság hallatán, a doktornő azonban érdektelen arccal fordult el tőlem.

- Várom majd a csekkjét - mondta még, már a kulcsát keresve a táskájában -, és ezzel szerintem lezártnak tekinthetjük Tara megbízását, akármi is az. Nem kell többször visszajönnie, Miss Lorne. Viszontlátásra!

Éreztem, hogy hűvös borzongás kúszik végig az alkaromon, mintha csak a nő hangjából áradó hidegség keltené.

- Nem is érdekli, hogy hol lehet most a felesége? - dobtam be a kérdést.

- Hogy hol lehet? Tara nyilván már az óceánon hajózik. - Továbbra is egykedvűen csörgött a kulcsaival.

- Nem így értem, hanem hogy nem zavarja Önt, hogy azt sem tudja, a felesége merre jár a nagyvilágban? Vagy, hogy egyáltalán jól van-e?

- Nem, nem akarom tudni, hogy épp koktélt iszik, vagy masszázságyon heverészik. Hallani sem akarok róla többé.

Bement, bezárta maga mögött a kaput, majd kopogó léptekkel elsétált a villa ajtaja felé.

*

Mrs Blackhawkot már az otthona küszöbén értem utol. Éppen kivitte Gömböcöt, a félszemű foxiját sétálni. Mivel nem csak az asszisztensem, hanem a szomszédasszonyom is, nem volt nehéz belefutnom.

- Már végzett az irodában az összes számlánk iktatásával? - kérdeztem rá gyanakodva. - Mindent alaposan végignézett?

- Ne aggódj, bogaram, nem mindenki olyan lassú felfogású, mint te! Az egész stóccal elkészültem.

Az öregasszony nyilván észlelte, hogy visszavágás formálódik az ajkamon, mert beelőzött, elterelve a szót:

- Na, mit láttál a pálmaszobros kapu környékén?

- Nem sok mindent. Egyelőre még nem akartam feltűnést kelteni túl sok kérdezősködéssel, mert felbukkant Tara Ellison felesége, és kiszúrt. Holnap viszont visszamegyek a nő munkaidejében, és kifaggatom a szomszédokat.

- Milyen ez a feleség?

- Rendkívül gyanús.

- Miért?

- Mert hazudott a nappali ablakának betörésével kapcsolatban. Lehet, hogy csak le akart rázni, de akkor is furcsa, hogy miért kellett azt kamuznia, hogy bevágta a huzat az ablaktáblát, amikor egyértelmű, hogy betörés történt. Még örülhetett is volna, hogy ott áll előtte egy magándetektív, akivel megoszthatja, hogy valószínűleg bűntény esett meg az otthonában. Miért tagadta le?

- Arra gondolsz, hogy titkol valamit a gyilkosság délutánjával kapcsolatban?

- Valószínűnek tartom, hogy akármi történt abban a házban múlt szerdán, ő is érintett benne valamilyen formában. Nehéz elképzelni, hogy lezajlott az otthonában a Juan által leírt véres gyilkosság, és ő munkából hazaérve semmit sem vett észre belőle.

- A gyilkos feltakaríthatott.

- Akkor is valószínűtlen, hogy a háztulajdonos egy betört ablak látványára sem sejtett rosszat. Vagy lehetséges, hogy tett rendőrségi

feljelentést, csak nem tudunk róla? Majd holnap ráállunk erre is. - Egy ásítással elindultam a saját otthonom felé, hogy végre kényelembe helyezhessem magam a nappalim kanapéján.

Mrs Blackhawk azonban még utánam szólt:

- Kedvesem, mi lesz a rendőrkapitánnyal?

- Hogy érti, hogy mi lesz vele?

- Mit mondasz neki, milyen ügyben nyomozol?

- Miért kellene bármit is mondanom?

A szomszédasszonyom a homlokát ráncolta:

- Úgyis látni fogja rajtad, hogy titkolózol.

Sajnos, be kellett ismernem gondolatban, hogy az öregasszonynak igaza van. Amit ugyanis Juannak nem árultunk el a bátyjával kapcsolatban, az az volt, hogy az elmúlt hónapokban gyakran töltöttem az éjszakáimat Raul Gomez kapitánnyal. Ma estére is azt beszéltük meg, hogy átjön hozzám. Ráadásul, ha ez még nem lenne elég, Raulnak volt egy rémes képessége, hogy észrevegye rajtam, amikor vetíteni próbálok. Túl jól ismert. *Mi lesz így?*

Alapból is kínos ez a viszony, amibe már megint belebonyolódtunk. Ha Gomez kapitány még azt is kiszúrja, hogy sumákolok az üggyel, végképp cikivé válik a helyzet.

- Majd kitalálok valamit - motyogtam magam elé nem túl nagy meggyőződéssel, és inkább elballagtam a házam felé, hogy Mrs Blackhawknak ne maradjon ideje további kommentálásra.

3. fejezet: Három szomszéd

Szerencsére, túléltem az éjszakát Gomez kapitány keresztkérdései nélkül, mert annyira későn végzett a munkájával, hogy éjfél körül beállítva már aligha tartotta jó ötletnek, hogy kényszeredett beszélgetésre pazaroljuk az időt. Egyből az ágyban kötöttünk ki, így nem keltettem feltűnést azzal, hogy egy kumma szót sem szóltam a napomról.

Amikor pedig reggel felébredtem mellette, csak egyetlen szeretetteli pillantást vetettem aranybarna arcára, karakteres mexikói arcvonásaira, szigorú formára vágott, fekete bajusz-szakállára. Aztán egyből surrantam is a fürdőbe, elkészíteni az aznapi sminkemet és frizurámat. A konyhában is elkerültem a rendőrkapitányt, amíg a kávéját itta. Sikerült úgy kijutnunk az otthonomból, hogy egyetlen kétes kérdés sem hangzott el. Még előző este széthagytam három-négy mappámat, amelyekben a saját, szabad időmben folytatott magánnyomozásom anyagai voltak, és Raul mindössze azzal kapcsolatban tett megjegyzést, hogy nem bánná, ha legalább a hálószobám padlóját nem folyton Vaughn Hoolock fényképei borítanák. Valóban nem feltétlenül Hoolock holdvilágképe és nyomasztó műmosolya a legjobb dekoráció. Berugdostam az iratokat az ágyam alá, kevésbé feltűnő helyre, de elpakolni nem voltam hajlandó a jegyzeteket. Így Hoolock lekötötte a figyelmet, és más munkatéma fel sem merült. Kivételesen még kapóra is jött a tévés ex-ügyvéd.

Az irodába beérve megnyugodva nagyot fújtam. *Huh. Az első éjszakán túlestem feltűnés nélkül*. Mrs Blackhawk már várt a frissen lefőtt kávéval, és ő is megkönnyebbülten eresztette ki a benntartott levegőt, amikor látta rajtam, hogy nem buktam le a rendőrkapitány előtt.

Mindketten munkára kész örömmel kezdtük fogyasztani a reggeli forró italunkat.

- Készüljön, mammer, mert mára Ön is részt kap az Ellison-ügyből! - jelentettem be két korty között. - Ki kellene deríteni, hogy melyek a világkörüli út állomásai, és üzenetet kell küldenünk a Tara Ellisont utaztató cégnek, hogy megtudjuk, tényleg eltűnt-e a hölgy. Elvileg egy óceánjárón kellene lennie, legalábbis, a felesége szavaiból ilyesmit tudtam leszűrni. Felszállt-e valaki Tara Ellison néven a hajóra, lehet-e tudni bármit is az elutazásáról? Ez Önnek való, jó kis telefonálgatós munka. Én meg ráállok a Pineapple utcában a szomszédokra, hátha mondanak bármi használhatót.

- Azt sem ártana kideríteni, hogy látták-e arra bringázni a Juan gyereket. Remélem, senki sem figyelte ki.

- Én is bízom benne, hogy észrevétlen maradt múlt szerdán az elbénázott betörésével. Meglehet, az lesz a vége, hogy felelnie kell a tetteiért, de semmiképpen sem kívánatos, hogy valaki a tudtunkon kívül dobja fel.

Behúztam a kávém maradékát, és elöblítettem a bögréinket. Mrs Blackhawk közben már neki is kezdett utazási iroda neveket gyűjteni Tara Ellison túraprogramjának kiderítéséhez.

Még megálltam az iroda bejáratánál, a fali tükörnél, hogy megigazítsam a sötétkék műbőr dzsekim nyakát, aztán nekivágtam a városnak.

*

Szerencsém volt, mert már a legelsőnek kiszemelt villa egyik lakóját sikerült megtalálnom. Ötvenöt év körüli, zömök férfi igyekezett a garázskapujánál a félig lemerült távirányítóba életet lehelni. A tenyerével paskolta az elemek tartórekeszét, amikor odaintegettem, és robogómat lezárva, odasétáltam.

- Jó reggelt kívánok! - Ledobtam a névjegykártyámat a pasas vattaúj elektromos autójának a motorháztetejére. Biztos, ami biztos, egy szórólapot is mellékeltem hozzá a Lorne nyomozóiroda reklámozására. - Az egyik szomszédja, Tara Ellison privát üggyel bízott meg. Megengedi, hogy feltegyek pár rutinkérdést? Csak gyorsan körbekérdezem a környéken lakókat, nem kell semmi rendkívülire számítani.

A fószer abbahagyta a távirányító bűvölését, és kellően barátságos ábrázattal rám mosolygott:

- Parancsoljon! Indulnom kellene munkába, de amíg nem sikerül bezárnom a garázst, úgysem tudok. Kérdezzen csak!

Közben már fel is mértem a pasast. Szemüveg, lezser, hétköznapi felöltözés, kopasz fejbúb. Csak a fülei mögül kornyadtak elő szalmaszínű

hajkezdemények. Joviális, kellemes természetű ember benyomását keltette farmerével és kötött pulcsijával. A környéken lakókra jellemző sznobság cseppet sem érződött rajta.

A nevét direkt nem kérdeztem meg, hogy véletlenül se érezze úgy, hogy utána is szaglászni akarok.

- Mennyire ismeri a szomszédait? - csaptam bele inkább a lecsóba. - Mármint, Bellefleur doktornőt és a feleségét.

- Felszínesen. Egy-két kerti partira előfordul, hogy áthívjuk egymást. Tara egyszer eljött a fiam meccsére is. Jóban vagyunk velük, néha megállunk a kerítésnél beszélgetni, de csak hétköznapi dolgokról, mint az időjárás.

- Mit tud a kapcsolatukról?

- Voltaképpen nem sokat. Megtartják maguknak a magánéletüket.

- Jó, de mégis, mit észlelt? Szeretik egymást?

A pasas megütközhetett a vájkáló kérdésre, mert kínoskodó mozdulattal megdörzsölte a füle mögül előkonyuló hajpamacsot:

- Illik ilyesmiről beszélgetnünk? Mit is mondott az előbb, milyen ügyben érkezett?

- Nem mondtam semmit, mert bizalmas jellegű a nyomozásom. Elég viszont, ha annyit árul el, amennyit nem érez túlzásnak. Szóval, szeretik egymást?

- Fogalmam sincs. Nézze! Húsz éve vagyok házas, én sem andalgok már látványosan a feleségemmel. Attól még szeretjük egymást, de ezt egy kívülálló aligha tudná megítélni. Ők is hosszú évek óta együtt élnek. Már nem az a rózsaszín ködös időszak.

- Veszekednek?

- Egyszer sem láttam vagy hallottam.

- Akkor hogy értette az utolsó megjegyzését? Mi az, hogy nem rózsaszín köd?

A szomszéd még jobban zavarba jött a firtatásra, legalábbis a hangja szinte dörmögéssé halkult:

- Hát, azt csakúgy mondtam. Mert már régóta együtt élnek, és Tara félévre elutazott nemrég.

- Valami ütősebbre is csak gondolt...

- Nem, semmi többre.

- Előfordulhat, hogy az egyikük kikacsingat a kapcsolatból?

A pasas még feszélyezettebbnek tűnt, reszelt egyet a torkán:

- Nos, az az énekesnő... Elég sűrűn átjárt hozzájuk. Nem hiszem azonban, hogy bármi rosszra kellene gondolni. Lehet, hogy meg sem kellett volna említenem. Biztosan van ártatlan magyarázata...

- Milyen énekesnő?

- Tudja, aki itt lakik a szomszédban. Larissa May. De még a szörnyű tűzeset előtt. A tűz óta nem láttam szegény Larissát.

Erről a felemlegetett tűzről én is hallottam nemrég a zöldségesnél. Magándetektívként kénytelen vagyok figyelemmel kísérni a helyi történéseket, így néha begyűjtöm a kereskedők sztorijait. A zöldséges pár hete pont a May-villa kigyulladását emlegette fel. Elég hátborzongató eset volt. Larissa May énekesnő kábé két hónappal ezelőtt az igazak álmát aludta az otthonában, amikor a pincében felrobbant a gázkazán, és tűzbe borította a villa keleti felét. A nő nem tudott kijutni a füst és a lángok mélyéről. Az életét csak annak köszönhette, hogy az egyik szomszédja felébredt a robajra, és kinézett az utcára. Látva a tüzet és hallva a nő sikolyait, berohant az égő házba. A saját épségének veszélyeztetése árán sikerült csak kicipelnie a karjában a füstmérgezéstől félájult énekesnőt. Ha a zöldséges értesülései nem csaltak, mindketten elég súlyosan megégtek, de túlélték. Larissa May azóta lemondta az összes fellépését, és eltűnt a médiafigyelem elől. Ennyit tudtam a tűzesetről.

- Szóval, Miss May gyakori vendég volt?

- A tűzeset előtt szinte hetente átjárt Tarához.

- Lehetséges, hogy volt köztük valami?

A férfi csak széttárta a karját. Visszatértem hát inkább a tűzesetre, mert láttam, hogy a kibeszélő-show nem a pasas erőssége:

- Ha jól hallottam, Miss May életét valaki megmentette, amikor kitört a tűz. Egy szomszéd. Ön volt az?

- Á, nem, mi a feleségemmel már csak a tűzoltójárművek szirénázására ébredtünk fel. Jenkins volt.

- Claude Jenkins?

Ezt a Jenkins nevű pasast is ismertem hírből. A puccosabb környékeken lakók többnyire már a látóterembe kerültek vagy a munkám, vagy a helyi pletykák hallgatása során. Általában befolyásos és híres emberekről van szó, akik ráadásul sűrűn keverednek botrányokba is.

Jenkins mondjuk éppenséggel nem a polgárpukkasztó stílusával vált ismertté. Egy magának való holdkóros volt, aki régen a városka fegyverboltjait üzemeltette. Fiatalon alapított egy túlélőtáboros kalandparkot is a megyében. Jól megszedte magát. Mostanra, negyven-pár éves korára viszont bezárta minden üzletét, a kalandparkot is, és az utóbbi években már állítólag semmi mással nem foglalkozott, csak egy zombi-apokalipszisre készült. Azért is vette meg a nagy villát, hogy bunkerré alakíthassa át. Nem tudom, hogyan állt a projekttel, de tény, hogy a közeli vadászboltból - a tulajdonos elmesélése szerint - majdnem minden túlélőkészletet Jenkins vásárolt fel.

Amikor a szomszéd rábólintott Claude Jenkins nevére, feljegyzéseket készítettem a telefonomba.

- Mr Jenkins is megsérült a tűzben? - kérdeztem aztán.

- Szerzett pár sebet, ha jól hallottam a szomszédoktól, de nem mesél az esetről. Jenkins általában senkivel sem áll szóba, inkább csak naphosszat dolgozik a villája udvarán. Most is ott találja szerintem, ha akar tőle is kérdezni, de sok sikerre ne számítson.

Úgy ítéltem meg, hogy Jenkins jó lesz folytatásnak. A velem szemben álló pasas már újra a távirányítót rázogatta, és feltűnőnek éreztem volna tovább feltartóztatni a munkába indulása előtt.

Még annyit kérdeztem:

- Ön itthon volt egy hete szerdán?

- Az egész múlt hetet a cégem külképviseletén töltöttem Bogotában. A családom is elkísért.

A kiábrándító nemleges válasz hallatán inkább tényleg elbúcsúztam, és megcéloztam Jenkins szemközti otthonát.

*

Sokat nem kellett várnom Jenkins megpillantására. Valóban kinn tartózkodott a leginkább betonkockára emlékeztető villája udvarán. Több láb hosszú acéltáblát hegesztett. Mivel csengőnek nyoma sem volt, így jó erősen rá kellett ütnöm a tenyeremmel a kerítés vasbeton oszlopait összekötő szögesdrót fémhálóra, hogy a zörgéssel felhívjam magamra a férfi figyelmét. Nagy lassan kikapcsolta a masinát. Elhajtotta az arca elől a védőlemezt, és felnézett, hogy ki zavarja.

Negyven körüli, nem túl sármos fickó. Tetőtől talpig szürke védőruházatot viselt. Orra alól elképesztően vékony, sötét bajusz csüngött

alá. Már ezt az arcszőrzetet sem nevezném a legvonzóbbnak, de ízlés kérdése. Mindehhez azonban még társult a picike, gyulladt szempár és az aránytalanul széles száj.

- Mr Jenkins?

- Én vagyok, de nem veszek semmit, és nem érdekel az Úr igéje! - morrant.

- Másról lenne szó...

- Aláírásgyűjtéssel is hagyjon békén! Nem védek kihalásban lévő orrszarvúkat, és felőlem bárki megnyerheti a helyi választásokat!

- Frida Lorne vagyok, magánnyomozó. Az egyik szomszédja kért fel, bizalmas természetű ügyben. Tara Ellison. Ismeri, ugye?

- Tudom, ki az. Ismeretségnek nem nevezném. - Már nyúlt volna, hogy visszacsapja az arca elé a védősisak lemezét, és folytassa a munkát.

- Egy-két kérdésem lenne csak. Kérem szépen!

Jenkins némi habozás után leengedte a kezét:

- Halljam a kérdéseit!

- Itthon volt Ön múlt hét szerdán?

- Nem járok el, ha nem muszáj.

- Mit csinált délután?

A férfi széles szája megfeszült:

- Mi köze hozzá?!

- Csak azért kérdezem, mert elképzelhető, hogy furcsa esemény történt itt a szomszédságban aznap.

- Bármi volt is az, nem láthattam, mert egész nap a pincében dolgoztam, odalenn. A belső betonköpeny kialakításával foglalkoztam. Radioaktivitással szemben is ellenállónak kell lennie, elég nagy munka.

A keze megint vészesen közelíteni kezdett a védősisak felé, úgyhogy gyorsabb tempóra kapcsoltam a kérdezéssel:

- Jól hallottam, hogy Ön két hónapja megmentette egy ember életét?

- A tűzre gondol?

- Tényleg Ön hozta ki Miss Mayt a lángok közül?

- Fiatalon önkéntes tűzoltó voltam, tudom, hogyan lehet közlekedni égő épületekben. Ennyi.

- A hölgy viszont most Önnek köszönheti az életét, ugye?

Egy mordulással visszafordult az acéltáblához, és az arcára billentette a védőlemezt. Folytatta a hegesztést, mintha ott sem lennék.

Megpróbáltam a gépet túlharsogva újabb kérdést feltenni a szomszédairól, de a füle botját sem mozdította, úgyhogy végül feladtam.

*

Mivel Jenkins válaszait nagy jóindulattal sem nevezhettem volna informatívnak, úgy döntöttem, hogy célszerű lenne még ma délelőtt egy-két szomszédot kikérdezni. Tara Ellison otthonának bejáratához képest balra lakott a kopaszodó, családos cégvezető az elromlott garázs-távirányítójával. Szemközt Claude Jenkins. Így hát, következőnek a jobb oldali épület kapujánál csöngettem. Ott viszont sokadik csengőnyomkodásra sem nyitottak ajtót. *Oké, akkor ezt a szomszédot később újrapróbálom*.

Átkerültem Tara Ellisonék háza mögé, a másik utcába. Itt a közvetlen hátsó szomszédhoz csöngettem be. Már az épület keleti falát beborító koromfoltokból és a félig kész felállványozási munkák nyomaiból sejtettem, hogy Larissa May énekesnő otthonához érkeztem.

Második csöngetésemre sípolva bekapcsolt a kaputelefon.

- Ki az? - Halk női hang szólt ki.

- Ön Larissa May? Frida Lorne vagyok, magánnyomozó. Az egyik környékenlakó bizalmas ügy felderítésére kért fel - nyomattam a szokásos hazugságomat. - Megengedi, hogy bemenjek, és feltegyek pár rutinkérdést?

- Nem elég így telefonon keresztül?

- Jobb lenne, ha szemtől szemben tudnánk beszélni.

A fiatal - a bulvársajtó szerint harminckét éves - nő egy darabig hallgatott a kaputelefonban.

- Tudna mutatni igazolványt? - kérdezte végül, alig hallhatóan. - A postaláda fölött, balra van a kamera, tartsa oda a dokumentumot!

Előkotortam a táskámból a megfelelő okmányt, és a jelzett kamera útjába toltam. May megint elcsendesült, amíg valószínűleg a detektívengedélyemet olvasta.

Aztán leheletfinoman újra megszólalt:

- Ki bízta meg?

- Tara Ellison.

Megjegyzem, hogy ha nem lett volna ordas nagy kamu az egész, nyilván nem árultam volna el fűnek-fának a megrendelő kilétét, úgyhogy már ebből rá lehetett volna jönni, hogy blöffölök. Eddig azonban még senkinek sem szúrt szemet a mérhetetlenül durva szakmai gondatlanság. May is egyből ráharapott a csalira:

- Tara? - Árnyalatnyit felélénkült. - Tarának szívesen segítek. Mindjárt nyitom is a kaput, Miss Lorne. Csak, kérem, jöjjön be egyedül a nappaliig, mert nem akarok kimenni a házból.

- Persze, köszönöm.

Amint felberregett a gépi jelzőhang, beljebb kerültem, és keresztülvágtam a gyepesített udvaron át vezető kavicsösvényen.

Amikor benyitottam a ház előterébe, egyszerre félhomály borult rám. A friss reggeli fények után konkrétan sötétnek hatott. Pislognom is kellett, hogy hozzászokjon a szemem az árnyakhoz, miután behúztam magam mögött az ajtót. Aztán tettem befelé pár lépést.

A nappali bőrhuzatos foteljait és szófáját is sötét lepte. Az összes ablak el volt függönyözve, a villanyok lekapcsolva.

Az ásványból faragott dohányzóasztalka mellett karcsú nő állt. Egész alakját hosszú háziköntös takarta, a fejére és a vállára pedig hatalmas selyemsálat terített. Elfedte vele még a nyakát és a száját is, csak nagy, feketén csillogó szeme maradt szabadon az arcából.

- Ne haragudjon, hogy így fogadom, de higgye el, nem járna vele jobban, ha világosban látna... - A fiatal nő félrefordította a fejét.

- Borzasztóan sajnálom, ami Önnel történt.

- A fájdalom már elmúlt. - Csak ennyit válaszolt, aztán hosszú ruhaujjba burkolózó karjával a fotelok felé intett. - Foglaljon helyet nyugodtan! Ha szeretné, készíthetek limonádét. Kávét nem tudok főzni, mert nem bírok forró dolgok közelébe menni az eset óta.

- Nem kérek semmit, köszönöm. Csak felteszem a kérdéseimet, aztán már nem is zavarom tovább.

Leültem a fotelba, és ő is így tett velem szemben. Zárkózottan húzódott össze óriási selyemsála mélyén.

- Tudja, négy hónapja nekem is nyomasztó élményem volt tüzekkel - indítottam szokatlanul őszinte vallomással. - Be kellett ugranom egy égő kunyhóba, hogy kinyissam a reteszt, mert két kedves ismerősöm be volt zárva a pincébe. Csak pár másodperc volt, de azóta is kísért rémálmaimban. Megúsztam súlyosabb sérülések nélkül, viszont a hajamat le kellett vágni, mert annyira összeperzselődött. Gyerekkorom óta növesztettem. Úgy érzem magam, mintha megcsonkítottak volna. De még így is... El sem tudom képzelni, hogy Ön min megy keresztül.

Úgy tűnt, hogy szándékosan feltárulkozó szavaimmal sikerült elnyernem a nő rokonszenvét, mert a testtartása nyíltabb lett. Leengedte maga mellé mindkét kezét, amelyekkel eddig a sálat tartotta szükségtelen, féltő gonddal a helyén.

- Tudja, mi a legrosszabb az egészben? – Szólalt meg bánatos halk hangon. - Hogy kinn összegyűlt vagy húsz ember a zajra meg a tűzre. Mind a környékbeli ismerőseim voltak. A barátom, akivel két éve járunk, ő is pár utcára lakik, és kijött. A párom, a barátaim, a rajongóim... Ott toporogtak, és a kezüket tördelték az utcán. És ezek az emberek csak szörnyülködtek, és egyik-másik a tűzzel szelfizett, de eszükbe sem jutott, hogy kockáztassák a biztonságukat értem. Végül egy szomszéd, akinek életemben egyszer, ha köszöntem, és tán a nevemet sem tudja, bejött értem. Egy idegen!

- Mr Jenkins rendelkezik megfelelő előképzettséggel.

- Akkor is...

- Értem.

- A barátommal azóta nem tudunk egymás szemébe nézni. Már semmi sem lesz olyan, mint régen. Dahlia azt mondja, hogy fél év alatt legalább nyolcvan százalékosan rendbe lehet majd hozni a hegeket, de amit belül érzek... Azon már semmilyen plasztikai műtét nem segít.

- Dahlia? Doktor Bellefleur? - húztam össze formára szedett szemöldökömet. - Dahlia Bellefleur a kezelőorvosa?

- Hozzá szoktam járni. A baleseti sebészet szakértője.

- Ezek szerint Ön jóban van a hölggyel?

- Persze, itt lakik a közelben, Tara felesége. Miért lepi meg Önt, hogy ő az orvosom?

- Hát, csak azért, mert amikor más szomszédokat kérdeztem, olyan benyomásom támadt, hogy Ön inkább a feleségével van közelebbi viszonyban, a doktornővel kevésbé...

- Nem értem, miért mondtak ilyet Önnek. - Őszinte értetlenség sütött a hangjából. - Tara tényleg rendkívül sugárzó és nyitott személyiség, de Dahlia Bellefleur is jó ismerősöm. Mindkettőjükkel barátkozom.

- Khm, akkor lehet, hogy csak félreértettem valamit. - A feltűnés elkerülése végett témát is váltottam: - Mit szól a világkörüli utazáshoz?

- Azt hittem, hogy Tara az utolsó pillanatban meg fogja gondolni magát. Végül mégis útra kelt múlt szerdán.

- Miért visszakozott volna Ön szerint?

- Csak nem tudtam elképzelni, hogy elhagyná Dahliát. Az utóbbi időben folyton a távol töltött időről és a belső békéje megtalálásáról beszélt, de azt reméltem, hogy csak átmeneti párkapcsolati problémáról van szó, és közös erővel túljutnak rajta.

- Tara Ellison pontosan miért forgatta a fejében ezt a rendkívül hosszú és magányos utat?

- Nem tudom, Miss Lorne. A belső világa újraértékeléséről és hasonló spirituális indokokról beszélt, de olyan érzésem volt, mintha lenne más is.

- Bellefleur doktornővel kapcsolatos?

- Sejtelmem sincs. Csak azt éreztem, hogy Tara nem önmagát keresni indult útnak, hanem mintha menekült volna valami elől. Valami elől, amitől itt nem tudott szabadulni. Remélem, most majd megtalálja a boldogságot, akárhol is jár.

Erre jótékonyan nem mondtam semmit.

- Igazából mivel bízta meg Önt Tara? - érdeklődött ekkor May.

- A nyomozás kezdeti szakaszában, sajnos, nem fedhetem fel. Fel tudna eleveníteni bármilyen érdemleges részletet a hölggyel vagy a feleségével kapcsolatban? A világkörüli utazáson kívül, tapasztalt náluk változást?

- Hát, annyit, hogy Tara egyszer megemlítette, hogy kidobta a tengerimalacaik ketrecét.

Meghökkentem a váratlan és bagatell információ hallatán:

- Tessék?

- Tudom, hogy komikusan hangzik, de hadd magyarázzam el! Taráéknak van két tengerimalaca, Pufi és Víziló. Most Dahliára maradt a gondozásuk. Az elutazása előtt viszont Tara is sokat törődött velük, és rendszeresen mesélt nekem a hogylétükről. Pár hete feljött róla a szó, hogy új ketrecet keres online. Amikor megkérdeztem, hogy mi lett a régivel, csak annyit mondott rá, hogy leselejtezte. Fura volt viszont, mert ha kidobta az előző ketrecet, miért nem gondoskodott előre a pótlásáról? A kérdést is szokatlan sebességgel zárta rövidre. Olyan érzésem támadt, mintha gyanús lenne az eset, de nem erőltettem a kiderítését. Persze, kétlem, hogy ez segítene Önnek, akármilyen ügyben is nyomoz, de semmi más nem jut eszembe. Szerintem, Tara élete nyugodt és kiegyensúlyozott volt az elutazása előtt.

Egyelőre tényleg inkább vicces adaléknak hangzott a tengerimalacok ketrece, semmint hasznos nyomozói információnak, de találkoztam már cifrább esetekkel is a pályafutásom során. Elég, ha az achátcsigákra

gondolok. Nem árt feljegyeznem magamnak ezt a részletet, aztán majd elválik, hogy van-e bármi jelentősége. Mindenesetre, bizarr.

- Lorne nyomozónő? - May hangja egészen halk volt, ahogy váratlanul megtörte a beállt töprengő csendet. - Beszélt már az összes szomszéddal?

- Akit otthon találtam.

- Találkozott Mr Jenkinsszel is?

- Most az előbb. Miért?

Nagy, fekete szemét a dohányzóasztalkára irányította, és válasz helyett megint kérdezett:

- Az égési sérülései begyógyultak?

- Nem tudom pontosan, nem volt túl beszédes. Mindenesetre, annyira rosszul nem lehet, mert éppen az udvarán dolgozott. Miért nem kérdezi meg tőle személyesen?

- Nem akarok kimenni, és Mr Jenkinsnek tudtommal nincs telefonja. A kórházban meglátogatott egyszer, amíg mindketten benn voltunk. Ott láttam, hogy a karja csúnyán megsérült. De akkor még nem bírtam beszélni, mert a füstmérgezés miatt mesterségesen adagolták az oxigént, és tele volt a szám meg az orrom csövekkel. Ő meg csak szótlanul toporgott az ágyam végénél. Amikor pedig beért a barátom egy nagy csokor rózsával, Mr Jenkins egyből el is oldalgott. Egyetlen épkézláb mondatra sem futotta tőle. A barátommal később küldtem neki egy üveg bort, meg írtam hozzá köszönő képeslapot, de Mr Jenkins át sem vette. Csak szeretném tudni, jól van-e.

- Nekem úgy tűnt, hogy meggyógyult.

A nő elfelhősödött tekintettel aprót bólintott, aztán a tenyerébe hajtotta a homlokát. Sokáig nem szólalt meg újra.

Amíg vártam, hogy May erőt merítsen, a jegyzeteimre révedtem. A tengerimalacok kurtán-furcsán leselejtezett ketrecéről felírt félmondat kúszott be a látóterembe. És egyszerre rossz érzés öntött el, bár a pontos okát magam sem tudtam volna megfogalmazni.

4. fejezet: Az első nyomok

Mivel az énekesnő már nem szolgált érdemi új információval, elköszöntem tőle, és folytattam a környék bejárását. Először is, megpróbáltam még egyszer becsöngetni a jobb oldali szomszédhoz Tara Ellison háza mellett. Továbbra sem nyitott ajtót senki. Utána messzebb mentem, és távolabbi lakókat is felkerestem. Ott sem találtam olyat, aki látta volna a múlt szerda délutáni eseményeket. Ez Juan szempontjából egyrészt örvendetes volt, másrészt viszont jóval kevésbé. Senki nem láthatta ugyan az elbaltázott betörését, egyelőre azonban a gyilkossághoz sincsenek más szemtanúk. Továbbra is a fiú az egyetlen, aki részletekkel tud szolgálni a történtekről.

Beláttam, hogy délelőttre megtettem itt a környéken, amit feltűnés nélkül lehetett, úgyhogy felpattantam a robogómra. Visszarepesztettem az irodához.

- Kedvesem, rossz hírem van. - Ezzel fogadott Mrs Blackhawk, ahogy betoppantam a váróból. Egy utazási iroda színes prospektusa villogott a gépe monitorján, miközben az öregasszony a virágmintás noteszébe jegyzetelt.

Ledobtam az asztalomra a táskámat:

- Még annál is rosszabb, mint hogy nem találtam olyan szomszédot, aki szemtanú lehetne egy esetleges múlt szerdai gyilkossághoz?

- Attól tartok, rosszabb. Ugyanis bíztam benne, hogy ha fellelem a megfelelő utazási irodát, megtudhatjuk tőlük, hogy Tara Ellison él és virul a luxushajójuk utasaként. Úgy tűnik azonban, hogy kénytelenek leszünk továbbra is foglalkozni ennek a Juan gyereknek az ügyével.

- Miért?

- Mert épp nemrég találtam meg a hajót, ahová Tara Ellisonnak fel kellett volna szállnia. Persze, egyből fel is hívtam a céget. És az utazási társaság

kikötői irodája szerint, Ellison nem jelent meg az indulás délutánján. Az óceánjáró nélküle hajózott ki! Sőt, hiába próbálták többször is telefonon hívni, azóta sem vette fel velük a kapcsolatot.

- Ó, basszus! - szisszentem fel. - Pedig szívből reméltem, hogy le tudjuk pöccinteni ezt a kínos ügyet.

- Én is abban bíztam, hogy csak Juan kitalációja az egész.

- Ha viszont Tara Ellison tényleg eltűnt, akkor muszáj elvállalnunk a *csodás* megbízást. - Megmasszíroztam a halántékomat, majd hagytam a kezem az oldalam mellé hullani. - Rá kell szállnom a feleségre, mert szembeötlően gyanúsan viselkedett. Emellett nem ártana minél többet megtudnunk magáról az áldozatról. Elég kellemetlen, de bele kell állnunk a nyomozásba.

Mrs Blackhawk rám hagyta:

- Jól van, bogaram, a Tara Ellison utáni kérdezősködést bízd csak rám! Felhívom a hímzőköri ismerőseimet, és meg is lesz minden pletyka a nőről.

- Oké, én meg közben felkeresem Litvin profot. Elvileg ő ismeri a feleséget, Bellefleur doktornőt. Hátha tud róla ezt-azt. Ráadásul, mivel már sok nyomozásban segített, és kellően diszkrét is, nem lehet baj abból, ha felfedem előtte, ki után kérdezősködöm.

Újra megcéloztam az ajtót.

*

Litvin professzor villájába a házvezetőnője kísért be. Az udvaron áthaladva négy rakoncátlanul ugrándozó kutya köszöntött, és vidám kört tettek körülöttem. Az asszony arrébb terelte őket, hogy be tudjak jutni az épületbe, majd elvonult a konyha felé takarítani.

Gavrilo Litvin, a középkorú, szerb származású professzor életem első gyilkossági nyomozása során került a látóterembe, bár csak távolian kapcsolódott ahhoz az ügyhöz. Sikerült róla előásnom a titkát, hogy a vele élő huszonéves, egyetemista unokaöccse valójában korántsem a rokona, hanem a szerelme. A Bill nevű fiatalemberrel hamar össze is barátkoztunk, mert laza és nyitott, emellett jólelkű személyiség. A professzor viszont keményebb diónak bizonyult. Bár az ő jó szándéka felől sem lehetett kétségem, karót nyelt természete folytán sokkal nagyobb távolságot tartott. Ennek ellenére bíztam benne, hogy mostanra sikerült elásnunk a csatabárdot, és kisegít a jelenlegi kényes nyomozásomban.

A nappaliban tartózkodtak. Litvin kávét kortyolt porceláncsészéből, Bill pedig sört iszogatott egyenest az üvegből. Örültem, hogy szabadnaposak, mert a professzort nehéz utolérni a munkahelyén a megszámlálhatatlan biztonsági protokoll miatt.

Bill szokás szerint csak farmerben és kopott pólóban volt, Litvin prof viszont öltönyben és selyemingben feszített. A professzor nyakkendőtűje hajszálpontosan vízszintesbe igazítva, zakója ujja ránctalan, még vékonyszálú, szőke haja is mértani rendbe fésülve.

Valami szokatlan feszültség függött a levegőben, és feltűnt, hogy a két férfi a szófa egymástól lehető legtávolabb eső pontjain, a két szélen ül. Úgy éreztem, hogy ez nem csak a közelben dolgozó házvezetőnőnek szól a kapcsolatuk titkolásaképpen. Inkább valami gond lehet.

Nem mutattam ki azonban az észrevételemet, hanem barátilag érdeklődtem:

- Hogy vannak? - Litvinhez egy személyre szóló kérdést is intéztem egyből: - Érzi még a lőtt sebek nyomát?

A legutóbbi közös nyomozásunk balul elsült végkifejletére utaltam. A professzor ösztönös mozdulattal a mellkasához emelte elefántcsontfehér kezét, mialatt választ adott:

- Néha megsajdul, de így négy hónap elteltével már jelentéktelen a fájdalom. Önnek is jól szolgál az egészsége?

- Köszönöm, elvagyok.

- Megkínálhatjuk kávéval vagy teával?

- Á, nem, köszi. Eléggé sietek, durva feladatnak tűnik az új ügyem. Csak azért ugrottam el, mert felmerült a nyomozás során egy nő neve, akiről meg akartam kérdezni.

Litvin elegáns főhajtással biccentett felém:

- Parancsoljon!

- Ismer egy bizonyos Dahlia Bellefleur nevű plasztikai sebészt?

- A doktornő több elméleti kutatásomhoz segített már szakmai cikkeket gyűjteni szövettannal foglalkozó archívumokból. A központ remek szakmai együttműködést folytat vele, egy nagy projekt keretei között is fordultunk a doktornőhöz a közelmúltban.

- Tudta, hogy van felesége?

Litvin, aki visszatért volna a kávéja fogyasztásához, most majdnem félrenyelte az italt:

- Tessék, kérem? *Felesége*?

- Miért néz ilyen elhűlve?

- Én csak... - köhintett egy aprót. - Váratlanul ért az információ.

- Miért?

- Meglepett, hogy ilyesmi derült ki a doktornőről. - A professzor a kávéja csillogó fekete felszínét kezdte fixírozni. - Eddig olyan tiszteletreméltó hölgynek tűnt.

Bill ekkor éles koppanással leállította a kezében tartott sörös üveget az asztalra. Rákaptam a tekintetem, de a fiatal férfi nem szólalt meg, így végül én sem fűztem megjegyzést a hirtelen mozdulathoz.

- De hát, ez miért teszi őt kevésbé tiszteletreméltóvá az Ön szemében? - értetlenkedtem inkább, újra Litvinhez fordulva.

- Nem gondolom, hogy az ilyen jellegű vonzalmakat nagydobra kellene verni, és azt sem tartom helyesnek, ha a doktornő a házassága által így tesz. Vélekedésem szerint, ha nem muszáj, nem kell idegen embereknek megosztó, sőt, megbotránkoztató tényeket a tudomásukra hozni. A béke érdekében. A szándékos provokációt semmiképpen nem tartom tiszteletreméltó megnyilvánulásnak. Ön meg, legyen szíves, mondja inkább, ha van még nyomozással kapcsolatos kérdése, mert az előzőekről nem kívánok bővebben nyilatkozni!

A professzor feleletét hallva, Bill szó nélkül felkelt, és kiment a szobából az udvarra a kutyákhoz. A nappali ajtó tompán becsapódott mögötte. Litvin úgy tett, mintha nem venné észre a furcsa távozást - továbbra is várakozásteljesen felém fordult. Csak az ajkát préselte össze egy árnyalattal feszesebben.

- Na, szóval, a doktornő - tértem rá inkább a kiindulási témára. - Mit tud róla mesélni?

- Személyesen nem tartottam vele a kapcsolatot. Meg tudok viszont nevezni Önnek egy illetékest, aki a kutatóközpont nevében együtt dolgozott vele.

- Szuper! Hátha ő bővebb infókkal tud szolgálni.

- Doktor Julius Crofford.

Felírtam a nevet a telefonom „Jegyzettömb” alkalmazásába:

- Akadhat egyéb hasznos tudnivaló?

- Erről Doktor Croffordot kellene megkérdezni, lediktálom a telefonszámát.

Meg sem lepődtem, hogy a prof fejből nyomatja az adatot, mert elképesztő számmemóriája van. Feljegyeztem a mobilszámot is, majd eltettem a telómat. Haboztam kicsit, aztán mégis nekifutottam:

- Lehetséges, hogy Bill az előbb megharagudott Önre?

- Nem az előbb, hanem már vagy két hete.

- És ez Önt nem zavarja?

Litvin nem válaszolt, csak elfogyasztott egy apró kortyot a kávéjából.

- Mi a baj? - próbálkoztam még.

- Ne foglalkozzon velünk, kisasszony!

Kellemetlen érzés fogott el a rövid, hűvös válasz hallatán. Még sosem fordult elő, hogy a professzort ne töltötte volna el féltő aggodalommal, ha bármilyen - vélt vagy valós - párkapcsolati problémája adódott. Mindig szívből vágyott a kiderítésére. Most viszont csak kortyolgatta a kávét.

- Öhm, oké, akkor hagyjuk! Megyek is - törődtem bele végül látszólag az elutasításba. - Ezer dolgom van az új nyomozással, de majd alkalomadtán összeülhetnénk hosszabb beszélgetésre is. Rég volt rá alkalmunk.

Litvin nem túl nagy meggyőződéssel hagyta rám, hogy jó lenne hamarosan ismét találkozni, majd udvariasan kikísért a bejárati ajtóig.

*

Amikor sikerült magamra maradnom az udvarról kifelé vezető úton, még odacsapódtam Billhez. A fiatal férfi a kutyák itatótáljait súrolta a kerti csap alatt.

Kócos, rendezetlen tincsei előre lógtak kék szemébe, miközben igyekezett eltávolítani minden koszt a fémedények aljáról.

- Mi a baj? - kockáztattam meg a kérdést. - Nem szoktál így kiviharzani...

Csak húzott egyet a vállán. Nem volt rá jellemző ez a szófukarság sem, ahogy némán dolgozott tovább a kutyák gyűrűjében.

Jobb híján én szólaltam meg újra:

- Bocsánat, ha valami kényelmetlent mondtam benn. Nem állt szándékomban.

- Nem tudhattad. - Nagy zörgéssel nekilátott kipakolni a gyér napfényre az állatok fémtáljait, hogy megszáradjanak.

- Volt esetleg mostanában nézeteltérésetek a proffal?

- Két hete.

- Nekem úgy tűnik, mintha maradt volna némi tüske utána...

- Ja, hát, azóta kábé egymáshoz sem szóltunk. - A srác a tálakra összpontosított.

- Nem tudnék segíteni? - kockáztattam meg.

- Nem hiszem. Nincs itt kinyomozandó rejtély. Foglalkozz nyugodtan a rendes munkaügyeiddel! Ha pedig a hasznodra tudnék lenni, hívj bátran!

- Azért elmondod, mi történt két hete a professzorral?

Bill megint csak vállat vont.

- Biztosan ne foglalkozzunk vele mélyebben? - tettem utolsó erőfeszítést.

Azonban belemerült a tálak rendezésébe, és tüntetően oda sem bojszintott a kérdésemre.

*

Felhívtam a professzor által adott telefonszámot, de Doktor Julius Crofford szemináriumot tartott orvostanhallgatóknak a fővárosban. El kellett napolnom a személyes kikérdezését a visszatéréséig. Mindenesetre, a doki megígérte, hogy amint hazaér, felhív.

A teendőkre viszont nem akartam ráülni, így amint megettem egy vegetáriánus tortillát egy utcai büfésnél, vissza is tértem az irodába. Nyomtattam magamnak pár térképet a Pineapple utcáról és a környékéről, majd felpakoltam a betörőkészletes ládámat. Mindet bezúdítottam a parkolóban a robogóm csomagtartó dobozába. Úgy döntöttem, hogy ma délután megpróbálok még egyszer beszélni Bellefleur doktornővel, de ha most is olyan lekoppintó lesz, mint a múltkor, akkor az első adandó alkalommal betörök az otthonába. Ha a nő nem segít, így kell szétnéznem nyomok után.

Megálltam még Mrs Blackhawk íróasztalánál a pakolás végeztével, hogy gyűjtsek pár alapinformációt:

- Mit tudtunk meg az áldozatról?

Asszisztensem készséggel neki is látott prezentálni az eddig kiderítetteket, virágmintás jegyzetfüzetéből sorolva:

- Tara Ellison, harmincnyolc éves, házas. Ékszerplázát üzemeltet a szomszéd városban. A butiktulajdonosok szeretettel beszélnek róla, kedvelik, mert neki köszönhetik, hogy az üzletük fennmaradhatott. Ő egyedül fogta össze a környék ékszerboltjait. Eredetileg Ellison maga szintén kis kézműves butikot vezetett, a saját készítésű ékszereit árulta, de önerejéből üzletlánccá növelte. A fémművesség továbbra is kedvelt hobbija maradt, szívesen készít ajándékba ékszereket az ismerőseinek.

- Szóval, semmi jele ellenségeknek vagy haragosoknak?

- Semmi. Még az üzlettársa, akire Ellison elutazása óta a pláza vezetése rámaradt, is mély sajnálatát fejezte ki a telefonban, amiért nincs már mellette a társa az éleslátó észrevételeivel. Nem úgy festett, mint aki örül a nyakába szakadt felelősségeknek. Kétlem, hogy érdekében állt volna Ellison eltávolítása. Ettől függetlenül, ezt a szálat még tovább firtatom majd, hátha mégis kibukik az üzleti indíték.

- Akkor, egyelőre, továbbra is Bellefleur doktornő az egyetlen, aki gyanúsnak minősíthető?

- Úgy tűnik, bár a hímzőköri ismerőseim rá sem mondtak rosszat. Higgadt, megbízható szakorvos. Nem annyira barátságos, mint a felesége, de nem is zavaró természetű. Senki nem hallott róla figyelemfelkeltő pletykákat. Egy érdekes dolgot viszont kiderítettem: van egy volt férje. Már nagyon rég elvált tőle, és itt a környéken nem is ismeri senki a fickót, de esetleg ezt a szálat nem ártana feltárnunk. Ha a doktornő volt férje még táplál iránta érzéseket, lehetett oka a vetélytárs megölésére.

- Bár erősen kétséges, hogy pont akkor állna érdekében kinyiffantani a nőt, amikor Tara Ellison egyébként is elutazik félévre, és szabad terepet hagy.

- Ez igaz - látta be az asszisztensem is. - Akkor, ne nyomozzak utána?

- De, azért mégis. Hasznos lehet az exférj, ha másra nem, legalább Doktor Bellefleur személyiségének a megismerésére. Kérem, hogy derítse ki a nevét és a tartózkodási helyét! Egyéb családtagok?

- Tara Ellisonnak van egy bátyja, akivel rendszeresen tartják a kapcsolatot, de ő féléve külföldön dolgozik. A szüleik már meghaltak. Bellefleur doktornő családtagjai Európában élnek.

- Akkor nincs egyetlen gyanúsítható rokon sem itt helyben?

- Sajnos, nem találtam.

- Csak a doktornő maradt, továbbra is. - Eligazítottam a vállamon a lakktáskámat. - Ez esetben, megyek is, rászállok ismét.

*

Amint munkaidő után megnyomtam a csengő gombját, szinte azonnal felbukkant Bellefleur doktornő a villája udvarán. A szőkehajú nő most is kosztümöt viselt, elegáns körömcipővel és nejlonharisnyával.

Elsétált a kapuig, de csak résnyire nyitotta előttem:

- Miben segíthetek, detektívnő?

- Ne haragudjon, hogy ismét zavarom! - kezdtem gyors behízelgéssel. - Megértem, hogy megterhelő és feszélyező egy magándetektív jelenléte. Abszolút átérzem. Nem hagy azonban nyugodni a felesége által adott megbízás. Úgy találom, hogy a távollétében is folytatnom kellene a nyomozást, ezt diktálja a lelkiismeretem és a szakmai etika is. Megengedné, hogy feltegyek benn egy-két kérdést? Ismételten biztosítom Önt arról, hogy az ügynek semmi köze váláshoz vagy magánéletben vájkáláshoz. Semmi kár nem érheti, ha segít nekem.

- Jöjjön! - törődött bele a nő, rosszul leplezve a fáradt fintort a szája szegletében. - Viszont, már most szólok, hogy ha később megtudom, hogy mégis utánam kémkednek Tarával, beperelem Önt, és bezáratom az egész irodáját.

- Szó sincs ilyesmiről, esküszöm.

Követtem a nappaliba. Ott rámondatta velem a mobiltelefonja hangfelvevő alkalmazására is, hogy nem válóperes ügyben nyomozok, és nem magánéleti rágalmakat próbálok előásni vele kapcsolatban. Csak mindezek után intett a fotelok felé, jelezve, hogy leülhetek.

A Juan által leírt tévé és falra szerelt hangfalszett valóban elég jól festett. A pihe-puha szövettel bevont fotelok és a süppedős, ezüstszürke szőnyeg is otthonossá tette a helyiséget.

Körbenéztem, és vérnek halvány nyomát sem láttam, sem a bútorokon, sem a szőnyegen, sem a falakon. Akármi történt itt, jól feltakarítottak utána, annyi biztos.

- Most már elmondja, hogy Tara milyen ügyben nyomoztat? - szegezte rám türkizszínű szemét a doktornő.

- Sajnos, köt a szakmai titoktartás, de talán Önnek is van sejtése, anélkül, hogy elárulnám a részleteket.

- Arról a szomszédokkal kapcsolatos félmondatról lenne szó?

Ellepleztem éledő kíváncsiságomat, és semleges tónusban reagáltam:

- Milyen félmondat? Megtenné, hogy pontosít?

- Hát, Tara nemrég furcsa megjegyzést tett a szomszédainkra. Azt hittem, nem mondja komolyan, de ha még magándetektívet is felbérelt...

A doktornő elhallgatott, és láttam, hogy az emléken töpreng.

- Mi történt? - próbáltam olyan lagymatagon kérdezni, mintha csak azért akarnám hallani a választ, mert utána a szakmai etika megsértése nélkül

beszélhetnék az ügyről, és nem azért, mert gőzöm sincs az egészről, és ácsingózom a részletekre.

- Az ikergarázsunk egyik részét tavaly átalakítottuk Tara ékszerkészítő műhelyévé - idézte fel Doktor Bellefleur. - Pár hete este Tara ott dolgozott, én meg benéztem hozzá a bevásárlólistával kapcsolatban. Elég jellegtelen beszélgetés volt, csak arról egyeztettünk, hogy hány kiló narancsot meg hány szelet sajtot vegyünk, de közben észrevettem, hogy Tara gondolatai máshol járnak. Rákérdeztem. Azt felelte, hogy Larissa May házának a kigyulladásán tűnődik. Hogy lehet, hogy nem baleset történt. Mi van, ha a kazán nem magától robbant fel? Nem értettem, honnan jött az elképzelés. - A nő elgondolkodva lesimította kosztümkabátja hófehér gallérját. - Amikor rákérdeztem, mi más lett volna a tűz, mint baleset, egyből visszakozott. Hogy elhamarkodta, amit mondott. Tara elég felfokozott lelkiállapotban volt a közelgő utazása miatt, talán azért jutottak eszébe ilyesmik.

- *Ilyesmik*? Más hasonló, indokolatlannak tűnő kijelentést is tett?

- Igazából van még folytatás, arra utaltam az előbb a „szomszédokkal kapcsolatos félmondat” megfogalmazással, nem a May-villa kigyulladására. Utána ugyanis kérdőre vontam Tarát, hogy miért dobott ki előzetes megbeszélés nélkül egy fontos tárgyat az otthonunkból, és nem válaszolt rendesen, akkor is csak furán elmerengett. Aztán egyszerre kijelentette, hogy milyen nyomasztó, hogy ilyen békés, szép környéken élünk, közben meg három olyan szomszédunk is van, aki ölt már embert. Ráadásul, legalább az egyikük valószínűleg igazi gyilkos. Eléggé megdöbbentem, hiszen Tara kedveli az összes szomszédunkat, és egyébként is, meggyőződésem, hogy egyikük sem bűnöző. Mind jól szituált, kényelmes, kiegyensúlyozott életet élő emberek. Kizárt, hogy gyilkosok lennének. Amikor viszont értetlenségemet fejeztem ki, Tara egyszerre lezárta a témát. Azt mondta, hogy hangosan gondolkodott, és nem fontolta meg a szavait. Még egyszer rákérdeztem, hogy mégis, ki ölt volna itt embert. Csak mentegetőzött, hogy nem kellett volna ilyen durva kijelentést tennie.

- Rendben, most, hogy látom, Ön is képben van, elárulhatom, hogy a hölgy valóban ezzel az üggyel bízott meg - hazudtam jókorát szokás szerint. - Aggódott. Bizonyos jelekből arra következtetett, hogy gyilkos él a szomszédságában. Szerette volna, ha megtudok valamit ezekről az emberekről.

- Mégis, ki tenne ilyesmit Tara szerint? Ki lenne itt bűnöző?

- Ön kire gondolt legelőször, amikor a gyanúsítást meghallotta?

- Senkire. Teljes képtelenségnek tűnt.

- Mégis, valaki önkéntelenül csak eszébe jutott, nem?

- Nem mondhatnám. - A nő továbbra is üres tekintettel nézett rám, nem harapott rá az általam felkínált lehetőségre, hogy megvádoljon valakit. - Balra lakik Montgomery úr a feleségével és a kamasz fiukkal. Szeretetteljes családi légkörben élnek. Jobbra egy fiatal házaspár, Vinsonék. Ők is nyitott, barátságos emberek, jóban vagyunk velük. Szemközt Claude Jenkins. Mr Jenkins kissé mogorva, de sosem ártja bele magát mások dolgába, és nem bánt senkit. Mögöttünk Larissa May, korábban Ön is hallhatta énekelni. Szép hangja van, de a közelmúltban történt tűzeset óta nem lép fel. Vele kifejezetten barátok is vagyunk. Larissa nem beképzelt celeb, hanem kedves, szerény nő. A távolabbi házakban lakókat nem ismerem név szerint, de mondjuk, ők nem is közvetlen szomszédok. Sejtelmem sincs, hogy Tara kire utalt.

- És a mondat első részéről mit gondol? Arról, hogy két másik szomszéd is ölt már embert.

- Éppenséggel el tudnám képzelni, mert ölni nem csak szándékosan lehet. Velem is előfordult már a praxisom során, hogy a leggondosabb erőfeszítéseim ellenére is életveszélyes állapotba került a páciensem az általam végzett beavatkozások folytán. Végül, megtettem érte, ami tőlem telt, és túlélte, de nem sokon múlt. Szerencsétlen fordulatok, balesetek bárkivel megeshetnek. Szándékos gyilkosságot viszont senkiről nem feltételeznék a szomszédaink közül.

Elmerengve megkocogtattam a telóm képernyőjét formára reszelt körmömmel:

- Azzal kapcsolatban sincs tippje, hogy a felesége kinek a haláláért érezhetett volna felelősnek egy szomszédot?

- Nincs. Nem tudok szokatlan halálesetről a környéken. Számomra ezek mind komolytalan felvetésnek tűntek, a tűzre és a gyilkosra vonatkozó is, nem valódi, megalapozott kétségeknek. Tara egyiket sem emlegette többé. Meglep, hogy magánnyomozót fogadott miattuk.

Az utolsó mondatára inkább nem reagáltam, hanem óvatosan új kérdést fogalmaztam meg:

- Az a tárgy, amelyiknek a kidobását Ön szóvá tette, és kiváltotta a halálesetek felemlegetését... pontosan mi volt?

- A tengerimalacaink ketrece.
Megállt a kezem a jegyzetpötyögés közepén, és felnéztem.

5. fejezet: Kérdések

Egy ideig emésztettem a tengerimalacok ketrecének újbóli felemlítését. Aztán, amikor már úgy ítéltem meg, hogy kezd túl hosszúvá válni a csend, megtörtem:

- Sosem derült ki, hogy a felesége miért dobta ki a ketrecet?

- Nem. Tara később sem adott magyarázatot, mindig csak annyit mondott, hogy leselejtezte.

- Megnézhetném a tengerimalacokat?

A doktornő megütközött ugyan a kérésen, de végül rábólintott:

- Jöjjön! A hálószobai komódon vannak.

Átmentünk, és a mélykék bársonnyal letakart ágyat megkerülve, egy szekrényre kitett jókora ketrechez érkeztünk. Két tarka, szőrmók tengerimalac volt a lakója, Víziló és Pufi. Egyből látszott, hogy nem véletlenül kapták a nevüket, mert mindkettő nagy, duci példány volt. Ott ücsörögtek a ketrec legtávolabbi sarkában összehúzódva.

- Mitől félnek ennyire? Tőlem? - hajoltam közelebb.

A két rágcsáló erre még hátrébb préselődött, egészen a ketrec hátsó falához.

- Minden idegentől rettegnek - adta meg a magyarázatot Doktor Bellefleur. - Félős állatok.

- Ezek szerint különbséget tudnak tenni az egyes emberek között?

- Kiváló a szaglásuk és a hallásuk, messziről megismerik például a gazdájukat. Ha egyedül jöttem volna be, már ott állnának a rácsnál, és visítoznának ételért. Önt viszont nem ismerik, így félénken behúzódnak.

- Inkább nem terrorizálom tovább őket - elléptem a ketrectől, és messzebbről figyeltem a két nem túl bátor állatot. *Vajon mit akart Tara Ellison a régi ketrecükkel? Miért dobta ki?*

- Adhat nekik kis szárított répát, ha meg akar velük barátkozni. - A doktornő a kezembe nyomott egy tasakot. A zacskó csörgésére felélénkültek a kis jószágok, izgatottan szaladgáltak ide-oda. Kivettem néhány falat szárított répát, és odanyújtottam a rácson keresztül. Némi szemérmes tartózkodás után elvették a zöldséget, majd fedezékbe vonulva rágcsálni kezdték.

- Csak pár darabot, mert már így is eléggé túlsúlyosak. - Doktor Bellefleur határozott mozdulattal elvette tőlem a répás zacskót, és visszaállította a helyére.

Még hozzátette:

- Elég, ha csak szénát esznek, mert az állatorvos szerint rájuk férne vagy száz gramm leadása. Tara viszont nem tudta megállni, és mindig becsempészett nekik pár falat csemegét... Így persze, hogy nem fogytak le. - Hűvösen felszegte az állát. - Most már úgy etetem őket, ahogy jónak látom, nem rontja el senki.

Elfordult az ajtófélfa felé, a következő pillanatban viszont nekihajtotta a homlokát, mintha minden ereje elszállt volna. Remegni kezdett a válla.

Odaléptem mellé, és a karjára tettem a kezem. A doktornő némán zokogott, váratlanul felszínre törő fájdalommal.

Egy ideig így álltunk ott.

- Nem értem, hogy Tara hogyan volt képes erre - suttogta aztán maga elé, fátyolos hangon. - Azt ígérte még az elbúcsúzáskor szerda reggel is, hogy fog hagyni egy telefonszámot a nappali asztalon... Mert tudja jól, hogy hiába fogadta meg magának, hogy fél évig távolságot tart minden itthoni dologtól, képtelen lesz rá. Előbb-utóbb hallani akarja majd a hangom. Muszáj tudnia, hogy jól vagyok-e. És... és aztán mégis útra kelt a szám megadása nélkül! A karikagyűrűjét pedig itt hagyta az asztalon. Csak így, minden nélkül! Nem értem, hogyan tudta ezt tenni velem, ennyi év után...

- Itt hagyta a karikagyűrűjét?

- A nappali asztalra ledobva.

- Pont oda, ahová elvileg a telefonszámot kellett volna tennie?

A nő felnézett. Szolid sminkjét szürkére foltozta a könnyek patakja:

- Igen, de miért kérdezi?

- Hát, csak én is kíváncsi lennék, hogyan érhetném utol a hölgyet, és minden érdekel, ami ezzel kapcsolatos - koholtam egy némiképp sántító fél-

magyarázatot. Szerencsére, nem tűnt fel neki, hogy az ürügyem nem volt az igazi.

Megtörölte a szemét, majd erőt vett magán:

- Elnézést, bizonyára nem kíváncsi a magánéleti problémáimra.

- Ugyan, nem tartozik bocsánatkéréssel. Sőt, én sajnálom, hogy ilyen nehéz időszakban zaklatom.

- Ha tényleg él egy gyilkos a szomszédságunkban, nem árt utánajárni. Jobb, hogy itt van egy detektív. Csak... nem is tudom, hogyan kellene éreznem ezzel az egésszel kapcsolatban. Annyi mindent nem értek... Például, Tara mindig is kedvelte a szomszédainkat. Még jobban, mint én. Miért támadt rájuk ilyen furcsa vádakkal?

- Ezt a részét az én feladatom lesz kideríteni.

Mondtam még egy sablonos vigasztaló szöveget, amelyet már csúcsra fejlesztettem a munkám során a sok összetört házastárs számára. Aztán időszerűnek éreztem távozóra fogni. Nem találtam volna ízlésesnek, hogy ebben a lelkiállapotában tovább a nyakára telepedjek, és a szomszédairól faggassam.

*

Lehuppantam az íróasztalomhoz, és nekiláttam vázlatokat készíteni:

- Na, most egyszerre rakás nyomot szereztem, sok is lesz már a jóból.

- Miért, mit találtál? - Asszisztensem felpillantott a saját jegyzetei készítéséből.

- Bellefleur doktornő azt mesélte, hogy a felesége szerint lakik legalább egy gyilkos a szomszédjukban, két másik szomszéd is ölt már embert, May énekesnő háza pedig nem baleset miatt gyulladt ki. Ha mindez igaz, akkor nem csak Tara Ellison gyilkosát kell figyelembe vennünk, hanem vizsgálnunk kell még két halált okozó személyt, egy korábbi gyilkost, valamint egy gyújtogatót is. Persze, ezekből lehet némelyik átfedésben egymással, de így hirtelen akkor is elég soknak tűnik.

- Lassíts, bogaram! - intett le az idős asszony, akinek már nem forogtak olyan fürgén az agykerekei, hogy mindig követni tudjon. - Szóval, elvileg három olyan személy is él az elhunyt hölgy szomszédságában, aki ölt már embert?

- Sőt, ha belegondolunk, Larissa May házának a felgyújtása is majdnem halállal végződött, tehát ott is minimum súlyos gondatlanság, de inkább

gyilkossági kísérlet jön képbe. Ha mindennek csak a fele igaz, akkor is jó sok nyomozói munkánk lesz a Pineapple utca környékén.

Beütöttem a számítógépem billentyűzetén Larissa May énekesnő nevét, és nézegetni kezdtem a megjelenő cikkeket a találati listában.

A képeken láthattam végre a tűz előtti külsejét. Egyenesre vasalt, gesztenyebarna haj. Hozzáillő, nagy, sötét szempár. A járomcsontja kissé elállt, de hófehér arca még így is szabályosnak mondható. Komoly, már-már bánatos vonások.

Benyomtam a háttérben pár dalát egy videómegosztó portálon. Könnyű sanzonokat énekelt, egyszerű témákról, mint a szerelem vagy a nyár. Főleg műértő közönség előtt lépett fel, elegáns helyeken. Semmi izgi.

Igaza volt Bellefleur doktornőnek, Larissa May tényleg nem tűnt kiköpött celebnek. A tűzesetet leszámítva elég visszafogott információk keringtek róla a médiában. Úgy általában véve sem egy sztárjelölt benyomását keltette, hanem inkább egy kifinomult művésznőét. A róla készült képeken többnyire hosszú, egyszínű szoknyaruhákat viselt, csinosan alakra simulókat, de nem magamutogatókat. A legérdekesebb híranyag annyi volt róla, hogy fellépett egy kutyamentő alapítvány támogatói estjén. Egyetlen botrányos adalékot sem találtam.

Nyikordulással hátradőltem a székemen:

- Miért akarhatta valaki felgyújtani egy közepesen ismert, jellegtelen sanzonénekesnő villáját?

- Fogalmam sincs, bogaram. Ugye, Larissáról beszélsz? Szegény kislány! A piacon csak jókat hallottam róla. A tűzeset előtt kijárt gyümölcsöt vásárolni, és elcsevegett a kofákkal. Közvetlen teremtés.

- Lehetséges, hogy szerelmi ügy áll a tűz hátterében? - tűnődve hintáztam egyet a székemen.

- Például, Bellefleur doktornő féltékeny lett, mert az énekesnő túl sok időt töltött a feleségével?

- Például. Bár ebben az esetben elképzelni sem tudom, hogy a doktornő mi okból említette volna meg egy magándetektív előtt, hogy a felesége szerint nem baleset volt a tűz. Ha bármi köze lenne hozzá...

- Igaz, ez tényleg elég valószínűtlen.

Ismét billegtem egy sort a székemen, aztán kijelentettem:

- Szerintem, meg kellene vizsgálnunk az énekesnő barátját, akivel állítólag két éve jár.

- Miért?

- Mert neki szabad bejárása lehetett a házba, és így adódhatott lehetősége a kazánnál tüzet okozni. Aztán meg csak állt kinn, és meg sem próbálta kimenteni a nőt. Mindegy, egyelőre sok értelme nincs tippelgetni. - Megnyúltam a telefonomért. - Inkább titkos segédet állítok rá az illetőre. Ha jól láttam a neten, a férfi harminc éves, pár évvel fiatalabb a barátnőjénél. Pont jó korosztály Billnek a haverkodáshoz.

- Miért nem te kérdezed ki a barátot?

- Mert az vagy feltűnő lenne, vagy félreérthető. Ha megmondom, hogy magándetektív vagyok, furcsállni fogja, hogy miért szállok rá. Ráadásul, ha tényleg ő gyújtogatott, nem szabad ilyen hamar megorrontania, hogy sejtjük, nem baleset volt a tűz. Ha viszont nem jön rá, hogy nyomozó vagyok, akkor meg azt fogja hinni, hogy megpróbálok rányomulni; alig van köztünk korkülönbség. Bill jobb lesz, ő egyébként is pozitívabb kisugárzású, mint én, könnyebben elnyerné a bizalmát.

- Nos, a záróérveddel mindenképp egyet kell értenem, lelkecském - dünnyögte Mrs Blackhawk. - Az a Bill fiú sokkal kellemesebb személyiség nálad.

Erre inkább nem mondtam semmit, hanem szöveges üzenetet írtam Litvin professzor titkos szerelmének.

- Jól van, Bill megkapta a feladatát - dobtam le aztán a telót újra az asztalra. - Most már ideje, hogy Ön is hasznossá tegye magát! Megvan még a rendőrségnél az a kontaktja, akinek a nagymamáját Ön régen megtanította egy kötéstechnikára?

- Továbbra is ott dolgozik a fiú.

- Remek, akkor valahogyan rá kellene beszélni, hogy nézzen utána a nyilvántartásban, hogy van-e bármilyen ismert rendőrségi ügye a szomszédoknak. Montgomeryék - házaspár a kamasz fiukkal, Vinsonék - fiatal házaspár, Claude Jenkins - túlélőtáboros fószer és Larissa May - sanzonénekesnő. Tudom, hogy ez a meggyőzés nem fog egyik percről a másikra menni, úgyhogy már most el kellene kezdeni a rendőr srác puhítását.

- Gondolod, hogy a rendőrség látóterébe kerülhetett a Tara Ellison által említett régi gyilkosság?

- A gyilkosság nem biztos, viszont a többi emberölés valószínűleg igen. Ha be tudnánk azonosítani, hogy kik azok, akik minden rossz szándéktól

mentesen követtek el ilyesmit, akkor jó eséllyel ki is zárhatnánk őket. Legalábbis, a régi gyilkosság elkövetése alól, hiszen Tara Ellison a háromból csak egyet minősített igazi gyilkosságnak. Más dolgokban, persze, lehetnek sárosak, de már ez is jó kiindulási alap lenne.

- Rendben, aranyom, akkor elkezdem hívogatni a rendőr nagymamáját, de nem ígérem, hogy egy héten belül eredményt érek el. Az ilyen bizalmas információk megszerzése nem könnyű.

- Tudom, addig én is puhatolózom. Mr Jenkinsszel kezdem, őt úgyis otthon találom.

*

Claude Jenkins betonkocka villájának a kapujánál most sem találtam csengőgombot. Így kénytelen voltam nekiállni rugdalni a rozsdamentes acél kaput, amíg a pasas végre elő nem került az épület mélyéről.

Egyből abbahagytam a dübögést, ugyanis a kezében puskával érkezett:

- Ha még egyszer idejön zaklatni...

- Jó, jó, bocsánat! - tettem fel a kezem, hátrálva. - Csak lenne még néhány kérdésem a nyomozásommal kapcsolatban.

Kijött a szögesdrót kerítésig szürke munkaruhájában, de csak azért, hogy felém bökhesse a lőfegyver csövét a rácson keresztül:

- Egy vagy két kérdést feltehet, a belátásomtól függően, de utána eltűnik innen, és többé nem zavar a munkámban. Megegyeztünk?

- Oké, csak engedje le a fegyvert!

Így tett, majd barátságtalanul szúrós pillantást lövellt felém kis, véreres szemével:

- Halljam az első kérdését!

- Mondja, látta már Ön egy ember halálát? Élőben.

- Láttam.

Meglepetésként ért, hogy rögtön beismer ilyen kellemetlen igazságot, így le is csaptam rá:

- Mikor? Hogyan?

- Még régen történt, amikor fegyverboltot vezettem. Bejött az utcáról egy szétdrogozott agyú srác, és addig rángatta az egyik polcot, amíg rá nem dőltek a kiállított tárgyak. Egy szuronyos díszpuska felnyársalta.

- És, Ön felelősnek érezte magát?

- Nem. Ötször szóltam előtte annak az idiótának, hogy ne piszkálja a fegyvereket. Utána még én nyújtottam neki elsősegélyt, és küzdöttem az

életéért, amíg ki nem ért a mentő.

Hát, ez nem pont úgy hangzik, mint amit Tara Ellison joggal ölésnek minősíthetett volna. Bár, ki tudja? Az erkölcsi felelősségről elég eltérő véleménye van az embereknek. Mindenesetre, ezt a sztorit kilencvenkilenc százalékos valószínűséggel kizártam.

Tovább kérdeztem hát:

- Hallott-e olyasmiről, hogy az Ön boltjaiban vásárolt fegyverek egyike halálos sérülést okozott volna valakinek?

- Nem.

- Szóval, a legjobb tudomása szerint Ön egyetlen ember haláláért sem felelős?

Ekkor már felhorkant:

- Micsoda kérdések ezek?!

- Tara Ellison, a megbízóm azt mesélte, hogy az egyik szomszédja elkövetett egy szándékolatlan emberölést, és arra lennék kíváncsi, ki az.

- Nyilván nem rám gondolt, mert én sosem beszélgetek mélyebben Ellisonnal, és a büdös életben nem említettem neki semmit a múltamból.

Jenkins ezzel el is fordult tőlem, és megindult a benti ajtó felé, maga mellett lóbálva a puskáját.

- Lenne itt még pár dolog - szóltam utána.

- Nem érdekel. - Egyre határozottabb léptekkel közelítette meg a betontömb villája bejáratát. - Ma be akarom fejezni a keresztgerenda megerősítését, nem érek rá magára fecsérelni az időmet.

- Várjon! Miss Mayről lenne szó.

Az énekesnő említésére Jenkins megtorpant. Egy morranással visszafordult hozzám:

- Mi van vele?

- Miss May szeretné tudni, hogy Ön meggyógyult-e. Mármint, a tűzesetben szerzett égési sebek, ilyesmik...

- Meg.

Azt hittem, a pasas hozzáfűz még valamit, de ennyi volt az összvissz válasza.

- Úgy érti, hogy már teljesen rendbe jött? - próbáltam pontosítani, amikor hiába vártam folytatásra.

- Ez volt a kérdése, nem? - Újabb lépést tett az ajtó felé.

- Bővebben is kifejthetné! Sőt, szerintem, Miss May örülne neki, ha Ön meglátogatná egyszer. Valóban szeretné tudni, hogy jól van-e.

A társalgás fenntartására tett kísérletem sikerült, ugyanis Jenkins ekkor önmagához képest egészen hosszú, ingerült feleletben tört ki:

- Annyira azért nem érdekelheti, mert már három hete kiengedték a kórházból, de még eszébe sem jutott megtenni egy kétháznyi távolságot idáig! A nyikhaj barátjával küldött köszönőajándékot, gondolom, egy üveg bor porosodott otthon a polcon, és az volt az első keze ügyébe eső, lepasszolható giccs... Hát, ennyire érdekli, hogy jól vagyok-e!

- Nekem úgy tűnt, hogy a hölgy tényleg gondol Önre, csak a sérülései miatt nem nagyon akar mutatkozni a külvilág előtt.

- Ugyan már! Maga szerint mennyire hihető, hogy azt a kis énekesnőt bármi más is érdekli a közönsége tapsán kívül?

Felvontam a szemöldököm a tahó megjegyzés hallatán:

- Miss May elmondása szerint Önök ketten nem is ismerik korábbról egymást. Akkor mi alapján von le ilyen lesújtó következtetéseket?

- Ehhez elég egyszer ránézni az ilyen nőkre, mint ő... De, őszintén szólva, nem izgat, ha esetleg tévedek.

Jenkins bement a betonkocka épületbe, és becsapta maga mögött a kettős, vasalt ajtót.

6. fejezet: Vinsonék

Miután Jenkins bevágta az orrom előtt az ormótlan vasalt ajtót, kénytelen voltam odébb állni. Ismételten próbálkoztam a Tara Ellisonéktól jobbra elhelyezkedő villa csengőjével. Itt laknak ezek a bizonyos Vinsonék. Velük még nem sikerült eddig találkoznom, de a férjről már hallottam egy-két helyi pletykát. Vince Vinson. *Khm, a szülei névadási stratégiáját inkább nem kommentálnám.* A pasas eredetileg ismeretlen középsulis suhanc volt, aki egy szép napon megnyerte a helyi lottó fődíját. Abba is hagyta a tanulást, és azóta ebből a nyereményből élt a villanegyedben. Rosszat ugyan konkrétan nem hallottam róla, de tény, hogy ennyi év alatt sem sikerült valamit kezdenie magával. Ha jól rémlik a szóbeszédekből, az a hobbija, hogy boxolni jár a közeli edzőterembe, vagy videójátékokat játszik otthon a haverokkal, és ezzel ki is fulladt a tevékenységi köre. Azt nem tudtam, hogy megnősült, a feleségéről sem hallottam.

A csöngetésre ezúttal végre feltárult az ajtó. Bikanyakú, izomkolosszus fiatalember nyitotta ki. Sima fehér pólóban, farmernadrágban volt, a csuklóján viszont márkás okosóra pihent.

- Helló! Mr Vinson? Frida Lorne vagyok, magándetektív. - Már nyomtam is a lapáttenyerébe egy névjegykártyát és az irodánk rövidített prospektusát.

- Én vagyok, Vince Vinson. - Bágyadt lassúsággal beszélt, mint egy robot valami Zs-kategóriás scifiből. - Miben segíthetek?

- Az egyik szomszédja, Tara Ellison nyomozással bízott meg. Megengedi, hogy feltegyek benn pár kérdést? Semmi komoly, csak minden környéken lakót meghallgatok.

- Jöjjön! - A férfi arrébb lépett az útból. - A feleségem, Zoey épp elment futni, de hamarosan hazaér. Ha akarja, megvárhatja őt is.

- Szuper, köszönöm! - Beiparkodtam, mielőtt bármilyen okból meggondolná magát. - Zoey Vinson? Rémlik valahonnan a neve. A felesége egy híresség?

- Biztosan ismeri a „Hírmondó 101” videóblogot. Zoey vezeti ezt a vlogot.

A névre emlékeztem, de közelebbről még nem volt szerencsém az online *remekműhöz*. Annyit azért így is hallottam róla, hogy a vlog helyi pletykákat keringet, és a vezetője különböző érdeklődésre számot tartó szóbeszédeknek igyekszik utánajárni. Elég népszerű oldal.

Körbenéztem Vinsonék otthonában. Drága, nagyzoló óriásbútorok. Akkora kanapé, hogy focimeccset lehetne rendezni rajta. Egészfalas házimozi rendszer. Beelőztem az ajtókilinccsel szutymogó férfit, és átsétáltam a nappaliból az oldalra nyíló dolgozószobába is.

Valószínűleg a vloggernőé lehetetett, a billentyűzetből és a monitorokból, valamint a köréjük leszórt színes kacatokból következtetve. Egy csomag nikotinos rágó és egy körömreszelő mellett ott állt egy-egy fénykép Vaughn Hoolockról és Marta Sorbetről. A két hírhedt helyi műsorvezetőről!

A képek láttán nem tudtam visszafojtani, kibukott belőlem:

- Uhh, te jó ég! Mi ez?

- Az ott a feleségem íróasztala - ért utol ólmos lassúsággal Vinson. - Zoey rajong Vaughn Hoolockért és Marta Sorbetért. Az az álma, hogy egyszer olyan sikeres lesz, mint ők.

Hát, azt hiszem, hogy az én szememben nem sok annál leminősítőbb dolog derülhetne ki egy vloggerről, mint hogy Hoolock és Sorbet a példaképe. *Most komolyan... Minimum száz híres és befutott médiaszereplőt fel tudnék sorolni! Miért pont Vaughn Hoolock vagy Marta Sorbet? A botránykeltés, a hazugságok és a sárdobálás királya meg királynője! Annyi mocskolódás hátterében állnak, hogy már nem egy ember öngyilkos lett a műsoraik miatt. Miféle épeszű médiaszemélyiség akar tudatosan rájuk hasonlítani?!*

Valószínűleg nem sikerült elég jól eltüntetnem a grimaszt az arcomról, mert Vinson hozzátette:

- Most azokra az elhíresült ügyeikre gondol, ahol szomorúságot okoztak pár embernek, de ennél sokkal kiterjedtebb a munkásságuk. A szegény néhai Miss Sorbet számos díjat elnyert a halála előtt, és visszaélésekre,

igazságtalanságokra is felhívta a műsorával a figyelmet. Mr Hoolock pedig érdekes jogi dilemmákat boncol. Értéket képvisel az életművük, nem csak pletykák terjesztéséből áll. De erről Zoeyt kellene megkérdeznie, órákon át tudna mesélni Önnek.

- Köszönöm szépen, nem szükséges, épp elég jól ismerem a *munkásságukat*. - Úgy döntöttem, ideje más vizekre evezni, úgyhogy bedobtam egy gyors kérdést: - Itthon voltak Önök múlt szerdán?

- Én nem, egy gamer haveromnál összeültünk kétnapos LAN-partira.

- És a felesége?

- Ő általában itthonról dolgozik, de előfordul, hogy váratlanul hosszabb időre elutazik, amikor utánajár egy-egy sztorijának. Tőle kellene megkérdezni, hogy végig itt volt-e szerdán, mert én sosem tudom megjegyezni az úti terveit. Miért fontos egyébként az a nap?

- Előfordulhat, hogy történt említésre érdemes esemény a szomszédságban. Kíváncsi lennék, hogy láthatta-e valamelyikük.

- Én nem. Mégis, mi történt?

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna meg a kérdést. Elfoglaltam magam azzal, hogy Vinson alibijét írtam fel a telómba.

Ekkor kulcscsörgés hallatszott, majd belépett az ajtón egy fiatal, húsz év körüli nő.

Karamellszínű haját az aktuális trend szerint féloldalt felborotváltatta, a másik oldalt pedig hagyta hosszan lefutni a vállán. A két füle telelőve kristály-piercingekkel. Az öltözéke sima tréningruha volt, jelezve, hogy hosszabb kocogásból ért haza. A nyakában viszont még így is kézikamera lógott bőrszíjon, és a fiatal nő sminkje is érintetlenül ép volt. Egy rágót rágott folyamatos, jól látható állkapocsmozdulatokkal.

Miközben ledobta márkás edzőcipőjét az előszobapolcra, már ömlött is belőle a szó:

- Képzeld, szívem, végre sikerült képet lőnöm Larissa Mayről az ablakon keresztül. Pedig nagyon vigyáz rá a kis liba, hogy nehogy valaki meglássa a tűz óta. Én viszont addig csimpaszkodtam a szemközti ház padlásereszén, amíg össze nem jött egy fotó legalább a fél arcáról... Nem olyan nagy cucc, csak pár jókora vörös folt látszik. Bíztam benne, hogy valami durvább torzulást is lekapok. De nem baj, azért nyomom fel a blogra...

A férje megköszörülte a torkát:

- Szerelmem, vendégünk van.

A fiatal nő ekkor ráeszmélt, hogy mi a helyzet, és rám villant a tekintete:

- Hoppá! Nem is láttam... Frida Lorne?

Kezet nyújtva közelebb léptem:

- Ismer valahonnan?

- Hát, persze. A Sorbet-showból meg az azt követő Hoolock-showból. Imádom mindkettőt, és te elég sokszor szerepeltél bennük.

Erre inkább nem reagáltam.

- Én egyébként Zoey Vinson vagyok. Tudod, a „Hírmondó 101" vlog... Akarsz interjút adni? - folytatta a fiatal nő szünet nélkül. Már le is kapta a kamerát a nyakából, emberi szemmel nem követhető gyorsasággal. - Kezdhetnénk a múltkori ügyeddel, ahol egy szőrmekereskedő maffiózót füleltél le...

- Nem, köszönöm.

- Csak pár kérdésem lenne.

- Nem nyilatkozom. Semmiről.

- Akkor, miért vagy itt? - Mrs Vinson visszaakasztotta a kamerát, de továbbra is érdeklődéssel figyelt. - Munka vagy magánügy?

- Megbízást kaptam a szomszédjuktól, Tara Ellisontól.

- Nem utazott el?

- De, csak előtte még felkért.

Láttam, hogy a nő agyában egyből beklikkel egy részlet:

- Tehát, válni akar a doktornőtől?

- Nem, ez egészen más jellegű megrendelés - siettem közölni, mielőtt feldagad a pletyka Zoey Vinson fejében. - A hölgy úgy véli, hogy bűneset történt a környéken.

- Milyen bűntény? - Mrs Vinson kíváncsiskodva még közelebb nyomult.

- Sajnos, nem árulhatom el, hogy pontosan mi a megbízásom tárgya, de talán Önnek is lenne ötlete.

- Mostanában nem hallottam errefelé sztorikat.

- Miért, korábban hallott?

- Mindig történik ez-az. Iratkozz csak fel a blogomra, az archívumban találsz csomó izgi videókommentárt!

- Öhm, oké, majd ránézek. De akkor pillanatnyilag nincs tippje?

- Hát, talán Montgomeryék fia. Folyton azokkal a telepi kölykökkel lóg - tudod, akik nem a szoliban barnultak le. Tuti, hogy füvezik a srác. Nem lepne meg, ha keményebb cuccokat is tolna...

- Szívem, biztos vagy benne, hogy ilyeneket kell mondanunk egy magándetektív előtt? - brummogta közbe a férje feszengve. - Montgomeryék fia igazán jófej srác, a múltkor is segített beindítani a dzsipemet, amikor gond volt a motorral. A barátai is rendesek, mindig előre köszönnek.

A fiatal nő pukkantott egyet a nikotinos rágójával, már-már lesajnáló mosolya elleplezésére, de nem mondott ellent.

- Egyéb gyanús ügyről nem tudnak? - kérdeztem inkább tovább.

- Perpill nincs jobb ötletem - tárta szét a karját a feleség. - Mindenki más eléggé elvan magában mostanság.

- Én Claude Jenkinsre gondolnék. - A férje átvette a szót. - Nem egészséges, hogy annyi fegyvert tart az otthonában. Balesetet okozhatott.

- Ugyan már! Az a Jenkins még ahhoz is flúgos, hogy véletlenül lelőjön valakit - nevetett fel a nő. - Állítólag négy egymásba zárt páncélszekrényben őrzi a puskáit.

- Akkor az idősebb Montgomery. - A férj homlokán szigorú ránc jelent meg. - Meggyőződésem, hogy az európai cégét csak pénzmosásra használja.

- Európa? - kérdeztem közbe. - Nem Bogotában van a cége külképviselete?

- Miért, Bogota az nem egy dél-európai város? Mintha még olasz tésztafajtát is elneveztek volna róla...

Ezen a ponton úgy ítéltem meg, hogy Vinsonék tippjeinek a hasznossága kezd a nullához konvergálni.

- Na, jó, köszönöm, nem rabolom tovább az idejüket - léptem ki a telefonom jegyzetelő alkalmazásából. - Azt hiszem, ideje távoznom. Nyilvánvaló, hogy akármi is folyik a környéken, Önök nem érintettek benne.

Ez, persze, csak porhintés volt, mert semmit nem tapasztaltam, ami a kijelentésemet alátámasztotta volna. A munkám során viszont nem árt folyamatosan megnyugtatni a kikérdezetteket, ha nem akarom, hogy bezárkózzanak. A legtöbb embert még akkor is aggasztja egy válóperes magándetektív szaglászása, amikor nincs érdemi takargatnivalója. Márpedig arra jó esélyt láttam, hogy Vinsonéknál még meg kell fordulnom a további nyomozásom során is. Érdemes fenntartani a szívélyes légkört.

Még Zoey Vinsonhoz azért odaperdültem a kifelé vezető utamon:

- Itthon volt Ön múlt szerdán?

- Délelőtt igen, mert sokáig aludtam, aztán ebéd után kimentem terepre egy szomszéd faluba, felvételeket csinálni egy új sztorimhoz. Kell a hely neve? Mert mindegyik nap másik kis településre mentem múlt héten, és már nem tudom fejből, melyik nap hol forgattam. A jegyzeteim között viszont meglesz, ha ez érdekes.

- Nem szükséges, köszönöm. - A vidéken kamerázgatás alapból is ellenőrizhetetlen alibi egy teljes délután viszonylatában, és felesleges lenne gyanakvást mutatnom azzal, hogy részleteket kérdezek. - Igazából arra lettem volna kíváncsi, hogy látott-e bármi furcsát aznap délután az utcában, de akkor tárgytalan.

- Miért, mi furcsa volt itt?

- Egyelőre még nem sikerült kiderítenem - hazudtam -, de egyre valószínűbbnek tűnik, hogy rendkívüli eseményre került sor.

- Hú, azonnal el kell mondanod, amint megtudod! - csillant fel a szeme. - Akármi is az, ütős videót hoznék össze a témában. Ugye, szólsz, ha bármi kiderül?

Az a nem túl szívderítő gondolat kúszott a fejembe Zoey Vinsonról, hogy ha lenne egy eltitkolt közös lánya Marta Sorbetnek és Vaughn Hoolocknak, azt pont ilyennek tudnám elképzelni.

- Természetesen, amennyiben a munkám korlátai lehetővé teszik, közlöm Önnel a felfedezéseimet. - Elköszönést hozzátoldva, kívül kerültem az ajtón. Hallottam, hogy Zoey még belekezd a szövegbe arról, hogy ha esetleg meggondolnám magam az interjúval kapcsolatban... A folytatást viszont nem vártam meg.

*

Arról egyelőre nem akartam faggatni Vinsonékat, hogy öltek-e már embert. Még csak az hiányzik, hogy ilyen témát dobjak be a szenzációra éhes Zoey Vinson előtt! Egyébként is, érdemes lenne négyszemközt puhatolózni, szóval, elnapoltam a dolgot.

Inkább felpattantam a robogómra, és miután telefonon megkérdeztem Juant, hogy hol tudnánk találkozni, elindítottam a járgányt.

A Silver parkban futottunk össze. Lehuppantam a fiú mellé az egyik padra a szökőkút mellett. Juan a túlméretezett, rongyos tornacipője fűzőjét kötözgette elmélyült mozdulatokkal.

- Lenne egy-két kérdésem - jelentettem be. - Az első, hogy az a srác, akit megemlítettél, hogy ismered Ellisonék környékéről, az nem véletlenül egy Montgomery nevű fiú? Emlékszem, hogy az irodában szóba került, hogy van ottani haverod, akitől Tara Ellison világkörüli utazását is megtudtad.

- Ő az, Chris Montgomery. Miért?

Egy kis ideig összeszűkített szemmel méregettem a cipőfűzőjét húzkodó srácot, aztán rákérdeztem:

- Pontosan honnan ismered?

- Na, jó, bevallom az igazat, segítettem neki szerezni egy-két spanglit, még régebben.

- Tudom, hogy nem ezért tartod vele a kapcsolatot...

- De, emiatt lettünk jóban.

Egyszerre lecsaptam a kezem a térdemre:

- Ugyan már! Direkt nem árultad el az irodában, hogy ismered a Pineapple utca nevét és a környéket. Épp eléggé kihangsúlyoztad, hogy szinte sosem jártál még arra. Holott, a gyilkosság után nyilván megjegyezted volna az utca nevét, főleg, ha még vissza is tértél újra megnézni a villát este. Tudom, hogy lett volna ennyi eszed. Már ebből sejtettem, hogy többször megfordultál a környéken, csak úgy akarsz tenni, mintha nem lennél ismerős. Azt pedig feltűnő „óvatlansággal” elkotyogtad már az irodánkban is, hogy füvezés kapcsán haverkodtatok össze az ottani spanoddal. Ilyet nyilván nem mondtál volna szórakozottságból, hiába tettél úgy, mintha elszólás lenne. Valami más lapul itt. Na, mi van ezzel a Montgomery fiúval?

Juan nyelt egyet, és félbehagyta a cipője igazgatását. Egy kis hallgatás után kibökte:

- Izé, légyszi, ne árulja el senkinek, mert brutál ciki, de... Ő korrepetál fizikából. Hétfőnként eljárok hozzá.

- És? Ebben mi a ciki?

- Hát, ha a haverok megtudnák, hogy suli után tanulni járok, körberöhögnének. Beckynek is azt mondtam, hogy súlyzózni szoktam a konditeremben hétfő délután... Bazi nagy égés lenne, ha kitudódna.

- Nyugi, tudok titkot tartani. - Elfojtottam egy mosolyt. - De, egyébként, mire kell neked a fizika korrepetálás?

Nem válaszolt, csak vállat vont.

- Nekem elmondhatod - próbálkoztam meg még egyszer.

- Izé, bukásra állok, és nem akarom, hogy az anyám kiboruljon a jegyeimen.

Amikor nem volt hajlandó mást hozzátenni, nem faggattam tovább.

- Térjünk rá a múlt szerdára! - javasoltam inkább. - Mivel egyre biztosabb vagyok benne, hogy igazat mondtál, és tényleg gyilkosság történt, arra lennék kíváncsi, hogy a gyilkos hogyan szállíthatta el a holttestet. Valahogyan el kellett tüntetnie. Állt a villa udvarán autó?

- Nem rémlik.

- És kinn, az utcán?

- A közvetlen közelben nem. Talán némelyik szomszéd háza előtt...

- Elég fontos lenne visszaemlékezned, mert Mr Jenkins kivételével elvileg egyik közvetlen szomszéd sem tartózkodott otthon. Talán még May énekesnő, de az ő otthonát nem láthattad a bejárat felől. Nos, melyik épületnél parkolt jármű?

Becsukta a szemét, úgy koncentrált, és megdörzsölte a homlokát.

- Úgy rémlik, hogy jobbra állt kinn egy terepjáró, de azért az életemet nem tenném rá. - Még erősebben összeszorított szemmel erőltette az emlékezést. - Várjon! A terepjáró biztos. Menekülés közben majdnem bevágtam a könyököm a visszapillantójába. Nem sokon múlt, hogy nem tanyáltam el a bicajjal, olyan hirtelen kellett kerülnöm - a pánikban nem vettem észre a parkoló kocsit. És volt ott még egy jármű, pár házzal arrébb. Egy fényes, fehér luxusautó. Más nem rémlik.

- Nem értem, hogy ha nem állt gépkocsi Ellisonék otthona előtt, hogyan merte a gyilkos fényes nappal kicipelni az épületből a holttestet?

Juant kirázta a hideg:

- Ugye, nem azt akarja mondani, hogy a hulla még mindig a házban van?

- Az azért már észlelhetővé vált volna egy hét alatt. - Nem részleteztem, mert láttam, hogy épp eléggé borzong a puszta ötlettől is. - Akárki tüntette el a holttestet, valahogyan kivitte. Csak hová és hogyan?

Elgondolkodva bámultunk mindketten magunk elé. A háttérben ezüstös csillanásokkal táncolt a szökőkút vize a kőmedencében.

7. fejezet: Információgyűjtés

Mrs Blackhawk, amint meglátta a lendületet, ahogy beesek az iroda ajtaján, újabb adag kávét tett fel főni.

- Gondolom, ma jó sokáig benn maradunk dolgozni - vonta le a következtetést a tempóm alapján.

- Pocsék esténk lesz. - Meg sem próbáltam szépíteni a kilátásainkat. - Zoey Vinson gyomorforgató pletykablogját fogjuk végigbogarászni.

- Milyen pletykablog?

- Hírmondó 101. Olyasmi, mint a néhai Sorbet-show, csak internetes kiadásban.

Az öregasszony nem válaszolt, de csendes somolygásából láttam, hogy ő nem annyira bánja, ha a helyi csámcsognivaló hírekből áll az esti programunk. *Neki alapból is a leskelődés meg a pletykálkodás a hobbija...* Amikor viszont megnyitottuk a gépünkön a vlogot, és megláttuk Zoey Vinson óriás betűs, szenzációéhes szalagcímeit villogni, tele erőltetett botránykeltéssel és éretlen figyelemfelhívó akciókkal, már Mrs Blackhawk is megértette, miért ül a savanyú kifejezés az arcomon.

Inkább kitett fél üveg vörösbort is a kávés asztalkánkra, a koffeines italaink mellé. A bor egy nemrég sikerrel zárult ügyünk megünneplése után maradt, és asszisztensem egyből megérezte, hogy szükségünk lesz rá a feladataink befejezéséhez.

Utána leültünk a gépünk elé, és belefogtunk a helyi mocskolódó sztorik szemezgetésébe Zoey Vinson tálalásában. Azzal kezdtem, amikor tojással dobált meg egy szónokot, majd megpróbálta az illető jogos felháborodását őrjöngő dührohamként bemutatni a vlogján. Rátértem egy éktelenül felfújt úszógumis akciójára, amikor is a fürdőmestert borította ki. Ezután következett egy-két értelmesebb helyi hír, de az Ellison-ügy szempontjából

érdektelennek tűntek. Tovább lapoztam egy újabb Zoey Vinson-féle feltűnősködési kísérletre...

*

Estére Mrs Vinson videói és a nekem jutó másfél pohár bor megtette a hatását, úgyhogy inkább gyalog toltam haza a robogómat. Olyan fáradtnak éreztem magam, hogy még ha a nem túl tetemes alkoholmennyiség nem is lett volna kihatással a vezetési képességeimre, az egész nap összessége már kellően letompított.

Ráadásul, elfeledkeztem arról, hogy Raul is átjön, ezért már elhelyezkedtem a kádamban egy jó forró habfürdőhöz, amikor a rendőrkapitány becsengetett. *Nagyszerű*.

Kikászálódtam a meleg vízből, és eltocsogtam a bolyhos, rózsaszín köntösömért. Így nyitottam ajtót:

- Miért nem bírtad elfogadni, amikor a múlt héten kulcsot akartam adni?

- Mert nem tartanám helyesnek. - A még mindig egyenruhában feszítő férfi hangjában a kimerültség csak még inkább kiemelte az egyébként is szokásos mordságot.

Nyomott azért egy csókot a számra, de láttam, hogy ő is az ereje végén jár ennyi munka után, és végképp nem számíthatok bájosabb reakciókra tőle.

A mondata megmagyarázására inkább nem is kértem, csak beengedtem kellően kifejező grimaszvágással.

Gomez kapitány szerencsére most sem kérdezett a napomról. Ez, mondjuk, nem annyira meglepő, mert mindketten bizalmas adatokkal dolgozunk, így alapból sem sokat szoktunk beszélni róla. Mindenesetre, azért előfordul, hogy feljön egy-egy ügyünk, a titoktartás által megengedett határokon belül, tehát, éppenséggel nem volt megalapozatlan az aggodalmam. A rendőrkapitány viszont nem firtatta, hogy mivel telt a napom. Természetesen, én sem hoztam ilyesmit szóba, még az övéről sem érdeklődtem, nehogy kiprovokáljam a visszakérdezést. Miután sikerült összekülönböznünk a csincsilláim ketrecének az elrendezésén, már nem is nagyon volt kedvünk beszélgetni.

Raul nekifogott egy eszközberuházási pályázatot összeállítani a hálószobámban, én pedig visszatértem a fürdőzéshez.

Később csatlakoztam hozzá az ágy másik oldalán. Felkaptam a földről pár mappámat, és az ölembe terítettem.

Amikor Gomez kapitány meglátta, hogy már megint Vaughn Hoolock aktáit szedem elő, komor kifejezés jelent meg az arcán.

- Most mi van? - engedtem el a lapokat a térdemen, amikor már a helytelenítő morranást is meghallottam a férfi irányából. Nem először észleltem, hogy nehezményezi, amiért az üggyel foglalkozom, de eddig próbáltam figyelmen kívül hagyni. Most viszont már nem tudtam megállni szó nélkül: - Miért zavar, hogy Hoolock után vizsgálódom? Nyugi, nem a bicepszét bámulom!

Raul szokás szerint nem vette a lapot, hogy ezzel az utolsó megjegyzésemmel már poénkodni próbálok. Szigorú komolysággal nézett vissza rám:

- Nem vagyok féltékeny. Csak annak nem örülök, hogy még mindig Ethel Daltonon jár az eszed.

Meglepett a válasz. Értetlenül felvontam a szemöldököm:

- Hogy a francba jön ide Dalton mama?!

- Hoolockot is azért vizsgálod, mert azt képzeled, hogy eszelős bosszútervet forral Daltonék ellen. És egyáltalán nem tartom jónak, hogy emiatt még most is minden gondolatod visszatér Ethel Daltonhoz.

Az ujjaim megfeszültek az ölemben pihenő iratokon:

- Mit akarsz ebből kihozni? Hogy egy ketyós Dalton mama-rajongó lett belőlem?

- Tudod, hogy nem így értem.

- Akkor hogyan?

- Csak azt szeretném, ha belátnád, hogy vannak emberek, akiket jobb végleg magunk mögött hagyni az életben. Szerintem, Ethel Dalton ezek közé az emberek közé tartozik.

- Nem én vagyok az, aki nem tudja maga mögött hagyni őt, hanem Vaughn Hoolock.

- Amennyire én látom, Hoolockot leköti a szennyműsora. Boldog, sikeres és elégedett. Te vagy az, aki éjjelente értelmetlen papírok fölött őrlődik Ethel Dalton emlékétől kísértve!

- Kösz, hogy így megbízol a nyomozói meglátásaimban. - Felkaptam a karomba az iratokat az ágyról, belebújtam szőrös mamuszomba, és átsiettem a vendégszobába. Nagyot csaptam magam mögött az ajtón. Aztán befeküdtem a padlón futkosó csincsilláim mellé a fotelba, és egyedül folytattam az olvasást. A múltkor lefényképeztem pár fecnit Vaughn

Hoolock papírszemetéből az utcai kukájában turkálva, és most azoknak a tartalmát böngésztem át.

*

Másnap úgy döntöttem, hogy megpróbálkozom Larissa May énekesnőnél az emberölési esetek utáni kérdezősködéssel. Ő úgyis otthon bujkál a tűz óta, szóval, jó esély van rá, hogy ha nem megy el épp orvosi kontrollra, akkor rátalálok. Plusz, első alkalommal elég segítőkésznek is tűnt.

Amikor útközben megálltam venni magamnak egy mandulás-fahéjas kávékülönlegességet reggelire, írtam fél soros üzenetet Billnek, a segédemnek, hogy tudott-e tegnap találkozni Larissa May pasijával. Ugyebár, az lett volna a feladata, hogy kezdjen el haverkodni a fiatal férfival, de meglepő módon Bill nem jelentkezett a múltkori megkeresésem óta. Pedig mindig olyan lelkesen egyből nekifog a nyomozási melóknak! Most viszont még eligazítást sem kért, holott láttam, hogy már tegnap megnyitotta az előző üzenetemet az új feladatáról. *Ejnye*.

A mostani kérdésemre sem reagált az utam során, így nem kaptam háttérinfókat a sanzonénekesnő párkapcsolatáról. *Ez van, akkor egyelőre megpróbálom előzetes ismeretek nélkül faggatni.* Becsengettem.

May nyilván ellenőrizte a kamerán keresztül, hogy ki a látogatója, mert kis várakozás után kérdés nélkül beengedett.

Már tudtam, hogy nem fog személyesen kijönni, így amint felberregett a gépi hang a bebocsátásomra, be is toppantam az udvarra. Besiettem a félig-meddig újjáépített épületbe.

Az énekesnő ezúttal is eltakarta sérült arcát selyemkendővel, ahogy bekísért a nappalijába. Most viszont valami sportmelegítőt viselt, és meg is adta erre a magyarázatot a köszönés után:

- Bocsánat, hogy ilyen lassan engedtem be, de a reggeli jóga meditációmat végeztem.

- Semmi gond, elnézést, hogy megzavartam.

- Dehogy, jöjjön nyugodtan! Bármikor tudom folytatni, Taráról viszont szívesen vennék új híreket. Ön, ugye, tartja vele a kapcsolatot? Merre jár most?

- Én sem beszélek vele.

May ajkát lehelethalk sóhaj hagyta el:

- Kár. Pedig jó lenne tudni, hogy éppen milyen úti kalandokba vág bele.

- Ezek szerint, Ön sem tudja elérni semmilyen formában?

- Nem. A múltkor akartam neki üzenetet küldeni Dahlián keresztül, mert azt hittem, hogy ők szoktak beszélni, de a doktornő elég kurtán-furcsán reagált. Nem mertem tovább feszegetni a kérdést, gondolom, nem volt zökkenőmentes az elválásuk.

- Hát, ez tény... - dünnyögtem magam elé.

- Sajnálom. Én mindig is azt hittem, hogy rendeződni fog a kapcsolatuk. Ha azonban már szóba sem állnak egymással... Remélem, hogy azért Tara jelentkezik. Jó lenne, ha mesélne az élményeiről.

- Nem azt mondta a hölgy, hogy fél évet minden itthoni dologtól távol akar tölteni?

- De. Én mégis azt gondolom, hogy telefonálni fog. Ön el tudná képzelni magáról, hogy fél évig hallani se akarjon azokról, akiket szeret?

- Sajnos, el. - Nem taglaltam tovább, hanem inkább eltereltem a szót: - Ja, mielőtt elfelejteném: tegnap mondtam Mr Jenkinsnek, hogy Önt érdekli, hogy meggyógyult-e. Azt válaszolta, hogy rendbe jött.

A nőt váratlanul érte a megmentője említése, és megfeledkezett az elkezdett mozdulatról a kendője helyre simítására. A keze tétlenül pihent meg a puha selymen a vállán. Lehalkulva kérdezte:

- Nem maradtak nyomok azok után a nagy égési sebek után? A karja be volt kötözve a kórházban...

- Nem tudom, nem volt hajlandó kifejteni.

- Akkor mit mondott?

- Az a gyanúm, hogy jobb, ha nem tolmácsolom. A lényeg, hogy meggyógyult.

- Gondolom, ő meg sem kérdezte, hogy én hogy vagyok.

- Hát, nem. De azért fejből tudta, hogy hány hete engedték ki Önt a kórházból... - Sokat sejtető mosolyt villantottam a nőre. - Szóval, valójában titkon követi az Önnel kapcsolatos híreket.

May lesütötte a szemét, és nem válaszolt.

Én közben előpiszkáltam az új telómat a táskámból, hogy jegyzetelni tudjak. Érzékeltem, hogy Jenkinsről nem akar többet beszélni, így mással folytattam a társalgást, látszólag továbbra is baráti mederben:

- Képzelje, meghallgattam néhány számot Öntől. Igazán szép hangja van!

- Köszönöm. - A felelet visszafogott volt, nem sok lelkesedéssel fogadta a bókot.

- A kedvencem a „Nyári esték Párizsban” volt.

- Örülök, ha tetszett.

- A dalai mind ilyen vidám, könnyed témákról szólnak? Egyetlen szakításos, szomorú vagy keserű sem volt köztük...

- Örömet és jó közérzetet szeretek okozni a hallgatóságomnak, nem megbotránkozást vagy szorongást. Nem bánom, ha más művészek másként gondolkodnak erről, de én a szép és békés dolgokat akarom közvetíteni.

- Ezek alapján nehéz elképzelni, hogy Ön tanúja volt az élet sötét oldalának is.

- Mire utal? A tűzesetre?

- Nem, hanem korábban... Ön részese volt egy váratlan haláleset körüli történéseknek, nem?

Megpróbálkoztam a blöfföléssel, de nem jött össze, mert May szeme olyan értetlenséggel kerekedett el, mint aki tényleg nem vágja, hogy mit akarok.

- Mégis, mikor? - hűlt el. - Ki halt meg?

- Ötlete sincs, hogy mire célzok?

Fázós borzongással még jobban beleburkolta magát a selyemkendőbe:

- Nem tudom, mire gondol. Kislánykoromban jelen voltam a dédmamám betegágyánál nem sokkal a halála előtt, de feltételezem, Ön nem egy kilencvenhárom éves asszony szívbetegségére utal váratlan halálesetként. Más hasonló meg eszembe sem jut.

- Szóval, sosem látta emberek halálát a saját szemével?

- Nem. Amikor sokkoló felvételeket mutogatnak az ismerőseim katasztrófákról vagy kivégzésekről a neten, akkor sem nézek oda. Nem bírom az ilyesmit.

- És közvetve sincs köze egy vagy több halálesethez?

Megrázta a fejét:

- Elég ijesztőek ezek a kérdések. Könyörgöm, árulja el, ki halt meg! Mi történt?

- Én is ezt próbálom kinyomozni. Tara Ellison, a megbízóm arra kért, hogy derítsem ki, melyik három szomszédja követett el egy-egy szándékolatlan emberölést. Ezek szerint, Ön semmiképpen nem lehet az?

- Hát, ha csak nem valami annyira szándékolatlan esetről van szó, hogy tudomásom sincs róla...

- Á, nem, itt azért direktebb összefüggést kell keresnünk. Ha Önről lenne szó, tisztában lenne vele.

- Akkor Tara nem rám gondolt.

- És, mire tippel, ki másra utalhatott?

- Fogalmam sincs. Egyáltalán, ki lakik még ott Taráék utcájában, aki szóba jöhet? Nem annyira ismerem a környékbelieket...

- Például Claude Jenkins. Ő ott lakik, szemközt.

A nő szempillája megrezzent a férfi nevének hallatán. Nem válaszolt a felvetésre.

- Mr Jenkins nem okozhatott balesetet a fegyvereivel? - folytattam a faggatózást May tartózkodó hallgatása ellenére is. - Ön nem hallott ilyesmiről? Régen fegyverboltot vezetett, és állítólag most is jól fel van szerelkezve... Nem rebesgetik a környéken, hogy veszélyes?

- Nézze! Én a tűz előtt nem is igen ismertem Mr Jenkins nevét, akkor pedig megmentette az életemet. Egyszer vagy kétszer köszöntem neki az utcán elhaladtamban, de ennyi. Sokat utaztam a fellépéseim miatt, kevés időm maradt a környéken barátkozni. Csak Tarával meg Dahliával vagyok jóban, ők meg nem szokták kibeszélni a szomszédaikat. Fogalmam sincs, Mr Jenkinsnek milyen fegyverei vannak, vagy mit csinál velük.

- Akkor ott vannak Montgomeryék - folytattam a felsorolást, látva, hogy Jenkinsszel kapcsolatban nem hoz fel érdemlegeset. - Róluk tud valamit?

- Argus és Lisa Montgomery. Kedves pár. Taráéknál találkoztam velük egy-két kerti grillpartin. A legérdekesebb, amit tudok, hogy a férj finom steaket süt. A kamasz fiuk, Chris még középsulis, ha jól emlékszem, a fizika a kedvenc tantárgya. Gondolom, Ön nem ilyen adalékokra kíváncsi.

- Vinsonék? Vince és Zoey Vinson?

- Ők is ott voltak a kerti partikon.

- Őket is kedveli?

Mintha ezúttal habozott volna a válasszal, de aztán továbbra is lágy hangon válaszolt:

- Zoey mindig szívesen mesél a blogjáról. Közlékeny, talpraesett. Vince pedig jól le tudja kötni a gyerekeket, amikor nagycsaládos szomszédok is átjönnek a közeli utcákból az összejövetelekre. Boxtrükköket tanít, vagy új

telefonos játékokat mutat a kicsiknek. Tényleg, senkiről nem tudok nyugtalanító részleteket.

- Vinsonékkal kapcsolatban sincs kellemetlen emléke?

- Nem mondhatnám.

- Akkor az előbb miért adott kitérő választ arra a kérdésre, hogy kedveli-e őket?

- Miért adtam volna? Hiszen mondtam, hogy nyitott, társasági emberek...

- És, ez már egyenes felelet?

- Bocsánat, de nem ismerem őket eléggé.

Hihetetlen. Larissa May még a provokatív kérdéseimen sem zaklatta fel magát, pedig ez a leghalvérűbb embereknél is ki szokta verni a biztosítékot. A konkrét válaszadás alól pedig ügyesen kibújt...

Továbbra is csak nagyra nyílt szemmel pillogott rám:

- Sajnálom, hogy nem tudok többet segíteni. Lakik még ott a környéken más is?

- Összvissz ennyi közvetlen szomszéd van.

- Akkor nincs ötletem.

Na, jó, hát ez így nagy semmi. Csalódott fújást fojtottam el. Az énekesnő ekkor viszont bedobott egy saját kérdést:

- Azt nem mondta esetleg Tara, hogy hol hallott a halálesetekről? Vagy hogy honnan szerzett tudomást egyáltalán ilyesmikről?

- Miért érdekli? - kérdeztem vissza némi éllel.

- Gondoltam, előrébb vinné Önt a nyomozásban.

- Hogyan segít ebben, ha Ön rákérdez?

- Nem tudom. Igaza van, butaság volt. Csak eszembe jutott, hogy talán érdekes lehet, hogy honnan indult a híresztelés.

- A *híresztelés*? Szóval, Ön szerint a megbízóm egy vagy több személytől szerezte az értesüléseit?

- Honnan máshonnan?

Belefáradtam az oda-vissza cikázó kitérésekbe. Egyenesebbre váltottam:

- Tegyük fel, hogy igaza van! Ha tényleg mesélték a megbízómnak a pletykát, akkor Ön kire gondolna, ki lehetett az?

- Zoey Vinson gyűjti a morbid sztorikat. Biztosan ő volt.

- Ha Mrs Vinson tudna bármi szaftosról, miért nem tette fel a blogjára?

- Lehet, hogy feltette. Nem követem a Hírmondó 101-et, fogalmam sincs, mi van fenn.

- Hát, ilyesmi nincs.

- Akkor ő valóban nem lehetett - ismerte el May. - Viszont, ki más?

- Igazság szerint, én első körben Önre tippeltem volna.

Hátrahőkölt a váratlan bejelentés hallatán:

- Rám? De hát, miért?

- Elég jóban van Tara Ellisonnal ahhoz, hogy bizalmasabb információkat osszanak meg egymással, és a tűz is igen gyanús... Valaki talán el akarta hallgattatni Önt.

May már levegő után kapott döbbenetében:

- A tűz? Hiszen az baleset volt! Nem lehetett szándékos... Ilyen borzalmas dolgot nem tenne senki!

- És ha mégis?

- Nem. Lehetetlen...

- Nem akarom még jobban felzaklatni, de meg kell értenie, hogy ha bármilyen veszélyes tudással rendelkezik, meg kell osztania velem. Máskülönben, még nagyobb bajba kerülhet.

- Nem tudok semmit!

- Tara Ellisonnal semmiféle rendkívüli információt nem bíztak rá egymásra a tűz előtt?

A fejét ingatta. Aztán viszont elkerekedett a szeme, és egyszerre bizonytalanul suttogta maga elé:

- Tara... Tara megkért rá a tűz előtt pár nappal, hogy tegyek el neki egy dobozt a pincében. Papírok voltak benne. Ékszerötletek, kirakattervek, a plázája dolgai...

- Miért kellett ezt pont az Ön pincéjében elhelyezni?

- Tara olyasmit mondott, hogy már nem fér el minden doboza az ékszerkészítő műhelyben, és tudta, hogy én egy csomó kottát meg dalszöveget bedobozoltam a pincémben. Gondolta, elfér még egy mellettük. Persze, engem nem zavart, úgyhogy ráhagytam, hogy tegye a dobozt a többi közé.

- Tudna mesélni a pincéjéről?

- Tessék? A pincémről?

- Hogy milyen volt a robbanás előtt.

- Gondolom, mint bármilyen pince úgy általában. Tele lomokkal, rekeszekkel, ládákkal.

- Mennyire volt megvilágítva?

- A lépcsőn volt egy lámpa, de a többi részre nem köttettem be az áramot, mert a kazán is a lépcső mellett volt, a terem másik fele pedig nem baj, ha sötét. Évente egyszer-kétszer ha lementem, olyankor elég volt a zseblámpa.

- Tehát, egy idegen baromi nehezen találta volna meg Tara Ellison dobozát az ezernyi kacat között, a sötétben, max egy zseblámpával bogarászva?

- Ráadásul Tara pont a kottás dobozaim közé helyezte el valahol, rengeteg más papír alá.

- Nem tartja furcsának, hogy pár napra rá óriási tűz ütött ki, felégetve mindent? Csak munkaügyek voltak abban a dobozban?

- Tara megmutatta a legfelső papírokat, ékszertervek voltak. Ennyire emlékszem.

- De alattuk lehetett bármi más is?

May tanácstalanul széttárta a karját.

- Lehetséges, hogy értékes volt a doboz tartalma? - szívóskodtam.

- Sejtelmem sincs. Tara nem említette többször, a tűz után sem. Nem is jutott eszembe azóta. Csak most, hogy Ön felemlegette a tüzet, és hogy lehetett gyújtogatás is egy átadott információ miatt... Így eszembe jutott, hogy eltettem ezt a dobozt.

- Megsemmisült a tartalma a tűzben?

- Gondolom. Az összes gyerekkori szolfézskönyvemmel és más hasonlókkal együtt. A lángok utáni helyrehozatal során egyetlen ép tárgy sem került elő a pince romjai közül. A papírok mind elégtek.

- Semmi sem maradt?

- Az építőmunkások a nagyobb foszlányokat összesöpörték három szemeteszsákba. Azokat még át akartam nézni, mielőtt kidobom, hátha néhány kedvenc kottámból találok ép oldalakat. Eddig nem volt lelki erőm hozzá, mert a látványtól is a rosszullét kerülget...

Mohón előrébb dőltem:

- Megengedné, hogy átvizsgáljam *én* a zsákok tartalmát az irodámban?

- Persze, nyugodtan. Csak ne számítson túl sok sikerre, mert a nagy része hamu.

Némileg lelohadt a lelkesedésem, de azért továbbra is várakozással telve dörzsöltem össze a tenyeremet:

- Köszönöm szépen, igazán hasznos nyomnak tűnik!

May viszont nem örült, hanem erőtlenül félrefordította a fejét.

- Minden rendben? - kockáztattam meg a kérdést.

- Én csak... - Nyelt egyet. - Ne értsen félre, jó, ha segíthetek a nyomozásban, de a gondolat, hogy valaki szándékosan okozhatta a tüzet...

- Sajnálom. - Beláttam, hogy túl sokkoló volt ez az információ, és bár így is, úgy is kénytelen lettem volna elővillantani a nyomozás során, most mégis éreztem némi lelkiismeret-furdalást, amiért nem voltam tapintatosabb. Próbáltam szívderítő részletet kiemelni: - Egy jó hír viszont van. Ha tényleg a doboz volt a célpont, akkor Önnek nem kell további támadásoktól tartania, hiszen az megsemmisült.

May nem nézett vissza rám.

- Az sem biztos, hogy szándékos gyújtogatás volt - folytattam, némileg már visszakozva. - Jó lenne minél tisztábban látnunk, hogy kideríthessük. Tudna segíteni ebben?

- Hogyan?

- Arra gondoltam, hogy megkérnénk Mr Jenkinst, hogy jöjjön át, és Önök ketten megpróbálnának minden apró emléket felidézni, ami csak megmaradt a gázrobbanásból. Hátha együtt elő tudnánk csalogatni egy-két hasznos részletet.

A nő hangja elfúló volt, ahogy elsuttogta a választ:

- Nem tudom... Nem tudom, hogy képes lennék-e beszélni róla...

Odanyomtam elé a kávézóasztalkára a névjegykártyámat:

- Nem kell most azonnal. Ha úgy érzi, hogy készen áll, hívjon fel a kártyán lévő számon! Addig pedig, adjon magának annyi időt, amennyire csak szüksége van! Én bőven elég elfoglaltságot találok a nyomozás egyéb szálaival is...

May azonban már felélénkült. Sejtettem, hogy a Jenkinsszel való találkozás lehetősége hamar kizökkenti majd a gyötrő gondolatok közül...

Ébredő tettvággyal kérdezte:

- Úgy véli, hogy tényleg segítene, ha Mr Jenkinsszel visszaemlékeznénk a tűzre?

- Valószínűleg.

- Akkor holnapra megpróbálom összeszedni magam.

- Remek, Mr Jenkinsnek pedig szólok én. Délelőtt hasonló időpontban megfelel a közös beszélgetés?

- Rendben, várom majd Önöket.

Úgy ítéltem meg, hogy már épp eleget kínoztam a nőt a tűzeset körülményeivel, így távozóra fogtam. Megkértem, hogy mutassa meg a melósok által megtöltött papírmaradványos zsákokat, és nekiláttam egyet felszíjazni a robogóm csomagtartó dobozára.

*

Még kétszer kellett fordulnom, hogy mindhárom csomagot eljuttathassam az irodába. Végül viszont elégedetten toppantam be az ajtón az utolsó műanyag zsákot vonszolva magam után.

Mrs Blackhawk felnézett egy számla iktatásából:

- Mi ez a sok kormos vacak? Nehogy összekend a kárpitot a lomjaiddal!

Előhalásztam a táskámból a frissen vásárolt takarófólia csomagot az irodai berendezéseink leterítésére, illetve egy garnitúra orr-száj elé köthető védőálarcot. Kinyújtottam az egyik pormaszkot az asszisztensem felé:

- Izgalmas szortírozási feladatot találtam, mamika!

8. fejezet: Az irodában

Már épp hozzáfogtunk volna a bútoraink és a padló leterítéséhez, hogy megóvhassuk a hamutól a kényesebb holmikat, amikor megcsördült a telóm. Doktor Julius Crofford hívott. Közölte, hogy tegnap hazaért a fővárosban tartott szemináriumáról, és fél órán belül be tudna ugrani az irodámba, hogy válaszoljon pár kérdésemre. Örömmel megadtam a címet, és megköszöntem a készséges segítségét.

- Nagyszerű, bejön az az agykutató központos doki, akinek az elérhetőségét még Litvin proftól kaptam - újságoltam az asszisztensemnek, a telefont letéve. - Ez a pasas közvetlenül együtt dolgozott Bellefleur doktornővel, és remélhetőleg szívesen segít felmérni a doktornő személyiségét.

Így hát, eltüntettük a fóliákat és a zsákokat, bezúdítva mindent az oldalszobába, ahol a nyomtatót és a szkennert tartottuk. Nem árt, ha megnyerően néz ki az iroda, és nincs tele a padló égett papírfecnikkel. Inkább a névjegykártyáinkat és nagy tálcányi reklámprospektust toltunk előtérbe.

Épp csak el tudtuk pakolni az utolsó zsákot, amikor Doktor Crofford már meg is érkezett. Megtermett, robusztus férfi volt, öles vállán megfeszült sötét, hajszálcsíkos zakója. Bőre mahagónibarna, és enyhén őszülő, fekete haja rövidre vágva. Lapos orrán nagy, kerek szemüveg ült.

- Lorne detektívnő? - kinyújtotta felém széles tenyerét, és határozott erővel megszorította az ujjaimat. - Üdvözlöm, Doktor Julius Crofford vagyok. Velem beszélt az előbb telefonon.

- Örvendek.

Nem volt időm hellyel kínálni, mert a doktor már le is vágta magát az íróasztalom előtti székre. Aztán odaintett az asszisztensemnek:

- Egy kávét, két cukorral, friss tejszínnel!

Mindketten nagyot néztünk Mrs Blackhawkkal, de megálltuk komment nélkül a parancsolgatást. Az idős asszony odatotyogott a kávéfőző géphez teljesíteni a „megrendelést”, én pedig leültem az asztalom mögé, a férfival szemben.

- Jól értettem, hogy az egyik sejttani projektemmel kapcsolatban lennének kérdései? - Doktor Crofford továbbra is az irányítása alatt tartotta a társalgást.

- Igazából nem magára a projektre vagyok kíváncsi, hanem a hölgyre, akivel együtt dolgozott. Kaptam egy ügyet vele kapcsolatban...

- Doktor Bellefleur? - fojtotta belém a folytatást. - Mintha az ő neve is elhangzott volna a telefonban.

- Róla lenne szó. Emlékszik még rá?

- Persze, több projekten is dolgoztunk együtt. Nem tűnt bűnöző típusnak. Mit követett el, hogy nyomozni kelljen utána?

- Nem bűnügyi nyomozás - hazudtam egyből -, csak egy szomszéd kért meg magánéleti kérdések tisztázására. Semmi komoly.

A férfi fürkész pillantást lövellt felém a szemüvege mögül.

- Értem. - Elmélyült hangsúlya arról árulkodott, hogy felkeltette az érdeklődést a válasz. - Na, halljam azokat a kérdéseket!

Közben célzatosan kinyújtotta az egyik tenyerét Mrs Blackhawk felé, hogy gyorsabb kávékészítésre ösztökélje.

- Mennyire ismeri a doktornőt? - kezdtem bele.

- Mármint, a munkán kívül? Semennyire. - A doktor kikapta a csészét az asszisztensem kezéből, és kortyolt egyet. - Az agykutató központban meg egy-két konferencián találkoztunk.

És, ezt nem bírta volna már a telefonban elmondani, amikor Bellefleur doktornőről kérdeztem? Muszáj volt bejönni személyesen fontoskodni és a kávénkat vedelni?! Azt hittem, mesélni akar valami hasznosat...

Hangosan viszont mindössze annyit reagáltam:

- Értem, akkor csak általános kérdéseim lesznek. Tudta, hogy a hölgynek van felesége?

- Párszor telefonált a nővel a szüneteinkben.

- Hallotta, hogy miről beszéltek?

- Dehogyis! - horkant egyet, rögtön bepöccenve. Széles homlokára kiült a sértett ráncok árnyéka. - Nem szoktam hallgatózni!

- Jó, csak gondoltam, hátha véletlenül elkapott egy-két foszlányt...

- Nem! Mit képzel?!

- Elnézést - tettem fel a kezem mentegetőzésképpen. - Sajnos, szükségem lenne magánéleti részletekre, ezért muszáj ilyen jellegű kérdéseket is feltennem. Ön szerint boldogok voltak együtt?

- Mint mondtam, nem vájkáltam a kapcsolatukban. Egyébként is, miért beszélünk múlt időben? Történt valami?

- Hát, csak elutazott a doktornő felesége, és fél évig nem jön vissza.

- Hová ment?

- Hogy lehet, hogy Ön nem hallott erről? Ez az utazás már hónapok óta köztudott tény volt.

A váratlan kétkedés mintha kizökkentette volna. Megdörzsölte barna halántékát:

- Lehet, hogy Bellefleur doktornő említett valamit.

- Egy világkörüli hajóútra ment a felesége.

- Khm, így már rémlik... talán.

Az egyébként magabiztos hangjában most érződött valami furcsa zavar, ami felkeltette az érdeklődésemet.

- Tudott akkor erről az utazásról, vagy nem? - erőltettem.

- Nem... nem is tudom, hogy a doktornő mondta-e... - Elhallgatott, és visszatért inkább a kávéja kortyolásához.

- Doktor Bellefleur más magánéleti dolgokat is mesélt?

- Egyáltalán nem volt jellemző. A doktornő kifejezetten a szakmai munkára koncentrált a projektjeink során.

- Akkor hogyan került volna szóba a felesége elutazása?

- Már nem emlékszem.

Kénytelen voltam ráhagyni, mert láttam, hogy bezárkózik. Mást kérdeztem hát:

- Egyébként, milyen Bellefleur doktornővel együtt dolgozni?

- Mindig minden rendben volt, jó szakember.

- Sosem vétett hibákat?

- Nem tudok róla.

- Nem viselkedett szokatlanul vagy zavaróan?

- Egyszer sem.

- Beszélt valaha a szomszédairól?

- A szomszédairól? - Crofford megint felhörrent. - Micsoda ostoba kérdés ez? Miért beszélgetnék egy orvoskollégámmal a *szomszédairól*?!

- Megtenné, hogy válaszol?

- Nem említette őket soha!

Nem hagytam magam eltántorítani:

- Most felsorolok pár nevet, és kérem, jelezze, ha bármit tud róluk: Argus és Lisa Montgomery, valamint a fiuk, Chris Montgomery.

- Nem ismerősek.

- Vince és Zoey Vinson.

- Zoey Vinsonról már hallottam, mert a kisebbik fiam követi a blogját. Valami idétlen modern fruska, mást nem tudok róla.

- Larissa May?

- Az meg egy helyi énekesnő, nem? A feleségem szokta hallgatni.

- Claude Jenkins?

- Nem rémlik.

- Doktor Bellefleur nem említette egyiküket sem?

- Az előbb szögeztem le, hogy sosem beszélt a szomszédairól!

Lassan oldalra billentettem a fejem:

- És, Ön mégis honnan tudja, hogy ezek az emberek a doktornő szomszédai?

- Mert Ön mondta az előbb.

- Nem, én csak felsoroltam a neveket.

Crofford ingerülten szusszant egyet:

- Akkor is, logikus, hogy csak a szomszédai lehetnek, ha egyszer róluk kérdezett. Ne szórakozzon már ilyen gyermeteg kötekedéssel!

Nos, a legtöbben előbb-utóbb ilyen stílusban szoktak reagálni a keresztkérdéseimre, nem azzal a szelíd nyugalommal, mint Larissa May.

- Ne idegeskedjen, csak ellenőrizni akartam, hogy tud-e valamit - siettem békíteni. - Magánnyomozó vagyok, muszáj figyelnem minden részletre. Fel tudna még idézni bármi hasznosat a doktornőről?

- Mint például?

- Nem is tudom, bármit. Csak mondja el, ami először eszébe jut a kérdés hallatán!

Crofford viszont ekkor egy csörrenéssel lecsapta a csészéjét az asztalomra:

- Ez nevetséges! Doktor Bellefleur kitűnő plasztikai sebész és elismert kutatóorvos! Nem érdemli meg, hogy így kibeszéljük a háta mögött.

Fogalmam sincs, hogy Ön mit akar hallani, de tőlem nem fogja megkapni a választ.

Megadtam magam.

- Rendben van, akkor egyelőre ennyi lenne a doktornővel kapcsolatban - dőltem hátra a gurulós székemen. - Köszönöm, hogy befáradt, Doktor Crofford!

A férfi behörpintette a kávéja maradékát, majd felkelt.

- Ezért igazán kár volt iderángatnia. Ha nem muszáj, a továbbiakban ne keressen! - Azzal kivonult az irodából, és nagy csattanással belökte az ajtót maga mögött.

Az asszisztensem köhintett egyet a háttérben:

- És ez volt szerinted a segítőkész doktor, aki majd támogat minket Doktor Bellefleur jellemének a feltérképezésében?

- Hát, a telefonban még határozottan reménykeltőbbnek tűnt... - mormoltam magam elé, majd begépeltem pár jegyzetet a telómba.

*

Már előkerültek a műanyag fóliák, és az íróasztalaink lefedett részén ki is terítettünk egy adagot Larissa May megégett papírjaiból, amikor új látogató érkezett. *Bill Inskeep! Végre itt van a segédem!*

A fiatal férfi álmosan dörzsölgette a homlokát a déli óra ellenére. Szinte tántorogva lépett be az ajtón:

- Bocsi, hogy csak most kerültem elő, de tegnap, amikor olvastam az első üzenetet, épp a haverokkal piáltam a diszkóban. Aztán meg annyira atom másnapos voltam, hogy nem tudtam még hozzáfogni a feladatomhoz.

- A haverokkal piáltál a diszkóban? - visszhangoztam, nem titkolva a meglepődésemet. - Mégis, mióta töltöd ilyesmivel a hétköznapjaidat?

- Hát, nyaggattak, mert az utóbbi két-három évben ritkán jártam el velük bulizni. Úgyhogy, most már megyek minden este. Meg volt ott egy jó csaj, aki végig velem akart táncolni...

- Egy jó csaj?! - állítottam meg ismét, immár felszökő szemöldökkel. - Mi lesz így Litvin professzorral?

- Semmi. - Bill rántott egyet a vállán. - Csak a haverok már eléggé furcsállották, hogy miért pöccintem le folyton az érdeklődő csinos lányokat. Épp ideje, hogy kavarjak kicsit erre-arra.

Ezt hallva már abbahagytam a megégett papírdarabok válogatását, és szembefordultam a fiatal férfival:

- Te jó ég! Most már tényleg muszáj elmondanod, hogy mi történt a proffal! Valami nagy gáz van itt, azt látom.

- Nincs mit részletezni rajta.

- Egyáltalán, két ilyen bárányelkű ember hogyan tudott így összebalhézni? Még életemben nem láttam egyikőtöket sem megsértődni a másikra.

- Nem vesztünk össze igazából, csak két hete folytattunk egy beszélgetést, aminek *ez* lett a vége.

- De a kapcsolatotok felvállalásához van köze? Láttam, hogy akkor hagytad el a nappalit a látogatásomkor, amikor a professzor előrukkolt a nézeteivel a témában.

- Ilyesmi - mormolta Bill alig hallhatóan -, de tényleg nincs értelme beszélni róla, és nem is szívesen idézném fel. Egyeztessünk inkább a nyomozásról!

- Biztos vagy benne, hogy...?

- Biztos.

Beláttam, hogy egyelőre nem tudom szóra bírni, úgyhogy inkább rátértem a teendőjére:

- Na, tehát, ahogyan az üziben is írtam, Larissa May énekesnő barátjával kellene összehaverkodni. Miután sikerült elnyerni a bizalmát, elsősorban a tűzesetről lenne érdemes kifaggatni. De bármi más infó is jöhet a nőről vagy akár magáról a pasiról is. Vállalod?

- Naná! - Újra élet költözött Bill addigi letargikus tekintetébe, amint a feladatára terelődött a figyelme. - Már elkezdtem foglalkozni a gondolattal az idefelé úton, és kidolgoztam egy tervet. A közösségi médiából előbogarásztam, hogy teniszező a srác, aki órákat is ad. Arra gondoltam, hogy ma délután elnéznék a klubjába, és megkérdezném, hogy be tudnék-e iratkozni hozzá tenisztanfolyamra. Ott feltűnésmentesen meg tudnám ismerni.

- Szuper ötlet, de tudsz egyáltalán teniszezni?

- Párszor elkísértem Gavrilót. Még játszottam is vele eleinte, de aztán hamar feladtam, mert nem bírtam szusszal.

Elkacagtam magam az abszurd kijelentés hallatán:

- Te? Aki baseballoztál középsuliban, rendszeresen jártál úszni, kondizol, és kábé húsz évvel fiatalabb vagy a profnál? Nem tudtál vele lépést tartani?

- Csak ne nevess! Még nem láttad Gavrilót teniszezni.

Én azért még kacarásztam egy sort. Bill arcán is szeretetteli mosoly derengett fel az emlékek hatására. Leolvadt azonban az önkéntelen kifejezés, amikor visszatértek a gondolatai a jelenre.

- Szóval - folytatta már szomorkás hangon -, van kis alaptudásom a teniszhez. Talán elég lenne annyira, hogy helytálljak a tanfolyamon.

- Tökéletes álca! - Meglapogattam a vállát. - Tudtam én, hogy számíthatok rád, mert te vagy a legjobb beépülős segéd a világon!

- Fiam, ha találnál ott Fridának való férfit - szólalt meg ekkor Mrs Blackhawk az asztala mögött -, feltétlenül kérd el a számát! Egyáltalán nem egészséges, hogy még mindig a rendőrkapitánnyal nyúzzák egymást...

- Nem zavarja, hogy ez bizalmas információ? - meredtem rá az öregasszonyra. - Rault le is fokozhatják, ha kitudódik, hogy megint összeszűrte velem a levet, miután már annyi illegális botrányunk volt.

- Kedvesem, a fél város tudja, hogy vele kavarsz. A múltkor már a zöldséges is említette, hogy látta a jellegzetes vörös hajszáladat Gomez kapitány inggallérján.

Felnyögtem:

- Akkor sem kell tovább terjeszteni!

- Semmi gond, tudok titkot tartani - igyekezett Bill megnyugtatni. - Egyedül Gavrilónak szoktam elmesélni a helyi sztorikat, de vele, ugyebár, két hete egymáshoz sem szóltunk. Egyébként meg, nem volt számomra újdonság a hír, mert pár napja már hallottam a bárpultostól...

*

Miután Bill útnak indult a tenisztanfolyamra, a délutánt az elszenesedett papír- és könyvmaradványok válogatásával töltöttük.

Amikor közeledni kezdett a hivatalos munkaidő vége, letettem a pormaszkomat.

- Megyek, megnézem, Montgomeryék otthon vannak-e már így estefelé. - Lesöpörtem a hamut kanárisárga blézeremről. - Nem ártana közelebbről megvizsgálni azt a családot, mert eddig róluk tudok a legkevesebbet.

Az asszisztensem is abbahagyta az égett foszlányok tanulmányozását:

- Mondjuk, egy békés, kedves házaspár és a kamasz fiuk nem tűnik túl gyanúsnak. Kétlem, hogy bármi zűrös lenne körülöttük.

- A többi szomszéd sem úgy fest, mint egy csúcskaliberű bűnöző. - Megcsóváltam a fejem. - Ráadásul, az a legfurább, hogy eddig még a

véletlen halálesetekre sem találtam utalást. Pedig ami nem szándékos volt, arról nyugodtan lehetne beszélni, nem? Na, mindegy, még Vinsonékat és Montgomeryéket megkérdezem róla. Hátha azután tisztábban látunk...

- Mi van, ha kitaláció az egész? - vetette fel Mrs Blackhawk, miközben leöblítette eres,ráncos kezét a fali csap alatt. - Lehet, hogy Ellison képzelődött, vagy Doktor Bellefleur hazudott a felesége gyanújáról. Te meg feleslegesen pazarolod a drága időt a sok szomszédra.

- Minden lehetséges - léptem az idős nő helyére, hogy én is kezet mossak. - Valami zűrösnek viszont kell ott lennie, mert Tara Ellison eltűnt, és nyilván megölték. Tehát, legalább egy gyilkosság történt az utcában. És hajlok afelé, hogy a tűzesetet is szándékosnak tekintsem.

- Bár eddig csak használhatatlan kottafoszlányokat tudtunk előásni az összeégett lomokból...

Leengedtem a kezem a mosdókagyló szélére:

- Tudja mit, mammer? Bármi lesz is a csőd szélén tengődő irodánkkal, és akárhogy is alakuljon az élet, ígérje meg nekem, hogy Ön soha, semmilyen körülmények között nem áll motivációs trénernek! Mert az összes ügyfele felköti magát.

- Aranyom, én csak felhívtam a figyelmedet arra, hogy eddig még semmi kézzel foghatót nem találtunk. Ez az igazság. Egyelőre könnyen lehet, hogy minden eredményünk légből kapott meséken alapul...

- Csak ígérje meg, jó?

9. fejezet: Montgomeryék

Mielőtt megnyomtam Montgomeryék villájának csengőgombját, elgondolkodtam rajta, hogy vajon pontosan mennyit célszerű felfednem a nyomozásomról. Nekik még szinte semmit nem árultam el, csak egy-két magánéleti részletet kérdeztem meg a munkába igyekvő apától - most bármivel előállhatok.

Tűnődve megtáncoltattam mutatóujjam lilára festett körmét a gomb felületén, majd erővel megnyomtam. A csengetés hangja rövid időn belül előcsalogatta a háziakat.

Ismét az ötvenes éveit taposó Argus Montgomeryvel találtam szemben magam. A férfi nyugtalanul hátralapogatta a füle mögötti szalmaszínű hajpamacsot:

- Már megint Ön az?

- Csak pár kérdésem lenne.

- Valami nagy baj van a szomszédainkkal, igaz? Ha már ilyen sokáig nyomoz utánuk...

- Egy magánnyomozás ritkán zajlik le egy-két nap alatt. Szóval, megengedné, hogy feltegyek még pár kérdést?

- Talán...

- Bemehetek?

- Nos, jó.

Már be is nyomultam a pasas mellett a kapun.

- Egy elég brutál sztorit hallottam az eddigi vizsgálódásaim során - kezdtem bele, amikor már az előszobában jártunk, és nem tűnt valószínűnek, hogy rögtön kidobna, ha kicsit kényelmetlenebbé válik a társalgás. - Az egyik környékbeli azt állította, hogy Ön szemtanúja volt egy gyilkosságnak. Igaz ez?

Sajnos, nem jött be a blöfföm, ugyanis szavaimat puszta meghökkenéssel fogadta:

- Tessék? Egy minek?

- Gyilkosságnak. Ahogyan megölnek egy embert.

- Hát, ezt most így hirtelen nem tudom hová tenni. Milyen embert? Mikor? Hol?

- Azt hittem, Ön majd elmeséli a részleteket.

- Már ne is haragudjon, de ez jókora sületlenségnek hangzik. Nem tudok semmiféle gyilkosságról.

- Szóval, sosem volt a tanúja egy ember halálának?

- Nem. A múlt hónapban láttam egy koccanást az autópálya-lehajtónál, de aligha voltak halálos áldozatok. Más meg eszembe sem jut. Végképp nem gyilkosság! Ki mesélte?

- Még Tara Ellison, az elutazása előtt.

Ezen még jobban lesokkolódott:

- Tara? De hát, miért mondott ilyet? Ő nem pletykafészek. Még ha Zoey Vinson terjesztene ilyen képtelen történetet, az nem lepne meg, ő mindig dobálózik az agyszüleményeivel, de Tara? Nem is sejtem...

- Lehet, hogy nem Önre gondolt, csak félreértettem. Úgy fogalmazott, hogy az egyik szomszéd.

- Az biztos, hogy nem én voltam.

- Akkor viszont kire utalhatott?

Idáig jutottam a kérdezésben, amikor egy nő került elő a belső szobák felől. Hasonló korú, mint a férfi. Alacsony, testesebb, a haja szőkés-őszes. Olyasmi szuszogással közlekedett, mint egy nyáresti sündisznó.

Montgomery odaintette hozzánk:

- Hadd mutassam be a feleségemet, Elisabeth-et! Nyomozónő...

Bemutatkoztam az asszonynak, és az ő kezében is elhelyeztem egy névjegykártyát egy szórólappal, mint a múltkor a férje esetében.

- Bűncselekmény történt? - érdeklődött egyből Elisabeth Montgomery.

- Sajnos, a nyomozásom tárgya bizalmas, nem árulhatok el bővebbet - hoztam elő a szokásos hárítást.

- A detektívnő azt hallotta, hogy az egyik szomszédunk gyilkosságot látott - adott magyarázatot helyettem a férje. - Nincs ötleted, ki lehetett az?

- Milyen gyilkosságot? - szuszmákolt a nő.

- Nem tudni.

- Hát, akkor honnan vennénk, hogy ki látta?

Kérdőn felém fordultak.

- Csak abban bíztam, hogy hallottak valamit... - próbálkoztam, de továbbra is értetlenségtől üres tekintetek fogadtak. - Na, jó, akkor hagyjuk is ezt a kósza szóbeszédet! Beszélgessünk inkább kellemesebb dolgokról! Jól emlékszem, hogy Önök nemrég külföldön nyaraltak? Jól sikerült?

- Hát, a fiam meg én, mi tényleg üdültünk, de szegény férjem végig benn dolgozott a bogotai irodában. - Mrs Montgomery meglapogatta a pasas karját. - Akar látni képeket, nyomozónő? A férjem kollégája, akinél laktunk elvitt minket a kocsijával messzebbre is, őserdei kirándulásra.

Válaszolnom sem kellett, mert az asszony már elő is halászta a mobilját, és az orrom alá nyomott egy fotót a reptérről. Innen indultunk. Aztán jött a sorozat kép a fiáról, a kollégáról, a kiruccanásokról, állatokról, növényekről és más hasonló részletekről, amiket a család megtekintett, amíg Mr Montgomery a meetingeken posvadt. Egy darabig még érdekelt is, de azért a negyvenedik kép után már meguntam. Mindenesetre, hősiesen végignéztem mind a háromszázhetvenet, és sikerült az utolsónál is lelkes arcot vágni, ahogy megtekintettem a Montgomery család hazaútra készülését a reptéren.

- Esetleg, megengednék, hogy még egyet-kettőt kérdezzek a fiuktól is, ha itthon van? - Nagy lépést távolodtam a nő mobiljától, mivel láttam, hogy épp belépne egy másik utazása képei közé, újabb mesélésbe kezdve. - Hátha, ő hallott egy s más környékbeli szóbeszédet.

- Persze, jöjjön csak! - A házaspár odavezetett egy szobához, és bekopogtak. - Chris!

Sportpólós, tüsihajú kamasz fiú nyitott ajtót:

- Mi a helyzet?

- Van itt egy nyomozónő, kérdezne párat. Tara mesélt neki valami furcsát az elutazása előtt.

Az idősebb Montgomery előrébb engedett, hogy kezet foghassak a fiával, aztán átvettem a szót:

- Állítólag történt egy haláleset, és az egyik szomszéd a szemtanúja volt. Tudsz ilyesmiről?

- Hát, passz. - A srácon sem látszott, hogy hasznos részlet ugrana be neki. - Nem hallottam, hogy meghalt volna valaki.

- Lehet, hogy régi ügy.

- Akkor valami öreget kéne megkérdezni, nem? - És a szülei felé vigyorgott.

- Mi sem hallottunk róla - csóválta meg a fejét az anyja. - Furcsa, hogy Tara ezt mondta.

Még egy utolsó erőfeszítést azért tettem:

- Egyik szomszédról sem tudnak semmi nyugtalanítót?

- Semmit - válaszolt az apa meggyőződéssel -, de ha mondanom kellene valakit, aki hazugságokat terjeszthet, az Zoey Vinson. Valószínűleg tőle indult ez az alaptalan híresztelés is.

- Miért, Mrs Vinson mi más képtelenséget mesélt?

- Hát, úgy mindenfélét. - Montgomery mintha nem különösebben örült volna a visszakérdezésnek, mert egyből homályosan fogalmazott.

- Mi mindenfélét?

- Tudja, neki az a munkája, hogy hajmeresztő történeteket kreáljon a videóblogjára.

Kénytelen voltam ennyivel beérni. Mindenesetre, Chrisnek azért még elejtettem a megjegyzést:

- Te meg korrepetálni szoktad az egyik haverodat fizikából, igaz?

A srác meglepődhetett a megjegyzésen, mert már épp húzódott volna vissza a szobájába, de most megállt a keze a kilincsen:

- Kit?

- Juan Gomezt.

- Micsoda? Dehogyis! - Elnevette magát. - Juan az évfolyam legjobbja fizikából, semmi szüksége korrepetálásra.

- Akkor honnan ismered?

- Együtt készülünk egy pályázatra. A közeli PNT gyár igazgatója idén is pályázatokat hirdetett, és találtunk egy projektmunkát középiskolások számára. Levegőkeringető berendezést kell tervezni megfelelő szűrőkkel a PNT arckrémfőző labor szellőztetéséhez. Király díjak vannak, az első három helyezés egyikére gyúrunk.

- És ezt Juan miért titkolja?

- Passz. Engem is arra kért, hogy ne verjem nagydobra, de nem vágom, miért. Tök jó terveket készítünk, semmi égő nincs benne. Te amúgy honnan ismered?

- Az egyik ismerősöm öccse - igyekeztem lerázni az érdeklődést, és inkább átváltottam az elköszönő szövegre. Elhátráltam az előszoba felé,

miközben már a következő lépésemen tűnődtem.

*

Végül úgy döntöttem, hogy már csak rövid feladatot hajtok végre aznap. Elsétáltam Claude Jenkins házához, és bezörgettem a kapun. A férfi szokásos stílusával kukkantott ki a betonbunkere mélyéről, majd közeledett a kerítés felé:

- Azt ígérte, hogy nem fog többször zavarni!

- Igazán? Ilyet mondtam volna? - Pillogtam ártatlan képpel. - Talán félreértésről lehet szó, ugyanis nagy szükségem lenne a segítségére. Fontos, hogy együttműködjön velem a jövőben is.

- Ugyan miért lenne fontos?!

- Mert megtudtam, hogy összefügghet a nyomozásom a Miss May házában kitört tűzzel.

Megtorpant:

- A tűzesettel? Mégis, hogy a francba?

- Erre kellene közösen rájönnünk.

- Nem *kellene* semmit, hagyjon végre békén! - Nyomatékképpen akkorát csapott a többrétegű acélkapura, hogy megkondult a fém. - Épp elég munkám van, sietek, mert közeledik az apokalipszis. Nem érek rá a maga piti kis nyomozásával vergődni!

Sejtettem, hogy nem sikerül egyből meggyőzni, úgyhogy most kijátszottam az aduászt:

- Meglehet, hogy Miss May épsége még most is veszélyben van, és ha Ön nem segít, ismét bajba kerülhet. Amennyiben a tűzeset gyilkossági kísérlet volt ellene...

- Már épp eleget tettem a kis énekesnőért! - Elindult vissza, az otthona belseje felé, de azért még hátramordulta a kérdést: - Mit várna tőlem?

- Csak jöjjön át holnap délelőtt Miss Mayhez, és együtt átvennénk a tűzeset részleteit. Ez igazán nem nagy kérés, és a hölgy szívesen vendégül látná...

- Még mit nem! Ekkora időpazarlást!

- Fél tízkor találkozunk. - Búcsút intettem, és elsétáltam a leparkolt robogóm felé. Válasz-mormogásából már nem sokat értettem, de gyanítom, hogy jobb is, hogy nem füleltem.

*

Raul megint késő este jött át, de most nem bántam éles csengetését. Legalább jelezte előre az érkezését, és így volt időm elrámolni Vaughn Hoolock anyagait. Nem akartam, hogy megint kiokítson az ex-ügyvédes nyomozásom miatt.

Miután az utolsó papírt is betuszkoltam az ágy alá a mamuszom orrával, siettem beengedni a rendőrkapitányt.

Nem ártana mondanom valamit, hogy nehogy szóba kerüljön a munka.

- Főznünk kell vacsorát, mert a múltkori kaja elfogyott - fogadtam a férfit, futó csókot lehelve a szájára. - Ha húst akarsz, te csinálod meg! A többit vállalom.

- Rendben, megnézzük, milyen hozzávalók vannak a hűtőben.

Aztán gyanús csend állt be. Raul elfoglalta magát az egyenruhakabátja felakasztásával a fogasra, majd elindult a nappali felé.

Most már szembeötlött, hogy megint nem kérdez a napomról, és nem beszél a sajátjáról sem. Eddig megkönnyebbüléssel nyugtáztam, és olyannyira elmerültem az afölötti örömködésben, hogy megúszom a ciki kérdéseket, hogy fel sem tűnt a nyilvánvaló... Hogy ő is szándékosan kerüli a témát!

Észrevettem, hogy sötétbarna szemét most átható tekintettel szegezi rám, és én is méregetni kezdtem őt... Majd egyszerre bukott ki belőlünk ugyanaz a kérdés:

- Mit titkolsz?!

Megtorpantunk, és miután jobbra-balra nézve kellő alapossággal szemügyre vettük az előszoba süppedős szőnyegét és női cipőkkel borított polcát, beláttuk, hogy kénytelenek leszünk kibökni valamit.

Raul szólalt meg először:

- Nem mondhatom el, mert kötelez a hivatali titoktartás. Neked mi jár a fejedben mostanság?

Megköszörültem a torkom:

- Azt hiszem, szünetet kellene tartanunk.

- Tessék?

- Mármint, úgy értem, pár hétig nem találkoznunk. Ezen gondolkodtam az utóbbi napokban, ezért viselkedtem furán.

A válaszom láthatóan nem győzte meg a rendőrkapitányt:

- Tényleg erről lenne szó? Valóban így akarod?

- Ha nem lenne már az ismeretségünk első percétől fogva alapból is bedögölve a kapcsolatunk, akkor most azt mondanám, hogy a tegnapi hoolockos eszmefuttatásod győzött meg. Megint túlságosan egymás agyára megyünk. Meg egyébként is, már az egész környék rólunk pletykál, nem ártana elkerülnünk egymást.

Raul még mindig nem hitt nekem:

- Kétlem, hogy tényleg szünetet akarnál.

- Mi másért mondanék ilyet?

- Mert nem akarod, hogy észrevegyem rajtad, hogy mit titkolsz valójában, és inkább elküldesz.

Sajnos, már megint átlát rajtam. Nem tudom, honnan van ez az átkozott szuperképessége... Azért még próbáltam menteni a menthetőt:

- Nem, dehogy, én...

- Juan művelt valamit.

A váratlanul elhangzó szavak belém fojtottak minden további hadoválást, és elkerekedett szemmel bámultam a férfira. Megmukkanni sem tudtam.

Raul pedig fáradt kézmozdulattal megdörzsölte a halántékát:

- Már egy jó hete a rendőrőrs körül sertepertél, mintha beszélni akarna velem, de aztán mindig inába száll a bátorsága, amikor felbukkanok. Azt hiszi, hogy nem látom, hogy ott köröz a bringájával... Most, kivételesen, majdnem biztos vagyok benne, hogy akármi is történt, az nem a te hibád. Mit követett el már megint Juan? És még téged is belerángatott?

- Nem olyan vészes a helyzet, mint feltételeznéd...

- Hanem, gondolom, sokkal rosszabb. Ismerem a testvéreimet, tudom, mi mindenbe keverednek.

Egyszerre nem bírtam semmi mást mondani, csak a férfi köré fontam a karom, és átöleltem:

- Sajnálom.

Raul is viszonozta az ölelést, és elmerültünk az utána következő csókban. Már azt hittem, képtelen leszek elszakadni a szájától, de végül csak sikerült elengednem:

- Kérlek, adj időt, hogy a mélyére ássak, és addig ne kérdezz az esetről! Kérlek...

Fel voltam készülve az esedezésem reménytelenségére, mert amióta csak ismertem, Raulnak szent meggyőződése volt, hogy semmiféle titkolózásom

nem fakadhat jószándékból, és a lehető legnagyobb hiba lenne rám hagyatkoznia sötét ügyleteimben. És bár nagy lassan elindult valamiféle változás kettőnk között, különösen a Nollete-ügy és a Wyatt-ügy óta, de azért tisztában voltam vele, hogy mindennek van határa valahol.

Raul azonban - csodák csodája! - erőt vett magán, és miután megnyugtatásul újabb csókot nyomott a számra, közölte:

- Rendben, megbízom benned, de van egy feltételem.

- Micsoda?

- Ígérd meg, hogy cserébe te meg elengeded Ethel Daltont! És mindent, ami vele kapcsolatos: Vaughn Hoolockot, képzelt bosszúterveket, kutatásokat, mindent.

- De hát... Miért ilyen fontos neked, hogy ne törődjek Dalton mamával?

- Mert tönkre fog téged tenni az a nő, ha nem tudsz egyszer és mindenkorra túljutni rajta.

Felvontam fél szemöldökömet. Most nem hagytam, hogy felbosszantson a rendőrkapitány válasza, hanem egyszerre összeraktam a kirakós darabjait a fejemben:

- Történt valami Dalton-ügyben, mi? - Amikor Raul elfordította a tekintetét, már tudtam, hogy beletrafáltam. - Ezért hallgatsz napok óta a munkádról, és próbáltál meg lebeszélni a Vaughn Hoolock utáni nyomozásról! Nem azért, mert nem hiszel nekem, hanem pont azért, mert tudod, hogy igazam van. Attól tartasz, hogy veszélybe kerülök, ha még jobban belekeveredek ezekbe a pszichopata játszmákba... Mert tisztában vagy vele, hogy Vaughn Hoolock tényleg ringbe szállt! Mi történt? Mit tett?

- Ha elmondod, hogy Juan mit művelt már megint, én is elmondom, amit tudok.

Egyből csend lett. Aztán végül megrázogattam a fejem:

- Na jó, inkább gyere, üssünk össze valami vacsorát!

10. fejezet: Emlékek

Másnap reggel, mielőtt Larissa May énekesnőhöz vettem volna az irányt a délelőttre megbeszélt találkozóra, megnyomtam a csengőt Vinsonéknál. Úgy voltam vele, hogy nem ártana most már náluk is bevetnem a haláleset-kártyát, mert végleg leszűkült azoknak a köre, akiket a szomszédok közül még nem kérdeztem erről. Hiába akartam visszatartani ezt az infót a pletykákra sóvárgó Zoey Vinson elől, most már kénytelen leszek elővillantani, hiszen egyelőre senki semmit nem árult el. Ki az, aki halált okozott, akár szándékosan, akár vétlenül? Hogyan lehetséges, hogy Tara Ellison minimum három személyt ezzel gyanúsított, nekem viszont eddig mindösszesen nullát sikerült beazonosítanom? Persze, aki gyilkos, az nyilván okkal hallgat, de a véletlen esetekről miért nem beszél senki? Talán pont Vinsonék az érintettek? Muszáj őket is kifaggatnom.

Nem nyitottak azonban ajtót. Mivel nem tűnt valószínűnek, hogy direkt lapítanának, feltételeztem, hogy nincsenek otthon.

- Csakhogy nekem ez nem feltétlenül csalódás - motyogtam magam elé. Felidéztem a robogóm csomagtartódobozába pakolt betörőkészletemet. Eredetileg Tara Ellison házához szántam arra az esetre, ha a doktornő nem lenne hajlandó együttműködni, de ő aztán szerencsére beengedett. Most viszont jó hasznát vehetném. Úgy döntöttem, hogy ha Vinsonék a tűzeset átbeszélésére szervezett May-Jenkins találkozóm után sem érnek haza, akkor bevetem a tolvajkulcsaimat, és szétnézek a házukban.

Ki tudja, mire akadok rá?

*

A robogóm támasztékául szolgáló villanypózna árnyékából leskelődtem. Megvártam, amíg Jenkins felbukkant Larissa May kapuja előtt. Amikor a munkaruhája ujját poroló férfi már a csengőgomb előtt állt, akkor

csatlakoztam hozzá. Így biztos nem lesz lehetősége meggondolni magát, és elsündörögni.

- Szép jó reggelt! Köszönöm, hogy itt van - ragyogtam rá. - Tudtam én, hogy segíteni fog...

Jenkins olyan lehervasztó pillantást vetett rám, hogy inkább elhallgattam.

- Haladjunk! - mordulta, és rácsapott a csengőre. Egymás után ötször.

Larissa May most személyesen jött ugyan elénk, hogy beengedjen minket, de még az eddigieknél is szorosabban burkolózott egy sűrű szövésű, mélyvörös sálba a karcsúsított, fekete melegítője fölött. Sietős lépteiből érződött, hogy zavarja a szabadban eltöltött fél perc is.

A köszönést leszámítva, csak benn a falak között szólt hozzánk újra:

- Hálás vagyok, hogy eljött, Mr Jenkins.

- Claude! - helyesbítette kurtán Jenkins.

- Köszönöm, akkor szólíts engem is Larissának! Már úgyis régóta szomszédok vagyunk, ideje, hogy tegezzük egymást. - A nő immár könnyed természetességgel beszélt, ahogy végre kiért az esetleges leselkedők látóteréből. Az otthona biztos rejtekében életteli csillogással telt meg sötét szeme. A sálat viszont nem vette el az arca elől. Mindkettőnk felé fordult: - Mit hozhatok? Üdítőt?

- Egy narancslevet elfogadnék, köszi - mondtam valamit találomra, miközben már a jegyzetelő appom megnyitásán ügyködtem az új telómon.

Jenkins téglaport topogott le a lábtörlőn a bakancsáról.

May észrevette ugyan, hogy a szomszédja nem méltatta válaszra a kérdését, mégis változatlan kedvességgel a hangjában külön neki is címezte:

- Claude, te mit kérsz inni?

Jenkins felelet helyett most körbesandított a nappaliban:

- Hol van a poroltó készülék? Ránéznék, ellenőrzöm, hogy megfelel-e a legcélszerűbb biztonsági szabványoknak.

May megtorpant a konyha felé vezető útján, ahová nyilván üdítőért indult.

- A micsoda?

Jenkins ajkát rosszalló - már-már megvető - ciccenés hagyta el:

- Ne mondd, hogy a történtek után sem szereztél be legalább két tűzoltó készüléket! A legjobb lenne minden helyiségben külön berendezés, de ha az

emeleten és a földszinten elhelyezel egyet-egyet, már azzal is sokat tehetsz a biztonságodért.

- Azóta már új kazánom van.

- És? Megint kockáztatni akarsz?

- Nem, de ez robbanásbiztos kivitel. A szerelő megnyugtatott...

- Sosem lehet tudni! Egyáltalán, bármi más is történhet. A tűzveszélyre mindig, mindenhol fel kell készülni. Legalább füstérzékelőt és vízpermettel oltó szórófejet be kellene szereltetni minden szobába.

- Feleslegesnek tartom. - May meg sem rezzent. - Úgysem fordul elő újra ugyanaz a baleset.

- Ilyen felelőtlen gondolkodással még az apokalipszis beköszöntét sem éled meg, nemhogy az utána következő káoszt!

- Nem baj, nem is akarok megélni semmiféle apokalipszist.

Jenkins a bajsza alá dörmögte a válaszát:

- Valószínűleg akkor felesleges volt, hogy kimentettelek a tűzből, mert már nem sok van hátra.

A nő azonban még ezt a durva kommentet sem vette rossz néven, hanem szelíd nyugalommal elismételte az első kérdését:

- Szóval, mit kérsz inni?

- Sört, ha van.

Elég bizarr választás így kora délelőttre, de May nem szólt rá semmit, hanem elsétált a hűtő felé.

Hamarosan a kezemben landolt egy pohár frissen facsart narancslé, Jenkins pedig felszisszentett egy sörös üveget.

- Üljünk le a nappaliban! - javasolta May.

Már letettük az italokat a középen elhelyezett asztalkára, és helyet foglaltunk volna egy-egy fotelban, amikor Jenkins érdes, vakkantásszerű kérdése felhangzott:

- Miért takarod el az arcodat?

May csak kis késleltetéssel felelt:

- Nem akarom, hogy látszanak a sebek. Tükörbe nézni is képtelen vagyok...

- Ne légy már nevetséges!

És Jenkins türelmetlen mozdulattal elrántotta a nő arcát elfedő sálat. Félredobta a padlóra.

Larissa May gesztenyebarna, egyenes haja felborzolódott a hirtelen mozdulattól. Az arca egyik fele egészen ép volt, a másik oldalon viszont jól kivehetőek voltak az égési sérülések után maradt foltok. Vörös és fehér bőrcsíkok egyenetlen váltakozása legalább tenyérnyi foltban.

- Tessék! Ugyanolyan csinos vagy, mint előtte. - Jenkins köszörült a torkán, és gyorsan tovább mondta: - Mármint, úgy értem, hogy normálisan, emberien nézel ki. Nincs ezen a pár sebhelyen semmi takargatnivaló.

May nem tudott megszólalni, csak bámult a félrehajított selyemsál után.

Én megcsóváltam a fejem a háttérben. Amikor láttam, hogy a nő továbbra sem bír még levegőt venni a kapott sokktól, úgy ítéltem meg, hogy elkél némi közbeavatkozás. Felvettem a sálat a földről, és visszanyújtottam neki. Remegő kézzel beleburkolózott, újból eltakarva a sebhelyeit. Aztán lerogyott a fotelba, de mintha már egy hajszálnyival kevésbé húzta volna szorosra maga körül a sálat.

Jenkins még annyit dörmögött:

- Csak meg akartam mutatni, hogy ostobaság hiún takargatni pár sebet. - Odafordult hozzám: - Ne mondja már, hogy maga szerint értelmes dolog így rejtegetnie az arcát egy-két sérülés miatt!

- Ez nem a mi döntésünk, hanem az övé.

May közben valamennyire napirendre tért a történtek fölött, már higgadtan mondta:

- Egyelőre, nem érzem magam késznek arra, hogy így lássanak az emberek.

Jenkins ráhagyta:

- Végül is, felőlem, azt csinálsz, amit akarsz.

Én inkább lehuppantam a kinézett fotelba, majd belekezdtem:

- Úgy látom, hogy üdvösebb lenne, ha a nyomozásról beszélnénk. Lenne valami, amire ketten együtt tudnának legjobban válaszolni. Ezért is akartam így hármasban összeülni. Szeretném tudni, hogy hogyan zajlott le pontosan a tűzeset, és mit tapasztaltak bent, az égő házban.

- Ugyan mire jó, ha beszélünk róla? - Jenkins is leült, de csak a fotelja legszélére, mintha készen akarna állni arra, hogy bármelyik másodpercben felugorhasson.

- Ha tényleg nem baleset volt a tűz, talán akadna olyan részlet, ami érdekes lehet - magyaráztam, nem először. Bíztam benne, hogy többször már nem kell nekifutnom.

- Még mindig nehezemre esik elhinni, hogy a tűz bármi más lehetett volna, baleseten kívül... - May hangja erőtlen volt, de a tekintetét már egyenesen, határozottan szegezte rám. - Valaki meg akart volna ölni?

- Azt gondolom - bólintottam kellő komolysággal. - Már persze, ha az elkövető tudhatott arról, hogy Ön otthon tartózkodik. Ha nem, akkor csak a pincét akarta felégetni a papírokkal egyetemben.

- Most hogy így belegondolok, nem valószínű, hogy én voltam a célpont - idézte fel May. - Úgy volt, hogy Alannél alszom. Alan a barátom. A közelben lakik, úgyhogy gyalog átmentem hozzá. Minden héten ugyanazokon a napokon aludtam nála, amikor épp nem kellett elutaznom a fellépéseim miatt. Ezt bárki kifigyelhette, és azt hihette, hogy a tűz estéjén is ott leszek. Csak aztán aznap későn mégis hazajöttem...

- Miért? - kérdeztem bele a történetébe.

May futólag Jenkinsre pillantott, mintha nem nagyon örülne, hogy a magánéletéről kell beszélnie előtte. Jenkins arca is kínosan elvörösödött, amikor a férfi rádöbbent, hogy valószínűleg kényszerű fültanúja lesz egy-két privát információnak. May végül mégis válaszolt:

- Alan olyan ridegen viselkedett. Csak a telefonján nyomkodott egy játékot, meg a haverjaival telefonált. Oda sem figyelt rám, úgyhogy inkább eljöttem.

- Ez szokatlannak számított?

- Alan általában nem ennyire érdektelen. Persze, most már haragszom magamra, hogy miért nem maradtam inkább ott vele... Ahelyett, hogy hazajövök aludni egyedül a házba, amely hamarosan lángba borul!

Új sort iktattam be a jegyzeteim közé May pasijával kapcsolatban. *Lesz itt mit kiderítenie Billnek a fedett akciójával!* Aztán visszatereltem a figyelmemet a tűzre:

- Mikor jött rá, hogy ég a ház?

- Amikor a füst elkezdett beömleni a hálószobám ajtaja alatt. De akkor már túl késő volt, lángokban állt minden...

Jenkinst mintha zavarba hozta volna kissé May elhangzó válasza, de nem szólalt meg, csak kapkodós mozdulattal jobbra-balra megforgatta maga előtt a sörös üvegét.

Én úgy tettem, mintha lassú felfogású lennék, és nem észleltem volna a furcsa beálló csendet, így belebeszéltem:

- És, benn a házban a füstön kívül mit láttak még?

- Lentről felfelé terjedt a tűz, az emelet felé - adott feleletet most Jenkins. - Amikor betörtem a bejárati ajtót, és felmentem a lépcsőn, a földszint már mindenütt lángokban állt.

- Én csak a sok füstre emlékszem. Az ajtókilincs tűzforró volt, az ablakot nem bírtam kinyitni, beszorultam az emeleti hálószobába - sorolta May elhaló hangon. - Soha életemben nem éreztem még ilyen pánikot... Sikoltottam, ütöttem az ablakot. Csak hát, direkt betörésálló üveget csináltattam annak idején, mert azt hittem, úgy leszek biztonságban... Aztán már annyi füst vett körül, hogy nem tudtam lélegezni. Másra nem emlékszem.

- Akkor égett össze a karom, amikor a hálószobaajtó elől ellöktem az elé beborult lángoló félfát - fűzte hozzá Jenkins. - Aztán végre bejutottam a szobába, felnyaláboltam a nőt, és kihoztam. Egy-két lépcsőfok leszakadt alattunk, úgyhogy volt pár kritikus helyzet, de végül kijutottunk.

- Könnyű tájékozódni az emeleten? - kérdeztem ekkor az énekesnőtől.

- Egyáltalán nem - rázta meg a fejét. - Az emelet kész útvesztő volt a tűz előtt, minden vendégem panaszkodott, hogy eltéved.

- Akkor Ön hogyan talált rá a hölgyre a lángok között? - perdültem most Jenkins felé. - Honnan tudta, hogy melyik szobában keresse?

- Hallottam a sikoltásait.

Észrevettem, hogy May eddig nyugodtan pihenő keze megdermed a térdén, és az ujjai természetellenes merevséggel feszülnek a lábát borító puha melegítőnek. A hangjába viszont a szokásos kedves könnyedséget csempészte:

- Még szerencse, hogy így történt. - Volt azonban valami mesterkélt a válasz lágyságában. A nő tekintete különös izzással tapadt Jenkinsre.

A férfi nem vette észre a hangulatváltozást, csak nagyot húzott a söréből. Mivel láttam, hogy May nehezen talál magára, inkább én kérdeztem mást Jenkinstől:

- Volt bármi, amit Ön furcsának talált - tűzhöz értő szakemberként?

- Nem. Mit gondol, megtartanám magamnak, ha bármi gyanúsat észleltem volna?!

- Csak gondoltam, esetleg egy részlet új értelmet nyer így, átgondolva...

- Nyilván magamtól is mondanám, ha lenne ilyen. Ne kérdezzen már marhaságokat!

- Úgy látom, mindent sikerült összeszednünk. - May ekkor egészen hirtelen zárta le a beszélgetést. - Claude, nem is akarlak feltartani tovább. Bizonyára van fontosabb dolgod, mint velünk társalogni.

- Így igaz. - Jenkins bedöntötte a sör maradékát, és megtörölte a száját a munkakabátja ujjába. - Ma folytatom a radioaktivitással szemben is ellenálló védőköpeny alapjait. De minek is mondom két ilyen laikusnak! A lényeg, hogy mentem.

Felkelt, és kivonult, mint aki csak a varázsszóra várt, hogy végre megszabaduljon. A bejárati ajtó nagyot csattant mögötte.

May dermedten bámult utána.

- Mi a baj? - Már-már aggodalommal szemléltem a nőt, olyan nehezen szedte a levegőt.

- Miss Lorne! - Nyelt egyet, és leküzdötte a zihálást. - Az... nem lehet úgy igaz, ahogyan Mr Jenkins elmondta...

Bár tudtam, mire gondol, mégis üres tekintettel firtattam:

- Miért, mi nem stimmelt?

- A sikoltásaim... Amikor ő betört az épületbe, már félig eszméletlen voltam a füstmérgezéstől. Nem hallhatta, hogy hol vagyok.

- Biztos ez?

- Alan mondta, hogy amikor Mr Jenkins berontott az égő házba, ők akkor egy ideje már nem hallották a sikoltásaimat, és azt hitték, hogy túl késő lesz... Már eltűntem az ablakból, összeestem a padlón. A füsttől egyébként sem sokáig tudtam erősebb hangot kiadni... Hogyan tudott egy idegen így eltájékozódni az égő házban? Sosem járt nálam korábban.

A nő igyekezett rendezni a lélegzetvételeit, aztán felkapta a fejét, ahogy felötlött benne a gondolat:

- Ezért hívta őt ide?

- Tessék? - játszottam az értetlent továbbra is.

- Ön tudta, hogy valami nem stimmel Mr Jenkins verziójával, és ezért akarta, hogy leüljek vele beszélni... Kihasznált engem!

Mivel a nő tekintete egyre boldogtalanabb lett, feltettem a kezem megadóan, úgy közöltem:

- Nézze, a helyi zöldséges nekem úgy pletykálta el anno az Önnél történt tűzesetet, hogy Mr Jenkins az otthonából hallotta meg a kazán robbanását, és erre a zajra ment ki megnézni, mi történt. De egy másik szomszéd, Mr Montgomery, aki kábé ugyanolyan távolságra lakik Öntől, mint Claude

Jenkins, azt állította nemrég, hogy ők a feleségével csak a tűzoltók szirénázására ébredtek. Minden más szemtanú is a tüzet meg a lángokat emelte ki a médiában első körben, nem a robbanás tényét. Ráadásul, Ön sem ébredt fel rá, a saját házában? Nyilván, mert nem volt különösebben hangos. Kizárt dolog, hogy Mr Jenkins a betonbunkere mélyén meghallhatta! Csekkolnom kellett, hogy csak a zöldséges alakította át a tényeket pletykamondás közben, vagy Mr Jenkins tényleg azt állítja, hogy a robbanás hangjából jött rá, hogy baj van. Mert ha ez utóbbi, akkor hazudik. Ön viszont hamar elárulta beszélgetés közben, hogy túl későn, a füstre ébredt fel, így már feltűnő lett volna Mr Jenkinst szembesítenem azzal, hogy ő a messziből tényleg a robbanást hallotta-e meg. Könnyen letagadhatta volna, mert megneszelhette volna, hogy nem hihető. Láttam is, hogy zavarba jött, és a sörét forgatta, amikor ráébredt magában az ellentmondásra. A zavara igazolta is számomra, hogy valóban vetített korábban a robbanás hangjával kapcsolatban. Így ezt már nem firtattam, hanem inkább vártam, hogy hátha más körülményről is lódít.

May a kezébe temette az arcát. Én meg kis bűntudattal folytattam:

- Sajnálom, hogy nem mondtam meg Önnek, mi az igazi célom, de nem hazudtam valójában, csak elhallgattam ezt-azt. Viszont tényleg minden közösen felidézett momentumra kíváncsi voltam. Nem akartam, hogy bizalmatlan legyen Mr Jenkinsszel szemben, ezért nem árulhattam el korábban a részleteket...

- A *részleteket*? - kérdezett közbe a nő megbicsakló hangon. - Azt nevezi Ön *részletnek*, hogy a megmentőm hazudik a legrosszabb dologról, ami az életben történt velem?

- Tudom, bocsánat. De Mr Jenkins nekem egy kukkot sem árult volna el. Muszáj volt Önnel beszélnie. Nyilvánvaló volt, hogy csak Önnek lenne hajlandó fél mondatnál többet kinyögni a történtekről, nekem pedig ellenőriznem kellett a tényeket. Most már legalább biztosan tudjuk, hogy nem mond igazat az eseményekről.

May válla megremegett.

- Kérem, menjen el! - suttogta.

Beláttam, hogy valóban ez a leghelyesebb, amit tehetek. Megköszöntem a narancslevet, és elóvakodtam az ajtó felé, egy „Sajnálom”-félét pötyögve magam elé.

11. fejezet: Betörés

Vészesen megnyikordult alattam a Vinson-ház kerítése. Mindössze fém erősítőelemekre szerelt díszlécekből állt, így nem volt túl nagy a teherbírása. Magamban szurkoltam, nehogy összeszakadjon alattam. Nem hiányzik, hogy betörési nyomokat gyártsak, de szerencsére, sikerült baleset nélkül megúsznom. Magam mögött hagytam az ingatag díszkerítést, és odakocogtam a hátsó ablakhoz, hogy takarásba kerüljek az utca felől.

A Vinson-házat semmilyen komplikált biztonsági rendszer nem védte, így a legprimitívebb betörőszerszámaim is elegendőnek bizonyultak. Egy-két fémkulccsal feltörtem az ablakot, és bemásztam.

Mivel nem tudtam, mennyi időm van a kutakodásra, egyből Zoey Vinson dolgozószobáját céloztam meg. Vélelmeztem, hogy a pletykákra éhes videóblogger irodája rejtheti a leghasznosabb információkat. Mivel a múltkor itt jártamkor kifigyeltem, hogy hol van, viszonylag hamar meg is találtam, bár tény, hogy a villa fellengzősen nagy volt.

Megálltam a vloggernő kaotikus íróasztala előtt. Szétgurult nikotinos rágók, hajcsatok, fényképezőlencsék teljes összevisszasága.

Rámeredtem a díszletként kitett fotókra: Vaughn Hoolock és Marta Sorbet képére. Fújtam egyet, és határozott mozdulattal lefordítottam a két tévés híresség fotóját.

Nekiláttam a keresgélésnek.

Zoey Vinsonnak rakás fiókja volt, és egy idő után kezdtem feladni a reményt. Rengeteg bedobált vacak, és sehol semmi jele, hogy mit kellene megfigyelnem. Lőttem a telómmal azért néhány fényképet, hátha utólag át akarom még nézni. Nem éreztem azonban az átütő felfedezés előszelét.

Végeztem az íróasztallal, és nem találtam gyanúsnak vagy fontosnak tűnő dolgot. Visszaigazítottam mindent a helyére, egy ajakrándulással még

Hoolock és Sorbet képét is visszaállítottam az eredeti pozícióba, miután már nem kellett tovább a közelükben tartózkodnom.

Átmentem Zoey öltözőszobájába. Végigpörgettem az óriási gardrób teljes ruhakészletét. Tény, hogy Vince Vinson nem sajnálta a pénzt a feleségére, legalábbis, úgy sejtem, hogy a világhírű márkás ruhadarabokat és kifutóra illő cipőket aligha Zoey pletykafészek vlogja finanszírozta. Viszont semmi váratlan vagy meghökkentő.

Rátértem a vloggernő sminkes szekrényére. Eleinte itt sem találtam érdemlegeset.

Visszatoltam egy rúzsokkal teli fiókot, és az utolsó, legalsó fiókot húztam volna ki, amikor elakadtam a mozdulat közben. Az alsó fiók ugyanis nem jött ki. Hiába rángattam, nem ugrott ki a helyéről. Ahogyan közelebb hajoltam hozzá, észre is vettem a beragadás okát: A fiókon kis kulcslyuk sötétlett. Zárható volt, Zoey gondoskodott arról, hogy más ne férhessen hozzá a tartalmához, csak ő. *Nocsak!*

Egyből feléledve dőltem előrébb, és újra megcsörgettem a betörőszerszámaimat. Nekiveselkedtem a fiók feltörésének. Minél nehezebben hozzáférhető valami, annál jobb esélyű, hogy egy detektív számára érdekes lehet a tartalma. Így hát, minden betörési ismeretemet bevetettem a zár felpattintásához.

Tompa puffanással landolt a kezemben a kisméretű fiók. Ez azonban nem sminkcuccokat rejtett, hanem cigarettás dobozokat.

Nem tűnt az évezred felfedezésének, és kissé csalódottan bökdöstem meg a sok cigit. Közben viszont kiszúrtam, hogy valami más is van alattuk. Kiszedtem a cigarettás dobozokat, és fényes papírba csomagolt ajándékokat ástam elő alóluk. Öt dobozt számoltam meg, ebből kettő kibontatlanul lapult a sarokban, a másik hármon viszont fel volt tépve a díszpapír. Mindegyikhez tartozott ajándékkártya is.

- Jackpot! - szűrtem a fogam között, és szétnyitottam az egyik kártyát.

„Drága kiscicámnak” - állt rajta a felirat. Mindegyik ajándékhoz ugyanez a szöveg tartozott. A kibontott három dobozt felnyitva pedig drágaköves ékszereket találtam. Mivel Zoey az utolsó két ajándéknak a kibontásával már nem is foglalkozott, én sem mertem piszkálni a borításukat, nehogy nyoma maradjon a betörésemnek. Mindenesetre befotóztam mindegyik kártyát. Valahogy olyan érzésem támadt, hogy Vince Vinson ajándékait nem rejtené el így a vloggernő. Ha viszont valaki mástól kapta a „Drága

kiscicámnak” címzett ékszereket, akkor lehet, hogy sikerült egy szaftos nyomot előásnom. Bár tény, hogy Zoey nem tűnt különösebben lenyűgözöttnek az ajándékoktól, ha kettőt már kibontani sem volt kedve, és a maradék hármat is gyűrött papírban, egy kupac cigaretta alá behányva tartja a fiókban... Az viszont, hogy kulcsra zárta, fenntartotta az érdeklődésemet. Kell, hogy legyen valami titkolnivaló az ajándékokkal kapcsolatban, ha zár védi!

Már a fiók tolvajkulcsos visszareteszelésénél tartottam, és készültem a férj holmijait megcélozni a másik szobában, amikor zörgés hallatszott az idevezető folyosó felől.

Az első ösztönöm az volt, hogy megpróbáljak meglapulni, azonban a hang nem szűnt meg, és tartottam tőle, hogy ember adja ki. Nem tudtam pontosan kivenni, mi ez a piszmogás, azonban beláttam, hogy nem vesztegelhetek egy zsákutca helyiségben.

A holmimat felkapva, futásra készen kisurrantam a folyosóra.

És ekkor szembetaláltam magam az ablakon bemászó sráccal. Fiatal, huszonöt körüli pasas volt, szarkasztikus és ízléstelen idézetekkel teleírt sötét pólóban, szaggatott farmergatyában. Hollófeketére festett haja tüskésre zselézve, orrában fehérarany piercing karikája villant - mint egy klisés punk rock énekes. Még a szeme is ki volt húzva szénfeketére. Gumikesztyűbe bújtatott kezében felfűzött tolvajkulcsok egész arzenálja csillogott fémesen.

Mindketten megdermedtünk, és mintha megállt volna az idő, csak bámultuk egymást.

Aztán egyszerre rájöttem, mit kell tennem. Keresni kezdtem a telefonomat. *Most azonnal le kell fotóznom, ahogyan itt áll, illetéktelenül az ingatlanban. Betörés közben!*

Csakhogy ő is ugyanerre a következtetésre jutott, és lyuggatott farmeréhez kapott. Megelőzött, és már meg is jelent a telefon ezüstös pereme a zsebe szélénél. Nem maradt időm a saját telóm előszedésével vergődni.

Jobb híján megperdültem a tengelyem körül, és teljes erőmből rohanni kezdtem a nyitva hagyott ablak felé, mielőtt beléphetne a fényképező alkalmazásba. Átvetettem magam a párkányon. Az oldalamra puffanva landoltam a gyepen. Ha időben kijutok, kihívhatom rá a zsarukat...

Azonban már a srác is menekült, felismerve, hogy nem célszerű tovább benn tartózkodnia. Ő azon az ablakon ugrott ki, amelyiken bejött. Így ketten kétfelé szeltük át az udvart, majd szinte egyszerre értük el a kerítést. Rákapaszkodtam a fémlécekre, és felküzdöttem magam a levegőbe. A srác is áttornázta a lábát, és lehuppantunk a járda betonjára.

A fiatal férfi egy elektromos autóhoz futott, én pedig a robogómra pattantam fel. A járművünk kormánya mögül bámultuk meg újra egymást.

Egy darabig még farkasszemet néztünk, végül a srác autója felbúgott, és elsuhant a néptelen utcákon.

Én egy darabig még szuggeráltam a hűlt helyét. Próbáltam feldolgozni, hogy mit keresett pont ő a Vinson-házban. Ugyanis, ismertem a srácot. A konkurens detektíviroda nyomozója volt.

*

- Elszalasztottad a kis tökfilkót?! - Mrs Blackhawk vádlón meredt rám, ahogy az irodába visszaérve, előadtam neki a túl korán lezárult betörésem történetét. - Pedig itt lett volna a lehetőség, hogy a saját nevünket elhallgatva elárasszuk a közösségi médiát az etikátlan betöréséről készült fotókkal...

- Sajnos, későn kapcsoltam - ismertem be szégyenkezve.

Leültem az íróasztalomhoz, és hintázni kezdtem a görgős székemen. A konkurens detektívirodán tűnődtem.

Két nyomozó dolgozik ott. Egy középkorú apa és az extravagáns fia.

Egyébként, a látszat ellenére, a gyerek az ész kettőjük közül. Az apja nem éppen a legélesebb kés a fiókban, csak jól mutat a jellegtelen szürke konfekcióöltönyében, gyűrött homlokával, köznapian kényelmes pocakjával az irodájuk kirakatarcaként. A tényleges munkát viszont a punk fia végzi a háttérben. Ő az, aki az igazi ellenfelem, és már régóta töröm a fejem a kifúrásán. Eddig nem sikerült túl sok sikert elérnem.

Legutóbb azt a pletykát szedtem fel a srácról, hogy a nagyvárosban évekig hackerkedett, és tiltott rendszerekbe is betört. Sajnos, megközelítőleg sincsenek olyan informatikai ismereteim, hogy ennek utánanézhessek. Végképp nem tudnám rábizonyítani, hogy sittre küldhessem.

Mindenesetre, az ellene irányuló terveim elé most egy égetőbb kérdés nyomakodott:

- Ki és miért bízta meg ezeket a lúzereket a Vinson-ház átkutatásával? - mondtam ki hangosan. - Vagy miért ütköztem a fiúba ott benn? Akár még fontos is lehet...

- Vagy véletlen.

- Kétlem. Random egybeesésnek elég durva lenne.

Billentem egyet-kettőt a széken, majd lecsaptam a görgőket a padlóra, és felkeltem:

- Gyerünk, folytassuk a May-házból hozott hamu válogatását!

*

Estére meguntam a hamuszeletkék nagyítólencse alatti forgatását, átvilágítását, és elrepesztettem robogómon Litvin professzor villájához. Úgy döntöttem, hogy újból megkérdezem őt a kutatóközpont igazgatójaként a projektről, ahol Doktor Bellefleurt megismerte. Maradt számomra egy tisztázatlan kérdés ezen a szálon.

A professzor egyedül fogadott, és udvarias gesztussal betessékelt a nappalijába. Leterítette bársonyszövettel az egyik fotelt, majd hellyel kínált rajta. Az esti óra ellenére ultramarinkék öltönyben és elegáns nyakkendőben feszített.

- Lenne itt egy kiderítendő talány - nyitottam egyből a lényeggel. - Tudja, Ön ajánlotta, hogy Doktor Croffordot kérdezzem meg Bellefleur doktornővel kapcsolatban. Valóban így is tettem. Nem sok érdemlegeset tudott mondani, viszont feltűnt egy apróság. Doktor Crofford furcsán zavarba jött, amikor az került szóba, hogy tudott vagy sem Bellefleur doktornő feleségének az elutazásáról. Éreztem, hogy nekem nem nyílna meg, és nem árulná el, miért kényes a kérdés. Megtenné, hogy utánakérdez nála Ön, mint a főnöke és kollégája?

Azt hittem, hogy ez a rutin nyomozási feladat még Litvinnek sem fog megakadni a torkán, azonban elég fanyar képet vágott a kérés hallatán. Porcelánfehér ujjbegyeivel elsimított egy szabad szemmel alig látható gyűrődést az inge ujján, aztán végül annyit mondott:

- Ez nem tűnik gyümölcsöző ötletnek, kisasszony.

- Miért nem?

- Mert a legkevésbé sem vagyok jó viszonyban Doktor Crofforddal.

- Hogyhogy nem? Hát nem Ön alkalmazza a kutatóközpontban?

- De, azonban a szakmai kvalitásai miatt, és nem az emberi benyomásaim alapján.

- Úgy érti, hogy nem szimpatikus Önnek?

- Nos, semmiképpen sem hagynám, hogy az elfogultság befolyással legyen a munkajellegű döntéseimre, de érzek magamban némi tartózkodást vele kapcsolatban...

- Magyarán, nem szimpi.

Litvin aprót bólintott.

- Miért nem? - tudakoltam előrébb dőlve.

- Eltérően gondolkodunk a megfelelő munkahelyi magaviselet egynémely kérdéseiről.

- Azért én nem úgy ismerem Önt, mint aki homályos nézetkülönbségekre alapozna ilyen kijelentést. Nyilván van konkrét oka, amiért nem kedveli túlságosan Crofford doktort.

Litvin, bár látszott rajta, hogy nem örül, hogy ki kell beszélnie az ismerősét, mégis adott egy rövid választ:

- Már többször fegyelmeznem kellett a kollégákkal szemben tanúsított magatartása miatt. A személyiségi jogok megóvása érdekében azonban nem mondhatok mást.

- Tud olyan esetről, aminek köze lehet az általam vizsgált Bellefleur doktornőhöz?

- Erre a kérdésre nem válaszolhatok, de maradjunk annyiban, hogy nem véletlenül ajánlottam Önnek a múltkor, hogy Doktor Crofforddal beszéljen a doktornőről.

- Mégis, mire utal? Legalább egy egészen kicsikét pontosítson! - Összekulcsoltam a kezem. - Légyszi!

- Annyival szolgálhatok, hogy adok egy listát az érintett projektek résztvevőiről, és amennyiben egyikük vagy másikuk el kívánja mesélni Önnek a történteket, nem gördítek akadályt az útjába.

- Köszönöm, már ez is hasznos lehet.

Litvin előkereste a névsort a telefonja adatbázisából, és átküldte a telómra:

- Parancsoljon, kisasszony!

Kattintgattam egyet-kettőt, amíg beintegráltam az adatokat a jegyzeteim közé, aztán felnéztem. Ártatlan információkérésnek álcázott hangsúllyal érdeklődtem:

- Bill itthon van? Hozzá is lenne néhány kérdésem a nyomozással kapcsolatban.

- Nincs.

- Merre jár?

- Sejtelmem sincs.

Úgy tettem, mintha még ez a hűvösen rövid válasz sem tűnt volna fel, csak tovább szívóskodtam:

- Jó, de mégis, mit gondol, hol találom?

- Nem tudom, kisasszony, nem ismerem névről az összes alpári szórakozóhelyet, ahol Bill múlatja az idejét.

- Alpári szórakozóhelyet? - visszhangoztam, nagyokat pillogva. - Úgy érti, hogy Bill a haverjaival bulizik ma este?

- Úgy. - A professzor fakó arccal félrefordította a fejét, és nem mondott mást.

Tovább játszottam az értetlent:

- De hát, Bill legalább két éve nem jár már így bulizni. Most hogyhogy elment?

- Nekem akar fájdalmat okozni.

Nagyot néztem a válasz hallatán, mert ez még a Litvintől megszokott Billel kapcsolatos irdatlan tévedéseknél is jóval elrugaszkodottabb kijelentés volt.

- Micsoda?! - tört ki aztán belőlem, amikor rövid végiggondolást követően is ugyanakkora ökörségnek hatott a válasz, mint elsőre. - Bill inkább felszeletelné a fél karját életlen villával, mint hogy szándékosan bántsa Önt!

- Tegnap este női parfüm illatát éreztem a dzsekijén... Ez mi, ha nem az én bántásom?

- Ön meglehetősen gyakran félreérti az emberek szándékait.

- Jelenleg nincs tere félreértésnek. Volt egy nézeteltérésünk Billel, ő megsértődött az elvi meggyőződéseimen, ezért most így áll bosszút. Direkt gyötör.

- Ön tényleg ezt feltételezi Billről? Arról a Billről, aki zokszó nélkül heteken át ápolta Önt a lőtt sebeivel, hogy épp csak egy közelmúltbéli eseményt említsek?!

Litvin elakadt a folytatással, és nem tudott mit felelni. Nyugtalan mozdulattal tekergetni kezdte aranyozott mandzsettagombját. Végül feltettem az újabb, már tényszerű kérdést:

- Min különböztek össze?

- Nem látom értelmét, hogy elmondjam. Nincs szükségünk a nyomozói segítségére, köszönjük.

Én azonban nem tágítottam:

- A párkapcsolatuk felvállalása volt a téma, igaz?

Litvin egy darabig még savanyú képpel, elutasítást mutatva hallgatott, és a gombot gyürkészte, de végül belátta, hogy már eléggé képben vagyok. Megtört a jég, beszélni kezdett:

- Bagatell apróságga l indult. Vendégségben volt nálunk az egyik kollégám. Mivel a saját otthonomban ültünk le beszélgetni, ahol általában nem kell titkolóznom, egy kósza pillanatra megfeledkeztem magamról: Véletlenül megszokásból Bill válla köré tettem a karom. Természetesen, utána álcáztam a mozdulatot, és szerencsére a kollégám nem vette észre az érintés bizalmas jellegét. Mindenesetre, később, a vendégünk távozása után négyszemközt elnézést kértem Billtől, hogy elkövettem efféle óvatlanságot. Ő csak nevetett, és mondta, hogy kicsit sem zavarná, ha kiderülne, hogy egy pár vagyunk. Innen indult az egész, beszélgetni kezdtünk a lelepleződésről, először még jó hangulatban. Kifejtettem, hogy alapvetően nem értek egyet az ilyen kapcsolatok nagy nyilvánosság előtti felvállalásával... Őszintén szólva, kétlem, hogy bármi olyat mondtam volna, amit Bill nem tudott korábban. Mégis, egyik pillanatról a másikra, rendkívül megsértődött a nézeteimen. Azóta eljár a baráti körével mulatozni, és hozzám sem szól. Nyilvánvalóan gúnyolódni akar a kapcsolatunk titkolásán azzal, hogy úgy viselkedik, mintha nem lenne senkije. Én viszont nem fogok elnézést kérni azért, ahogyan a világról gondolkodom. Ha ő ennyit sem tud elfogadni...

- Továbbra is az a gyanúm, hogy Ön valamit félreért - állítottam le a gondolatmenetet.

- Mégis, mit?

- Nem tudom, de arra a nyakam teszem, hogy Bill nem egy elvont elvi kérdés miatti sértett bosszúból *gúnyolódik.* Ismerhetné már ennyire! Teljes mértékben elfogadja az Ön gondolatait, személyiségét. Hányszor akadt ki Önre a tisztaságmániája miatt, például, amikor nyolcadjára kellett felsúrolni a közös albérletük padlóját? Hányszor sértődött meg, amikor el kellett kapcsolnia a kedvenc baseball meccsét, hogy Ön komolyzenei koncertközvetítést nézhessen? Hányszor haragudott meg az Ön alaptalan, hangulatromboló féltékenykedései miatt?

- Egyszer sem...

- Na látja? Az is tényleg valószínűtlen, hogy több év után váralanul érte volna őt, hogy Ön nem kívánja nyilvánossá tenni a kapcsolatukat. Más lesz itt a gond.

- Semmilyen más magyarázatot nem látok.

- De akkor is, megint rosszul értelmezi a helyzetet! Korábban mindig igazam lett, amikor ezt állítottam, nem?

Láttam Litvinen, hogy végre szöget ütött a fejében a gondolat. Egyébként semleges arckifejezése fokról fokra szinte riadttá vált, miközben felfogta, hogy lehet, hogy tényleg igazam van, és ő végig, két héten keresztül téves magyarázatot feltételezett...

Amikor végre szóhoz jutott a felismerés után, reszelnie kellett egyet a torkán a beszédhez:

- Kisasszony, elképzelhető, hogy mégiscsak szükségem van a nyomozói segítségére.

- Jó, jó, persze, kiderítem, mi az igazi baj. - Meglapogattam a vállát.

12. fejezet: A ketrec

- Mamika, új feladat! - fogadtam reggel az álomittasan betotyogó asszisztensemet. Mrs Blackhawk letornázta magáról horgolt kardigánját, és felakasztotta a bejáratnál. Helytelenítő, ráncos szájcsücsörítéssel nyugtázta, hogy a korai óra ellenére már a második üres kávés bögre áll az asztalomon.

- Kedvesem, nem mondhatnám, hogy túlságosan ráérek az újabb és újabb munkákra - lamentált. - Épp sikerülne elnyerni a fiatal rendőr nagymamájának teljes barátságát, de elég nehéz gyanúkeltés nélkül meghívatnom magam akkorra, amikor az unoka is ott van...

- Tudom, hogy ezt is el kell végezni - hessentettem el a közbevetést, a harmadik, karácsonyfamintás bögrémmel gesztikulálva. - Most azonban új feladat adódott mellé. Tegnap este beszéltem Litvin proffal, és elárulta, hogy valami nem stimmel Doktor Julius Crofforddal. Ki kellene deríteni, hogy mi lehet az. Már át is küldtem e-mailben a felhívandó projektrészvevők nevét.

- Mondjuk, ahogyan az a Crofford egy csettintéssel kávét parancsolt magának, amikor itt járt...

- Őszintén szólva, nálam sem került be a legcukibb ismerőseim közé az első benyomások alapján - értettem egyet, lekoppantva élénkzöld bögrémet az asztallapra. - Viszont, kell, hogy legyen valami kézzel fogható oka is, hogy Litvin ráirányította a figyelmünket, nem? Mármint, oké, hogy Doktor Crofford nem egy Mr Gentleman, de azért, hogy még Litvin ellenszenvét is kivívja, aki kábé döglött halakkal vetekszik az ilyen jellegű érzelmi reakciók terén... Lássuk, van-e ennek bármi köze Bellefleur doktornőhöz! A prof arra engedett következtetni, hogy igen.

Határozottan érezni lehetett, hogy most már Mrs Blackhawk pletykaéhes kíváncsiságát is felkeltette az eset, ugyanis további akadékoskodás nélkül bekapcsolta az irodai gépét.

*

Nehezen tudtam eldönteni, hogy melyik irányba kellene tovább keresgélnem. Miközben az asztali tükrömben felragasztottam a műszempillámat, egyre azon tűnődtem, hogy hogyan kellene tovább göngyölítenem a nyomozást. Egyelőre, mintha egy lépéssel sem jutnék előrébb. Ha tényleg igaz, hogy Tara Ellison tudomást szerzett arról, hogy három szomszédja embert ölt, akkor megvan az indíték az elhallgattatására. Viszont, a leghalványabb utalást sem sikerült előkaparnom ilyen ügyekről. A szomszédok nem festenek kiköpött gyilkosként. Az áldozat vajon honnan értesült ilyen kaliberű titkokról? Ráadásul három esetben! Mi kelthette fel a gyanakvását?

Egyszerre letettem a kezemből a műszempilla-ragasztó tubusát.

- Megvan! - jelentettem be. - Onnan indulok, ahonnan eleve kellett volna. Ahonnan valószínűleg az áldozat gondolatai is ihletet kaphattak...

- Mire célzol, bogaram? - nézett fel Mrs Blackhawk a projektrészvevők listájának kijegyzeteléséből.

- A tengerimalacok ketrecére!

*

Sorban felhívtam a helyi hulladékkezelő irodákat, és végül megtaláltam az illetékes ügyintézőt. Legnagyobb szomorúságomra azonban csak azt sikerült kiderítenem, hogy a Pineapple utca nagyjából egy hónappal ezelőtti szemeteit már feldolgozták. Így, ha Tara Ellison tényleg kidobta a régi ketrecet, annak örökre nyoma veszett a telep bezúzott hulladékhegyei között.

Még mindig nem adtam fel minden reményt. Talán segíthet, ha ismét felkeresem Bellefleur doktornőt.

Közben Mrs Blackhawk is végzett az agykutató központos projekt résztvevőinek végigtelefonálásával.

- Mielőtt terepre mennél, aranyom, gyors összefoglalót tartok - intett utánam eres kezével, amikor már a bukósisakom után kotorásztam a fogas alatti polcon. - Kellhetnek a hasznos és célratörő információim a doktornő újabb kikérdezéséhez.

- De tényleg gyors legyen! - dobtam a vállamra a sisakot a csatja alá fűzött ujjaimmal. - Nem kell hozzátoldani húsz mondatban, hogy Ön milyen ravasz és hathatós puhatolózással nyerte ki a nyomokat.

- Nyugalom. Bár a szokásos leleményességemmel dolgoztam, nem szükséges tudnod a részleteket. A lényeg, hogy Doktor Croffordot minden megkérdezett egyöntetűen utálja. Senkinek sem esett nehezére kibeszélni őt.

- Mi a bajuk vele?

- Állítólag kontrollmániás. Egy gyakornok például azt mesélte róla, hogy minden projekt elindításakor bekéri az összes résztvevő azonosítónevét a munkarendszerhez, és rátelepíttet az informatikai osztállyal kémprogramokat az adott felhasználói fiókokra, hogy folyamatosan ellenőrizhesse, mivel foglalkoznak a beosztottai. Az egyik projektasszisztenst behívta egyórás fejmosásra az irodájába, csak mert a lány fél percet cseteléssel töltött a munkagépén.

- Ön már hányadik mellényt is köti munkaidőben? - hunyorítottam rá az öregasszonyra.

Mrs Blackhawk rám nézett, mintha mondani akarna valamit, de inkább a beszámolót folytatta:

- Litvin igazgató próbálja megrendszabályozni néha, de nem sokat ér, mert Crofford legfeljebb egy-két napig tudja visszafogni magát, utána újabb túlkapásai vagy dühkitörései vannak. A kémkedésen felül ráadásul minősíthetetlen stílusban üvöltözik az emberekkel, ha bármi nem úgy történik, ahogyan ő akarja.

- Bájos. Na, de hogyan kapcsolódik ez az általunk vizsgált Bellefleur doktornőhöz?

- Most térnék rá, ha nem szakítanál folyton félbe. Szóval, Doktor Crofford egy napon közös projektre került a külső szakértő Bellefleur doktornővel. Ennek a résztvevői listáját is megkaptad az igazgatótól - ott ismerkedtek meg. Katasztrofálisan indult, mert Crofford természetesen hamar elővillantotta a modorát, Bellefleur doktornő viszont nem kért ebből a stílusból, és a nemtetszését szemrebbenés nélkül a kollégája tudtára is adta. Többször összeszólalkoztak, egyre kiélezettebbé vált a helyzet. Aztán egyik délután végleg elmérgesedett közöttük a viszony egy közös sejt-elemzés kapcsán, amikor is Doktor Crofford megpróbálta parancsba adni a doktornőnek a minta előkészítését, de ő nem volt hajlandó teljesíteni a nyers követelést. Jó nagy balhé kerekedett köztük a labor kellős közepén, a végére Doktor Crofford úgy viharzott ki, hogy tenyérnyi foltban lepergett a

vakolat az általa bevágott ajtónál. A doktornő pedig mindenki füle hallatára „agresszív zsarnoknak” nevezte a távozó Croffordot.

- Öö... hoppá! - néztem nagyot. - Doktor Crofford szavai alapján egyáltalán nem így képzeltem el a viszonyukat. Tisztelettel és elismeréssel beszélt a doktornőről.

- Várjál, még van folytatás! - emelte fel mutatóujját az asszisztensem. - Litvin igazgató ugyanis ezen a ponton közbeavatkozott, és másnap reggel megkérte őket, hogy üljenek le rendezni a kialakult konfliktust, mert ez így nem mehet tovább. Crofford és Bellefleur megtette, munkaidő előtt megittak kettesben egy kávét az agykutató központ menzáján. A szemtanúk szerint mindössze tíz perc volt, de onnantól kezdve, mintha kicserélték volna őket. Egy rossz szavuk sem volt többé egymáshoz. Visszafogott szakmai tisztelettel megtartották a távolságot, és békében végezték a munkájukat. A projekt sikeresen, nyugalomban zárult.

Eltűnődve megpöcköltem a hajam kusza, tépett tincsét:

- Hát, ez elég fura. Ön látott már olyat, hogy megalapozott, tartós személyes ellentétet megoldott egy tízperces közös kávézgatás?

Mrs Blackhawk megingatta a fejét:

- Mire gondolsz, aranyom, mi történhetett?

- Egyelőre, sejtelmem sincs. Mindenesetre, lehet, hogy nem ártana közelebbről is megfircangolnom a kérdést. Doktor Crofford elég titkosnak ítélte meg ahhoz, hogy még érintőlegesen se említse meg előttünk. Nyilván nem véletlenül. Vajon mit hallgatott el?

*

- A tengerimalacok ketrecét? - visszhangozta Doktor Bellefleur megütközve, amikor előadtam neki a becsengetés után, hogy mit keresek.

- Azt a régit, amelyiket a felesége leselejtezett. Abban bízom, hogy hátha csak félretette más, lomtalanításra váró holmik közé. Meg tudná nézni nekem, kérem?

A doktornő kinyitotta előttem a kertkaput, bár lelkesedést nem sokat láttam hófehér, ovális arcán:

- Jöjjön, nézzük meg együtt Tara műhelyében! Ha a ketrec nincsen rég a szemétben, akkor csak ott lehet. Máshol találkoztam volna vele, Tara holmijai között viszont nem szokásom keresgélni.

Volt ezúttal is valami elutasító hűvösség a hangjában. Mintha legalábbis arra céloztam volna, hogy rendszeresen vájkál a házastársa magáncuccai

között. Vajon miért teszi állandóan gyanakvóvá egy detektív jelenléte? Ráadásul mindig a magánéleti vonatkozáson akad fenn. Kell, hogy legyen valami nagyobb probléma a kapcsolatában, amiről eddig senki nem beszélt. Vajon elegendő ahhoz, hogy gyilkossági indítéknak lehessen tekinteni?

Ezen tűnődtem, miközben átvágtunk az udvaron a különálló műhelyépület felé. A doktornő összehúzta magán ezüstszürke blézerét a feltámadó hideg szél ellen. Én is szaporáztam a lépteimet vékony, lila nejlonharisnyámban.

Amikor Doktor Bellefleur már a műhelyajtó kallantyújának kiakasztásánál tartott, mintegy félvállról odaböktem:

- Jól tudom, hogy Ön ismeri Julius Crofford doktort?

- A helyi agykutató központban dolgozik. - Nem nézett fel a kallantyú kinyitása közben.

- És, tudna róla valami közelebbit mesélni?

- Aligha. Nem sokszor találkoztam vele. Egyetlen projekt volt, ahol hosszabban együtt dolgoztunk, de emberileg semmi sem derült ki róla.

- Semmi?

- Ha volt is bármi, már nem emlékszem rá.

Amikor nem reagáltam a kijelentésre, még hozzátette:

- Több száz emberrel találkozom a kutatási projektjeimen, nem szoktam a részleteket megjegyezni.

Megállapítottam gondolatban, hogy nem árt vigyáznom ezzel a nővel, mert végig meg sem rezzent válaszadás közben.

- Egyébként, miért kérdezi? - Érdeklődött rám sem nézve, látszólag még mindig csak a műhelyajtó nyitására koncentrálva. - Történt valami Doktor Crofforddal?

- Nem, csak röviden beszéltem vele, más dolgok kapcsán. Viszont, véletlenül szóba került Ön is, és volt egy roppantul meglepő válasza! - Hatásszünetet tartottam, majd némileg eltorzítva a valóságot, bekamuztam: - Fejből tudta, kik az Ön szomszédai.

Döbbent csendet vagy feszengő értetlenkedést vártam, azonban a doktornő továbbra is blazírt nyugalommal felelt:

- Nem meglepő. Meséltem benn arról, hogy énekesnő és vlogger is lakik a környékemen. Lehet, hogy Mr Jenkins egykori kalandparkja szintén szóba került. A médiából ismert hírességekről volt szó a laborban, akkor említettem. Bár alapvetően nem vele beszélgettem, hanem a

projektasszisztensekkel, de Doktor Crofford is ott volt, és minden további nélkül megjegyezhette a szomszédaimról elhangzottakat.

- Hm, az előbb még azt mondta, hogy nem emlékszik vele kapcsolatban semmire...

- Ez a részlet a szomszédok kapcsán most beugrott.

Ó, igen? - vontam fel gondolatban a szemöldökömet. Pedig Doktor Crofford kerekperec kijelentette, hogy a doktornő sosem beszélt neki a szomszédairól. Most kivételesen végre bejött volna a blöfföm? Talán az sem véletlen, hogy Doktor Crofford felháborodott, amikor a doktornő szomszédaira tereltem a szót?

Az arcomra azonban nem engedtem kiülni a felismerést. Helyette műmosolyt préseltem az ajkamra:

- Így már minden világos, köszönöm, hogy megmagyarázta. Akkor, nézzük is a műhelyt!

Beléptünk a telezsúfolt helyiségbe, és a doktornő felnyomta az egy szál villanykörte kapcsolóját. Középen nagy asztal állt, tele fémdarabkákkal és két forrasztópákával. Átlátszó fedelű kis dobozokba volt rendezve a sok különböző drót, gyöngy és más hasonló. Ha eddig nem tudtam volna, hogy Tara Ellison ékszerkészítéssel foglalkozott, most egyértelműen láthattam. A polcokon további fém- és műanyag kellékek dobozai sorakoztak. A falon fogók és csipeszek rengetege.

Amilyen tanácstalan arccal Doktor Bellefleur körbenézett, tényleg olyan benyomást keltett, mint aki ritkán jár itt.

- Talán kezdjük ott! - intett a nagy kupac fémtábla felé a legközelebbi sarokban. Óvatosan félrehajtotta mindet egyesével, de nem találtunk ketrecet mögöttük.

Ezután félretolt egy polcot, és amögé lépett be. Kiemelt két rekeszt. Amikor a harmadik ellenőrzéséhez fogott volna hozzá, megtorpant.

- Várjunk csak! - suttogta maga elé, és kivett két fémrácsos lapot. - A régi ketrec darabjai... Tara szétszedte, és ide félretette.

- Vajon miért? - ugrottam azonnal közelebb.

- Lehet, hogy ebből akart újat készíteni? - adta a doktornő a kezembe egyesével a darabokat. - Többször emlegette, hogy nagyobb ketrec kellene Pufinak és Vízilónak.

- Az eredetit is ő készítette?

- A saját kezével.

Próbáltam valami értelmet kihámozni a ketrec szétszedéséből. Mit láthatott rajta a nő, ami miatt felaprította?

- Miből készült anno ez a régi ketrec? - próbálkoztam meg.

- Ha jól emlékszem, Tara az egyik szomszédunktól kapta hozzá a hulladékfémet.

Összehúztam a szemem:

- Kitől?

- Claude Jenkinstől. Tara meglátta, hogy Mr Jenkins kidobálja a bunkere építéséhez használt fémtáblákból kimaradó diribdarabokat, és elkérte tőle a kisebbeket a különböző kreatív projektjeihez. A ketrec is így készült...

A doktornő megállt a beszédben, mert meglátta az arcomon a döbbenetet. Belőlem meg kirobbant a kérdés:

- És ennek a ketrecnek a kapcsán említette meg a felesége, hogy gyilkos lakik a szomszédságban?!

*

- Figyeljen, mamika! Van egy szuper Doktor Crofford-teóriám - jelentettem be, ahogy visszatérve az irodába, lepakoltam az asztalomra a régi tengerimalac-ketrec darabjait. A doktornő megengedte, hogy elhozzam megvizsgálni, és úgy döntöttem, alaposan beleásom magam, mi köze lehet Claude Jenkins hulladékfémeinek a tűzesethez. Közben diadalittas mosoly ült ki az arcomra. - Doktor Crofford és Doktor Bellefleur egyöntetűen titkolja, hogy milyen magánjellegű ismereteik vannak egymásról. Doktor Crofford vélhetően még a doktornő szomszédait is ismeri név szerint, előttünk viszont letagadta. Ráadásul, mindent megtettek az agykutató központban, hogy a kibékülésük után semleges, szakmai együttműködésnek álcázzák a kapcsolatukat. Az én munkámban az ilyen jellegű sumákolásra egyetlen magyarázat szokott lenni! Mégpedig az, hogy viszonyuk van egymással! Mondjuk, arra jutottak, hogy privátban próbálják rendezni a közöttük kialakult feszültségeket, és az ágyban kötöttek ki... És ha viszonyuk van, akkor ez már akár indíték is lehet, hogy eltegyék láb alól a feleséget. Főleg, ha netán Tara Ellison megneszelte, hogy a felesége a házas, családos Crofford doktorral kavar. Ez jó ok lehet Ellison csalódott elutazására is. A hűtlen pár pedig közösen forralhatott tervet, hogy az elutazással álcázza a nemkívánatos tudással rendelkező házastárs meggyilkolását. Végre találtam egy logikus és egyszerű forgatókönyvet!

Mrs Blackhawk megköszörülte a torkát:

- Nos, kedvesem, hozzátennék egy új információt. Most az előbb sikerült elérnem telefonon a doktornő volt férjét, egy Pierre Michel nevű férfit. Emlékszel? Még az elején beszéltük, hogy röviden egyeztetek majd vele, és megpróbálok kicsit puhatolózni a doktornővel kapcsolatban. Most végre felvette a telefont. - Az öregasszony fellapozta a jegyzetfüzetét, és abból kezdett olvasni: - Réges-régen elváltak útjaik. Pierre saját családot alapított, és Európában él, úgyhogy a gyanúsítottak közül mindenképpen kizárhatjuk, hiszen már semmi nem köti a doktornőhöz. A kérdéseimre viszont készségesen válaszolt, megtudtam tőle ezt-azt. Még Párizsban, az egyetem alatt ismerkedtek meg, és mindössze két évig tartott a házasságuk. Hirtelen fellángolásból kérte meg Dahlia Bellefleur kezét, egyikük sem gondolta végig a távlatokat. Hamar kiderült, hogy egészen más elképzeléseik vannak a jövőről. A doktornő például később sem akart gyereket vállalni, és Amerikába szeretett volna jönni. A férfi meg nagy családra vágyott, és helyben akart letelepedni. Végül belátták, hogy nem tudják összeegyeztetni a terveiket. Ráadásul, alapból sem sok kémia volt közöttük. Nagyjából ennyi. Talán még az, hogy a válás után a doktornő találkozott egyszer a volt férjével, be is ültek egy kávézóba beszélgetni. A doktornő ekkor bevallotta, hogy igazából mindig is kizárólag a nők érdekelték, és cseppet sem vonzódik a férfiakhoz... Szóval, nem lehet, hogy ez a Doktor Croffordos elméleted kissé ingatag lábakon áll?

Ráfagyott az arcomra az elégedett mosoly.

13. fejezet: A csapda

A ketrec összes darabját egyenként lefényképeztem minden szögből, és különböző szempontok alapján rendszereztem az egyik jegyzetemben. Próbáltam rájönni, hogy mit láthatott rajtuk Tara Ellison, de egyelőre nem szállt meg az ihlet.

- Miért nem jelentjük már be végre az eltűnését? - kérdezte ekkor a háttérből Mrs Blackhawk, szokás szerint a döntéseimet kritizálva, szigorú homlokráncolással. Közben a hamudarabokat válogatta. - Bemutathatnánk a rendőrségen az utazási irodával és a hajótársasággal folytatott beszélgetéseimet. Lényegében azt, hogy a hölgy nem jelent meg a megbeszélt időpontban a kikötőben, és a hajó nélküle futott ki.

Beletúrtam tépett, vörös hajamba:

- Az a baj, hogy Tara Ellison az összes ismerőse előtt kifejtette, hogy hosszú időre el akar távolodni mindentől, ami ideköti, és nem kívánja tartani a kapcsolatot senkivel. A rendőrök úgy fognak érvelni, hogy az utolsó pillanatban megváltoztatta az útiterveit, hogy ne tudják nyomon követni. Miért ne történhetett volna ez? Juan vallomása nélkül esélyünk sincs bárkit meggyőzni a haláláról. Egy felnőtt embernek jogában áll önszántából felszívódni. Ha nincs rá bizonyítékunk, hogy bűncselekmény történt, a rendőrség nem tud nyomozást indítani.

- A doktornőnek viszont illene végre elmondanunk, hogy a feleségét baj érte. Nem tartom etikusnak, hogy elhallgatjuk előle az egyetlen közeli szerette halálát, és abban a tévhitben hagyjuk, hogy a nő a nagyvilágban utazgat.

- Egyetértek - hagytam rá, hogy leállítsam a kiokítást. - Ha lesz bármi bizonyítékunk, azonnal a hatóságok és a doktornő elé tárom a tudásunkat. Viszont érzékelhető, hogy Bellefleur doktornő és a felesége kapcsolatában valami nem volt rendben, és amíg nem világos, hogy indíték lehet-e

gyilkosságra, nyomok hiányában nem akarok nyílt lapokkal játszani. Aggaszt, hogy a doktornő milyen rutinosan és kötélidegekkel hazudik. Képes lenne egy gyilkosságot is elleplezni, érzem. Ez, persze, nem jelenti azt, hogy bármiben bűnös, de nem árt az óvatosság.

- Akkor is helytelen, hogy egy ember halálát titkoljuk...

- Én sem örülök neki. Ideje is, hogy kicsit bekeményítsek, és előássak végre kézzel fogható nyomot, hogy a rendőrségre mehessünk.

Ezzel lezártam a kérdést, és a táskámat felkapva, kimasíroztam az irodából.

*

Ahogyan Larissa May ajtót nyitott, egyből láttam, hogy nem érzi jól magát. Bár a szokásos figyelmes, jószándékú vendéglátó szerepében kísért be, a léptei mintha bizonytalanabbak lettek volna. Az arca sáltól fedetlen része sápadtabb a szokottnál, sötét szeme véreres, mintha nemrég sírt volna.

- Jól van? - kérdeztem meg, már-már őszinte aggodalommal a hangomban.

- Nem mondhatnám. Az, hogy a múltkor rájöttünk, hogy Mr Jenkins hazudik... - Nyelt egyet. - Elmondhatatlanul nyomaszt. A kórházban fekve egyedül az vigasztalt, hogy volt egy ember, aki bejött értem a lángok közé, hogy megmentsen. Ő volt az egyetlen, aki miatt maradt bennem bizalom a világ iránt... Amikor úgy éreztem, hogy nem bírom tovább elviselni a fájdalmakat, akkor rá gondoltam, a tettéből nyertem erőt. És kiderült, hogy valószínűleg a házban tartózkodott a tűz kitörésekor! Egész éjjel szemhunyást sem aludtam. Viszont a néma sötétség is kísért... Mintha folyton zörgést hallanék a pince meg a kazán felől...

May elhallgatott, majd hirtelen kedves, udvarias hangra váltott, és megkérdezte:

- Adhatok valamit inni?

- Kérhetnék egy kávét? Bár én nem küzdök álmatlansággal, mégis úgy érzem, hogy nem ártana a koffeinlöket.

- Persze, menjünk a konyhába!

Elvezetett a tágas, modern konyhába. LED fényű gombok megszámlálhatatlan sokaságával ellátott, fényes fekete kávéfőző géphez lépett oda.

- Milyet kér? Van sima espresso, vagy vaníliás, dupla, cappuccino...

- Vaníliás jó lesz, habbal, ha lehet.

Végigfuttatta ujjait a kávéfőző gép gombjain, és kiválasztotta a megfelelő funkciót. Hamarosan már egy süteményillatú, gőzfelhőben úszó itallal fordult felém.

- Köszönöm - vettem át kicsit elgondolkodva, de aztán visszatértem a látogatásom eredeti céljához. - Leülök, és el is mondom, miért jöttem, rendben?

- Csak nyugodtan!

- Jobb lenne, ha Ön is leülne hozzá.

May nem mozdult meg egyből, de amikor látta, hogy várakozásteljesen hallgatok, végül helyet foglalt mellettem.

- Mr Jenkinsről lenne szó - adtam meg a magyarázatot.

Az énekesnő tekintete elfelhősödött. Egyből láttam, hogy nem bánta meg, hogy követte a tanácsomat, és leült.

- Bizonyítékot akarok szerezni arra, hogy Mr Jenkinsnek köze van a tűzesethez - folytattam. - Ehhez viszont be kellene lógnom Mr Jenkins bunkerébe. Önre gondoltam, hogy segíthetne közben elterelni a figyelmét. Meglátogathatná ma este, és beszélgetést kezdeményezhetne a kapuban...

Szokatlan sebességgel közbevágott:

- Nem!

- Megértem, hogy kényelmetlen, és hogy túl nagy szívességet kérek, csak hát, nincs más, aki képes lenne erre a feladatra. Az a baj, hogy hiába küldeném a segédeimet, ők legfeljebb pár másodpercre tudnák megzavarni Mr Jenkinst, aztán elhajtaná őket a puskájával. Bezárkózna. Önre azonban tudom, hogy rászánná az időt, addig pedig talán be tudnék surranni.

- Nem akarok találkozni vele.

- Nem lenne jó tudni, hogy milyen összefüggést fedezhetnék fel Mr Jenkins és a tűz között?

- Nem igazán. Nem szeretnék rá gondolni soha többé.

- Higgye el, nem terhelném ezzel, ha lenne más választásom...

May szavak nélkül ismét nemet intett a fejével. Úgyhogy, bevetettem az utolsó érvemet:

- Előfordulhat, hogy arra találnék bizonyítékot, hogy Mr Jenkins mégsem bűnös a tűzesetben. Ezt sem szeretné tudni?

Nem válaszolt egyből, a konyhapult fényes lapját nézte. Aztán egyszerre megborzongott:

- Ön mindig ilyen alattomosan manipulálja az embereket nyomozás közben?

Féloldalra billentettem a fejem:

- Sajnálom, ha úgy érzi, hogy alattomosan manipulálni próbálom Önt vagy akár Mr Jenkinst. Bár, mondjuk, nem én hazudtam azt magamról, hogy forróitaloknak a közelébe sem tudok menni az engem ért trauma óta...

- Tessék? - kérdezett vissza May elhaló hangon.

- Amikor először itt jártam, Ön azt állította, hogy a tűzeset óta nem képes forróitalokat készíteni. - Megkocogtattam kilakkozott körmömmel a kávés bögrém oldalát.

Hirtelen nem tudott mit felelni.

- Miért mesélte azt, hogy a tűz óta nem bír kávét-teát főzni? - szegeztem neki. - Hogy sajnáltassa magát?

- Szerettem volna, ha jobban átérzi, hogy mennyire megviselt a sok fájdalom...

Elhúztam a szám. Most azonban én voltam az, aki nem szólt semmit.

- Igaza van - ismerte be végül. - Nem volt helyes, amit a kávéfőzésről mondtam. Rendben, megpróbálok segíteni elterelni Mr Jenkins figyelmét, csak ne kelljen többet a múltra gondolnom... De nem akarom tudni az igazságot, nem akarom tudni, mi derül ki, és nem akarom tudni, mi történt. Magam mögött akarom hagyni az egészet.

- Megértem, és köszönöm a segítséget.

- Megígéri, hogy ha ezt most megteszem, nem keres többet?

- Esküszöm az életemre. - Már elő is varázsoltam a telómat a konyhapultra, a „Naptár” alkalmazásnál megnyitva. - Na, akkor egyeztessünk időpontot az akciónkhoz, és itt sem vagyok!

*

Úgy döntöttem, hogy ha már megkezdtem az etikátlan Frida Lorne-féle húzásaim sorát a nyomozás felpörgetése érdekében, jöhet is a következő. Ideje rászállnom Vince Vinsonra.

A pasas box edzésről készülődött hazafelé. Betaggelte magát két órája bemelegítés közben az egyik közösségi oldalon, úgyhogy nem volt nagy művészet rátalálnom. Ismertem is ezt az edzőtermet, mert az egyik kliensem felesége előszeretettel válogatott magának szeretőket a helyi boxterem sportolói közül. Pár hónapja az egész hétvégét a létesítmény monitorozásával töltöttem. Ápolt környék, elit klubok, tisztára sepert

díszburkolat. Az biztos, hogy a hatalmas üvegtáblák és félkör alakú frissítős pultok mögé nem a gettókölykök jártak edzeni. Vinson megengedhette magának, hogy a város legjobb termében boxoljon, mivel az egykori lottónyereményét jól sikerült befektetnie. Volt egy haverja, aki értett a pénzügyekhez, így máig nyereséget termelt az egyre szaporodó vagyon. Ezt a pletykát Mrs Blackhawknak sikerült felszednie attól a pénzszektoros barátnőjétől, akivel egykor dzsemfőző szakkört vezettek.

Kivártam a robogóm parkolóhelye mögött meglapulva, amíg Vince Vinson végez. Aztán, mintha csak véletlenül látnám meg, ráintegettem egy kávézó terasza felől. Épp időben ugrottam fel a kerek asztal mellől, mert a pincér már felém körözött, hogy kidobjon nemfogyasztó vendégként.

- De jó, hogy összefutottunk! - értem oda Vinsonhoz szapora léptekkel.

A töprengő ráncból, amely a fiatal férfi széles homlokán megjelent, arra tippeltem, hogy nem tud hová tenni. Vállán sporttáska lógott, a kezében már megjelent a kocsikulcsa, miközben a járműve felé haladt.

- Tudja, én vagyok az a detektív, akit a szomszédjuk megbízott.

- Ja, elnézést, rémlett, hogy ismerős valahonnan - brummogta. - Rájött már, hogy miféle furcsa eset történt a környéken?

- Még bogozom a szálakat. Esetleg, lehet, hogy Ön is tudna segíteni azzal, hogy igazolja egy elméletemet.

- Egy elméletét? - visszhangozta Vinson értetlenül. Szórakozottan átakasztotta sporttáskáját egyik válláról a másikra.

- Csak egyetlen kérdésemre kellene válaszolnia.

- Rendben, bár nem értem, miként tudnék én bármiben is...

- El tudná mondani, hogyan ismerkedett meg a feleségével?

- Miért fontos ez? - A férfi arca kezdett aggódóvá válni. Nyilván megérezte, hogy semmi jót nem jelenthet, ha a magánéletéről faggatom.

- Hát, csak úgy nagyvonalakban elég, nem kellenek intim részletek. - Nem válaszoltam a kérdésére. - Hol és mikor találkoztak?

- Egy diszkóban, három éve. Buliztam a haverokkal, és Zoey is lenn volt a barátnőivel. Sorban álltunk italokért, és közben elegyedtünk szóba...

Belekérdeztem:

- Ez már a lottónyeremény után volt, igaz?

- Miért?

- Mrs Vinson mit gondolt az Ön nyereményéről?

- Semmit. Képzelje el, ez a legfantasztikusabb az egészben. Sejtelme sem volt az anyagi helyzetemről. Nem hallotta a lottós sztorit, és úgy kezelt, mint egy normális embert. Még a tequilára is ő hívott meg, és aztán, miután átbeszélgettük az éjszakát, nem hagyta, hogy kifizessem a taxiját. Akkor már ez igazi felüdülést jelentett számomra. Tudja, elég nagy híre ment a pénzemnek, és mindenki érdekből akart velem barátkozni. Egyre csak kopogtattak a régi és új ismerősök a szívességekért. Aznap este pedig betoppant az életembe egy csinos, kedves lány, aki mit sem sejtett a hatalmas pénzhegyekről...

Vinson elhallgatott, mert észrevette a pinkre rúzsozott ajkamon felsejlő cinikus fintort. Az okát sem rejtettem véka alá:

- Ugye, nem gondolja komolyan, hogy egy pletykák után szimatoló vloggernő számára meglepetés volt, hogy ki a helyi lottónyertes?

- Zoey megmondta, hogy nem követi a híreket. Akkoriban pedig még nem is indította el érdemben a blogját...

- Aha, szóval, csak az Ön pénzéből szponzorálva sikerült felpörgetnie a bizniszt?

- Mire utal ezzel?!

- Arra, hogy remélem, jó házassági szerződést kötöttek, és egy esetleges válás esetén nem Mrs Vinsoné lesz az Ön fele vagyona...

- Hát ez felháborító! - Vinson jámbor arcán most először láttam erősebb érzelmeket. Nagyot csapott lapáttenyerével az oldala mellett lógó sporttáskára. - Nem is ismer minket. Mit képzel, hogy idejön, és a feleségemet rágalmazza? Soha nem volt okom kételkedni a tiszta, őszinte érzéseiben!

- Persze, gondolom, minden fényes, habos-babos, nem rég sikerült még arra is rábeszélnie őt, hogy ideje a gyermekvállalásnak...

- Honnan veszi?

- Hallottam, hogy Ön jól kijön a gyerekekkel, és feltételeztem, hogy szeretne már sajátot. Ráadásul, gondolom, a felesége ezért adja elő nagy feltűnően a nikotinos rágó rágását és a sportos kocogni járást... De én az Ön helyében nem fűznék nagy reményeket a rózsaszínfelhős távlatokhoz. Amikor a minap a felesége hazaért a „kocogásból”, egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki futni volt. Meg sem izzadt. Ja, és a szekrénye tele van cigarettával, esze ágában sincs leszokni. Szerintem, már csak pár hét kérdése, hogy felvillantsa a környék legjobb válóperes ügyvédje által

jegyzett keresetet... Valamire még vár, de nem fog sokáig tartani. Addig is, gyanútlan tévhitben akarja tartani Önt. Higgyen nekem, ez a szakmám!

Vinson kimeredt szemmel bámult rám. Szóhoz sem jutott, csak tátogott, mint a partra vetett hal.

Mostanra előhalásztam egy névjegykártyát és az irodám prospektusát a táskám aljáról. A férfi ormótlan kezébe nyomtam a papírokat a kocsikulcsa mellé.

- A múltkor már odaadtam, de gyanítom, hogy a felesége eltüntette az elérhetőségeimet az otthonukból - mondtam közben. - Ha leülepedtek a sokkoló információk, és össze tudta szedni a gondolatait, keressen meg! Kedvezményes áron segítek a folyamatban. De ne várjon sokáig, nehogy túl késő legyen! Minél hamarabb el tudunk kezdeni dolgozni a válási anyagok előkészítésén az Ön oldaláról, annál több esélyünk van.

Elsiettem a robogóm felé, mert inkább nem akartam látni a férfi arckifejezését. Bár külső szemlélő számára kegyetlennek tűnhettem, ahogyan ledaráltam a monológomat, belülről szúrást éreztem a torkomban, és mire a járművemen ültem, vennem kellett egy nagy levegőt. Talán hentesbárddal daraboltam cafatokra egy békésnek tűnő, ábrándos kapcsolatot. Azonban válóperes nyomozóként megtanultam, hogy a rossz híreket gyorsan és világosan kell átadni, hogy ne maradjon tere félreértésnek vagy hamis reményeknek. Egyetlen dózisban célba kell érniük. Hosszú távon a mellébeszélés és a tapintatos információcsepegtetés több kárt okoz, mint fél perc brutális őszinteség. Mindenesetre, elég hálátlan szerep közölni az ilyen jellegű nyomozói megállapításaimat, és akárhány év telik el, sosem fog a munkám kedvenc részévé válni.

Még akkor sem éreztem magam képesnek visszanézni Vinsonra, amikor kifordultam a robogóval a parkolóhelyről, és lekanyarodtam a mellékutcába.

*

Megvártam, amíg Mrs Blackhawk hazaindul az irodából megetetni a félszemű foxiját. Egyedül akartam maradni a betörőszerszámaim átválogatásához, mert nem volt kedvem újabb kiselőadást végighallgatni a biztonságomról és a felelőtlenségemről. Úgyhogy egymagam fogtam a tolvajkulcsok kipakolásához az iroda csendjében. Claude Jenkins betonbunkerére és a puskájára gondoltam, és kénytelen voltam belátni, hogy Mrs Blackhawknak nyilván ezúttal is igaza lenne.

14. fejezet: A bunker

A lila, derékban karcsúsított bőrdzsekimet kanyarítottam magamra, mert annak elegendő számú zsebe volt a legfontosabb betörőcuccaim elrejtéséhez. Kényelmes, fekete pamut cicanadrágot és pólót vettem fel hozzá. Ezekben könnyű, halk a mozgás, és nem fogok beleakadni semmibe. Utána jó szorosra tűztem tépettre vágott tincseimet a tarkómon, hogy lehetőleg ne hulljon el nemkívánatos helyszíneken a hajszálam. Aztán, felkészülve az akcióra, elhajtottam az esti sötétedés leple alatt a Pineapple utca környékére.

Elrejtettem a robogómat két utcára a tetthelytől, majd gyalog közelítettem meg Jenkins bunkerét.

Larissa May már ott várt a sarkon.

Szerencsére, a nő kellően komolyan vette a feladatát. Lágy pasztell sminket tett fel, és barackvirág színű koktélruhát viselt. Épp eleget mutatott a combjából, de nem volt feltűnően kihívó. Ezúttal még az arcát takaró sálat is elhagyta, csak vastagon lepúderezte az égési foltokat. A hajából csinos, féloldalt hullámokban leeresztett kontyot csinált. Meg kellett állapítanom, ahogyan elnéztem őt magassarkú, fekete körömcipőjében, kezében egy üveg minőségi argentin vörösborral, hogy tökéletesebb figyelemelterelést keresve sem találhattam volna.

Felmutattam felé a hüvelykujjamat elismerésem jeléül, aztán meglapultam a fal mellé préselődve. May megütögette az acéltáblás kaput, jelezve Jenkinsnek az érkezését. A fémes csattanások élesen visszhangoztak az udvar esti sötétjében.

Háromszor is meg kellett ismételnie a műveletet, mire Jenkins előkerült. Amennyire ki bírtam nézni a búvóhelyemről, az elmaradhatatlan puska is ott lengett a kezében.

- Larissa! Mi a francot keresel itt? - érdeklődött nem túl barátságosan.

May felmutatta a boros üveget:

- A múltkor visszaküldted az ajándékomat, de én tényleg neked szántam. Úgyhogy, arra gondoltam, megihatnánk most együtt.

Nem értettem, Jenkins mit mortyant erre válaszul a bajsza alatt, de már annak is örültem, hogy nem vágta be azonnal a kaput.

A nő újra megpróbálkozott:

- Megmutathatnád a bunkert is, még sosem láttam ilyet...

- Ez nem múzeum kíváncsiskodó turistáknak, hanem a legtitkosabb tervrajzaim alapján készülő erődítmény!

- Akkor üljünk le az udvaron! - visszakozott May. - Igazából, csak szeretnélek kicsit jobban megismerni.

- Minek?!

- Megmentetted az életemet...

- Állampolgári kötelességem volt, nem kell ebből ekkora ügyet csinálni. Nyugodtan túltehetjük rajta magunkat végre.

- Akkor is szeretnélek jobban megismerni.

- Mi a fenének?

May nem válaszolt, hanem lesütötte a szemét. Erre Jenkinsbe is belefagyott a szó. Egy pár másodpercig semmi nem történt, csak álltak ott egymással szemben. Aztán a férfi kinyitotta nagyobbra a kaput, és beengedte a nőt.

Kifújtam a visszatartott levegőt. *Huh. Az első lépés sikerült. Most már csak azért kell szurkolnom, hogy a pasas ne zárja be a kaput kettőjük mögött. A szögesdrótos kerítésen esélyem sincs bemászni. Szükségem van a nyitott kapura...*

Ez is bejött. Sőt, Jenkins, mintha arra számítana, hogy úgyis egy percen belül kénytelen lesz kitessékelni az énekesnőt, még be sem csukta a nagy, tömör kapuszárnyat. Félig nyitva maradt mögöttük, miközben elsétáltak az épület fala felé.

Odaosontam a réshez, és besandítottam az udvarra, amelyet a bentre szerelt mozgásérzékelő lámpa világított meg. Jenkins előrángatott egy nagyobb deszkát, és rádobta két-három zsalukőre. Ez szolgált padként. May leült rá, Jenkins pedig bement a házba.

May zavartan a szoknyáját igazgatta, és ideges pillantásokat vetett a nyitva maradt kapu felé. Bár úgy húzódtam, hogy senki nem láthatott a kinti sötétben, mégis sejtette, hogy ott állok lesben.

A férfi kihozott két poharat, amelyek nagyjából úgy festettek, mintha két túrakulacs kupakját csavarta volna le. Felbontotta a bort az ezernyi fémkütyüt tartalmazó kulcstartója segítségével, és töltött mindkettőjüknek.

Sajnos, egyelőre olyan szögben volt, hogy egyből észrevette volna, ha besurranok a némileg megvilágított udvarra. Úgyhogy kivártam, amíg megisszák az első kör bort.

Bizonyára May is rájött, hogy a pillanatnyi elhelyezkedésük ellehetetleníti a bejutásomat, mert egyszerre Jenkins karjára tette a kezét, és az épület oldala mellett parkoló terepjáróról kezdett kérdezősködni.

Bár nem hallatszott el túl sok minden hozzám, annyit kiértettem, hogy a jármű gyártójáról és felszereltségéről beszélteti a férfit. Egy darabig csak kelletlenül rövid válaszokat kapott, aztán viszont Jenkins belemelegedett a témába. Fel is kelt a rögtönzött padról. Odament a kocsihoz, és ott magyarázott tovább a nőnek. May is követte, és úgy helyezkedett el, hogy még ha a férfi vissza is nézne a kapu felé, akkor is minél jobban takarja előle a nyílt terepet. Jenkins figyelmét azonban egyelőre lekötötte a járművel kapcsolatos mondandója.

Nem várhattam ennél jobb esélyre. Átcsúsztam a kapurésen, és lábujjhegyen belopakodtam az udvarra.

Jenkins belemerült a magyarázatba a kocsijában elhelyezett legszükségesebb túlélő holmikról és az apokalipszis idejére tartogatott vészkészleteiről a csomagtartóban, én meg bebújtam a bejárati ajtón. Eltűntem az épület sötétjében.

Araszolva óvakodtam a csupasz kőfalak között. Sehol egy bútor, szőnyeg vagy személyes holmi. Egyedül Jenkins munkabakancsában botlottam meg, és egy polc mellett haladtam el, amelyen a kocsikulcsai pihentek, de más tárgyat nem kellett kerülgetnem a bejárat környékén. Nagy lassan eljutottam a nappaliba, vagy legalábbis abba a terembe, amelyik nagyjából a nappali funkcióját tölthette be.

Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy May meg Jenkins visszaül a padféleségre bort iszogatni. *Szuper*. *Háttal vannak az épületnek*. Így fel mertem kapcsolni a telefonom zseblámpa alkalmazását, és körbevilágítottam a helyiségben.

Mindenütt építőanyagok, szigetelőtáblák, munkaszerszámok, kisgépek... Átléptem egy fúrófejkészlet fölött, és kinyitottam a befelé vezető ajtót.

Körbelopakodtam az összes földszinti helyiségben. Amerre néztem, raktárpolcokat vagy félkész építkezés nyomait, különböző megerősítési, rácsbeépítési, falazási munkák jeleit találtam. Elég nyomasztóan nézett ki a kibelezett betonépület így a sötétben, mit ne mondjak. A legtöbb helyiségben három ajtó volt: egy főbejárat az adott helyiségbe, egy továbbvezető ajtó és egy vészkijárat. Mindenhonnan a lehető legrövidebb úton ki lehetett jutni az udvarra. Az egyik sarokban bonyolult rádiókészülék is sötétlett. Az utolsó teremben pedig óriási fegyverkészletet találtam. Töltények ládaszám, vadászkések, szigonyok, kardok, bozótvágó kések és böhöm nagy páncélszekrény, valószínűleg elzárt lőfegyverekkel.

Kirázott a hideg az épület hűvös csendjében.

Kihátráltam a fegyverteremből, és tovább kutattam. Jenkins még régebben említette, hogy mostanság a pincében dolgozik, úgyhogy annak a lejáratát kerestem. Az egyik terem padlóján aztán ráleltem egy csapóajtóra néhány ledobott kartonlemez alatt.

Lássuk hát a pincét!

Biztos, ami biztos, előtte még kikukkantottam az ablakon, hogy Jenkins figyelmét továbbra is leköti-e a vendége. Tökéletes volt a szitu. Már az üveg alján tartottak, és egészen közel hajoltak egymáshoz. Jenkins éppen a hüvelykujjával törölt le egy vérpiros borcseppet az énekesnő alsó ajkáról. Mivel láttam May testtartásából, hogy cseppet sincs ellenére a dolog - és az ilyesmit munkámból kifolyólag mindig meg tudom állapítani a nonverbális jelekből -, rájuk hagytam a jelenetet, és elsiettem a pincelejárat felé.

Erőlködő szusszanással felnyitottam az ajtólapot. Levilágítottam a telefonommal a hűvös sötétségbe, miközben egyenként leóvakodtam a betonfokokon a mélybe vezető lépcsőn.

Hatalmas pince tátongott előttem fekete űrként, és láthatóan még folyamatban volt a kiépítése. Egymásba nyíló földalatti termek, acél polcsorok a falak mentén tartós élelmiszerekkel, konzervekkel.

Elnézve, hogy három-négy vészlépcső vezet innen is fel a házba különböző pontokban, ráébredtem, hogy legalább három lejárati ajtót elmulasztottam észrevenni. Jenkins jól elrejtette, az biztos. Ki tudja, még hány titkos rejtekhelyet nem szúrtam ki? Van egyáltalán értelme ilyen túlélő erődítményben keresgélnem? Még a végén csapdába botlok. Nem fordultam azonban vissza. Volt a pince végében egy láncokkal, lakatokkal lezárt ajtó, és az egyre jobban vonzotta a tekintetemet.

Cementes zsákok, téglák, betonkeveréshez használt eszközök pihentek előtte a porban. Mit akar ott befalazni a pasas?

Szinte fel sem fogtam, és a lépteim már odavezettek az ajtóhoz. Előkerítettem a zsebemből a tolvajkulcsaimat, és nekiláttam a lakatok, reteszek feltörésének. A szakértelmet igénylő műveletekre koncentráltam, és próbáltam nem hagyni, hogy alakot öltsön a fejemben bármilyen egyéb gondolat.

Egy csörrenéssel letettem a földre az utolsó láncot, egy roppanással felfeszítettem az utolsó zárat. Aztán lenyomtam a kilincset, és ott álltam a kisebb, szűk betonhelyiség bejáratában.

Amikor megláttam, hogy a szoba egyetlen berendezési tárgya egy méretes fagyasztóláda a fali konnektorra csatlakoztatva, már éreztem, hogy bennem szorul a levegővétel. A készülék halk zúgással járt.

A lábam szinte akaratom ellenére vitt közelebb. Gépies lassúsággal felnyitottam a láda fedelét, és megtámasztottam a fagyasztószekrény mögötti falon. Utána egyre dermedtebben néztem le a láda mélyére a jégdarabokon visszacsillanó belső LED-ek fényében.

Fekete műanyag ponyva takarta a fagyasztóláda tartalmát. Megragadtam a sötét fólia szegélyét, és félrehúztam.

És akkor farkasszemet néztem Tara Ellison megfagyott holttestének üveges tekintetével. A tekintettel, amely minden éjjel kísértette Juan Gomezt, és most beleégett az én retinámba is a jégkristályok fehérségében.

Lecövekelve bámultam ki-tudja-meddig, aztán egyszerre ráébredtem, hogy zizeg a kezemben a ponyva, olyan erősen remeg a kezem. Engedtem a műanyagot visszahullani a megfagyott arcra, és hátrálni kezdtem, ki az apró, levegőtlen helyiségből.

Tompa puffanással vágódott a hátam az egyik pincefalnak. A horzsoló fájdalomra magamhoz tértem.

Az volt az első dolgom, hogy előkaptam a telómat, és megnéztem, van-e térerő. Szerencsére, egy hajszálnyi akadt, úgyhogy azonnal kihívtam a rendőrséget.

Amint az elhadart 911 hívás végére értem, már üzenetet írtam a telómon. Elküldtem az asszisztensemnek. Épp befejeztem, amikor lépteket hallottam meg. Csak halk, ütemes súrlódásokként hatottak a betonpadlón. És egyszerre kigyulladtak a lámpák a pincében, és ott állt velem szemben Claude Jenkins az egyik melléklépcsőn, kezében a puskájával.

- Sejtettem, hogy jól hallottam a motozást... Mit művel itt? - kérdezte síri hangon.

A gondolatok fénysebességgel kattogni kezdtek az agyamban, ahogy valamiféle magyarázat után keresgéltem. Közben viszont a férfi tekintete a mögöttem tárva-nyitva álló ajtóra és fagyasztóládára tévedt.

- Megtalálta...

- Nézze! - emeltem fel a kezem. - Értelmetlen bármilyen őrültségre ragadtatnia magát. Már szóltam a zsaruknak. Próbáljon meg higgadtan gondolkozni!

- Mi a franc ez?! - tört ki belőle rekedten. - Larissa csak azért jött át, hogy a betörésben segítsen? Hogy jól hátba szúrhassanak...

- Ne dramatizáljuk túl! Csak besurrantam, amíg Önök ketten kinn beszélgettek. Miss May nem tett semmi rosszat. Ön a bűnös!

Mivel nem tudtam százszázalékos biztonsággal megítélni, hogy Jenkins mennyire közveszélyes, semmiképpen sem akartam másik emberre irányítani a figyelmét, amíg nem érnek ki a rendőrök. Ezért szúrtam oda a provokatív utolsó mondatot is.

A férfi azonban nem kapta fel a vizet, csak szinte bánatosan megrázta a fejét:

- Mindketten megőrültek... - mormolta maga elé.

Megnyugtatóan még magasabbra tartottam a kezem:

- Meglátja, minden rendben lesz, csak mondja el a rendőröknek az igazságot! Nem lehet együtt élni ilyen gyilkosság tudatával... Könnyítsen a lelkiismeretén!

Jenkins tekintete most körbevillant a helyiségen, és a távoli vészlépcsőn időzött el. Egyértelműen a menekülés gondolatát fontolgatta.

Nem volt más választásom, cselekednem kellett. Felrohantam a pincéből kivezető főlépcsőn. Jenkins meg sem próbált rám lőni.

Az előszoba felé futottam, és beugrottam az ajtajába. Sikerült úgy helyezkednem, hogy elzártam a bejárat és a mellette lévő polcon pihenő kocsikulcsok felé a férfi útját. Beálltam teljesen az ajtórésbe.

- Vége! - szóltam rá erélyesen az utánam érkező Jenkinsre. - Ne csináljon ostobaságot, tényleg kihívtam a zsarukat! Csak üljön le, és várja meg, amíg kiér a rendőrség! Mindenkinek így lesz a legjobb.

- Fogalma sincs az igazságról - morranta Jenkins.

- Annyit tudok, hogy egy holttest van a pincéjében, és hogy titkolja Tara Ellison meggyilkolását. Ez elég ahhoz, hogy a rendőrség elé vigyem az ügyet.

- Meg fogja bánni, hogy belekeveredett...

Megjelent mögöttem az udvarról belépő Larissa May. Nagyra nyílt szemmel bámult Jenkinsre, láthatóan hallotta az előbb lejátszódott párbeszédet.

- Mi ez az egész? - hebegte. - Claude, ugye nem...?

- De. - Jenkins megtörten lehajtotta a fejét. - Igaz, amit a nyomozónő mond. Holttestet rejtegetek a pincében. Ellison az.

May hangja megbicsaklott:

- Meghalt... megölted Tarát?

- Mindegy, mit mondok, nem?!

Jenkins érdes válaszát először csend követte, aztán viszont az énekesnő még beljebb lépett, hogy tisztán láthassák egymást a férfival:

- Csak nézz a szemembe, és válaszolj a kérdésre! Megölted Tarát? Bármit mondasz, én hinni fogok neked. Akármit.

Jenkins azonban nem szólalt meg azonnal. A puskáját fixírozta, aztán pedig a hozzá legközelebb eső hátsó kijáratot. Mérlegelt. Láttam az arcán a bizonytalanságot. Nyilván felfogta, hogy gyalog úgysem jut messzire, ha már közel a rendőrség. A kocsikulcsokat pedig én takartam előle.

- Egyetlen dolgot mondhatok - felelt végül. - Ha most nem tudok elmenekülni, akkor halott vagyok.

A baljós szavak ismét dermedt csendet eredményeztek.

Aztán May odanyúlt a bejárat melletti polchoz, és felkapta róla Jenkins kocsikulcsát. A következő pillanatban pedig átdobta a kulcsot a vállam fölött a férfinak.

- Menj!

Jenkinsnek sem kellett kétszer mondani, ujjait a kulcsra szorítva, kifordult a hátsó ajtón, és elrohant a túlélő cuccokkal megpakolt terepjárója felé.

Hamarosan már a motor zúgását hallottuk, ahogyan a férfi kiszáguldott a járművével a May érkezésekor nyitva hagyott kaput kilökve. Eltűnt az éjszakai utcákon.

May pedig a kezébe temetett arccal lerogyott az ajtófélfa mellé, Tara Ellison nevét suttogva.

15. fejezet: A rendőrség után

A rendőrségnek előadott történetem a következő volt:

Azért kezdtem a Pineapple utca környékén szaglászni, mert névtelen levelet kaptam. Valaki azt írta nekem, hogy Tara Ellison egyik szomszédja Ellison hulláját rejtegeti a pincéjében. Mivel elég furcsa volt az üzenet, először ellenőrizni akartam, van-e igazságtartalma, mielőtt a rendőrséghez fordulnék. Inkább csak ízetlen tréfának tűnt. Egy darabig keringtem a szomszédságban, többek között, Claude Jenkins bizalmát is próbáltam elnyerni és megtudni részleteket. Végül ma este sikerült behízelegnem magam, és Jenkins behívott beszélgetni az otthonába. Láttam, hogy van pincéje, úgyhogy igyekeztem minél hosszabban elidőzni nála. Közben Larissa May meg pont átjött látogatóba. Én, kihasználva, hogy vendéglátóm figyelme az új vendégre terelődött, belógtam a pincébe. Ott rátaláltam a holttestre, úgyhogy kihívtam a rendőrséget. Jenkins rájött, hogy jönnek a zsaruk, beugrott a kocsijába, és elmenekült. A többit pedig már tudjuk.

Mivel Jenkins eltűnt, May pedig aligha árulta el a rendőröknek, hogy azért ment át a szomszédjához, hogy részt vegyen a betörésemben, így nem kellett attól tartanom, hogy bárki rám cáfolhat. Biztos voltam benne, hogy May szokás szerint kijátssza az ártatlan, angyali fiatal nő kártyáját, és a zsaruk előtt egyszerű baráti gesztusként tünteti fel a megmentője meglátogatását. Úgyhogy én is mélyen hallgattam minden ennek ellentmondó tényről.

Reggelig benn posvadtam az őrsön. Valamit megsejthettek a rendőrök a hantázásaimból, mert legalább négyszer kikérdeztek. Lehet, hogy rájöttek, hogy ezt az ellenőrizhetetlen levél-kamut már korábban is elsütöttem egy régi lövöldözési ügyemben. Amikor viszont sokadjára is ugyanazokat a válaszokat adtam, végre rám hagyták. Az is segített, hogy Mrs Blackhawk, akinek még a holttest felfedezésekor megírtam a teendőit, hajnalban

készített egy hamis levelet a szavaim alátámasztására. Pár sort bal kézzel körmölt számomra, mintha tényleg névtelen fülest kaptam volna a holttestről és a pincéről. Reggel pedig odaadta a papírt az irodámhoz kiérkező rendőröknek. Így kénytelenek voltak elfogadni az általam prezentált történetet.

A fejem zúgott a kialvatlanságtól és az éjszaka nyomasztó eseményeitől, miközben magamra kanyarítottam lila bőrdzsekimet. Elhagytam a rendőrség épületét. A kelő nap fénye váratlan erővel tűzött a szemembe, és álmos pislogásra kényszerített.

Próbáltam összeszedni a gondolataimat, hogy hogyan juthatnék el a leggyorsabban az irodámba, tekintve, hogy a rendőrőrsre hatósági járművel hoztak be. Gyalogoljak vagy buszozzak?

Épp a legközelebbi megálló távolságát saccoltam, amikor nyílt a rendőrségi épület ajtaja, és Doktor Bellefleur lépett ki rajta.

Látszott, hogy a nő csak magára kapta az első keze ügyébe akadó ruháját, amikor a rendőrök hajnalban kiértek hozzá, hogy értesítsék a felesége haláláról. Máskor jó ízléssel összeválogatott kosztüm-blúz-nejlonharisnya együttesei helyett csak fakó ruha és a kinti hideggel cseppet sem kompatibilis fémszínű papucs volt rajta. Stílusban a lábbelihez nem illő, barna bőrtáskáját úgy tartotta maga előtt fél karral átölelve, mintha azzal védőpajzsot képezhetne a külvilág és maga között.

Jó sokáig faggathatták, ha őt is csak most engedték el.

Fehér, komoly arcán elsőre nem is látszott, hogy min ment keresztül az elmúlt órákban, de közelebbről azért feltűnt a szeme vörössége. A magába fojtott könnyek csillogása fénybevonatot képezett türkizkék íriszén.

Először olyan üres tekintettel nézett felém, mintha a felesége halála által kiváltott sokk függönyt bocsátana az elmúlt napok történéseire, és fel sem fogná, kit lát. Csak a távolian ismerős vonásaim vonzották rám a tekintetét.

Már emelkedett a kezem a levegőbe együttérzőn kitárt tenyérrel, hogy részvétet nyilvánítsak. Közben viszont Doktor Bellefleur is magához tért a dermedtségből.

- Tudta... - Az ajka szinte mozdulatlan volt, ahogyan a szavakat formázta. - Ön végig tudta...

Aztán egyszerre kitágultak az orrcimpái a feszülten vett lélegzettől. Mire rájöttem, hogy mi fog történni, a nő már előttem termett. És akkorát

bemosott, hogy elvágódtam a járdán. Csak azt észleltem, hogy a porban fekszek, aztán szúró fájdalom nyilallt az állkapcsomba.

Az őrs körül őgyelgett két rendőr, az incidens láttán mindkettő mellettünk termett. Az egyik Doktor Bellefleurt tartotta vissza a karjánál fogva, igaz, ez szükségtelennek tűnt. A doktornő ugyanis, bár még mindig zaklatott ritmusban szedte a levegőt, már rendezte a vonásait, és csak hideg undorral nézett le rám. A másik zsaru engem segített fel a földről. Leporolt egy koszfoltot a bőrdzsekim hátáról.

- Jól van, hölgyem? - kérdezte tőlem. - Vegyünk fel jegyzőkönyvet az esetről?

- Nem, köszönöm, nem történt semmi - nyögtem, az arcomra szorított tenyérrel.

Doktor Bellefleur lerázta magáról a másik rendőr kezét, elfordult, és egyenletes léptekkel elsétált a kocsijához. Bevágta maga mögött a jármű ajtaját, és elhajtott.

*

Amikor az irodába megérkeztem, és elmeséltem az asszisztensemnek az arcomon egyre sötétebbre színeződő monokli történetét, Mrs Blackhawk nem mutatott túl sok együttérzést:

- Én megmondtam, hogy nem kellene titkolnunk előle a felesége halálát.

- Miért, volt más választásom?

- Végül is, kiderült, hogy az elmebeteg magányos farkas szomszéd a tettes, nem igaz? Nyugodtan játszhattál volna nyílt lapokkal mindenki más előtt. Végképp nem kellett volna előadnod a megértő hallgatóságot, amikor a doktornő a válladon sírt, hogy a felesége elárulta és elhagyta... De most igazán nem akarlak tovább piszkálni ezzel. A lényeg, hogy sikerült lezárnod az ügyet.

Nem válaszoltam, csak elballagtam az iratos szekrényünk felé.

- Mielőtt hozzálátnánk a mai adminisztratív feladatainkhoz - kelt fel Mrs Blackhawk nehézkes lassúsággal a székéből -, meglepetést készítettem elő a siker megünneplésére.

Egy üveg pezsgőt varázsolt elő a táskájából az asztalra.

- Ez az én részem volt a régi ügyfelünk, Alekszej Dimitrov által küldött tavaly karácsonyi ajándékcsomagunkból. Tessék, fél pohárkával megengedhetünk magunknak, kivételes kikapcsolódás gyanánt - mellékelt az üveg mellé két poharat is a bögrés polcról. - Igaz, hogy ez a Juan gyerek

nem tud fizetni, de legalább gyorsan és egyszerűen megoldottad az ügyét. Most már megnyugodhat a lelkiismerete, mi meg foglalkozhatunk a jobban jövedelmező megbízásokkal. Gratulálok!

Megdörgöltem a zúzódást a fél orcámon, aztán megnyúltam a pohárért, de az arckifejezésem továbbra is gondterhelt maradt, valahogy nem tudtam felszabadultan ünnepelni.

Összekoccintottuk a poharainkat, és megittuk a Mrs Blackhawk által kimért félkorty pezsgőnket.

- Szép munka volt, bogaram! - ismételte el az öregasszony, mintha érezné, hogy meg kell győznie. Aztán gondosan elcsomagolta a drága italt, nehogy eszembe jusson repetát kérni belőle.

Csak miután elsuvasztotta a jól lezárt üveget a horgolt szatyra legmélyére, akkor szólalt meg újra:

- Amúgy beengedtem ma reggel a rendőrkapitányodat hozzád a pótkulccsal. Tudod, egy kulcsot hagytál nálam a csincsilláid megetetéséhez, vészhelyzet esetére.

- Arra emlékszem, hogy Önnek van kulcsa, de mit keres nálam Raul munkaidőben?

- Azt mondta, hogy ma otthonról dolgozik, és egyébként is randit beszéltetek meg estére. Így praktikusabb, ha eleve nálad vár.

- De miért nem az őrsön melózik? Mit csinál ott magában?

- Remélem, nem tartasz otthon semmilyen gyanús holmit.

- Nem, mindent kipucoltam a házból, amikor Raullal újra összejöttünk. Szóval, ilyen gond nem lehet. De akkor is kicsit bizarr...

Mrs Blackhawk megvonta megereszkedett vállát:

- Véleményem szerint, az egész kapcsolatotok elég bizarr.

Inkább elnapoltam a rendőrkapitány furcsa felbukkanásának megfejtését az esti találkozásunkig, és kivettem a szekrényből egy iratgyűjtőt. Odanyomtam az öregasszony elé:

- Gyerünk, tegyük magunkat hasznossá, ha már nincs nyomozási ügyünk, végezzük el a havi könyvelési feladatokat!

*

Munkálkodásunkat Juan és Becky érkezése szakította meg. Juan most is kopott farmerben, tornacipőben, a lány pedig miniszoknyában és fekete kapucnis pulcsiban volt. Úgy fogták egymás kezét, mint ártatlan gyerekek, mialatt kettesben áthaladtak a várón.

- Elmondtam mindent Beckynek - jelentette be Juan, felénk sietve. - És most azért jöttünk, hogy megköszönjük! Találtam a Hírmondó 101 vlogon friss híreket, és már tudom, hogy megkerült Tara Ellison gyilkosa. Maguk igazi zsenik! És még engem is megmentettek!

Szorosan megölelt először engem, aztán a megütközve pislogó asszisztensemet is.

Becky azért nem tűnt ennyire lelkesnek. A háttérben maradt, és mintegy féltő óvatossággal figyelte, ahogyan a barátja örvendezve körbeölelget minket.

- Ha tudnák, mennyire nyomasztott az egész! - mesélte közben Juan nagy lendülettel. - Folyton róla álmodtam. Arról a szegény nőről... Nem is ismertem, de a tudat, hogy valaki megölte, én meg ott hagytam... Tegnap este már például olyan rémálmom volt, hogy a halott nő felkelt a padlóról. Kinyúlt a két karjával, és elindult felém üveges tekintettel. Egyre közeledett a keze, a jegygyűrű vértől csöpögött rajta...

Közbekérdeztem:

- A valóságban is volt jegygyűrű a holttesten?

- Hát, ebben nem vagyok biztos. Izé, lehet, hogy nem láttam ilyet, csak álmomban hozzáképzeltem. Az egész olyan gyorsan történt, és annyira vérfagyasztó volt...

- De elképzelhető, hogy volt az ujján gyűrű?

- Ahham, lehet. Nem száz, de rémlik valami ilyesmi.

Becky ekkor előlépett a háttérből, a barátja karjára téve a kezét, szúrós pillantást lövellve felém:

- Gyere, tűnjünk innen! Nem látod, hogy ez a fehér liba rád akarja fogni, hogy elloptál egy ékszert a tetthelyről? Jellemző, hogy kapásból feltételezi, hogy még egy holttestet is kifosztanál... - És még hadart valamit spanyolul Juannak, az ajtó felé intve a fejével.

Nyilván azt hitte, hogy nem értem, amit mond. Nos, valóban nem bántam volna, ha a rám nézve nem túl hízelgő spanyol jelzők egy részét elszalasztottam volna. Mindenesetre, rezzenetlenül válaszoltam:

- Igazából, a gyűrű nem tűnt el. Máig ott van az elhunyt hölgy feleségénél. Csak azt találtam érdekesnek, hogy nem Tara Ellison szabadult meg az ékszertől, hanem a gyilkos vette le a halála után, és ő tette olyan helyre, ahol a feleség majd rálel. Jól kellett ismernie a pár családi életét, ha tudta, hol keresi majd a doktornő a Tara Ellison által beígért telefonszámot.

A gyilkos pont ott, a kapcsolattartási szám helyén hagyta a gyűrűt. Feltételezem, egyfajta szakítási üzenetként, hogy a doktornő ne hiányolja soha többé a feleségét. De semmiféle lopásról szó sem volt.

Juan behúzta a nyakát. Becky viszont nem tűnt bűnbánónak a félreértés miatt, csak hátat fordítva kisétált az ajtón.

A srác még egyszer odalépett Mrs Blackhawkhoz és hozzám, és megszorította a kezünket:

- Tényleg köszönöm, hogy segítettek! Maguk a legjobbfej nyomozók, akikkel életemben találkoztam! Soha nem fogom elfelejteni...

- Jól van, menj csak! - mosolyogtam rá, ő pedig elkocogott a barátnője nyomában a lift felé.

Én a gyűrűn töprengve, összevont szemöldökkel ültem le az asztalomhoz.

*

Az aznapi iratrendezés befejezésénél tartottunk, és hazafelé készültünk a munkából. Úgy döntöttünk Mrs Blackhawkkal, hogy megérdemeljük a pihenős estét a délelőtti rendőrségi vallomásfelvételek és a tegnapi stresszes éjszaka után.

Elraktam az utolsó kósza mappát is az íróasztalomról, az asszisztensem pedig leoltotta az olvasólámpáját. Már indultam volna a fő villanykapcsoló felé, amikor nyílt a lift, és Bill támolygott be az irodavárón keresztül. A kora esti óra ellenére alkoholszag lengte körbe, és úgy általában is katasztrofális benyomást keltett gyűrött farmerdzsekijével, beesett arcával.

- Van pár infóm, a tegnapi tenisz órán szereztem - közölte rekedtes hangon. Nem éreztem rajta a jól végzett munka örömét sem.

- Nocsak, még emlékeztél a feladatodra? Már azt hittem, rég elfelejtetted. - Meg sem próbáltam leplezni szemrehányásomat, és célzatosan végigmértem lepukkant állapotát. Elvettem a kezem a villanykapcsolóról, és bekísértem a fiatal férfit.

- Tudom, hogy későn jövök, hiszen már kiderült, ki a tettes. - Bill megdörzsölte a homlokát, és lerogyott az íróasztalom előtti székre. - Gondolom, már nem sok értelme van az információimnak...

- Egyáltalán nem normális, ahogyan mostanában viselkedsz!

Meglephette, hogy letámadtam, mert nem szoktam konfrontálódni vele, de nem tiltakozott vagy védekezett, csak ismét a halántékát masszírozta.

- Mi van veled? - kérdeztem rá.

- Igyekszem összeszedni magam, ígérem... - motyogta.

- Ez így nagy semmi! Tudni akarom, hogy mi baja van az egyik legjobb barátomnak, szóval, ne kerülj ki folyton, hogy beszélnünk kelljen róla!

- Eléggé kivagyok.

- Ennyit magamtól is látok.

Nem reagált mást, csak az iszogatástól sajgó fejét tartotta a tenyerében.

Bár igazat mondtam Litvin professzornak, amikor azt állítottam, hogy szerintem a szerelme nem elvont elvi kérdések miatt haragudott meg rá, azért mégis adtam halvány esélyt a dolognak. Megpróbálkoztam hát sima puhatolózással:

- Amikor a villa udvarán megkérdeztelek, hogy a kapcsolatotok felvállalásával kapcsolatos-e a konfliktus, azt mondtad, igen. A prof is előadta, hogy valami véleménykülönbségetek volt erről a témáról. Jól értelmezte a helyzetet? Gondolom, szokás szerint félreértette a probléma gyökerét, úgyhogy célszerűbb lenne, ha a te verziódat is hallanám.

Bill azonban nem felelt, meg sem próbált magyarázattal szolgálni. Végül kénytelen voltam én folytatni:

- Igyekezz az ő szemszögéből nézni a kérdést! Amikor fiatalkorában elmondta a szüleinek, hogy nem a nőkhöz vonzódik, majdnem megölték. A rokona, akinél utána élt, éveken át alig szólt hozzá, ránézni sem bírt. A jó ég tudja, mi minden testi-lelki bántalmazást kellett még elszenvednie! Csoda, ha mostanra elég görcsös nézeteket fejlesztett ki a nyílt felvállalással kapcsolatban?

A fiatal férfi megrázta lehorgasztott fejét, és egyből láttam, hogy igazam volt - tényleg más a gond. Maga elé mormolta:

- Dehát, nem ez a baj... Eszem ágában sem volt ráerőltetni Gavrilóra, hogy bárki előtt kimutassuk a kapcsolatunkat, aki előtt nem akarja. Én tök boldog voltam úgy, ahogy voltunk. Baromira nem érdekelt, ki tudja, és ki nem. Egyedül a szüleimnek meg a húgomnak mondtam el, mert bennük szívből megbízhatok, de senki más véleménye nem rángat.

- Akkor mi a gond?

- Gavrilo mondott valamit, amin nem tudom túltenni magam. Ennyi. Nem kell tovább törni a fejünket! Hagyjuk!

- Mégis, mit mondott a professzor?

Bill felnézett rám, és a szemében ülő bánat olyan mély volt, hogy belesajdult az én szívem is. Nem válaszolt viszont semmit a kérdésemre,

csak egy idő után ismét a tenyerébe hajtotta a fejét. Megijesztett ez a reakció, mert ennyire boldogtalannak még soha nem láttam, pedig már volt pár mélypontja Litvin miatt. De ezúttal semmi reménykedést vagy küzdeni akarást nem észleltem, csak az üres szomorúságot.

Kénytelen voltam én kivágni:

- A prof azt hiszi, hogy szimplán megsértődtél egy ideológiai kérdésen a kapcsolat felvállalásáról, de kezdettől fogva kétlem, hogy ilyesmi miatt padlón lennél. Úgyhogy megmondom, szerintem, mi a helyzet. Azért jársz el bulizni, azért nem szólsz Litvin professzorhoz, és azért próbálsz minél kevesebb időt tölteni a villában, mert amikor meghallottad azt a bizonyos kijelentését, eldöntötted, hogy szakítasz vele. Csak nincs elég erőd hozzá, hogy közöld vele. Itt tartunk már, nem?

Elmosódott hangon válaszolt:

- Igyekszem összegyűjteni az erőmet, nagyon igyekszem... Az utóbbi hetekben végig ezen küzdöttem, hogy ki bírjam mondani neki, hogy vége. Tegnap már elkezdtem nézegetni az albikat, hogy elköltözhessek. Aztán viszont megláttam egy lakás képét, ahol ugyanolyan márkájú volt a csaptelep, mint a régi kis konyhánkban, és eszembe jutott, ahogyan Gavrilo zsémbelt a fém elszíneződései miatt... Akkor nem bírtam folytatni, félbe kellett hagynom. Majd ma elalvás előtt tényleg nekiállok...

Aztán viszont elhallgatott, és hirtelen megrázta a fejét:

- Inkább ne beszéljünk erről, mert segíteni nem lehet úgysem, és csak rontjuk itt a hangulatot! Elmondom, hogy mit tudtam meg May énekesnő teniszedző barátjától. Koncentráljunk az eredményeimre!

Éreztem, hogy csak rosszat tennék, ha további részleteket kényszerítenék ki, mert nem áll készen arra, hogy beszéljen róla. Inkább hagytam, hogy az Ellison-ügyre terelje a szót.

- Sikerült beszélgetnem az edzővel óra után - mesélte. A csillanását megláttam azért a szemében a tőle megszokott energikus tettrekészségnek és nyomozási lelkesedésnek, bár csak futólag. - Elég közvetlen, úgyhogy nem volt nehéz feladat szóba elegyedni vele. De... egyáltalán, kellenek még neked ezek a részletek? Most láttam rövid riportot a Hírmondó 101 vlogon, hogy tegnap éjjel buktattad le Tara Ellison gyilkosát.

- Azért jó lenne, ha beszámolnál a megtudottakról.

- Miért? Mi haszna lehet még?

- Hát, maradjunk annyiban, hogy nekem még vannak kétségeim, hogy teljesen lezárult-e az ügy. Viszont már nem nyomozhatok, mert a gyilkosság hivatalos rendőrségi üggyé vált. Szóval, vegyük úgy, hogy most csak szimplán beszélgetünk a teniszezési élményeidről!

- Na, jó - hagyta rám, mintegy cserébe azért, hogy én sem faggattam tovább a Litvin professzoros krízise részleteiről, ő sem vallatott. - Tehát, elmentem a pasas tenisz órájára. Elég kemény volt, totál kifúltam, de mindegy, ez nem lényeges. A fő, hogy óra után szóba hoztam, hogy hallottam a tűzesetet, és milyen ijesztő meg durva satöbbi. Hogy biztosan őt is megrázta, ami a barátnőjével történt.

- És? Hogyan reagált?

- Őszintén lesújtottnak tűnt. Szerintem, szereti a nőt. Aggodalommal beszélt róla, és máig nyomasztja, hogy nem mert bemenni az égő házba érte. Csak fogalma sem volt, mit csináljon, és leblokkolt. De szörnyen érzi magát miatta, és bármit megtenne, hogy változtathasson a történteken. Azt is mondta, hogy May eltávolodott azóta, mintha már semmit sem érezne iránta. Előtte úgy szerették egymást, May a nyakába ugrott, amikor csak meglátta őt. Most meg üres tekintettel keresztülnéz rajta. Úgy véli, vége a kapcsolatuknak.

- Hm, hát ez végül is nem újdonság, az énekesnő maga is ilyesmit mesélt.

- Volt viszont egy furcsa dolog.

- Micsoda?

- Megemlítette, hogy úgy lett volna, hogy May nála alszik aznap este. A tűz estéjén.

- Ezt is tudom. Csak aztán a srác a telefonját nyomkodta, nem figyelt rá, így a barátnője inkább hazament, nem?

- Hát, ez az, hogy ő viszont tökre mást mondott! - emelte fel Bill a mutatóujját. - Azt mesélte, hogy May volt az, aki már a megérkezésekor is folyamatosan a telefonját nézegette, és úgy festett, hogy máshol járnak a gondolatai. Aztán May egyszer csak üzenetet kapott a telójára. Egyből elköszönt azzal a kijelentéssel, hogy pár percre találkoznia kell valakivel. Lelépett, még azt sem mondta meg, visszajön-e. A srác azért is indult útnak később, és lett tanúja a tűznek, mert aggódott, hogy May miért nem ért még vissza hozzá. Amikor már órák teltek el, meg akarta nézni, hogy otthon alszik-e, vagy hová tűnt. Mert az üzeneteire sem válaszolt.

- Ez tényleg furcsa - értettem egyet. - Kiderült, hogy ki írt az énekesnőnek? Hogy kivel akart találkozni?

- A srác kifigyelte a telefonképernyőn, hogy egy Beatrice nevű nővel csetelt aznap este. Csak a keresztnevet látta, messziről nem bírt mást kiolvasni. Megpróbált rákeresni a közösségi oldalakon, de nem talált May ismerősei között Beatrice nevűt. A tűz után egyszer szóba hozta, és megkérdezte, hogy ki az a Beatrice. May azt állította, hogy régi barátnője, akiről korábban sosem beszélt. Azt mondta, csak egy kölcsönkért esernyőt adott vissza neki aznap este, de ez is őszintétlenül csengett. Tovább nem mertem firtatni a kérdést, nehogy feltűnő legyen, de érdekes, nem?

- Mindenképpen. Remek munka, köszönöm! - Megütögettem Bill vállát.

- Akkor már nem haragszol a késésem miatt?

- Nem, de jó lenne, ha kicsit összekapnád magad. Akármit is alkotott a professzor, nem szeretnélek ilyen lecsúszottnak látni! Egyetlen szerelmi bánat sem ér ennyit...

Bill csak félrefordította a fejét, és felsóhajtott.

*

Még mielőtt hazamentem volna, kitérőt tettem, lefényképezni Vaughn Hoolock otthona előtt a kukája tartalmát. Igaz, megígértem Raulnak, hogy nem fogom folytatni a Hoolock utáni privát nyomozásomat, de hát, nem akartam egyetlen szemétszállítási napot sem kihagyni. Ki tudja? Talán most dob ki valami olyasmit, amivel előrébb juthatnék...

Miután gyors fotósorozatot sütöttem el a telefonommal, folytattam az utamat hazafelé.

Raul a konyhaasztalnál ült, kézzel írott, saját jegyzeteket olvasott át. Olyan fáradtnak tűnt, és a tekintete olyan kimerült volt, hogy nem volt szívem vallatni a váratlan „otthonról dolgozásáról”. Ráadásul, a Hoolock-nyomozásom titkos folytatása miatt is lelkiismeret-furdalásom volt. Így inkább csak leültem mellé vegetáriánus hamburgerrel a kezemben vacsizni.

- Mi történt az arcoddal? - nézett fel a papírjai közül.

- Hagyjuk, hosszú történet.

- Telefonáltam ma munkaügyben az egyik kollégával, ő mesélte, hogy a rendőrség előtt, az utca kellős közepén megütött téged egy gyászoló hozzátartozó. Így volt?

- Ja.

- Megérdemelted?

- Meg.

Raulnak nem volt több kérdése, csak a kezembe nyomott a fagyasztóból egy zacskó zöldborsót. A hamburgermentes kezemmel rátettem a jeges zöldséget a feldagadt zúzódásra, ő meg inkább visszatért a munkajegyzetei tanulmányozásához.

16. fejezet: A múlt

Nagy levegőt vettem, mielőtt másnap reggel megnyomtam Doktor Bellefleur csengőjét. Igyekeztem lelkiekben felkészíteni magam mindenféle fogadtatásra, a legellenségesebbre is. Még a régi önvédelmi tanfolyamon tanult ismereteimből is magam elé idéztem két-három fogást.

Aztán viszont, amikor a doktornő ajtót nyitott, csak kimerült sápadtságot láttam az arcán és sötét árkokat a szeme alatt. Semmilyen érzelmi reakciót nem váltott ki belőle a felbukkanásom. Elnézett a vállam felett a semmibe.

Pont beláttam az udvaron keresztül a nappaliba, és kiszúrtam, hogy a kávézóasztalra dobva egy blézer szürkéllik. A ruhadarab gyűrődéseinek domborulataiból kitűnt, hogy a nő legalább három-négy különböző gyógyszeres dobozt takart le vele az érkezésemkor. Homályos tekintetén és lassú léptein is érződött, hogy bevett valamit.

Inkább nem érdeklődtem, hogy hogy van, mert ízléstelennek éreztem volna a felesége halálhíre után kábé másfél nappal ilyet bekérdezni.

- Mit akar itt? - kérdezte tompa hangon.

- Beszélnünk kell. Fontos ügy.

Ösztönösen megdörzsöltem a zúzódást az arcomon, neki pedig az ujjpercein vöröslő horzsolásra révedt a tekintete.

- Sajnálom - mondta ki. - Nem gondolkoztam ott a rendőrség előtt. Sebészként mindig úgy vigyázok a kezem tökéletes épségére... Nem tudom, mi ütött belém. Egyszerűen csak...

- Megértem. Nem tartozik magyarázattal, főleg a hazugságaim után. Csak szeretném, ha tudná, hogy jót akartam, és a felesége meggyilkolását igyekeztem felfedni.

- Ön sem tartozik magyarázattal. A munkáját végezte.

- Ez azért nem mindig elég.

Fáradtan megvonta a vállát. Úgy tűnt, tényleg kiégett benne minden indulat szikrája.

Rákérdeztem:

- Alkalmas időben jöttem?

- Fogjuk rá. - Félreállt az ajtóból, hogy beengedjen. - Kivettem két hét szabadságot, úgyhogy igazából ráérek. Voltaképpen nem tudtam, mit kellene tennem, ez tűnt helyesnek. Most viszont, hogy ülök az üres házban, a csendben... Amíg a rendőrök tegnap itt voltak átvizsgálni Tara holmiját, legalább történt valami. Azóta mintha megállt volna az idő...

Nem folytatta. Az elmosódottá váló utolsó szavaiból sejtettem, hogy a gondolat fonalát is elvesztette a gyógyszerek agytompító ködében. Nem voltam biztos benne, hogy a kérdéseim megválaszolására alkalmas állapotban van-e, de miután behívott, azt is kínosnak éreztem volna, ha azonnal lelépek.

- Köszönöm - mentem be a nappaliba.

Lemaradva követett. Úgy tett, mintha csak melléktevékenységként futtatná végig az ujjait a falon és az előszobaszekrény peremén, de sejtettem, hogy titkon a léptei bizonytalanságát igyekszik ellensúlyozni.

- Most, hogy nyíltan beszélhetünk, lenne még pár kérdésem - jelentettem be.

- Hogyan nyomozhat tovább? Nem csak a rendőrség vihet nyitott gyilkossági ügyeket? Nem illegális az, ha Ön is vizsgálódik?

- De, persze, hogy illegális.

- Akkor, mi után kutat?

- Attól tartok, hogy a rendőrség leegyszerűsített képet kapott az esetről. Szeretnék még kicsit tájékozódni, mielőtt lezárom magamban. Megérti?

Lerogyott a fotelba.

- Meg. Kérdezzen!

- A felesége említette-e, hogy fél valakitől?

- Nem. Az a szomszédos-gyilkosos megjegyzése furcsa volt, de félelemről akkor sem beszélt. Mondjuk, Tara nem félős ember, mindig gyakorlatias és tettrekész... volt. Ha meg is sejtette, hogy Jenkins egy bűnöző gyilkos, akkor sem rettegett volna tőle, hanem a lebuktatásán munkálkodott volna. Valószínűleg ezért kellett meghalnia. Megtudott valamit róla...

- Mit?

- Hogy gyilkos. Erről beszélt Tara aznap este, nem? Hogy az egyik szomszédunk gyilkos. Nyilván Claude Jenkins.

- Más emberölés is szóba került ott - emlékeztettem. - Összesen három.

- Lehet ennek bármi jelentősége még?

- Nem tudom, talán. Mindenesetre, furcsállom, hogy - amennyiben vétlen emberölésekről van szó - miért nem tudunk róluk semmit. Egyetlen szomszéd sem beszél.

- Feltételezem, hogy senki sem szívesen emleget olyan balesetet, ahol kioltotta véletlenül egy embertársa életét. Én sem reklámoznám.

- Az ilyen sztoriknak akkor is nyoma marad.

Doktor Bellefleur láthatóan igyekezett, hogy fókuszálni tudjon a szavaimra, összehúzta a szemöldökét:

- Mit gondol, miért titkolják?

- Mert nem szimpla baleset volt.

Magába roskadt a válaszom hallatán. Adtam neki időt feldolgozni az információt, aztán közelebb léptem:

- Most nagyon fontos kérdés jön, úgyhogy megkérem, hogy feltétlenül mondjon igazat! Elárulta Ön bárkinek is, hogy a felesége hová fogja tenni az elérhetőségi telefonszámát? Tudja, ahová végül a gyűrű került...

Értetlenül felpillantott:

- Tessék? Miféle kérdés ez? Miért beszéltem volna erről akárkinek is? Nem, dehogy!

Erősen visszanéztem rá:

- Doktor Croffordnak sem említette?

A nő egészségtelenül fehér ujjai megmerevedtek a térdén:

- Doktor Croffordnak? Ezer éve nem beszéltem vele. Egyetlen nagyobb projekten dolgoztunk együtt a múltban, azt sem tudom, mi lett vele azóta...

- Ó, az ég szerelmére! - levágódtam a szemközti fotelba. - Csak válaszoljon igazat a nyavalyás kérdésre!

- Nem, nem említettem Doktor Croffordnak sem. Esküszöm.

- Van egy elméletem, hogy a gyilkos kicserélte a telefonszámot a jegygyűrűre, hogy Ön ne keresse többé a feleségét. Viszont ehhez az illetőnek rá kellett jönnie, hogy mi a telószám jelentősége, és nem hiszem, hogy magától ébredt volna rá. Logikusabb, hogy előre tudta, hogy mit jelent, és hogy érdemes eltüntetnie.

- Honnan tudott volna ilyesmit Claude Jenkins? Egyszerű köszönéseken és hasonlókon kívül sosem beszéltünk vele. - A doktornő erőtlenül megingatta a fejét. - Egyébként, nem tudom felfogni az egészet. Jenkins nem kellemes modorú ember, de legrosszabb rémálmomban sem gondoltam volna, hogy szadista késes gyilkos.

- Tényleg nehéz elképzelni róla. - Csak ennyit mondtam rá.

- Azt sem értem, hogy Ön miért említi már másodjára Crofford doktort. A múltkor is róla kérdezett...

- Mert van még egy teóriám. Mégpedig az, hogy amikor Tara Ellison „elutazása" napján Ön este hazajött munkából, itt találta a házban Doktor Julius Croffordot! Így volt?

Doktor Bellefleur színtelen arca minden eddiginél sápadtabb lett.

- Rosszul vagyok - suttogta.

Először azt hittem, csak kifogást keres, hogy ne kelljen válaszolnia, aztán azonban valóban felkászálódott a fotelból, és kitámolygott a fürdőbe. Öklendezés hangját hallottam.

Megvártam, hogy jobban legyen. Amikor láttam, hogy már mossa az arcát hideg vízzel, és törölközővel itatja le az ezüstös vízcseppeket a nyakáról, annyit mondtam:

- Visszajövök máskor.

Kikészítettem neki egy pohár ásványvizet a nappali asztalára, félresöpörve a padlóra a blézer alá rejtett nyugtatós dobozokat. Aztán kisétáltam a házból.

*

Épp megérkeztem az irodába, és kezdtem volna beosztani a feladatainkat a sarokban kötögető Mrs Blackhawk legnagyobb bánatára, amikor meghallottuk a lift zúgását. Hamarosan Vince Vinson megtermett alakja tűnt fel a várónkban. A férfi szürke-fehér melegítőt és márkás, élénkpiros sportcipőt viselt.

Kétszer is körbenézett, mielőtt eljött volna az ajtóig. Mintha azon tűnődne, hogy visszaforduljon-e. Aztán végül nagy elszánással bekopogott.

Mrs Blackhawk elcsoszogott kávét főzni, én pedig beengedtem a búskomor képpel kinn ácsorgó férfit.

- Borzalmas a gyilkosság, ami a szomszédunkban történt - dörmögte maga elé. - Mindenesetre, annak örülök, hogy Ön az épségét kockáztatva leleplezte. Jó, hogy eltűnt ez a gyilkos a közelünkből, és kiderült, mi történt

szegény Tarával. Önnek köszönhetjük, úgyhogy hálásak vagyunk. Tényleg. Igazi hőstettet hajtott végre. Egyébként, kész horror az egész...

- Feltételezem, nem csak azért jött, hogy kibeszéljük a helyi bűnügyi pletykákat.

- Valóban nem. Gondolkoztam azokon, amiket a múltkor mondott - bökte ki, egy robot lassúságával formázva a szavakat. Én közben hellyel kínáltam, ő pedig odacammogott az íróasztalom előtti székhez, és leült rá. A bútordarab vészesen megnyikordult alatta. - Szíven ütöttek a szavai, és mostanáig nem is igazán kerültek helyre bennem. Viszont egyre többet gondolkoztam, és egyre több mindent átértékeltem. Azt hiszem, így utólag pár részlet értelmet nyer. Zoeyt valószínűleg tényleg csak a nyereményem érdekli. Kezdettől fogva voltak gyanús dolgok. Például, többször rajtakaptam, hogy a banki irataim között keresgél... Csak hát, korábban nem állt össze a kép. Nem ilyen szemmel néztem, mint most, az Ön szavait hallva...

Elhallgatott, és lenézett a térdén pihenő széles tenyerére. Nem folytatta.

- Sajnálom - csempésztem együttérzést a hangomba. - Higgye el viszont, hogy jobb az ilyet előre tudni, mielőtt a körmére égne a baj. Számtalan válási ügyet láttam már, ahol nem cselekedett időben a sértett fél.

- Elhiszem. Azért is jöttem el Önökhöz, mert segítséget szeretnék kérni. A pénz nem akadály, tudja jól.

Előkerítettem egy szerződés-formanyomtatványt, Mrs Blackhawk pedig a kávékat osztotta ki.

- Ha jól értem, egyszerűen arra lenne szükség, hogy egy közelgő válóper esetére gyűjtsünk kompromittáló adatokat a feleségével kapcsolatban, igaz? - igyekeztem összefoglalni. - Ne féljen, ez rutinmunka az irodánknak! Már több száz hasonló ügyet végigvittünk, és szoros együttműködésben dolgozunk a kitűnő Mortimer válóperes ügyvéddel, akinek az elérhetőségeit máris átadom Önnek. Ennyi lenne a fő feladatunk, ugye?

Vinson lógó orral bólintott.

- Tud esetleg valamilyen támpontot adni? - érdeklődtem immár a szakmai részletek iránt.

- Talán. Zoey mostanában feltűnően sokszor jár a halastó környékére kocogni. Legalábbis, ezt állítja. Esetleg érdemes ezen a szálon elindulni.

- Szuper! Kiindulási pontnak jó is lesz. Hívjon fel, amint a felesége legközelebb kocogni indul a horgásztóhoz. A többit pedig bízza csak ránk,

megoldjuk! Ne féljen, a Lorne nyomozóiroda sikerrátája rendkívül magas...

Belekezdtem az ügyfeleknek tartogatott monológba az irodánk eredményességéről, hatékonyságáról és kiemelkedő diszkréciójáról.

Vinson csak boldogtalan képpel hallgatott, aztán fásultan aláírta a szerződést.

*

Vinson távozása után nekiláttunk ismét a Larissa Maytől elhozott hamukupacokat válogatni. Már csak fél zsák volt hátra, úgyhogy vészesen fogytak a reményeink. Mindenesetre, nekiálltunk az utolsó porciónak is. Szerencsére, sikerült meggyőznöm az egyre morcosabb asszisztensemet, hogy ha már eddig eljutottunk, tegyünk pontot a hamuátvizsgálás végére, akkor is, ha átkerült az Ellison-ügy a rendőrséghez. Jó darabig magunkban ügyködtünk az irodában a saját íróasztalunknál. Egyszer csak Mrs Blackhawk felnézett:

- Találtam valamit!

Felugrottam a görgős székemről, mintha parittyából lőttek volna ki.

Az öreglány az egyik kölcsönadott szemöldökcsipeszem fémszorításában megégett szélű papírfecnit tartott felém.

- Úgy néz ki, hogy ez nem kotta - mutatta. - Kézzel írott lap épen maradt pereme.

Odahajolva megvizsgáltam. Egy hosszabb írott szöveg balra kilógó címsoraiból maradt valamennyi érintetlenül, bár a papír nagy része elhamvadt. Három címsor látszott: három személynév.

- Hugo Dale, Sarah Jane Emerton és Matt Scott - olvastam fel hangosan. - Kik ezek?

- Fogalmam sincs, bogaram. Valószínűleg nem helyiek, mert szinte mindenkit ismerek a környéken.

Odaléptem a számítógépemhez, és rákerestem a neten egyesével a nevekre. Hugo Dale-lel kezdtem. Rakás irreleváns találat közül előbányásztam egy ősrégi cikket.

- Hugo Dale 42 éves úszásoktató, New Yorkból érkezett. Azért jött a megyénkbe, hogy egy úszóversenyt nézzen meg, bejelentkezett a szállására, elment szurkolni, és azután már nem adott magáról életjelet. Itt tűnt el, a szomszédos nagyvárosban. Tizenkét éve. Nem írnak részleteket, és nem látok róla friss híreket, úgyhogy nem tudom, előkerült-e valaha.

Beütöttem a következő nevet:

- Itt is feljön egy hír és egy emlékoldal-féleség. Sarah Jane Emerton húszéves, egyetemista lány volt, szintén a megyénkben tűnt el, tíz éve, bár ő tök máshol, északon. Egy haverjával együtt kempingezett, és egyik délután hosszabb sétára indult. Nem tért vissza. Hozzátartozói máig keresik.

Matt Scott. Mivel a Matt Scott nevet túl általánosnak ítéltem meg, egyből beírtam mellé az eltűnés keresőszót is. Találat jött fel.

- Wow, Matt Scott is eltűnt! - Csettintettem a nyelvemmel. - Hatvankét éves iskolaigazgató, aki a visszavonulása örömére üdülni indult. Az útja egyik állomása a megyénk volt, itt szállt meg egy közeli faluban, hogy élvezze pár hétig a vidéki nyugalmat. Egyik este nem tért vissza az apartmanjába, nem tudni, hová lett, és nem is került elő többé. Szintén tíz éve történt.

Egyszerre abbahagytam az összegzést, ahogyan tudatosult bennem a felolvasott szavak súlya.

Mrs Blackhawk is hosszan hallgatott, emésztette az információkat, aztán megcsóválta a fejét:

- Kedveském, ez elég baljósan hangzik...

Én válaszul rásandítottam:

- Ugye, tudja, hogy most már nem lesz elég a telefonálgatás? Legalább egy áfonyás pitét kell sütnie, mellé még egy kis kekszet is, és hívatlanul meglátogatnia azt a bizonyos nagymamát, mert különben a rendőrunokájából sosem szedjük ki, amire szükségünk lesz.

Nem mondhatnám, hogy Mrs Blackhawk felderült. Továbbra is komor képpel dünnyögte:

- De az iroda költségén vesszük az alapanyagokat, és a te konyhádat használom!

17. fejezet: Kétségek

Mrs Blackhawk a fizetésemelésről dünnyögött valamit, miközben feltornázta a karjára az egyik bevásárlótáskát a robogóm csomagtartó dobozából. A holmik nehezét, például a lisztet és a tejet, még így is én cipeltem be a házamba. A teljes piacot és a helyi összes szupermarketet bejártuk a hozzávalók után, mert Mrs Blackhawk irtó flancos kekszreceptet választott ki; még a régi pék barátja tanította neki. Ettől függetlenül engem hibáztatott a bevásárlás nehézségeiért is.

Raullal úgy beszéltük meg, hogy ma szintén nálam dolgozik. Felvetette ugyan, hogy ha akarom, hazamegy, én azonban nem hagytam. Örültem, hogy végre mutat valamennyi hajlandóságot arra, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz, így meggyőztem, hogy rendezkedjen be nálam nyugodtan az irataival, akár hosszabb távra is.

Most is a nappaliban írt mindenféle nyilakat és becsillagozásokat a feljegyzéseibe, amikor megérkeztünk.

Belelestem a válla fölött, hogy épp mit olvas, és legnagyobb meglepetésemre Thomas Dalton nevét szúrtam ki. Thomas Dalton börtönbeli látogatóinak percre pontos jegyzéke az elmúlt egy évből. Igaz, Raul már jelezte, hogy hitelt ad a Vaughn Hoolockkal és Daltonékkal kapcsolatos aggodalmaimnak, most mégis váratlanul ért, hogy saját jegyzeteket készített róla, és ilyen szorgalommal tanulmányozza. *Vajon mi folyik itt?*

Raul szokatlanul kevés érdeklődést mutatott gyanús bevásárlószatyraink iránt. Láttam a szemöldöke feszülésén, hogy rájött, a napközbeni süteménysütögetésünk minden, csak nem egy bájos irodai csapatépítő program, de nem kérdezett róla. Feltételezem, felérte ésszel, hogy jobb, ha nem tudja. Mi sem ragoztuk a dolgot, csak beígértünk neki kóstolót az

áfonyás pitéből és a kekszből is, majd villámsebességgel behúztuk magunk mögött a konyhaajtót.

Mrs Blackhawk nekiállt kivajazni a tepsit, én pedig az áfonyát mostam meg.

- Nem értem egyébként, hogy mit várasz még... - morogta az idős nő. - Mármint, mi értelme tovább firtatnunk szegény Ellison halálát? Megölte a bolond pszichopata szomszéd, és elrejtette a pincéjében. Tiszta sor.

- Miért?

- Mit miért?

- Miért ölte meg?

- Hát, mert a nő rájött, hogy elmebeteg gyilkos lakik a szomszédjában. - Mrs Blackhawk némi zörgés után beállította az asztal közepére a tepsit, és áttért a hozzávalók összekeverésére.

Én tovább szívóskodtam:

- Mi okunk lenne azt feltételezni Mr Jenkinsről, hogy ezek közül a jelzők közül bármelyik igaz rá?

- Nem is tudom, kedvesem. Mondjuk, az, hogy gyűlöli az embereket, fegyverarzenált tart a házában, hátborzongató betonerődítmény félkész falai között kereng egész nap, és világéletében minden főbb tevékenysége életveszéllyel volt kapcsolatos. Ezek neked talán felmentő körülménynek tűnnek?

- Nem, de azért nem is teszik kapásból gyilkossá. Figyeljen, mammer! - Csobbanással kihúztam a kezem a mosott áfonyák közül, és megszárítottam az ujjaimat konyhai törlőruhával. Felkaptam egy konyhakést a pultról, és odaálltam az asztal mellé. Elsétáltam a bútorlap mellett, és végigcsikorgattam a kés pengéjét, magam mellett húzva.

- Mit művelsz, bogaram? - pislogott rám az öreglány megütközve. - Minek ez a horrorisztikus hang?

- Juan ezt hallotta. Amikor Tara Ellison gyilkosa közeledni kezdett felé a ház másik részéből, penge súrlódott. Biztosan kés volt, mert legutóbb Doktor Bellefleur „késes gyilkost” említett, és neki nyilván elárulták a rendőrök, hogy hogyan halt meg a felesége. Tehát, induljunk ki abból, hogy Juan késpenge hangját hallotta. Ahogyan valaki lezseren, élvezettel végigfuttatta menet közben a fegyvere élét a mellette lévő tárgyakon. Ott feküdt a nappaliban, vértócsában a nő, akit a tettes megkéselt, a gyilkos meg valószínűleg éppen kimosakodott a vérnyomokból, amikor észlelte

Juan betörését. Meg kellett hallania, mert Juan ellenőrzésül még be is csengetett, mielőtt benyomta volna az ablakot. És ez az ember nem hanyatt-homlok menekült, vagy görcsösen szorította maga előtt a fegyverét, rettegve a lebukástól, pánikolva a tudattól, hogy talán újra ölnie kell... Nem-nem, hanem játékosan maga mellett húzta a pengét. - Visszalöktem a kést az asztalra, mintha egyszerre az érintése is túl sok lenne. - Aki Tara Ellisont megölte, az nem egy kicsit antiszoc, hóbortos vagy különc figura. Az egy full szadista rohadék. Élvezi a gyilkolást, zsigerből, számára ez játék.

- Mi van, ha csak azért súrolta a pengét, hogy elijessze a betörőt?

- El nem tudom képzelni, hogy ha megölnék valakit, és közben betörnének, akkor kést csikorgatva sétálnék, kényelmes léptekkel, elriasztásképpen... Egyszerűen eszembe sem jutna! Egy átlagos gyilkos legfeljebb kapkodva-zörömpölve zajt csapna, vagy egyéb kétségbeesett akciókkal próbálkozna, de nem így! Ez olyan ember cselekedete, aki halálosan nyugodt, és *jól szórakozik*.

- Rendben, igazad van, belátom. Valószínűleg, stimmel a jellemrajz.

- És semmi okunk feltételezni, hogy Mr Jenkins ilyen lenne!

- Hát, szerintem az általam előbb felsorolt tulajdonságai mind megfelelő okot szolgáltatnak. Nyugodj bele, lelkem, lezárult az ügy! A rendőrség előbb-utóbb megtalálja a menekülő Jenkinst. Az ügy számunkra véget ért. Jenkins egy pszichopata, aki valószínűleg a múltban is ölt, Ellison pedig rájött. A sanzonénekesnő kazánját is Jenkins robbantotta fel, hogy Ellison bizonyítékait eltüntesse. Ez viszont kevés volt, úgyhogy végül meg kellett ölnie Ellisont.

- Egy olyan gyilkos, akit az előbb leírtam Önnek, miért hozta volna ki Larissa Mayt a lángok közül? Ráadásul, a saját életét kockáztatva. Itt azért nem egy jól hangzó, látványos hősködési akcióról volt szó, hanem arról, hogy ő maga is súlyosan megsérült, és többször majdnem meghalt az énekesnő kiszabadítása közben.

- Talán csak nem tudta előre felmérni a kockázatokat.

- Valaki, aki fiatalon önkéntes tűzoltó volt? Merthogy Mr Jenkins elmesélte nekem, hogy ő az volt. És egyébként is jártas a veszélyes helyzetekben. Ez a fő szakterülete. A nyakam tenném rá, hogy pontosan tudta, mit kockáztat, és mennyire rosszak az esélyek, amikor bement az égő házba.

- Akkor meg túl hamar robbant fel a kazán. Jenkins a gyújtogatása után még közel volt a házhoz, vagy benn tartózkodott. Eredetileg azt tervezte, hogy a tűz a távollétében üssön ki, de nem jött össze. Nem maradt más választása, nem akarta, hogy gyanút keltsen, így inkább úgy tett, mintha csak az énekesnő megmentésén munkálkodott volna.

- A tűzre kinéző kíváncsiskodók látták, ahogyan az *utcáról* bement az égő házba a nőért. Ha már észrevétlenül ki tudott jutni az utcára, akkor a mentőakció helyett simán átsurranhatott volna a bunkerébe a kertek alatt. Abban a kavarodásban senkinek sem tűnt volna fel. Nem! A mi gyilkosunk sosem tett volna ilyet. Nem égette volna össze magát abban a pokoli tűzben azért, hogy egy számára félig ismeretlen személyt megmentsen. Ebben egészen biztos vagyok.

- Angyalom, az emberek nem ilyen kiszámíthatók...

Láttam, hogy Mrs Blackhawkot az életben nem fogják meggyőzni a pszichológiai érveim , úgyhogy bevetettem mást:

- És, Mr Jenkins honnan tudta volna, hogy mit jelent a Tara Ellison által kikészített telefonszám? Hogy érdemes lecserélnie a jegygyűrűre? Ő aztán végképp nem az a típusú ember, akinek akár a doktornő, akár a felesége elmesélne bensőséges részleteket baráti csevej során.

- Tegyük fel, hogy Ellison nem csak a számot tette oda, hanem írt hozzá levelet is a feleségének. A levélből kiderült, hogy nem akar végleg eltávolodni, csak gondolkodási időre van szüksége, és telefonon tartani szeretné a kapcsolatot utazás közben is. Jenkins a gyilkosság után belepillantott a kikészített levélbe, így megtudta, mit jelent a szám. A levelet és a telefonszámot tehát eltüntette, a gyűrűt meg otthagyta, hogy teljes legyen a szakítás. Ennyi. Nincs több kérdés.

Én azonban nem hagytam magam:

- A hölgy miért írta volna meg mindezt levélben, ha egyszer már szóban elmondta a feleségének?

- Csak úgy. Mert hosszú útra készült, és el akart búcsúzni. Nem kell mindig mindent túlgondolni, aranyom.

- Nem baj, süssük csak a sütiket! - hunyorítottam rá az öregasszonyra. - Én még nem állok készen az ügy lezárására.

*

Miközben Mrs Blackhawk már csak a kekszek enyhe barnulását várta a sütő előtt, én a közösségi oldalakat böngésztem.

- Mit nézegetsz ekkora igyekezettel, kedveském? - érdeklődött.

- Larissa Mayt meg a teniszedző pasiját. A srác által posztolt régi képeket.

Odamutattam a fotót az asszisztensemnek, ahol a frizurára vágott hajú, márkás ruhákban feszítő, helyesen mosolygó srác épp a barátnőjével összefonódva andalgott egy alkonyi tengerparton.

- Ezek ők a tűzeset előtt - fűztem hozzá. - Elég szerelmesnek tűnnek, nem?

- Meglehet, bár a mai fiatalok folyton pózolnak a képekhez. Ki tudja, mi az igazság a háttérben?

Elsuvasztottam a telót a zsebembe, és visszatértem a keksz figyeléséhez.

*

Amikor Mrs Blackhawk késznek nyilvánította az összes süteményt, sok sikert kívántam neki a rendőrunoka nagymamájának befűzéséhez, majd útra keltem, hogy folytassam a nyomozást.

Larissa Mayt látogattam meg. Feltűnt, hogy bár az énekesnő még most is kényelmetlenül sietősen kísér be az udvarán keresztül, Jenkins hatására most mégsem tette már fel az arcát elrejtő sálat. Virágmintás, divatosan szabott overált viselt, és nem próbálta görcsösen takargatni a karján az orvosi beavatkozások és helyreállító műtétek által még el nem tüntetett égésnyomokat.

- Azt ígérte, hogy nem jön többször - emlékeztetett, de nem igazán tűnt meglepettnek, voltaképpen szemrehányónak sem.

- Hát, miután az Ön segítségével meglépett a nyomozásom kulcsszereplője, kénytelen vagyok megint az alapoktól kezdeni mindent - dobtam vissza a labdát. Azt nem tettem hozzá, hogy egyébként sem szándékoztam volna állni a szavamat.

- Igaz. Sajnálom.

Amikor végre beértünk a nappaliba, az esetleges figyelő tekintetektől távol, May is felszabadultabbnak tűnt, és alkoholmentes mojitót készített nekem a konyhában. Aztán leültünk egymással szemben beszélgetni.

- Feltehetek egy magánéleti jellegű kérdést? - A jégkockák halkan kocogtak, ahogy kevergettem a mentás üdítőmet.

- Nyugodtan.

- Miért nem próbálja meg rendezni a barátjával a kapcsolatát a tűz óta? Mármint, azt megértem, hogy a trauma sok mindent megváltoztatott, de

előtte úgy szerették egymást, szinte rajongásig, nem?

May óvatos pillantást küldött felém:

- Milyen jelentősége lehet ennek a nyomozása szempontjából?

- Csak úgy érdekesnek találom, hogy meg sem próbálja.

A nő az ajkába harapva megfontolta, mit válaszoljon.

- Nem tudok úgy érezni iránta, mint régen - mondta végül. - Akkor még megvolt az összhang, most már nincs. Kétlem, hogy bármilyen próbálkozással visszafordítható lenne...

- Miért, Ön szerint egy férfinak csak az az egy vonzó tulajdonsága lehet, hogy képes-e megmenteni Önt vészhelyzetben?

- Mire akar kilyukadni?

Láttam, hogy a kérdések iránya szokatlanul tartózkodóvá teszi, úgyhogy kicsit finomítottam rajta:

- Pusztán érdekelt, hogy hogyan érez ezzel kapcsolatban.

- Érzéseket nem mindig lehet elmagyarázni.

- Hát, ez tény. - Úgy döntöttem, ideje a témaváltásnak, mielőtt végleg kiesik a szívélyes vendéglátó szerepéből. Odamutattam neki a telóm képernyőjén a hamu között talált papírdarab beszkennelt fotóját. - Ezt az Ön pincéjéből elhozott égett foszlányok között leltük.

- Hugo Dale, Sarah Jane Emerton, Matt Scott? - olvasta fel a nő félhangosan a neveket. - Nem tudom, kik ezek.

- Ön írta a jegyzetet vagy valaki más?

- Egyértelműen nem én írtam. Szerintem, Tara kézírása.

Felkelt, és hozott egy cetlit, amelyre egy belsőépítész cég neve, e-mail címe és egyéb adatai voltak feljegyezve.

- Ezt Tara írta fel nekem, amikor ötletekkel segített a leégett házam újjáépítésében - magyarázta. - Hasonlítsuk össze!

Összenéztük a két kézírást.

- Valóban Tara Ellison írásának tűnik - szögeztem le. - Lehetséges, hogy a megégett szélű papírszelet abból a dobozból származik, amelyet a hölgy a tűzeset előtt nem sokkal bízott Önre?

- Elképzelhető, de nem tudhatom, hiszen nem láttam rendesen a doboz tartalmát.

Nagyot kevertem a jégkockákon:

- Mindenesetre, hasznos nyomnak tűnik. Sosem hallotta korábban a felsorolt neveket a hölgytől?

- Nem rémlik.

- És tuti, hogy máshonnan sem ismerős egyik sem?

May még egyszer átfutotta, aztán ismét nemet intett a fejével.

Ekkor pedig, az előzőekhez nem kapcsolódva, rákérdeztem:

- Ki az a Beatrice?

- Beatrice? Milyen Beatrice?

- Aki pont a tűzeset éjszakáján akart találkozni Önnel.

- Ó, Bea, a régi barátnőm? - May elég jól leplezte nyugtalanságát, a hangja könnyed maradt, de azért az ujjai megfeszültek a belsőépítész adatait tartalmazó papiroson. - Bea a kölcsönadott esernyőjét kérte vissza.

- Késő este?

- Másnap korán indult a repülője, és az ernyő csak az utolsó pillanatban jutott eszébe.

- És, ki ez a Beatrice? Mit lehet tudni róla?

May ujjai egyre látványosabban elfehéredtek a papírt szorítva:

- Csak egy gyerekkori barátnőm. Nem értem, miért fontos egyáltalán.

- Hogy néz ki?

Bár a kérdés nem volt különösebben extrém, May mégis úgy kapta rám a tekintetét a hallatán, mintha legalábbis lángoló tárggyal böktem volna felé. Hátrált egy nagy lépést.

- Hagyjuk Beát! - kérte elfúló hangon. - Semmi köze az Ön nyomozásához.

- Honnan tudja, hogy pontosan mi után nyomozok?

- Ön egy gyilkost keres. Bea soha senkit nem bántana szándékosan. Tudom. Kérem, higgyen nekem! Nincsen köze a történtekhez...

- Hát, egy dologhoz biztosan van.

- Mihez?

- Az Ön házában kitört tűzhöz. Mert puszta véletlennek elég durva lenne, hogy Beatrice pont akkor írt, amikor pár órával később bekövetkezett a robbanás. És ráadásul Ön azóta is feltűnően sumákol a Beatrice-témával. Nem igaz?

May megint hátrált:

- Mi... mit akar ezzel mondani?

Mivel az eddigi kósza gyanúmat beigazolta a nő halálra vált arckifejezése, kimondtam:

- Azt, hogy Beatrice gyújtotta fel a villát.

- Eddig nem az volt az elmélete, hogy Claude Jenkins felelős a tűzesetért?

- Nem. Sosem volt ez az elméletem. Kezdettől fogva elképzelhetőnek, sőt, valószínűnek tartottam, hogy Mr Jenkins nem mond minden részletben igazat a tűz kapcsán, de azt egy pillanatig sem gondoltam, hogy ő gyújtogatott.

- De hát, Ön azt állította nekem, hogy azért akar betörni hozzá, hogy bizonyítékokat szerezzen a tűzgyújtásra...

- Hát, akkor kvittek vagyunk a hazudozásban. Mert Ön meg azt állította, hogy Mr Jenkins bűnösségének a gondolata nyomasztja Önt annyira, hogy aludni is alig tud miatta. Miközben pontosan tudta, hogy Mr Jenkinsnek semmi köze nem lehet a robbanáshoz, ha egyszer Beatrice okozta. Már akkor gondoltam, hogy Ön tisztában van vele, ki az igazi tettes, amikor látványosan nem akart tudni arról, mit derítek ki Mr Jenkins szerepéről. Ha tényleg elképzelhetőnek tartotta volna, hogy Mr Jenkins a gyújtogató, akkor biztos, hogy a kíváncsiság erősebb lett volna a trauma okozta bezárkózásnál. Főleg, hogy korábban úgy vettem észre, Önt minden felettébb érdekli, ami Mr Jenkinsszel kapcsolatos. Pont ilyen kulcsfontosságú kérdésre ne szeretné tudni a választ? Valójában azért nem akart többször beszélni róla, és azért kérte, hogy ne keressem Önt a jövőben, mert nem kívánta bármivel is még erősebben a megmentőjére terelni a gyanút. Már így is álmatlan éjszakája volt amiatt, hogy kénytelen volt felhívni a figyelmemet a házban való tájékozódással kapcsolatos hazugságra. Nekem is segíteni szeretett volna a nyomozásomban, a környékbeliek által rejtegetett titkok feltárásában, de ennek az volt az ára, hogy Mr Jenkinst brutál módon gyanúba kellett kevernie. Ezért sokkolta Önt annyira, amikor a tűz részleteinek felelevenítésekor rájött, hogy Mr Jenkins hazudik! Gyorsan el is küldte őt, véget vetve a beszélgetésnek, nehogy Mr Jenkins még több esetleges füllentése napvilágot lásson. De Ön meg Beatrice-t nem árulhatta el, tehát kénytelen volt előttem eljátszani, mintha Mr Jenkins gyanússá vált volna a tűzesetben. Erről van itt szó, nemdebár?

May úgy tett, mintha csak azért hátrált volna, hogy visszavigye az Ellison által írt papírdarabot a helyére, és elfoglalta magát a jegyzet visszarendezésével. Amikor felém fordult, láttam, hogy könnycsepp fut le az arcán.

- Kérem szépen! - kulcsolta össze a kezét. - Ne kényszerítsen arra, hogy Beáról beszéljünk! Akármit is gondol, esküszöm, hogy Beának semmi köze Tara halálához.

- Jól van, hiszek Önnek, nem faggatom. - Feltettem a kezem megadóan. - De ígérje meg, hogy ha mégis úgy látjuk, hogy akadhat a nyomozásom szempontjából hasznos összefonódás az Ellison-ügy és Beatrice között, akkor azonnal elmond mindent!

- Megígérem.

*

Már Larissa May otthona előtt álltam kinn az utcán, és azon tűnődtem, hogy mivel folytassam az információgyűjtést, amikor üzenet pittyent a telefonomon. Ránéztem, és megláttam, hogy Vince Vinson írt. A felesége ma délután is a horgásztóhoz készül kocogni! Kettő órára. *Pont lenne még elég időm, hogy elugorjak a nagyfelbontású fényképezőgépeimért, elhelyezkedjek lesállásban, és felkészüljek a megfigyelésre*.

Elégedetten összeütöttem a tenyerem. *Meg is van a következő lépésem. Lássuk, mit titkol Zoey Vinson!*

18. fejezet: A horgásztónál

A robogót leparkoltam a tóparti házikó közelében, ahová hajdan a balsorsomra elvállalt, legelső gyilkossági ügyem vezetett el. Már nem először ötlött fel bennem a kérdés, hogy jól tettem-e, hogy annak idején belebonyolódtam Daltonék ügyleteibe. Igaz, késő ezen töprengeni. Kétlem, hogy valaha is megszabadulhatnék a kísértő emlékektől. Az a gyanúm, hogy Raul sem igazán hisz benne, hogy képes leszek csak úgy magam mögött hagyni Dalton mamát, és ő minden embernél jobban ismer, szóval kár is tettetni, hogy egy napon varázsütésre eltűnnek ezek a képek a fejemből. Legalább Daltonék múltbeli áldozatainak balsorsára fény derült, és csomó leendő áldozatukat megmenthettem. Egyértelműen megérte, de bárcsak ne nekem kellett volna keresztülvergődni a játszmáikon! Vagy legalább örökre leállnának! De itt van Vaughn Hoolock, aki vissza akarja Daltonéknak adni a kölcsönt, és addig provokálja majd Dalton mamát, amíg minden elölről nem kezdődik...

Megpróbáltam elhessegetni a gondolatot, ami egyre gyakrabban tolakodott elő Daltonék és Hoolock kapcsán. Erővel elfojtottam, de ezt nem csak a parti házikó közelsége tette nehézzé, hanem Thomas Dalton közelmúltbeli megpillantása is Raul iratai között. Lehet, hogy jobban jártam volna, ha nem látom meg Dalton mama idős lovagjának a nevét.

Végül csak sikerült Vinsonék válási ügyére koncentrálnom, és gyalog folytattam utamat, hogy megközelítsem kinézett lesállásomat.

Zoey Vinson kocsival jött le a partra. Miközben a fiatal nő kiszállt a járműből, én lehasaltam egy kerek nádcsomó takarásában. Elővettem a kedvenc fényképezőgépemet, és készenlétbe helyeztem.

Zoey körbenézett, hogy egyedül van-e. Szerencsére nem szúrta ki, hogy a susnyásban leselkedem, így lehúzta magáról a kocogáshoz felvett melegítőt. Csinos égkék szoknyaruhát szedett ki a kocsija csomagtartójából,

és azt vette fel a sportruhája helyett. Rutinos gyorsasággal igazította el új öltözetét, aztán várakozásképpen cigarettára gyújtott. Ebből láthattam, hogy nem tévedtem a következtetésemmel: Valóban esze ágában sincs leszokni.

Lőttem négy képet a cigiző Mrs Vinsonról, aztán vártam a fejleményeket.

Nagyjából negyedóra telt el, és kerekek csikorgása hallatszott az idevezető kavicsos út felől. Autó érkezett.

Ráismertem. Láttam a garázs mellett, amikor a gazdája próbálta bezárni a kaput a bekrepált kulccsal a legelső találkozásunkkor. Montgomeryék kocsija volt. Egyből arra tippeltem, hogy a fiú, Chris kötötte el a szülei verdáját egy délutáni randi erejéig. Magamban megállapítottam, hogy a srác olyan tizenhét-tizennyolc év körül lehet, tehát, jogilag nem aggályos az együttléte Zoey Vinsonnal. Az lett volna az igazi, ha valami törvényelleneset sikerül kifigyelnem, de ahhoz, sajnos, az állami jogszabályok szerint, túlkoros a srác. Mindenesetre, megbotránkoztatónak talán besorolható a környékbeli mércével, bár még ez sem biztos. Abból például elég mérsékelt sztori lett a település pletykafészkeinek, amikor a hentessegéd egy nála öt évvel idősebb nőt vett feleségül. Igaz, ők mindketten harmincpluszosok - ott nem jön ki úgy az eltérés, jóval több év is elférne anélkül, hogy megütné a helyi hüledezés-mércét. A húsz körüli Zoey ezzel a végzős középsulis kamasz sráccal, max három év korkülönbséggel... Válhat-e kínos szóbeszéddé? Aligha. Kellő súllyal esne-e a románc latba, ha Vince Vinson nyomást akarna gyakorolni a feleségére a válási folyamatban? Nem valószínű. Sőt, ha az átlagízlést vesszük alapul, Chris még jóval helyesebben is néz ki, mint Vince Vinson. Zoey vlogjának a célközönsége aligha dobná el az agyát a titkos fiatal szerelem napvilágra kerülésétől. *Nem fest az évszázad fogásának, de azért nem árt, ha lövök egy-két képet. Ha másért nem is, de a házasságtörés ténye egyértelműen legyen dokumentálva, már csak a nyomozóirodánk fényezése érdekében is.*

Hozzáfogtam a gép lencséinek beállításához, hogy tökéletes legyen az élességük a részletek megörökítéséhez. Ezalatt Zoey beszállt az autóba, és a sofőr ölében helyezkedett el.

Felidéztem magamban, hogy Zoey Vinson milyen feltűnően próbálta besározni Chris Montgomeryt. Miket is mondott róla és a haverjairól? „*Montgomeryék fia. Folyton azokkal a telepi kölykökkel lóg - tudod, akik nem a szoliban barnultak le. Tuti, hogy füvezik a srác. Nem lepne meg, ha*

keményebb cuccokat is tolna...” Lehet, hogy már ekkor megtippelhettem volna, hogy a fiatal nő titkolózik a fiúval kapcsolatban?

Közben elindítottam a gépem zoomolási funkcióját, és összecsippentett szemmel figyeltem a digitális kijelzőn megjelenő képet. Azonban, amikor alaposabban ráközelítettem az autóban randizó párra, már láttam, hogy tévedtem.

A kocsiban enyelgő alak, akinek Zoey az ölében ült félreérthetetlen pózban, nem az ifjú Chris Montgomery volt, hanem az apja.

*

Amikor megérkeztem az irodába, az első dolgom volt Mrs Blackhawkot kifaggatni a nagymamás eredményeiről, mert tudtam, hogy ha elárulom a gigantikus pletykaértékű infót a tóparti együttlétről, az öregasszony nem fog tudni másra koncentrálni.

- Jól jöttek a sütemények, a kekszeket meg félretettük a rendőrunoka hétvégi látogatásáig - jelentette az asszisztensem. - Úgy ítéltem meg, hogy most már nem lenne túlzás egy kérést becsempészni az egyre barátibb beszélgetésünkbe. Utaltam rá, hogy milyen jó lenne, ha az unokája látogatásakor futólag belenéznénk a srác telefonjáról a rendszerbe, és ellenőriznénk Claude Jenkinst, Larissa Mayt, Doktor Bellefleurt, Vinsonékat és Montgomeryéket. Egyelőre mást nem mertem, csak általános puhatolózást, hogy büntetett előéletük van-e. Mondtam, hogy Jenkins menekülési ügye keltette fel az érdeklődésemet híradónézés közben, és pusztán kíváncsi lennék. Viszek cserébe húslevest kóstolóba.

- Tökéletes, szép munka! - lapogattam meg az idős nő púpos vállát elismerésképpen.

- És te? Mit derítettél ki? - kíváncsiskodott egyből.

Erre elmeséltem Zoey Vinson és Argus Montgomery randevúját. Mrs Blackhawkot valóban kellően sokkolta a felfedezés, pedig a kocsiban lezajló együttlét pikánsabb részleteire már ki sem tértem. Csak hápogott, a fejét csóválva.

Én is kénytelen voltam beismerni:

- Hát, már sokféle etyepetyét kilestem a munkám során, de most engem is készületlenül ért ez a légyott... - Lezuttyantam az íróasztalomhoz. - Először is, Montgomeryék kedves, középkorú házaspárnak tűntek, akik aranyosan éldegélnek a kamasz fiukkal. Másodszor, mit akar Zoey Vinson

ettől a férfitól? Harmadszor, valaki még a konkurens detektíveket is ráuszította Vinsonék házára...

Hátradőltem a gurulós székemmel, és piramisalakban összetámasztott tenyeremet a homlokomhoz szorítva, becsuktam a szemem:

- Ó, te jó ég, attól tartok, hogy ez a Vinson-házassági ügy szövevényesebb lett, mint szerettem volna.

*

Miután sikerült napirendre térnem Zoey Vinson afférja fölött, elkanyarodtam Litvin professzor villájához. Szerencsére, otthon találtam a profot, és még épp volt ideje leülni velem a nappalijában rövid egyeztetés erejéig, bár már magához képest is puccba volt vágva, mert esti előadásra készült. Miközben befejezte hófehér mandzsettája eligazítását, elhelyezkedtünk egy-egy fotelban.

- Igazából, már megint Doktor Julius Crofford miatt üldözöm Önt - árultam el. - Szükségem van valakire, aki be tud lépni az agykutatóközpont HR rendszerébe, rutinos nyomozósegéd, precíz és megbízható személy. Ki másra számíthatnék, mint Önre?

Bár Litvin kivárt kicsit a válaszadással, mintha bízna abban, hogy a szavaim maguktól átalakulnak némi idő hatására, végül mégis udvariasan előzékeny maradt, amikor reagált:

- Parancsoljon! Miben tudnék a segítségére lenni?

- Doktor Crofford jelenléti adatai a központban. Percre pontosan, a mellékelt délután vonatkozásában. - Átküldtem Litvinnek szöveges üzenetben a dátumot: Juan betörésének, azaz Tara Ellison meggyilkolásának a napját. - Benn volt-e? Ha igen, mettől meddig? Irtó fontos lenne, mert ezen múlik, hogy gyanúsítottként vagy lehetséges tanúként kezelem Doktor Croffordot.

- Gyanúsítottként? Kisasszony, meglehet, hogy Crofford doktor nem a legmegnyerőbb ember, de azért elég hajmeresztő feltételezés, hogy bármiféle bűncselekményt követne el. Az agykutató központ összes munkatársát rendszeresen átvilágítom a törvénykövető magatartásuk szempontjából. Kezeskedem Crofford doktor feddhetetlen előéletéért.

- Csak bízza rám a megfelelő következtetések levonását! Egyelőre az a lényeg, hogy egészen más részleteket fednék fel előtte, és más kérdéseket tennék fel neki, ha gyanúsított, vagy mint ha tanú, így muszáj sürgősen kideritenem, hogy melyik áll rá, mielőtt újra beszélek vele.

Litvin emésztette még a kérést, aztán végül rám hagyta:

- Legyen! Holnap tudom ellenőrizni a kért adatokat a belső rendszerben. Megfelel?

- Köszönöm szépen!

Láttam, hogy a svájci órájára pillant, így már távozóra is fogtam:

- Megyek, nem tartom fel.

Azonban nem hagyott felkelni a fotelból. Zavartan reszelve a torkán, megkérdezte:

- Szabad érdeklődnöm, hogy esetleg sikerült-e beszélnie Billel? Mert én hiába hagytam abba az Ön hatására a távolságtartást, ő továbbra sem szól hozzám érdemben. Tegnap este elkezdtem volna mesélni neki a napomról, Bill meg kifordult az ajtón, hogy átmegy egy ismerőséhez. Azóta nem is láttam.

- Beszéltem vele.

Litvin enyhe előredőléssel jelezte, mennyire várja a mondandóm folytatását, de nem szóltam mást, úgyhogy neki kellett megkérdeznie:

- Mennyire nagy a gond?

- Emlékezzen vissza az összes régebbi problémájukra, adja össze mindet, és szorozza meg tízzel! Kábé akkora.

Litvin elhűlve hátraroskadt a foteljában:

- Kérem, miért feltételezi, hogy ilyen súlyos a helyzet?

Rámeredtem a professzorra, szóbeli válaszra nem is méltatva a kérdést.

Litvin arcán közben egyre nőtt az aggodalom:

- Mi lehetett a kiváltó ok Ön szerint?

- Az, hogy Ön szokásához híven elbarmolt valami érzelmi dolgot, de annyira, hogy ehhez hasonlót eddig még sohasem produkált! Úgyhogy próbáljon rájönni, mit művelt, de sürgősen!

- Kisasszony, én hiába töröm a fejem, nem tudom megfejteni, mi más magyarázat lehet Bill viselkedésére... az általam korábban feltételezetten kívül.

Ezen a ponton már megsajnáltam, és barátságosabb hangnemre váltottam:

- Tényleg nagy a baj, és ha nem találjuk ki mihamarabb, hogy hogyan hozhatnánk helyre, mindennek vége. Szerintem, induljunk ki abból, hogy Bill, mint mindig, most is jót akar Önnek. Nem lehet, hogy Ön olyasmit fejtegetett, hogy *mindennél* fontosabb a kapcsolat titokban tartása?

- Nem. Sőt, pont azt mondtam, hogy voltaképpen nem lenne a világ vége, ha kiderülne. Nem értek egyet vele, hogy nyilvánosság előtt kellene mutogatni az ilyen viszonyokat, ezért magamtól nem szorgalmazom, de nem is iszonyodom a véletlen lelepleződés gondolatától. Semmilyen szélsőséges nézetet nem fogalmaztam meg.

- Hm, akkor passz. Csak egy a biztos: Ön valamit nagyon elszúrt! Úgyhogy próbálja magában lejátszani azt a bizonyos beszélgetést, ha kell százszor is, és idézze fel, hogy mit tudott mondani, amivel így tönkre tett mindent!

- De miért gondolja, hogy ami történt, az az én hibám?

Rásandítottam Litvinre, és erre már inkább nem is válaszoltam.

*

Este viszonylag későn, a leskelődés és a Litvinnél tett látogatásom miatti utazgatástól kimerülten értem haza. Meg sem lepett, hogy Raul még mindig dolgozott, ezúttal a hivatali laptopján.

Leültem mellé a kanapéra:

- Szeretnék kérni egy bazi nagy szívességet.

Egyből láttam az arcán, hogy sejti, nem fog tetszeni neki a folytatás.

- Igazából nem is olyan nagy szívesség - siettem körülírni -, csak neked fog nehezedre esni. Más ember gondolkodás nélkül megtenné...

Az aranybarna homlokán megjelenő egyre mélyebb ráncból kikövetkeztettem, hogy csak rontok az esélyeimen, úgyhogy inkább elhadartam:

- Hugo Dale, Sarah Jane Emerton és Matt Scott.

- Tessék? Kik ezek?

- A megyénkben tíz-tizenkét éve eltűnt személyek. Esetleg találkoztál bármelyik rendőrségi üggyel?

- Nem rémlik.

Felkészültem a nehezére, és kiböktem:

- Irtó hálás lennék, ha rá tudnál pillantani a rendszerben a három ügy aktájára.

Észleltem a készülő kiokítást az eljárási szabályzatról a laikusoknak kiadható információkat illetően, szóval, egyből hozzá is tettem:

- Csak két dolgot szeretnék tudni. Az egyik, hogy van-e bármi közös ebben a három eltűnésben. Két férfiról és egy nőről van szó, az életkoruk, a családi állapotuk és a lakóhelyük különböző. A kinézetük semmiben nem

egyezik a netes képeik alapján, még a bőrszínük sem. Az anyagi hátterük sem tűnik egyformának, bár tény, hogy egyikük sem volt totál nincstelen. Azon túl viszont, a régi netes posztjaik alapján valószínűsítem, hogy akadtak jelentős egzisztenciabeli különbségek, szóval ez a pénz-kérdés sem úgy hangzik, mint igazi kapcsolódási pont. Egy magányos úszásoktató szerény, de stabil jövedelemmel, egy szűkös körülmények között, ösztöndíjból élő egyetemistalány és egy jól szituált, nyugdíjba vonuló, családos iskolaigazgató. Hátha akadna bármi konkrétabb, ami összekapcsolhatja az eseteket. Én egyedül azt látom, hogy mindhárman átutazóban voltak itt, de lehet, hogy a rendőrségi adatbázisból egyéb kapocs is kiderülne. A másik pedig, hogy számodra megkongatja-e valami a vészharangot az ügyeket átfutva? Bármi baljós sejtés, aggasztó körülmény... Esetleg, látsz-e olyat, ami bűncselekményre utalhat.

Raul nem válaszolt egyből, én meg magamban fohászkodtam, hogy történjen meg a csoda. *És, yes!* Kurtán bólintott:

- Erről a gépemről csak általános rendőrségi adatbázisba tudok belépni, ahol az esetek leírásai vannak fenn, az összegyűjtött nyomok és bizonyítékok részleteihez nem férek hozzá. Mindenesetre, belenézek. Mondd újra a neveket!

Lediktáltam.

Raul elfordította előlem a képernyőt, és amíg én megvacsoráztam a konyhában, olvasott a munkahelyi laptopján. Aztán, amikor már a tányérom elöblítésénél tartottam, kijött hozzám:

- Igen és igen - közölte.

- Tessék?

- Mindkét kérdésedre igen a válasz.

- Mármint?

- Van közös a három eltűnt személyben, és van olyan körülmény, ami számomra megkongatja a vészharangot. Ennyit akartál tudni, nem?

Hát, ez nem igaz, hogy mindent harapófogóval kell kihúzni belőle. Összekulcsoltam a kezem, és a lehető legelbájolóbban pillogtam rá:

- Esetleg egy-két részletet meg tudnál osztani velem?

Olyan tekintetet vetett rám, hogy inkább felhagytam a kérleléssel.

- Oké, megyek, megetetem a csincsillákat – indultam kifelé a konyhából.

- Véleményem szerint a közös pont a testi edzettség - szólt utánam ekkor váratlanul. - Hugo Dale úszásoktató volt, Sarah Jane Emerton terepfutni

járt, versenykerékpározott, rendszeresen túrázott, Matt Scott pedig testnevelés tanár volt, mielőtt iskolaigazgató lett belőle.

Mivel láttam, hogy bőven kimerítettem a számomra kiadható részletek körét, nem is kérdeztem mást, csak hálásan a nyakába borultam.

19. fejezet: Nyomozók

Doktor Bellefleur a tegnapinál is rosszabbul festett, amikor csengetésemre ajtót nyitott. Már meg sem próbálta az összeszedettség látszatát kelteni. Hálóruhája fölé kuszán feldobott köntös, korábban selyemfényes, frizurába tűzött haja most matt és zilált. A tekintete is olyan fókuszálatlan, árnyas volt, hogy biztos lehettem benne, nem hagyta abba a nyugtatók szedését.

Egyből rázendítettem, mielőtt becsukhatta volna az orrom előtt ajtót:

- Nem zavarok sokáig, csak kérhetek egy gyors szívességet?

- Mondja... miről lenne szó... - akadozott a hangja.

- A tengerimalacokról. - Felmutattam a kezemben hozott szállítóketrecet. A csincsilláimé egyébként, de kis ideig tudják nélkülözni. - Kölcsön vehetem Vízilovat és Pufit egy-két napra?

Kapóra jött a nő gondolkodását elködösítő nyugtatók hatása, ugyanis bármennyire is furcsa volt a kérésem, nem akadt fenn rajta.

- Vigye... - suttogta maga elé, mintha csak álomban járna, és sodródni próbálna az általa irányíthatatlan képzeletbeli eseményekkel. Mondott még valamit, de nem tudtam értelmet kihámozni a szavaiból. Nem is próbáltam. Besurrantam mellette az ajtón, és elsiettem a tengerimalacokért, mielőtt észhez térve megakadályozhatna.

*

Elvittem a tengerimalacokat az irodába, és kitettem a két kisállatot a csincsillák pótketrecében a kávés asztalkánk túlsó felére. Aztán ismét nyakamba vettem a várost rozéarany színűre festett robogómmal.

Bár, ha lehetséges, kerültem a hely meglátogatását, és most is a pokolba kívántam, mégis leállítottam a járművemet az irodaház parkolójában. Miközben a liftre vártam, akkor is még azon tűnődtem, hogy talán vissza kellene fordulnom. Aztán mégis bekopogtam a vastag faajtón, amelyen

aranyozott betűs felirat hirdette az itt működő cég nevét. A konkurens detektívirodát!

Amikor meghallottam bentről a férfihangú szólítást, lenyomtam a kilincset, és beléptem az iratszekrényekkel körülvett irodahelyiségbe. Háromfelé ajtók vezettek tovább, középen pedig roskadozó, koromfekete íróasztal állt. Az idősebb detektív ült mögötte.

A szőke hajú, bajuszos férfi aktákat rendezett terebélyes asztalán, papírok és irattárolók hegyei között. Éppen lapot fűzött le az egyik mappába.

Felgyűrt ujjú szürke zakója, hanyagul legombolt fehér inge hétköznapian lezser eleganciát kölcsönzött az ötven körüli pasasnak. Homlokán ráncok sora keltett töprengő hatást. Krumpliorrát paprikapirosra hálózták az erek, utalva a tényre, hogy az asztalán gőzölgő kávés bögre felől dőlő rumszag nem csak ez alkalommal ízesítette az italát.

- Á, kedves Frida! - mért végig derűs csodálkozással. - Csinos vagy, mint mindig. Szerencse, hogy a sminkelésben ki tudsz tűnni, ha már egyebekben nem is.

- Te sem nézel ki ma rosszul, Ted. Legalábbis a kapuzárási pánikkal küzdő, súlyproblémás totyakosokhoz képest.

Vetettünk egymásra egy-egy merev műmosolyt.

- Minek köszönhetjük a látogatást? - kérdezte meg a férfi, töretlen kedélyességgel.

- Kippel, a fiaddal akarok beszélni.

Szemlátomást meglepte, hogy a fiához jöttem. Megállt a keze a fémkarika feszegetése közben. Kétlem, hogy rajtam kívül létezik még olyan ember a városban, aki - ha detektívügyek kapcsán érkezik -, a fiához fordulna, és nem hozzá. Mindenesetre, kivártam, amíg feldolgozza ezt a tényt.

- Bal oldali ajtó - intett a másik iroda felé, amelyik innen nyílt. - Rekordot próbál dönteni.

- Rekordot?

- A videojátékában. Hogy hány tankot lő ki, vagy ilyesmi.

A férfi elhessegető legyintéssel visszatért a mapparendezéshez, én pedig a fia keresésére indultam. A srácnak egyébként Luc vagy Lucien vagy ilyesmi a neve, már nem emlékszem pontosan, hogy mi, mert az utóbbi időben nem kémkedtem utána neten. Egyébként meg csak a „Kip”-re

hallgat. El sem tudom képzelni, hogy ha valaki választ magának egy nevet, akkor miért pont a Kipet, de annyi biztos, hogy így szólíttatja magát.

Elsötétített kis szobát találtam az apa által jelzett ajtó mögött. A srác ott számítógépezett. Fekete farmert és koromszínű pólót viselt, sápadtfehér bőre és csillogó piercingjei élesen elütöttek a ruházatától és sötétre festett hajától.

A fejére tett fülhallgatóból olyan hangosan hallatszott a hörgő üvöltözésből álló punkrock szám, mintha legalábbis hangszóróból dőlne. Az egyik kezével valóban a billentyűzeten nyomkodta a lövöldözős játék gombjait, a másikkal viszont olykor-olykor egy külön laptopon is gépelt. Elég bonyolultnak tűnő táblázatos dokumentumot írt; munkaügynek véltem.

Odaintegettem neki, hogy észrevegyen.

Egyetlen mozdulattal elsötétítette mindkét gépe képernyőjét.

- Mizu? - érdeklődött, levéve a fülhallgatóját, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy ott állok az irodája ajtajában.

- Beszélnünk kell Vinsonékról.

- Gyere! - Felkelt, és elkísért egy távolabbi helyiséghez. - A tárgyalóban leülhetünk egyeztetni.

Bársonyfüggönyökkel keretezett teremhez értünk. Nem kevés irigységgel állapítottam meg, hogy a tárgyalójuk bőven felülmúl minden várakozást. Bézs padlószőnyeg, kávéautomata, italhűtő, projektor, pezsgőszínű velúr sarokkanapé...

- A-a! - állított meg, amikor be akartam lépni. - Először lerakod itt kívül a telefonodat és minden más hangrögzítésre alkalmas eszközödet.

- Csak akkor, ha te is!

Beleegyezett, úgyhogy nekiálltunk minden elektromos kütyünket kipakolni a fali polcra egy pozsgáslevelű dísznövény cserepe mellé.

Utána még meg is motoztuk egymást. Bár elég megalázó és paranoid intézkedésnek tűnik, semelyikünk sem kockáztathatott. Ha egyikünk rögzítené a beszélgetést, ahogyan a bizalmas munkaügyeinkről egyeztetünk, azzal szakmailag végleg kinyírhatná a másikat, a megfelelő részek összeollózásával.

Amikor a srác is végzett, felegyenesedett az utolsó lépés - a cicanadrágom szára és a bokacsizmám körbetapogatása - után.

- Okés, Frida, üljünk le benn! - A velúr sarokkanapé felé intett, és elhelyezkedtünk az ülőgarnitúra két végén.

A kanapé olyan kényelmes volt, hogy felötlött bennem a gondolat, hogy nekünk sem ártana lecserélnünk azt a pár kornyadt, nyolcéves széket a várónkban. Hátradőltem, hogy kiélvezzem a jóleső süppedést.

Kip úgy festett, mint aki az elektronikus kütyüi nélkül partra sodródott halnak érzi magát. Nemigen tudott mit kezdeni a kezével, feketére lakkozott körmű ujjai nyugtalanul doboltak a bútorkárpiton.

- Tehát? - sürgetett meg végül. - Pontosan miről fogunk beszélni?

- Vinsonékról.

- Azaz?

- Ha elmondom, mit kerestem a házukban, és ki bízott meg, te is elárulod cserébe magadról ugyanezeket?

Húzott egyet a vállán, nem foglalt állást a kérdésemmel kapcsolatban:

- Miért akarod tudni?

- Az a gyanúm, hogy darázsfészekbe nyúltunk. Veszélyessé válhat, ha nem játszunk egymás előtt nyílt lapokkal.

- Miért hinnék pont neked?

- Mert ilyet azért nem hazudnék!

A srác erre csak elharapott nevetésféleséget hallatott, és beláttam, hogy ütősebb érvekre lesz szükségem a szavahihetőségem bizonyítására.

- Tara Ellison meggyilkolása - mondtam ki.

- Igen?

- Elképzelhetőnek tartom, hogy az egyik szomszéd tette.

- De hát, ezt már a rendőrök is kiderítették. Az apokalipszis-rajongó szomszéd ölte meg, nem?

- Rajta kívül. Ő az egyetlen, akiben száz százalékig biztos vagyok, hogy nem Tara Ellison gyilkosa.

Erre már felkapta a fejét:

- Komoly?

- Ugye, hogy jól jönne az információcsere?

- Hát, lehet. Nem biztos. Na, mindegy, legyen! Mondd, miért voltál Vinsonéknál?

Még mindig a kényelemben hátrasüppedve adtam választ:

- Bizonyítékot akartam szerezni arra, hogy Vinsonék benne lehetnek-e bármi zűrösben. Tara Ellison miatt. Az ő gyilkosa után kutattam.

- Aznap még ki sem tudódott a bűntény!

- Én már értesültem róla névtelen füles formájában. A megbízóm egy levél ismeretlen írója volt. Most te jössz!

- Az én megbízóm is név nélkül jelentkezett. Online fizető szolgáltatással küldte a pénzt, és üzenetben kérte a megrendelése teljesítését.

- Hm. - Gyanúsnak találtam ezt a történetet az anonim megkeresésről, de Kip arckifejezése nem tűnt egyértelműen sunyinak, és hát, én is hazudtam a megbízóm kilétéről, úgyhogy ráhagytam. Inkább azt kérdeztem: - Mi volt a feladat? Miért törtél be Vinsonékhoz?

- Egy kameratartó állványt kerestem.

Meglepődve dőltem előre, mert egészen más jellegű válaszra számítottam - hűtlenségi esetre vagy bűnügy kibogozására.

- Hogyan? Micsodát?

- Egy kameratartó állványt - ismételte el. - Mrs Vinson a vlogja felvételeihez használta.

- Ööö... de hát, azt miért kell detektívvel kerestetni?

- Azt írta az illető, hogy a hölgy neki azt állította, hogy már rég kidobta, de ő nem biztos benne, hogy így történt. Ki kell derítenünk, megvan-e még ez a kameraállvány, vagy Mrs Vinson tényleg megszabadult tőle. Ennyi volt a feladat.

- Hát, elég fura - ingattam meg a fejem. - Mi derült ki erről az állványról?

- Nem mondhatok többet. Te sem adtál ki részleteket.

- Jogos. Mit akarsz még tudni?

Megfontolta a kérdést, aztán megint rántott egyet a vállán:

- Semmit. Nem hiszem, hogy van számomra értékes információd.

- Értékesnek lehet, hogy nem értékes, de ha nem akarsz meghalni, akkor egyeztessünk tovább!

- Meghalni? Frida, azért ez még hozzád képest is elég durva fenyegetés...

- Nem érted, hogy veszélyben vagyunk? Nem én fenyegetlek, hanem Tara Ellison gyilkosa!

- És, mit vársz tőlem?

- Mondd el, hogy pontosan milyen állványt kerestél!

- A Perry-ügy.

- Tessék?

- Ha átadod nekünk a Perry-ügyet, elárulom.

A Perry-ügy szinte az utolsó normálisabb új válási ügyünk volt, amióta befurakodtak a városunkba ezek a nyavalyás detektívek. Majdnem minden potenciális ügyfelünket lenyúlták. Alig akartam elhinni, amikor Mrs Perry minket keresett meg, és nem a konkurenciát. Most még ezt is el akarják happolni?

- Na, jó, hagyjuk! - keltem fel bosszús szisszenéssel. - Megszerzem más úton az infókat.

Kivonultam a tárgyalóból, és nekiálltam visszatömködni a táskámba a polcra kitett cuccaimat. A srác nyugodtan követett, és pakolta el a saját telefonját meg hasonlókat.

Már készültem elviharzani, ám ekkor...

- Frida! - szólt még utánam, és odanyújtott a polcra kipakolt elektronikus holmijai közül egy kisebb gombalakút.

- Mi ez? - pislogtam rá gyanakvóan az apró fémtárgyra.

- Jeladó. Ha hosszan megnyomod az alján a lapos gombot, tudni fogom, hol vagy, és megtalállak.

- És minek ez nekem?

- Csak... Ha esetleg úgy látnád, hogy tényleg segíthetnék.

A kezembe tette, és elslattyogott a számítógépes szobája felé.

*

Maréknyi friss szénát raktam be a tengerimalacoknak, aztán leültem a gépemhez rendszerezni a nyomozással kapcsolatos kérdéseimet. Szerencsére, Mrs Blackhawk rövidre fogta a lamentálást a rágcsálók jelenléte miatt. Miután megígértem, hogy egész nap szellőztetek, nem akadékoskodott tovább, ő is jegyzeteket rögzített inkább.

Már befejeztem a billentyűzeten a pötyögést, amikor meghallottam a liftünk zúgását.

Az iroda előtt Larissa May jelent meg. Az énekesnő most azért jó alaposan körbetekerte bordó selyemsállal a nyakát, lehetőleg minél többet takarva az arca alsó részéből, és nyugtalan mozdulattal tartotta magán szorosan összezárva alakra szabott óarany barna őszi kabátját. Én viszont még így is nagy előrelépésnek soroltam be, hogy plasztikai sebészeten kívül más okból is el merte hagyni a villája falait.

Megállt a váró közepén, és sötét szemét nagyra nyitva szegezte az irodánk ajtajára.

Savanyú pillantást vetettem a rozzant székekre, és nem csodáltam, hogy inkább nem ül le rájuk. Újra felderengett előttem a velúrkanapé képe, és a szokottnál szaporább léptekkel tereltem be Mayt. Kirángattam neki az asztalom mögül a saját görgős székemet. Egy márkás irodakellékeket forgalmazó áruház sorsjátékán nyertem, és toronymagasan a legpuccosabb ülőalkalmatosságunk volt.

Megkönnyebbülten láttam, hogy erre is habozva ül le. *Szóval, nem a tré kinti székeknek szólt a vonakodás, csak bizonytalan magában. Huh.*

- Bocsánat, hogy munka közben zavarom. - Összekulcsolta maga előtt a kezét, és lebámult a sálával harmonizáló színű mélybordó selyemkesztyűbe bújtatott ujjaira. - Csak... beírtam a neten a keresőbe azokat a neveket...

Elakadt a szava, és a kesztyűjére meredt.

- Milyen neveket? - biztattam beszédre.

- Hugo Dale, Sarah Jane Emerton és Matt Scott. A három személy, akiket a papírfoszlány fényképén mutatott nekem.

- Értem, és mit talált?

Erőtlen hangon tudakolta:

- Miss Lorne, igaz, hogy mindhárman eltűntek? Mi történt velük?

- Egyelőre nyomozok, nem tudok még részleteket.

- De... Ön szerint lehetséges, hogy bántotta őket valaki?

- Több mint valószínű. Egy rendőr ismerősöm is belenézett az ügyekbe, és úgy vélte, hogy az eltűnések körülményei aggodalomra adnak okot.

- És ezek a nevek tényleg Tara dobozából származhatnak?

- Kilencvenkilenc százalék. Sőt, ha figyelembe vesszük, hogy milyen ritkán tévedek, akkor száz.

Erre kesztyűs kezébe temette az arcát, és megremegett a válla. Mrs Blackhawk kérdő pillantást vetett felém a háttérből, mire én csak széttártam a karom. Én sem értettem az énekesnő reakcióját.

May végül hosszú hallgatás után felnézett. Könnyek fénylettek az arcán.

- Amíg azt hittem, hogy csak a tűzeset miatt lehet jelentősége Tara dobozának, nem aggasztott különösebben - fogott halk magyarázatba. - Hiszen, mint Ön is rámutatott, jól tudom, hogy a tüzet Bea gyújtotta. Tényleg úgy véltem, hogy ékszerkészítési tervek lehettek az egész dobozban, nem csak a tetején, Ön meg pusztán eltúlozza a jelentőségét. Most viszont, hogy már tudom, hogy Tarát meggyilkolták, és rákerestem arra a három emberre, akiknek a neve a hamu közül előkerült... Miss Lorne,

attól félek, hogy mégiscsak tudok olyasmit, aminek köze lehet Tara halálához. El kell mondanom Önnek az igazat, Beatrice titkát.

Váratlanul ért a fejlemény, és az ízlésesnél talán némileg harsányabban ütöttem össze a tenyerem örömömben:

- Szuper!

Ekkor azonban hozzátette:

- Viszont, lenne egy kérésem.

- Csak tessék!

- Szeretném, ha Claude Jenkins lenne az első ember, akinek elmondom. Tartozom neki ennyivel.

May szavai fokról fokra ülepedtek le bennem. Aztán felvontam fél szemöldökömet:

- Hát, jó, ez gyönyörű szépen hangzik, de Mr Jenkins menekül a rendőrség elől, és eltűnt a nagyvilágban. Aligha megoldható, hogy utolérjük.

May boldogtalanul nézett rám:

- Kérem, segítsen valahogy megtalálni őt!

- Pfff, rendben - adtam meg magam kedvetlen szusszanással. - Meglátom, mit tehetek.

Egyelőre azonban a leghalványabb sejtelmem sem volt, hogy hogyan fogom valaha is végrehajtani a nő kérését. *Ennyit a számba röppenő sültgalambról...*

*

Egy darabig rágódtam rajta, hogy hogyan találhatnék rá Claude Jenkinsre, aztán más problémák ötlöttek fel bennem, és azokon keseregtem. *Nem igaz, hogy senki nem beszél! Hogyan fogok így rendet vágni a kérdőjelek erdejében?* Ráadásul folyamatosan a fejemben kattogott mindennek a tetejében az az átkozott Vaughn Hoolock is. Végül úgy éreztem, nem bírom tovább, muszáj kicsit tisztáznom legalább a Hoolock-szálat, mert így nem bírok az Ellison-ügyre koncentrálni.

Elszánt lendülettel keltem fel az asztaltól.

- Ma hamarabb hazamegyek - jelentettem be.

Mrs Blackhawk egyből értő pillantást küldött felém:

- Lelkem, szerintem is ideje beszélned a rendőrkapitányoddal.

- Ez most honnan jött?! - *Hihetetlen, hogy ennyire ismer!*

Az öregasszony csak hümmögve visszatért a munkájához. Felkaptam a táskámat, és kisiettem az irodából.

*

Raul most is a laptopján dolgozott, amikor hazaértem. Átvettem egy rózsaszín puha melegítőt, és belebújtam a szőrös mamuszomba, majd lelki erőt gyűjtve, megcéloztam a kanapén gépelő rendőrkapitányt.

Leültem vele szemben. Félretolta a laptopját, és úgy néztük egymást. Aztán kimondtam:

- Véletlenül megláttam a munkairataid között Thomas Dalton nevét.

Készültem a kiakadásra. Hogy Gomez kapitány dühöngve számon kéri, miért vájkálok rendőrségi ügyekben, miért nem bírok egyszer az életben betartani egy megállapodást, blablabla. Próbáltam magam lelkiekben megacélozni a várható kitöréssel szemben.

Sok mindenre számítottam, de arra nem, hogy Raul a bejelentésemre színtelen hangon annyit felel:

- Igazából ezek nem rendőrségi munkairatok.

- Ööö... Akkor mik?

- A saját nyomozásom anyagai.

- De hát, mióta szoktál te munkaidőben privát ügyeket vizsgálni? - Be kellett látnom, hogy most már tényleg semmit nem értek. - Figyu, muszáj elmesélned, mi van! Biztosan nem engedtek el szabadságra, amikor pont ilyen durva gyilkosság robbant ki a környéken, mint az Ellison-ügy. Benn kellene robotolnod reggeltől estig az őrsön. Mit keresel itthon? Mi ez az egész?

Megint csak nézett rám, az arca rezzenetlen, de most végre felfogtam, hogy az utóbbi időben valahogy nyúzottabb a szokottnál is, sötétbarna szemében túl mély a fáradtság... És akkor már kezdett bennem derengeni a felismerés...

Ő pedig ezzel egy időben kibökte az igazságot:

- Felfüggesztettek. Jövő hónapban jelentik be, egyelőre még nem publikus.

Ahhoz képest, hogy a munkája kábé az egész élete, meglepően sztoikus nyugalommal közölte. Nyilván már napok óta tudja, és volt ideje megemészteni. Engem viszont úgy ért, mintha gyomorszájon vágtak volna. Hirtelen alig kaptam levegőt.

- Ajjaj... - nyögtem. - Feltételezem, nem akarod elmondani, mi történt, ha egyszer hallgattál róla mostanáig.

- Nem akarat kérdése, hanem a szolgálati titkok megtartásáról szóló 92. eljárási szabályzati tétel 45. bekezdésének 6. és 8. pontjának értelmében...

- Nem muszáj felsorolni az összes paragrafust.

- A lényeg, hogy amíg nem jelentik be nyilvánosan, addig nem beszélhetek az elmozdításomról.

Egyszerre közelebb húzódtam, és megszorítottam a kezét:

- Úgy sajnálom. Ugye, nem miattam? Nem amiatt, hogy újra összejöttünk a régi botrányaink után...

- Nem.

Kifújtam a benntartott levegőt, de így sem éreztem magam sokkal nyugodtabbnak.

- És, akkor mi lesz most? - kockáztattam meg a kérdést. - Lefokoznak?

Raul némán megrázta a fejét, jelezve, hogy nem bocsátkozhat részletekbe.

- Gondolom, Vaughn Hoolock műve - szögeztem le aztán. - Rájött, hogy hiszel nekem, és vizsgálódsz utána, így kihasználta a befolyását, hogy megfélemlítsen.

Ezúttal sem válaszolt, de láttam a tekintete még sötétebbre fordulásából, hogy igazam van. Úgyhogy kénytelen voltam megállapítani:

- Szóval, mégiscsak az én hibám. Ha nem keverlek bele a Vaughn Hoolockkal kapcsolatos teóriáimba...

Ekkor azonban félbeszakított:

- Nem a te hibád, hogy Hoolock megölte a régi üzlettársát, megmérgezte a beosztottját, és egy Daltonokkal kapcsolatos vérfürdőt tervez!

Most én voltam az, aki nem felelt, csak a vállára hajtottam a fejem, és a nyakába temettem az arcom. Egy darabig öleltük egymást, aztán szomorú lassúsággal felnéztem:

- És, miért pont Thomas Dalton?

- Nem ő az egyetlen Ethel Daltonhoz kapcsolódó személy, akit vizsgálok, de valóban vele foglalkoztam a legtöbbet mostanában. Számomra az tűnik észszerűnek, hogy Vaughn Hoolock neki akarna ártani. Ő az egyetlen ember, akit Ethel Dalton *talán* szeret. Mrs Dalton megölette a nőt, akit Hoolock megkedvelt. Mi más lenne az arányos visszavágás, mint hogy Hoolock Mrs Dalton szerelme ellen követ el valamit?

- De mit?

- Nem mondhatok részleteket, mert az információim jó része rendőrségi forrásból származik, viszont te is erre gyanakszol, nem?

Megfontoltam a kérdést, és nem túl nagy bizonyossággal adtam választ:

- Talán. Ha én lennék egy eszelős bosszúhajhász, tuti, hogy Thomas Daltont venném célkeresztbe. Ő az egyetlen esély arra, hogy bármiféle emberi érzést ki lehessen sajtolni Dalton mamából. De könnyen lehet, hogy sokkal komplexebb a terv. Az a baj, hogy Mr Hoolocknak a világ minden ideje és erőforrása a rendelkezésére áll a tökéletes bosszú végrehajtásához. Nem fog kapkodni. És tudja, hogy Thomas Dalton biztonságát árgus szemmel figyelni fogjuk.

- Akkor kerülőúton próbál eljutni Daltonhoz. De valahogyan Thomas Dalton a célpontja, ebben biztos vagyok. - Raul hangján hallatszott a szilárd meggyőződés. Nyilván tud valamit, amit nem mondhat el. Nem is ragozta tovább az előzőeket, hanem annyit kérdezett: - Vajon van rá esély, hogy meg tudjuk védeni őt Hoolocktól?

- Hát, az én véleményemet aligha akarod hallani.

És célzatosan elhúztam a torkom előtt a mutatóujjamat.

Amikor viszont megláttam a szemében a fekete fájdalmat, megbántam az őszinteségemet.

Felkeltem, felmentem az emeletre, és lehoztam a karomban az összes Hoolockkal kapcsolatos iratomat, kutatási eredményemet, feljegyzésemet és dokumentumomat. Az utóbbi hónapok rengeteg munkáját. Lezúdítottam Raul elé az asztalra. Aztán átküldtem a telefonomról is a digitális jegyzeteimet és fényképeimet. Mindent, ami Vaughn Hoolockkal kapcsolatos. Amikor meghallottam a férfi telefonján az üzenetek érkezését jelző fémes pittyegéseket, kitöröltem a saját telómról az adatokat. Utána odaültem Raul mellé, hogy elmagyarázzam a jegyzeteim rendszerét, és átadjam neki sorban az anyagokat.

20. fejezet: Titkok

Doktor Crofford csak akkor egyezett bele, hogy munka előtt beugrik pár kérdésre válaszolni, amikor már megemlítettem, hogy odamegyek az agykutató központ elé, és a kollégáit kezdem kérdezgetni a magánéletéről. Talán arra is céloztam, hogy közben „véletlenül" azt a látszatot keltem, hogy maga Crofford egy kínos nyomozás tárgya. Erre végre rámordulta, hogy bejön most reggel, és rám csapta a telefont.

Litvin az ígéretéhez híven már korábban megküldte az ominózus szerda adatait, miszerint Doktor Crofford egész délután benn tartózkodott a kutatócentrum épületében. Kellően megbízható, ujjlenyomat-olvasóval ellátott beléptető rendszer rögzíti és igazolja ezt a tényt. Tehát, még ha igaz is az elméletem, hogy Crofford később megfordult Doktor Bellefleur házában, a gyilkosság idejére akkor is sziklaszilárd alibije van. *Nem kell tehát lábujjhegyen egyensúlyozva kerülgetnem a különböző sejtéseket és igazságokat, direktebben is megpróbálhatom sarokba szorítani. Úgy tűnik, nem ördögi gyilkoshoz van szerencsém, hanem hétköznapi emberhez, aki legrosszabb esetben is max bűntárs, de semmiképpen sem a késsel karistoló pszichós.*

A doktor nagy csörtetéssel érkezett, szürke, vasalt zakója lengedezett a karján átvetve. Széles, mahagónibarna homlokán bosszús ráncok ültek.

- Nem kell kávé! - ugatott rá Mrs Blackhawkra, aki illedelmes kézmozdulatot tett volna a kávézó asztalkánk felé. - Nem maradok annyi ideig, hogy megihassam.

Dübörgő léptekkel elindult az íróasztalom felé. Üres műmosolyt varázsolva az arcomra, felé fordultam:

- Elnézést, kérhetnék egy gyors szívességet, mielőtt leül?

Crofford ingerült megtorpanással lefékezett.

- Igen?

- Megetetné a tengerimalacokat? Ott a táp mellettük a polcon.

Először meghökkenve feltolta az orrán a szemüvegét, és úgy nézett a bejárati ajtó melletti ketrecre, aztán közelebb lépett a kisállatokhoz. A tengerimalacok a nyakukat nyújtogatva álltak a rácsnál, és ahogy a férfi odaért, már visítoztak is az ételért. A doktor kis habozás után felvette a tápos zsákot, és beszórt találomra egy adagot a ketrecben lévő tálba.

- Tessék! Megfelel? - A hangja gúnyos volt. Visszalökte a tápos zsákot a helyére.

- Köszönöm - küldtem felé fürkész pillantást. - Foglaljon helyet!

Lepuffant az asztalom előtti székre:

- Halljam, mit akar? Miért kellett már megint idejönnöm, holott megmondtam, hogy ne keressen többet!

- A doktornővel kapcsolatban kérdeznék ismét. Okom van feltételezni, hogy Önök jobban ismerik egymást, mint azt elsőre látni engedték...

- Oka? - Nagyot horkant. - Dehogy van oka! Csak vagdalkozik, mert elakadt a nyomozásában, és nincs jobb ötlete! Mégis, mit vár tőlem? Nem tudok semmit. Doktor Bellefleur néhány projekten szakmai kapcsolatba került velem, és ennyi. Ezen akar még mindig rágódni?

- Nem. Hanem azon, hogy valami közös titkot dédelgetnek. És azt is tudni szeretném, hogy mit keresett Ön a doktornő otthonában. Essünk túl rajta, mesélje el!

- Egy nagy semmit tudok mondani magának! Azt sem tudom, mi a doktornő lakcíme. Az életben nem voltam nála.

Mivel láttam, hogy nem tudok hasznosat kiszedni belőle udvarias tapogatózással, egyszerre bedobtam:

- Akkor nem tartja érdekesnek, hogy a tengerimalacok megismerték Önt?

A doktor tekintete a kisállatokra villant, aztán újból rám:

- Micsoda? Hogy ismertek volna meg? Ekkora képtelenséget!

- Ott álltak a rácsnál, tudták, hogy meg fogja etetni őket, már azelőtt, hogy csörögni kezdett volna a tápos tasakkal...

- Nyilván éhesek voltak, nincsen ebben semmi furcsa.

- Előlem mindig a legtávolabbi sarokba futnak, amikor odalépek a ketrecükhöz...

- Véletlenül.

- ... mert még nem ismernek eléggé.

- Vagy csak nem szimpatikus nekik - vágta oda a válaszát.

- Ön viszont annál inkább, mert jól ismerik. És ez a ketrec Doktor Bellefleur villájának a hálószobájában állt eddig. Hányszor fordult meg a doktornő otthonában? Gondolom, elég sokszor, ha a malacok így megjegyezték...

- Most rögtön fejezze be! - Crofford olyan erővel csapta le a tenyerét az íróasztalomra, hogy szinte visszhangzott az irodahelyiségben. - Tudom, hogy mire akar kilyukadni, és gyalázatos a gyanúsítás. A doktornő is házas, én is az vagyok, és eszünk ágában sem volt viszonyba bonyolódni.

- Akkor mégis, mit csináltak ismétlődő jelleggel az egyikük otthonában?

- Nem tartozunk magyarázattal!

- Egy nyomozás kellős közepén vagyok, minden információra szükségem lehet.

- Erre nincs. Ha pedig mégis mindenáron vájkálni akar, akkor kérdezze a doktornőt! Én nem fogok bizalmas részleteket kiadni. Felfogta?!

Az utolsó, már ordítva elhangzó mondat hatására úgy tettem, mintha visszább vennék:

- Rendben, térjünk rá a legutóbbi esetre, amikor a doktornő munkából hazaérve Önt a villájában találta. Egy szerdai napon. Hogy volt ez pontosan?

- Nem érti, hogy nem mondok semmit?!

Abban bíztam, hogy a tengerimalacokból sikerült olyan ütőkártyát elővarázsolnom, hogy végre szóra bírom. Mégsem oldódott meg a nyelve önként. Viszont kellően felmérgelte magát, és láttam, hogy már csak egészen kicsi hiányzik ahhoz, hogy elveszítse a kontrollt a szavai fölött.

Úgyhogy előkaptam a létező legcsúfondárosabban fölényes hangsúlyomat:

- Ha a szerdáról nem akar beszélni, akkor ugorjunk vissza mégis arra, hogy Önök ketten milyen etyepetyét folytattak Doktor Bellefleur hálószobájában! A doktornőn kezdettől fogva látom, hogy frusztrálja egy magándetektív felbukkanása, még hangfelvételt is készíttetett velem, ahol becsszóra állítom, hogy nem válási ügyben nyomozok. Mi másért kínoskodna ennyire, ha nem az Önök túlontúl bensőséges viszonya miatt? Ugyan mit titkolna így két felnőtt ember, mint egy jó kis szaftos...

Ezen a ponton Crofford végleg türelmét vesztve közbeharsogta:

- Maga teljesen el van tévedve. Egyrészt, baromság az elmélete rólunk, a doktornővel csakis szakmai a kapcsolatunk. Talán, ha nagyon el akarom ragadtatni magam, akkor azt mondhatom, hogy baráti. De semmi több! Másrészt, eleve nem Doktor Bellefleur volt az, aki félrelépett!

Beállt egy kis csend az indulattal odavetett kijelentések után. Aztán összecsippentett szemmel bekérdeztem:

- Igazán? Akkor talán a felesége, Tara Ellison?

Crofford arcán egyből látszott, hogy megbánta a kirohanását.

- Öhm, nem... nem... Nem kellett volna erről beszélnem, mert Doktor Bellefleur bizalmasan mondta el... De nem vagyok hajlandó tűrni, hogy a doktornőt gyanúsítsa az undorító vádjaival!

- Akkor tisztázzuk az igazságot! Ezek szerint, a feleség volt az, aki csalta a doktornőt. Kivel?

- Azzal a szomszéd nőcskével.

Bár már az idősebb Montgomery is arra engedett következtetni a legelső beszélgetésünkkor, hogy elképzelhetőnek tartja, hogy Ellison viszonyt folytat Larissa May énekesnővel, most mégis némi hitetlenkedéssel kérdeztem vissza:

- A sanzonénekesnővel?

- Nem. A vloggernővel.

Mrs Blackhawk nagyot nézett a háttérben a válasz hallatán, én viszont igyekeztem szakmai egykedvűséggel az újabb kérdéseimre összpontosítani:

- Mióta tartott a viszonya Zoey Vinsonnal?

Crofford viszont ekkor már újra a plafonon volt, és felbőszült bivalyként fújtatva pattant fel a székéből. Közben felém bömbölte:

- Fogalmam sincs, és ha tudnám, akkor sem árulnám el! Nem szégyelli magát? Mások titkain, érzésein csámcsogni és indiszkrét kérdésekkel zaklatni őket... Maga egy szerencsétlen ember, akinek nyilván nincs saját élete, és azért boncolja másokét! Az biztos, hogy ép elméjű fiatal nő nem választ ilyen szakmát!

Kidübörgött az irodából, és jól becsapta maga mögött az ajtót.

*

Miután Crofford bevágta magát a liftbe („És ha még egyszer keresni merészel, feljelentem zaklatásért!”), majd elporzott a földszint irányába, felmutattam a hüvelykujjamat a tápot ropogtató tengerimalacok felé.

- Szép volt, malackák! - Aztán megkerestem a telómat és a táskámat. - Most pedig itt az ideje, hogy ismét előkapjam a Vinson-házasságot. Nem ártana megkavarnom az állóvizet.

Felhívtam Zoey Vinsont, hogy össze kellene futnunk, mert lenne pár kérdésem. Kapva kapott a lehetőségen, hogy esetleg részleteket szedhet ki belőlem az Ellison-ügyről, úgyhogy nem szorult biztatásra. Egy órán belül találkoztunk a Silver parkban.

A szökőkút kőperemén ülve lógáztam a lábam, és a víz csobogását hallgattam. A levegőben szikrázó ezüstös permet függönyén át a park számtalan bokra és fája zöldellett körülöttem. Éppen a farmerszoknyámon igazítottam, hogy nehogy véletlenül nem kívánatos látványosságot szolgáltassak a füvön piknikező család számára, amikor Zoey felbukkant.

Melegítőben és futócipőben ért mellém, sportos lendületet erőltetve a tempójára.

A nikotinos rágója nyomatékos rágása közben egyből rám zúdította a szóáradatát:

- Irtó kemény volt a Jenkins-leleplezésed! Nem akarsz nyilatkozni róla? Óriásit szólna a vlogomon. Már az a riport is nagyot ment, amit egyedül csináltam mint az őrült gyilkos szomszédja. Első kézből számoltam be az élményeimről...

- Élményeiről? - kérdeztem bele némi szarkazmussal. - Milyen *élményeiről*?

- Hát, hogy milyen érzés egy kattant pszichopatával szemközt lakni. Brutál durva belegondolni, hogy ott rejtegette a holttestet a frigóban, karnyújtásnyira tőlünk... Tény, hogy kezdettől fogva látszott rajta, hogy nem százas. A férjemmel mindig tudtuk, hogy az a sok fegyver semmi jót nem jelenthet. Bár Vince még így is azt mondta, hogy meglepődött, amikor kiderült a gyilkosság. Igaz, ő senkiről sem feltételez rosszat...

- Azért, amikor ellátogattam a múltkor Önökhöz, akadt valaki, akiről a férje indokolatlanul negatív színezettel beszélt.

- Kicsodáról?

- Argus Montgomeryről. A közelben lakó középkorú, családos cégvezetőről.

Zoey elgondolkodva megforgatta a szájában a rágóját.

- Tényleg? Már nem rémlik.

- Nem rémlik, hogy a férje a szomszédjukban megeső zűrös ügyekre tippelve szokatlanul komor arccal közölte, hogy meggyőződése, hogy Mr Montgomery csak pénzmosásra használja a külföldi cégét?

A fiatal nő továbbra is fenntartotta a közönyös érdektelenség látszatát:

- Hát, lehet. Néha kitelnek Vince-től váratlan megállapítások, de többnyire naiv, mint egy újszülött bárány.

- Szóval, Ön szerint semmi különös oka nincs, hogy a férje pont Mr Montgomeryt emelte ki?

- Mégis, mi lenne?

Úgy tettem, mintha elengedném a kérdést:

- Csak néhány környékbeli lakóról szeretnék beszélni. Most, hogy kiderült, hogy Claude Jenkins holttestet rejtegetett a pincéjében, ők is jelentőséget kaptak a nyomozásom szempontjából. El akarok varrni ugyanis egy-két mellékszálat a gyilkosság körül. Ön pedig helyi vloggerként olyan jól értesült! Tud esetleg például valami zűröset említeni Larissa May kapcsán?

- Sajnos, nem. Kerüli a botrányokat a kis liba. Nem is értem, mi érdekes lehet benne. Csak mosolyog az émelyítő bájmosolyával. Bár, igaz, a tűz azért letörölte az arcáról a folytonos vigyorgást. Tudom, most gonosznak tűnök, de ne mondd, hogy te nem érzed túlzásnak ezt a negédes bájolgást! A dalait hallottad már? Illatos rózsák, nyár, utazás, napsütés, szerelem... - Zoey fintorral kísérte szavait: - Még a neve is nagy giccs.

- A neve? - visszhangoztam.

- Egyszer egy cikkemhez utánanéztem, hogy mit jelent a Larissa keresztnév. És még ott is találtam olyan jelentést, hogy „vidám, jókedvű” és hasonlók. Szirupos...

Zoey elhallgatott, mert észrevette, hogy elnyílik az ajkam, és előkapom a telefonomat.

- Adott egy ötletet - motyogtam magam elé. Beírtam a Beatrice nevet a keresőbe, ahol kidobta a rendszer, hogy a név egyik jelentése „boldogságot hozó”. Elkerekedett szemmel néztem fel. - Oh, wow...

Így már egyre biztosabbá vált egy elméletem, ami eddig elég elvadultnak tűnt. *Viszont, ha Larissa May ezt el akarja nekem mesélni, akkor tényleg fontos dolgot tudhat. Máskülönben sosem árulná el az igazat. Basszus, meg kell találnom Jenkinst sürgősen...*

- Te meg mit olvasgatsz? - tudakolta Zoey.

Megrázogattam a fejem, és magamhoz tértem:

- Csak az üzeneteimet csekkoltam, bocsi.

Közelebb hajolt:

- Semmi gond. Ha esetleg tudnál pár sort mesélni a vlogomra, akármi is jutott eszedbe...

- Á, nem, nem olyasmi - hárítottam. - Beszéljünk inkább Montgomeryékről!

- Montgomeryékről?

- Ők jönnek Ellisonék szomszédai között sorban, nem?

Pókerarccal farkasszemet néztünk egymással. Aztán Zoey rágott párat a nikotinos rágóján, és annyit válaszolt:

- Rendben, beszéljünk Montgomeryékről!

- Nincs semmi mondanivalója róluk?

- Nem sok. Unalmas, hétköznapi család.

- Az apa is?

- Mi ez az újabb utalás Argus Montgomeryre? Mit vársz, mit tudhatok vele kapcsolatban?

Erre már húztam egyet a szemöldökömön:

- Az biztos, hogy meglehetősen intim ismeretekkel rendelkezik róla.

Zoey állkapcsa hirtelen feszességgel zárult a rágón. Hagytam neki időt, hogy teljes súlyával leülepedjen, mire céloztam.

- A francba! - tört ki aztán belőle. - Rohadt életbe...

- Nem az a baj, hogy én tudom. Hanem az lesz majd a gáz, amikor a férje meglátja az általam készített fotókat...

- Vince? - A hangja kezdett hisztérikussá válni. - Elmondtad neki?!

- Még nem.

Zoey nem jutott szóhoz, csak ideges erővel szorította a fogsorát. Aztán összeszedte magát:

- Mit vársz cserébe? Bármit megteszek, csak ne áruld el Vince-nek!

- Megígérem, hogy diszkrét leszek, de előtte szükségem van válaszokra. Mi ez a viszony Argus Montgomeryvel? Nem vagyok meggyőződve arról, hogy az Ön részéről önkéntes...

- Hát nem is az! De honnan veszed?

- Egyrészt, láttam a kibontatlan ajándékait a szekrényben. Kétlem, hogy ha Ön fülig szerelmes lenne a pasasba, megnézés nélkül elsuvasztaná a csecsebecséket. Másrészt, volt alkalmam megfigyelni együtt kettőjüket a

tóparton. És van egy meglehetősen nyomasztó képességem arra, hogy kiszúrjam, ha két ember bele van habarodva egymásba. Önön még minimális vonzódásnak sem láttam semmilyen őszinte jelét.

- Igazad van. - Zoey zaklatott mozdulattal beletúrt féloldalra igazított karamellszínű hajzuhatagába. - Az a helyzet, hogy Montgomery tud rólam valamit, amit nem akarok, hogy kiderüljön. Megzsarolt...

Nem folytatta.

- Mivel? - kérdeztem rá, hogy folytatásra ösztönözzem.

Azonban nem válaszolt, csak óvatos gyanakvással végigmért.

- Nézze! - próbáltam barátságos hangot megütni. - Megértem, hogy nem pont egy magándetektívnek akar titkokat kifecsegni. Nem csoda. Viszont azt is látnia kell, hogy itt én vagyok az egyetlen potenciális szövetségese. Az egyetlen, aki segíthet elhallgatni az igazságot. Egy gyilkost keresek, nem pikáns mellékszálakban kívánok dagonyázni. Ahhoz viszont, hogy átlássam a teljes ügyet, tudnom kell egyéb részleteket is. Hogy lássam, kiket zárhatok ki, és mi az, ami nem releváns. Kérem szépen, értse meg, hogy Önnek is az az érdeke, hogy beszéljen! Amennyiben nincs köze az Ellison-gyilkossághoz, meg fogom védeni a leleplezéstől, szavamat adom.

Egészen elhalkulva kérdezte:

- Megígéred?

- Esküszöm az életemre.

Még a táskámat is átnézettem vele, és a telefonomon is megmutattam a megnyitott programokat, hogy láthassa, nem hangfelvevő app közepén állok.

Továbbra is bizonytalan arccal ugyan, de végre beszélni kezdett:

- Montgomery megtudta, hogy elkövettem valamit... Még középsuli végén. Csak tinikori hülyeség volt, sejtelmem sem volt, hogy rosszul végződhet. De... de ahhoz már elég idős voltam, hogy nagy súllyal essen latba, ha kitudódna. Tuti, hogy bírósági ügy lenne belőle. Ráadásul, Vince teljesen kiakadna, ha megtudná rólam. Nem bírnám elviselni, ha így csalódna bennem. Félek, hogy elveszteném a vlogom célközönségét is...

- Megölt egy embert - tippeltem meg.

Zoey szava elakadt döbbenetében. Eltartott, mire megkockáztatta a kérdést:

- Honnan tudod?

- A körülírás alapján ez tűnt logikusnak. Egyébként is, okom volt feltételezni, hogy megesett a múltban ilyesmi. - Nem vártam meg, hogy rákérdezzen, mire utalok, hanem sietve őt beszéltettem tovább: - Hogyan történt? Mondja el nyugodtan, nem fogok ítélkezni.

- Volt egy csaj. Mindig is a baráti körömhöz akart tartozni, de tök gázul nézett ki, meg a viselkedése is égő volt, sosem lógtunk volna vele. Viszont, állandóan a nyomunkban lihegett. És, tudod, milyenek a tizenhat évesek...

Elhallgatott, de amikor semmit sem válaszoltam, kénytelen volt folytatni:

- Nem tudtam felmérni, hogy meddig mehetek el. Szóval, lehetséges, hogy néha... vagyis elég sokszor... előfordult, hogy nem jól bántam vele. Kigúnyoltam, meg kitaláltam mindenfélét, hogy nevetségessé tegyem. Semmi komolyat, csak csínyeket. Jól szórakoztunk rajta a barátaimmal. De ez csak éretlen tréfa volt, nem akartam rosszat. Aztán valahogy elfajult az egész. Házibuli volt, és összekevertem neki egy koktélt csomóféle piával, amit csak találtam a házigazda szekrényében... Nem tudta, mi van az italban, azt hazudtam neki, hogy pici vodka jó sok narancslével. Még örült is, hogy kap tőlem valamit. Azt hittem, körbehányja majd a szobákat vagy ilyesmi, és jót röhög rajta mindenki... Viszont miután megitta, hirtelen nagyon rosszul lett. Kiderült, hogy alapból sem szabadott volna innia az allergiagyógyszereire... Mentőt kellett hívni hozzá, és a kórházban...

Zoey nyelt egyet, és csak utána folytatta:

- Nem tudtak segíteni rajta. Senki nem látta, amikor odaadtam neki a koktélt a konyhában, mert a többiek sörpong meccset játszottak a nappaliban, így titokban tudtam tartani, hogy tőlem kapta az italt. Az esetet kivizsgáló rendőrök azt hitték, hogy én is a nappaliban voltam, mert mindenki így emlékezett. A csaj meg, úgy vélték, biztosan magának keverte a halálos koktélt, mert olyan kétségbeesetten igyekezett bevágódni a baráti társaságunknál. Szóval, nem mondtam el az igazat.

- És honnan tudta meg Mr Montgomery?

- Elolvasta a naplómat. Akkoriban írtam naplót. Tudom, hogy felelőtlenség, de muszáj volt kiírnom magamból a nyomasztó gondolatokat az eset után, mert senkinek nem mondhattam el. Hosszú lett, heteken át írtam. Aztán sajnáltam kitörölni a fájlt, ha már annyit dolgoztam vele. Levédtem jelszóval, és mindig jól elrejtettem az éppen aktuális számítógépemen.

- Na de Mr Montgomery hogyan juthatott hozzá?

- Egyszer úgy fél éve kerti parti volt nálunk, átjöttek a közelben lakó ismerőseink. Montgomeryék is ott voltak. És Montgomery mondta, hogy még el kellene küldenie egy felhőalapú munkatáblázatát az egyik céges e-mailre. Nem figyeltem, hogy Vince az én laptopomat adja kölcsön neki, meg hát, ha észre is vettem volna, nem hiszem, hogy bármi rosszat feltételeztem volna. Mindenesetre, Montgomery leült bent a gépemmel fél órára. Senki nem figyelt rá, akkor ásta elő a régi naplómat. Átküldte saját magának, és most így van neki is példánya...

- Hogyan találta ki a jelszót?

- Hát, azt nem tudom. Senkinek nem árultam el.

- Tara Ellison?

- Mi van vele?

- Ő tudhatott a naplóról vagy az Ön tettéről?

Zoey rágott párat a rágón, aztán minden eddiginél kevésbé lelkes képpel bevallotta:

- Elárultam neki.

- Miért?

Erre viszont már nem válaszolt.

- Megkönnyítem a helyzetet - mondtam ki. - Értesültem róla, hogy volt valami Ön és az áldozat között. Szóval, nyugodtan bevallhatja!

- Honnan tudod?

Csak megvontam a vállamat.

- Tehát? - noszogattam aztán.

- Tényleg kavartam egyszer Tarával. Szükségem volt a segítségére...

- Kezdjük az elején, jó? - szóltam közbe, hogy nehogy lemaradjak fontos részletről. - Mikor történt?

- Montgomery zsarolása után. Mivel nem szándékoztam hosszú távon folytatni a viszonyt ezzel az ocsmány alakkal, elhatároztam, hogy visszazsarolom. Attól tartottam, hogy az nem lenne elég, ha a naplóm állományát megpróbálnám visszalopni, mert ki tudja, hány másolatot készített, és melyiket hol őrzi... Ha azonban kölcsönösen sarokba szorítanánk egymást zsarolással, kénytelen lenne elállni a követeléseitől. Tudtam viszont, hogy bennem nem bízna meg, rájönne, miben sántikálok, ha kérdezősködni kezdenék utána. Azt, hogy mikre kényszerít, Vince miatt nem akartam megszellőztetni, így az nem volt jó zsarolási alap. Ezért egy

ismerősömet akartam ráuszítani, hogy vájkáljon Montgomery titkaiban. Tarára esett a választásom.

- Miért pont rá?

- Mert tudtam, hogy gondjai vannak a házasságában, és meg van zuhanva. Sebezhetőnek, befolyásolhatónak tűnt.

- Honnan tudott Ön ilyesmikről?

- Tara jóban volt a férjemmel. Semmi komolyabb, csak összebarátkoztak a gyerekek kapcsán. Vince imádja a gyerekeket, és nagyon szeretne sajátot, és Tara is vágyott rá. Egymásra találtak a közös téma miatt. Néha kihallgattam a beszélgetéseiket. Tara maga alatt volt, mert a felesége mindig elzárkózott a gyerekkérdés elől. A doktornő a kapcsolatuk kezdetétől fogva leszögezte, hogy sosem akar gyermeket vállalni, és Tara eleinte azt hitte, hogy ez számára is rendben van így. Most viszont, hogy már harmincnyolc lett, és lassan végéhez közeledett az az idő, amikor még elég fiatal és energikus egy gyerek felneveléséhez, egyre többet gondolkozott. - Zoey legyintett, mintha érdektelenül elhessegetné az emléket. - A lényeg, hogy Vince-nek siránkozott, és én így titokban képbe kerültem, hogy milyen problémáik vannak a doktornővel. Kihasználtam egy délutánt, amikor Tara átjött Vince-hez beszélgetni, de a férjem odavolt a boxteremben, és csak én tartózkodtam otthon. Akkor leültettem Tarát a kanapéra egy nagy pohár borral. Előadtam magam, a gyerekvállalási terveinket ragoztam jó szívbemarkoló részletességgel, amíg el nem értem, hogy Tara sírva nem fakadt. Akkor persze ölelni kezdtem, nagy igyekezettel vigasztalni. Hogy, hogy nem, úgy tereltem az eseményeket, hogy egy csók kellős közepén kössünk ki. Természetesen, az egészet felvettem az egyik elrejtett kamerámmal. Aztán másnap megzsaroltam Tarát, hogy ha nem ás elő nekem valami titkot a rohadék Argus Montgomeryről, megmutatom a videót a doktornőnek. Azt is elárultam neki, hogy a pasas egy régi, szándékolatlan emberölésemmel zsarol. Akartam, hogy Tara lássa, komolyan szükségem van a segítségére.

- Mi történt ezután?

- Eleinte talán tényleg elkezdett Montgomery után kémkedni, mert átment hozzájuk mondvacsinált ürügyekkel - mesélte tovább. - Láttam az ablakból. Aztán viszont, egyszer elém állt, hogy inkább hagyjuk abba. Nem akar belebonyolódni a Montgomeryvel kapcsolatos játszmáimba. Hazamegy a feleségéhez, és elmondja neki az igazat, én pedig soha többé

ne keressem őket. Persze, elengedtem. Nem vagyok hülye, hogy kiadjam a kezemből a videót, ahol a szomszédnőmmel kamatyolok. Még csak az kéne, hogy Vince meglássa! Igazából sosem mutattam volna meg a doktornőnek, túl kockázatos lett volna számomra. Mindössze hihető zsarolási alapnak tudtam beállítani, de, sajnos, Tara még így is kiszállt. Nem tudom, hogy végül tényleg bevallotta-e az igazat a feleségének, vagy mi lett a folytatása. Mindenesetre, nekem új tervet kellene kovácsolnom, viszont azóta sem ugrott be semmi. Neked nincs esetleg valami ötleted?

- Mármint azon kívül, hogy vallja be az embereknek az igazságot az egykor történtekről, vállalja a régi tette jogi következményeit, és akkor Mr Montgomery egyből elveszítené a hatalmát Ön felett?

Zoey pukkantott egyet a rágóján elégedetlenül:

- Hagyjuk! Bármit is gondolj rólam, nem ölettem volna meg Tarát. Egy dolog, hogy megteszek dolgokat annak az undorító Montgomerynek, de nem vagyok gyilkos. Szóval, semmi közöm ahhoz, hogy Jenkins meggyilkolta Tarát. Mert ezt akarod tudni, nem? Hogy volt-e bűntársa Jenkinsnek.

- Talán.

- Hát, én egyébként sem igazán ismertem Jenkinst, soha nem gyilkolt volna a kedvemért. Csak párszor beszéltünk. Nem is állt érdekemben, hogy Tarának ártsak. Nincs szerepem a történtekben.

Megfontoltam az elhangzottakat, a telómat forgatva a tenyeremben.

- Lehet még egy furcsának tűnő kérdésem? - szólaltam meg aztán.

- Lehet.

- Egy kameraállvány... Nincs Önnek egy rendkívüli kameraállványa?

- Mi? Ez hogy jön ide? - Kellő értetlenséggel bámult rám. - Nincs. Mármint, különböző típusúak vannak, de semmi extra... Hétköznapi modellek.

- Nem mutatott valaki mégis szokatlan érdeklődést az egyik iránt?

Erre felcsillant a szeme:

- Ja, de. Most, hogy így mondod... Pont Claude Jenkins. Egyszer rákérdezett, hogy megvan-e még az az állvány... - A múlton merengve megrágcsálta a rágóját, és elhalkultak a szavai.

- Milyen állvány? - repültem rá azonnal.

- Régebben Tara készített nekem egy kameraállványt. A kavarásunk előtt volt, amikor még jószomszédi viszonyt ápoltunk. Láttam, hogy ketrecet

forraszt az udvarán a tengerimalacai számára hulladékfémekből, és megkértem, hogy csináljon nekem is egy egyedi méretezésű kameraállványt. Rengeteg kimaradt volna azokból a fémekből, nekem pedig pont speciális állvány kellett az egyik projektemhez, különleges, nem szabványos méretezéssel. De ez már régen volt, azóta ki is dobtam azt az állványt, mert egy vihar eltörte. Mindenesetre, mostanában Jenkins felemlegette, amikor elsétáltam a bunkere mellett, hogy ahhoz a ketrechez meg állványhoz ő adta a fémet Tarának, és hogy esetleg megvan-e még az a bizonyos kameraállvány. Passz, hogy miért érdekelte. Te sejted?

Nos, azért sok pénzt megadtam volna, ha erre a kérdésre tudtam volna a választ.

*

Miután Zoeyt magam mögött hagytam, elugrottam a robogómon Juan Gomez sulijához. Indulás előtt üzenetet váltottam vele, és megírta, hogy ott van, éppen hazafelé készül, ezért tartottam a szürke kockaépület felé.

Az iskola melletti utcában találkoztunk. Megálltunk egy olajszagú büfé mellett, és a pad támlájának támaszkodva kezdtünk beszélgetni.

- Mi után nyomoznak még? - érdeklődött a srác. - Hiszen az Ellison-ügy lezárult, nem?

- Nem biztos. Pár kérdést még nem ártana tisztázni. - Megnyitottam a telefonomon a jegyzetelő alkalmazást: - Tudnál mesélni a haverod, Chris apjáról?

- Mr Montgomeryről? De miért?

- Gondolom, csak ismered valamennyire, hiszen gyakran jársz náluk a fizika miatt.

- Ismerem. Csak nem értem, miért érdekes ez a bűntény szempontjából.

- Semmi zűröset nem tudsz róla?

- Nem. Chrisnek jófej apja van, mindig kérdez, hogy mi újság felém, amikor átmegyek hozzájuk. Pedig gondolom, hogy egy ilyen kőgazdag embert mennyire érdekelhet az életem! Mégsem érezteti. Okos, világlátott, jó vele beszélgetni. Tök érdekes sztorijai vannak, és sosem nagyképűsködve mondja, hanem kedélyesen mesél.

- Afelől nincs kétségem, hogy vannak szociális készségei. Bennem is egy kellemes és szerény ember benyomását tudta kelteni. De sosem történt olyasmi, ami mégis aggasztó volt? Nem mondott vagy csinált bármi meghökkentőt?

- Nem.

- Gondolj vissza jó erősen! Önmagában lehet, hogy nem tűnt negatív dolognak, de benned mégis rossz érzést ébresztett. Akármi! Egy apró mozzanat!

Juan eltöprengve megböködte a járdát a tornacipőjével.

- Nem igazán ugrik be semmi. Full rendes fószer, szereti a feleségét, aranyos meg tisztelettudó vele. Chrisszel is sokat beszélget.

Csalódottan kiléptem a telefonom jegyzetelő alkalmazásából.

Azonban Juan ekkor hozzátette:

- Ha csak az a vadászatos sztori nem... Na, az azért jobban belegondolva lehet, hogy valamennyire para.

- *Vadászatos sztori*? - csaptam le azonnal a kifejezésre.

- Chris mesélte, hogy gyerekkorában az apja elhordta őt magával vadászni. Mindenáron meg akarta tanítani, de Chris nagyon szereti az állatokat, és nem akart lőni, úgyhogy végül az apja ráhagyta. Nem vitte el többször. Az elmondás alapján, izé, úgy tűnt, hogy kicsit tukmálta ezt a hobbit a fiára. Egy nyulat tán le is lövetett vele erővel. A kis bundája még megvan Chris szekrényében, mert az anyja díszt varrt belőle a férje biztatására. De hát, ez nem igazán gáz. Engem például a faterom sehová nem vitt, a születésem után nem sokkal hazahúzott Mexikóba, és most ott van valami új nővel. Nem is találkoztam vele évek óta. Még egy meccsre se mentünk ki együtt soha, meg semmi ilyesmi. Hát, ehhez képest nem baj ez a vadászatos dolog. Sőt, igazából nincs is benne semmi rossz, nem tudom, miért jutott eszembe. Csak, ha már így kérdezte az előbb, hogy volt-e bármi ártatlannak hangzó dolog, ami mégis kellemetlen érzést keltett bennem, akkor ez a Chris által mesélt emlék volt az. Tényleg nem tudom, miért. Chris nem úgy mondta, mintha nagyon traumatikus lett volna. Az apja erőltette egy darabig, aztán viszont leállt, nem nyaggatta tűzön-vízen keresztül a fiát. Normális a csávó, mondom. Sosem hallottam róla semmi mást.

Valószínűleg elég haláli képet vághattam a történet hallatán, mert Juan még hozzátoldotta:

- Tényleg nem annyira nagy cucc.

Én azonban továbbra sem jutottam szóhoz, hanem inkább beletemetkeztem a telefonom „Jegyzettömb” alkalmazásába.

Amikor felnéztem, már egészen másról kezdtem beszélni:

- Képzeld, megtudtam, hogy kamuztál a fizikával kapcsolatban. Nem is korrepetálásra jársz Chrishez, hanem közös projekten dolgoztok. Miért titkolod?

- Csak nem akarok strébernek tűnni.

- Kétlem, hogy erről lenne szó.

- Hát, pedig de. Mi másról?

- Mondd meg te!

Ekkor azonban váratlan erővel megrázta a fejét:

- Figyeljen, elhiszem, hogy jót akar, de vannak dolgok a világon, amit senki nem tud megváltoztatni. Sem maga, sem én. - Elindult a közelben lezárt bicaja felé, és nem nézett vissza rám. - Köszönöm, hogy próbálkozik, de engedje el! Ebben nem tud segíteni.

*

Amint beestem az irodaajtón, egyből megcéloztam az íróasztalánál szütymögő Mrs Blackhawkot. Ledaráltam az újonnan megtudott főbb részleteket, aztán nekiszegeztem:

- Legyen szíves, nyomozzon utána, hogy Argus Montgomery tényleg Bogotában tartózkodott-e a gyilkosság szerdáján! - És mielőtt az öreglány bármit szólhatott volna, hadartam tovább: - A felesége millió képet mutatott nekem az utazásról, de Mr Montgomery szinte egyiken sem volt rajta. Csak a reptéri képeken szerepelt érkezéskor és induláskor, mert közben nem ért rá részt venni a családi programokon. Állítólag végig benn dolgozott a bogotai irodában. Szóval, nem zárható ki, hogy a családja tudtán kívül szerdára hazajött, és elkövette itt a gyilkosságot, majd visszautazott. Sürgősen ellenőriznünk kell!

Az idős nő elcsücsörítette ráncos száját:

- Hát, kedvesem, ha ragaszkodsz a kérésedhez, megcsinálom, de sok rációt nem látok benne. Középkorú, elkényelmesedett családapa, akinek stabil, kiegyensúlyozott élete van, mindene megadatott, és boldogabb nem is lehetne... egy vidám családi kirándulásról hazaugrott egy napra késelő gyilkosként?

- Tegyen félre minden más feladatot, és addig ne nyugodjon, amíg apró cafatokra nem sikerül szedni az alibijét!

21. fejezet: Új ötletek

Lediktáltam Mrs Blackhawknak mindent, amire a Montgomery felesége által mutatott fotókból emlékeztem, az asszisztensem pedig nekiállt a közösségi oldalakon keresni, hogy mi lehet a kolléga neve, akinél Montgomeryék Bogotában megszálltak. Egész pontosan le tudtam írni a fickót, jó sok képet meg kellett néznem róla Mrs Montgomery fotói között.

Amíg Mrs Blackhawk belemerült két-három karrierportál átfésülésébe a munkatárs után kutatva, én Claude Jenkinsről olvastam online cikkeket. Sajnos, hiába bogarásztam, a hollétéről semmit sem tudtam fellelni. Elnyelte a föld, a rendőrség még mindig nem találta meg.

Eredménytelenül zártam aznapra a kutatást, és sok sikert kívánva az asszisztensemnek, hazaindultam. A jókívánság a másnapi akciójára vonatkozott, ugyanis elérkezett az alkalom, hogy újból megkörnyékezze a nagymamát, akinek a rendőrunokáját ki akarjuk faggatni. Holnap talán tényleg tud találkozni a sráccal.

Egész hazaúton Argus Montgomeryn kattogott az agyam. Valószínűtlen, hogy büntetett előéletű lenne. Egy ilyen személyiségű ember nem hibázna akkorát, hogy bekerüljön a rendszerbe. Megfontolt és óvatos. Montgomery egész gondolata nyomasztott.

Az zavart a legjobban, hogy akárhogyan igyekeztem visszagondolni a két rövid beszélgetésemre vele, egyetlen nyugtalanító részlet sem ugrott be a férfival kapcsolatban. Semmi. Még egy gesztus vagy félmondat sem. Nem mintha azt gondolnám, hogy az emberek homlokára van írva, ha rosszban sántikálnak, de már annyi hűtlen, sunyi hazugot láttam munkám során, hogy szeretném azt hinni, legalább egy apró jelet felismernék. Rendszerint pár mondatos beszélgetés alapján meg szoktam sejteni, ha valakivel szemben nem árt az óvatosság. Szinte mindig észreveszem! Mekkora tehetség kell ahhoz, hogy totál megtévesszen? Ha nem láttam volna meg a pasast Zoey

Vinsonnal, még most sem sejtenék semmit. Nem szívesen gondoltam bele, hogy pusztán a tóparti leskelődésnek köszönhetem, hogy rá irányult a figyelmem.

Hazaérve azonban kis időre megfeledkeztem Montgomeryről. Megláttam ugyanis, hogy Raul önkényesen átrendezte a vendégszobámat.

A falon nagy várostérkép feszült, különböző pontjain színes fejű tűk jelölték a helyszíneket. A fennmaradó felületeket fényképek, vázlatok borították. Vaughn Hoolock életének mozzanatai.

Összecsippentett szemmel kérdeztem rá:

- Hová lett a csincsillás faliképem?

Raul felkelt a szoba közepére igazított asztal mögül, ahol a laptopján gépelt.

- Felvittem a padlásra. Majd visszateszem, miután végeztem az üggyel.

Inkább nem mondtam semmit, hanem átmentem a konyhába vacsorázni. Raul azonban követett:

- Azt mondtad, hogy dolgozhatok innen.

- Jó, de azért nem kellett volna kifúrni a csincsillák fényképét. Habcsóknak az a keret volt a kedvenc fogélezője.

- Annak jobban örültél volna, ha a nappalit vagy a hálószobát terítem be Hoolockkal?

Kénytelen voltam belátni, hogy még mindig a vendégszoba a legjobb hely, úgyhogy élesváltással bekérdeztem:

- Az öcséd, Juan miért ült?

- Tessék?

- Miért volt a sitten? Mivel csukták le?

Raul nem túl barátságos tekintetet meresztett rám. Bár nem tetszett neki a váratlan faggatózás, mégis felelt:

- Egy droglabor lekapcsolásakor fogták el. A berendezések körül ügyködött, a felállításukban segített.

- És mit gondolsz, miért...?

- Nem beszélhetnénk másról?

Engedtem a fáradt kérésnek, és Juan helyett ismét a csincsillák fogélezésére tereltem a szót.

*

Mrs Blackhawk hétfő reggeli lassúságával csoszogott be az irodába. Percekbe telt, mire kihámozta magát a hűvös szél miatt felhúzott szürke,

kötött kardigánból.

Én közben az asztali dísz, integető macskaszobrom aranyszínű karját igyekeztem visszacsavarozni, mert kiesett, amikor tehetetlen dühömben rávágtam az asztallapra. Frusztrációmat az okozta, hogy továbbra sem támadt épkézláb ötletem, hogyan bukkanhatnék Claude Jenkins nyomára. A tény, hogy még az integető macskám is kárát látta a sikertelenségnek, nem sokat javított a hangulatomon.

Amikor azonban az asszisztensem nagy nehezen végzett a cuccai lepakolásával, felvillanyozó bejelentést tett:

- Siker.

Bepattintottam a végleges helyére a macskakart, mire az újból elkezdett fel-le lengeni. Én pedig minden figyelmemet Mrs Blackhawknak szentelhettem.

- A srácnak le sem esett, hogy egy magánnyomozó asszisztense vagyok - magyarázta -, csak annyit tudott rólam, hogy kézimunkázás kapcsán barátkoztam össze a nagymamájával. Úgy vélte, hogy két ártalmatlan nyugdíjas nénivel beszélget, akik kíváncsiak a helyi pletykákra, de nem ártanák bele magukat komoly rendőrségi ügyekbe. Így elég nyíltan mesélt. Nem igyekeztem felvilágosítani a tényleges hátteremről.

- Szép munka! - mutattam fel a hüvelykujjamat. - Miket sikerült megtudni?

- Van itt több említésre méltó részlet is. Melyikkel kezdjem? A munkánkhoz kapcsolódókkal vagy a magánéletedet érintőkkel?

A kérdés második fele hallatán kicsit összerezzentem, de megőriztem a szakmai hozzáállást:

- Munkaügy!

- Nincsen büntetett előélete egyetlen szomszédnak sem, úgyhogy azzal nem jutottunk előrébb. Gyanús halálesetek sem kapcsolódnak hozzájuk. Viszont, ha már a gyerek ennyire hiszékeny volt, hogy belépett a kedvemért a nyilvántartásba, felbátorodva másról is érdeklődtem. Emlékeztem, hogy emlegetted a vadászatot, és onnan jött az ötlet, hogy a fegyvervásárlásokról kérdezzem... Ráadásul megemlítette, hogy a rendőrség bekérte a helyi vadászbolt vásárlóinak listáját a nyomozáshoz. Egy vadászkést keresnek, nyilván az lehetett a gyilkos fegyver. Én viszont - szemfüles leleményességgel - inkább a lőfegyverekről érdeklődtem, hogy azok

kapcsán felmerült-e valamelyik környékbeli lakó neve a helyi boltban. Sikerült egyszerű kíváncsiskodásként előadnom.

- Tökéletes lépés! - Kivételesen maradéktalanul egyetértettem asszisztensem önfényezésével. - Magam sem találhattam volna ki jobbat.

- Akkor igazán megfontolhatnál némi fizetésemelést, aranyom.

- Halljam először, hogy mi lett az eredmény!

- Jenkins egész arzenált vásárolt a helyi fegyverboltból, de ezt már eddig is tudtuk. Aztán ott van Argus Montgomery, három vadászpuskát is vett ott tavaly.

- Különbözőket?

- Nem, egyformákat.

Összehúztam a szemöldököm, eltűnődve:

- Egy saját magának, egy talán a fiának, hátha mégis kedvet kapna a faterja hobbijához. De mire jó a harmadik? Na, nézzük a többi szomszédot! Bellefleur doktornőnek, Larissa Maynek, Zoey Vinsonnak vagy Vince Vinsonnak van gyanús fegyvervásárlása?

- Nincs. Viszont magának az áldozatnak volt egy pisztolya, amit a helyszínelők nem találtak meg. Ellison a vásárláskor azt mondta az eladónak, hogy önvédelmi célra kell.

- Hoppá! - néztem nagyot. - Tara Ellison pisztolyt vett?

- Nemrég történt.

Az asszisztensem felém mutatta virághímzésmintás füzetét, és az abba körmölt jegyzetet az időpontról, amikor Ellison megvette a lőfegyvert.

- Nagyjából egybeesik azzal, amikor Zoey Vinson szánalmas zsarolása arra kényszerítette őt, hogy Mr Montgomery titkai után kutasson - jegyeztem meg. - Fogadni mernék, hogy nem véletlenül. Valami olyan hátborzongató adalékot találhatott, ami arra késztette, hogy önvédelmi fegyvert vásároljon. Viszont furcsállom, hogy nem fordult a rendőrséghez. Vagy van bármi nyoma, hogy feljelentést tett volna a hatóságoknál?

- Nincs. A rendőr srácnak sejtelme sem volt arról, hogy az áldozat sötét titkokra jöhetett rá.

- Akkor viszont miért kellett Tara Ellisonnak meghalnia? Ha nem volt bejelenthető bizonyítéka, Mr Montgomery miért nem hagyta őt szimplán elutazni?

- Mármint a gyilkos miért nem hagyta? Kedvesem, azért elég korainak tűnik Montgomerynek nevezni az elkövetőt...

- Csak kutasson tovább az alibije után, és meglátja, hogy nem tévedek. Mr Montgomery hazajött Bogotából, és megölte a titkaiban vájkáló szomszédasszonyát. Tuti.

Az idős nő nem tett újabb ellenvetést, de láttam rajta, hogy nem győztem meg.

- És, mi a magánéleti infó? - kérdeztem aztán rá, bár nem voltam benne biztos, hogy hallani akarom.

- A rendőrkapitányod.

Hátrasöpörtem a hajtincseimet, miközben erőt gyűjtöttem a könnyed válaszhoz:

- El akarják mozdítani a pozíciójából, már én is hallottam a hírt, elmondta. Nem olyan nagy gáz, majd legfeljebb kevésbé lesz hangzatos a címe.

- Khm, ha csak ennyi lenne... - Szomszédasszonyom köszörült párat a torkán. - Csakhogy ennek a gyereknek a pletykái szerint jóval nagyobb a baj. Nem csak simán le akarják fokozni, hanem fegyelmi eljárást indítottak ellene, ami nagy valószínűséggel a teljes kirúgásával és büntetőjogi felelősségre vonásával fog végződni.

- Mi a franc?! - ejtettem le a kezem az oldalam mellé.

- A vád szerint hamis bizonyítékot helyezett el egy gyanúsított garázsában.

- Na ne...

- Állítólag kamerafelvétel készült róla.

- Akkor az valami deepfake videó. Raul soha nem csinálna ilyet, erre az életemet is rá merném tenni.

- A rendőr srác szerint meggyőző bizonyítékok gyűlnek ellene.

- *Bizonyítékok*?! - csattantam fel. - Ne nevezzen már bizonyítéknak ilyen nyilvánvaló kamut!

- Nem tudok részleteket - tárta szét a karját az idős nő. - Én csak azt mondom, amit hallottam.

- Nyavalyás Vaughn Hoolock - szűrtem a fogam között -, ez az ő műve.

- Az érintettsége kétségtelen - hagyta rám Mrs Blackhawk. - Ugyanis ő volt az a gyanúsított, akinek a garázsában a rendőrkapitányod hamis bizonyítékot rejtett el. Üres gyógyszeres üvegcsét, hogy így kenjen rá két mérgezési esetet.

- Ekkora marhaságot még életemben nem hallottam! - Felpattantam az asztalomtól. - Ki hiszi el, hogy Raul ilyet csinálna? Aki kicsit is ismeri...

- Gomez kapitány elég megszállottan kutatta az utóbbi hónapokban Hoolock megmérgezett tévés sminkesének az ügyét. És Hoolock néhai ügyvédtársának az exhumálását is újra meg újra kérvényezte, hiábavalóan. Minden kolléga látta rajta, hogy túl sok energiát fordít a bizonyításra, mindenféle kézzel fogható eredmény nélkül...

- Jó, egy dolog a megszállottság, az nem áll távol tőle. De tisztességtelen eszközökhöz nem nyúlna!

Mrs Blackhawk motyogott ugyan valami válaszfélét, de inkább már meg sem hallottam.

Próbáltam rendezni a gondolataimat, azonban nem tudtam, mert csak egyre több és több kavarodott fel. Elszorult a szívem, ahogyan tudatosult bennem, hogy Raul még nekem sem mondhatta el a történteket a hülye eljárási szabályok miatt, amiket ő persze görcsösen betart. Mennyi terhet kellett szó nélkül viselnie!

Haragudtam magamra, mert nem jöttem rá hamarabb, hogy ilyen rossz a helyzet. A csincsillák etetése, a házam kulcsa és más hasonló piti részletek miatt veszekedtem vele minden este, miközben neki hajszálon múlik az egész jövője. Legszívesebben lekevertem volna Juannak is egy nagy pofont, amiért pont most került elő az illegális szerencsétlenkedéseivel. Még csak ez hiányozhatott Raulnak. Mégis, kötélidegekkel viseli Juan baljós felbukkanásait is.

Végül nem maradt bennem más, csak az érzés, hogy legszívesebben Raul mellett lennék, és megölelném. Várt rám azonban az Ellison-ügy, és attól tartottam, hogy az sem tűr halasztást. Úgyhogy kénytelen voltam a figyelmemet visszaerőltetni a monitoromon megnyitott cikkekre. Claude Jenkins eltűnésére.

- Kinyírom ezt a rohadt Vaughn Hoolockot - sziszegtem még magam elé. Aztán belekattintottam a következő blogbejegyzés olvasásába.

Ekkor nyílt az irodaház liftjének ajtaja, és Bill érkezett a várónkba. Most nem tűnt másnaposnak, energikusan integetett, és besietett hozzánk. Egyből mesélte is:

- Sajnos, a tenisztanfolyamról ki kellett lépnem, mert kiderült, hogy az utánam következő edzésre jár egy régi haverom, aki tudja rólam, hogy detektívmunkákban szoktam segíteni. Közel volt a lebukás, úgyhogy inkább

lemondtam az órákat. Valószínűleg amúgy is sikerült kiderítenem minden érdemit a múltkor.

- Szerintem is megtudtuk a teniszező sráctól, amire szükségünk volt - helyeseltem rá, mert már elképzelhetetlennek tartottam az eddig kiderítettek alapján, hogy May pasijának bármi köze lenne a kazánrobbanáshoz vagy Tara Ellison halálához. Bill feleslegesen strapálná magát további teniszórákon.

- Viszont, nem akartam dologtalankodni - folytatta a srác. - Lakást nézni voltam a közelben, és gondoltam beugrok ide is, új feladatért, ha van valami, amit csinálhatnék.

- Lakást nézni? Szóval, tényleg el akarsz költözni a proftól? Végleg?

- El.

Bill ezt az egyetlen egy szót felelte a kérdésre, aztán figyelemelterelésképpen kiszúrta a vállam fölött az asztali gépem képernyőjén, hogy mit olvastam az érkezése előtt.

- Mit keresel Claude Jenkinsről? - kíváncsiskodott. - Én már kábé az összes pletykablogot elolvastam a gyilkosságról, szóval, hátha tudok segíteni.

- Sajnos, nem olyasmi. Nem hangzatos sztorik után kutatok. Mr Jenkinst utol kellene érnem, mert Larissa May csak őelőtte hajlandó elárulni a titkait, de a leghalványabb ötletem sincs, hogyan tehetném. Tuti, hogy Mr Jenkins nem tart magánál bemérhető telefont, nem használ netet, nyilván valahol az erdő mélyén vagy hasonló helyen rejtőzik, nuku térerő, semmi üzenet...

Bill ekkor rávágta:

- Miért nem próbálod meg rádión hívni?

- Rádión? - visszhangoztam, miközben szélsebesen forogni kezdtek az agykerekeim.

- Persze. Amikor mi apával autókat szereltünk, és próbavezetésre vittük a terepjárókat hegyoldalakba meg egyéb kihalt utakra, ahol rossz volt a térerő, mindig a műhelyi walkie-talkie-n keresztül tartottuk a kapcsolatot. Le merném fogadni, hogy valaki, aki az apokalipszisre készül, és azzal együtt az összes telefonhálózat és netrendszer összeomlására, mindig hord magánál rádiós adóvevőt. Ha másra nem, hát vészhelyzet esetére, meg hogy a majdani túlélőkkel fel tudja venni a kapcsolatot. Mint a zombis sorozatokban. Tudod, szeretem a horrorfilmeket, csomó zombisat is néztem, mindig ezt csinálják. Csak rá kell jönnöd, Jenkins melyik frekvenciát

használja, és kerítesz megfelelő készüléket. Ha nincs túl messze, lehet, hogy fogja a jelet.

- Hú, köszi! - tört ki belőlem, és Billnek hála, végre lendületet kapott a megfeneklett kutatásom Jenkins után. Felderengett ugyanis az emlékezetemben, hogy a bunkerbe belógva, az egyik sarokban jól megtermett, bonyolultnak tűnő rádiókészülék sötét körvonalait láttam. - Akkor, azt hiszem, megtaláltam az új feladatot számodra - tettem hozzá felelevenedve, és előkerestem a betörőkulcs-készletemet.

*

Amíg Bill a betörőkészlettel útnak indult besurranni Jenkins bunkerébe, hogy életet verjen a rádiókészülékbe, és leadhassa az üzenetemet, Mrs Blackhawk pedig Montgomery bogotai kollégája után kutatott, úgy döntöttem, én egy másik szálat fejtek fel. Ideje, hogy Bellefleur doktornő és Crofford doktor végre előálljon, hogy mi történt kettőjükkel a házban a gyilkosság napján.

Lementem a robogómhoz, és elhajtottam az agykutató központhoz.

Magát az épületet csak megfelelő jogosultsággal lehetett megközelíteni, így a mellékutcában parkoltam le, és gyalog indultam a beléptető kapu irányába. Fél szemmel láttam, hogy egy autó lefékez mögöttem, és valaki kiszáll. Nem törődtem vele különösebben, meg sem fordultam. Továbbra is az agykutató központ felé haladtam, amikor egyszer csak árnyék vetődött rám. A kocsiból kiszálló alak ugyanis utánam sietett, és beért. Oda akartam perdülni, hogy megnézzem, mit akar tőlem, de már nem láttam semmit, csak feketeséget, mert ráhúzott egy zsákszerű valamit a fejemre. Teljes sötétség borult rám.

Annyi időm maradt, hogy a táskámba süllyesszem a kezem. Jó lett volna megtalálni a telefonomat és tárcsázni a 911-et, de odáig már nem jutottam el. Ütés érte a karomat, és a táska lerepült a vállamról, majd a támadóm a földre lökött. Tompa puffanással kötöttem ki a porban. Erős rúgás vágta hozzá a fejem a járda betonjához. Még egy rúgás, aztán kis szünet. Próbáltam sajgó kezemet a zsákhoz emelni, hogy lehúzzam a fejemről, de támadóm csuklón ragadott, felrántott a földről, és vonszolni kezdett. Éreztem, ahogyan egy rendszámtábla a sípcsontomnak ütközik. Tehát az autójához hurcol, tudatosult bennem.

Igyekeztem ellenállást kifejteni, de olyan erővel feszítette a karomat a hátam mögé, hogy nem bírtam érdemben küzdeni ellene. A kezemet

összeszorítva tartotta, amíg át nem hurkolta egy gyorskötözővel, és össze nem húzta éles feszítéssel a csuklómon. Aztán fejjel előre belökött a felnyitott csomagtartóba, és rám csapta a fedelét. A fémes csattanást nyomasztó csend követte.

22. fejezet: Veszély

Az autó motorja felberregett, és a jármű elindult velem. Eseménydúsabb nyomozásaim során már előfordult nem egyszer, hogy csomagtartóba tuszkolva utaztam, úgyhogy szinte ismerősként köszöntöttem a kényelmetlenségeket. Először azzal próbálkoztam, hogy hátrakötött kezemmel kitapogassak bármi használhatót a csomagtérben. Nem találtam mozgatható tárgyakat. Az elrablóm nyilván kellően előkészítette a helyet a foglya biztonságos tárolására.

Utána azon kezdtem agyalni, hogy jó lenne kiütni egy lámpát vagy más kívülről látható autókárt okozni. Hátha egy közlekedési rendőr kiszúrná a törött lámpát, és megállítaná a sofőrt. Akkor zajt csapnék, ő kinyittatná a csomagtartót, én meg kiszabadulnék.

Azonban úgy be voltam ékelve, és kezem olyan szorosan hátrafeszült, hogy nem sok mozgást végezhettem. A fejemre húzott zsáktól ráadásul semmit nem láttam, csak puszta feketeséget. Így abban sem voltam biztos, mi hol van. Percekbe telt, mire sikerült addig tekeregnem, hogy az egyik lábam *talán* a lámpák közelébe került. Kétségbeesett igyekezettel rugdosni kezdtem a cipőm sarkával a karosszériát. Semmit nem értem el. Bármit is találtak el rúgásaim, nem okoztam észlelhető változást.

Összeszorítottam a fogam, és még jobban igyekeztem.

Végre egy reccsenés. Valami csörrent, és levegő süvítését éreztem meg a bokámnál. *Ez az!* Sikerült kiütnöm egy alkatrészt, rés nyílt. Ha egy mögöttünk haladó jármű kiszúrná, hátha aggasztónak találná, és bejelentést tenne. Mindenesetre nekiálltam a bal cipőmet beletuszkolni az előbb ütött lyukba. Egy kilógó vagy kirepülő női cipő bizonyára még gyanúsabbá teszi majd a járművet és a csomagtartóját.

A nyomorult cipő viszont nem akart kiférni. Egyre vehemensebben rugdostam a sarkammal. Nem ment át a résen. Vakon fel sem nagyon

tudtam mérni, hogy pontosan milyen irányból kellene erőt kifejtenem. A zsák viszont könyékig beborított, nem bírtam így bepréselődve, hátrakötött kézzel lehúzni magamról. Már annak is örültem, hogy némi levegőt kapok alatta.

Még több lendületet vittem a cipő taszigálásába két lábfejemmel.

Ha legalább az orrát sikerülne kinyomnom...

Csakhogy mire odáig jutottam, hogy kis darabot kierőltessek a cipőből a lyukon, a kocsi megállt. Gyanítottam, hogy nem azért, mert valaki leintette a sofőrt a jelzési próbálkozásaim miatt, hanem mert célba értünk.

Kapkodva pózt váltottam, hogy a lábam szembe essen a csomagtartó fedelével. Amikor pedig a levegő hűvös mozgásából észleltem, hogy nyílik a tető, teljes erőmből kirúgtam a semmibe. A lábam puhának ütközött. Sikerült eltalálnom a rohadékot!

Kilöktem magam a csomagtartóból. Azonban az illető résen volt. A nyilván elég fájdalmas rúgás ellenére is egyből megragadott, mielőtt futni kezdhettem volna. A földre taszított.

- A francba! - nyögtem fel.

Az ütközés ereje elszédített. Bár próbáltam magam alá húzni a térdem, hogy felkászálódhassak, nem volt módom elkerülni az újabb lökést. Visszaomlottam a porba.

Segítségért kiáltottam, igaz, túl sok esélyt nem láttam arra, hogy az elrablóm kivett volna a csomagtartóból, ha bárki meghallhatna. Mindenesetre, biztos, ami biztos, egy-két sikoltást azért kierőltettem, hátha mégis.

Ekkor megragadott hátrakötött karomnál fogva, és vonszolni kezdett maga után. Betonszerű, szemcsés anyagon horzsolódtak végig a tagjaim.

Éreztem, hogy a lábam hozzáért egy oszlophoz, mert a bokám nekiütődött a hűvös kőnek. És valami vezetékszerű lógott le ott hurokban. Hirtelen jött elszánással beakasztottam a bokámat. Sikerült jól rögzítenem, és így váratlan erővel nagyot tudtam rántani magamon visszafelé. Egy pillanatra kiszabadultam az elrablóm szorításából. Kihúztam a vezeték gyűrűjéből a beakasztott bokámat, és próbáltam elkúszni.

A támadóm engedte ugyan a testemet a padlóra zuhanni, de nem vesztette el a lélekjelenlétét. Hatalmas erővel fejbe vágott. A homlokom nagyot koppant a kemény földön. Közben azonban, amikor kirántottam magam a szorításából a vezetékbe kapaszkodva, sikerült letépnem egy

darabot a cipője oldaláról. Talán valami díszt vagy rávarrott mintát szakíthattam le. Rászorítottam az ujjaimat a megszerzett nyomra, és úgy rogytam a porba az ütés erejétől.

A fájdalom hatására Daltonék földalatti laborja jutott eszembe. Dalton mama szadista fiának önelégült arca derengett fel a zsák sötétjében. Az emlék egy pillanatra megfagyasztott. Aztán ráébredtem, hogy csak duplán traumatizálom magam Daltonék felidézésével a jelen nehézségek közepette. Elfojtottam az előtörő képeket. A támadóm ismét húzni kezdett. Nem vette észre, hogy a kérészéletű küzdelem során letéptem egy darabot a cipőjéről, és a markomban rejtegetem.

Újra megpróbáltam a lábammal akadályozni az elvonszolásomat, de amikor megint erős ütés lett a jutalma, inkább ráhagytam. Tartottam tőle, hogy ha még egyszer ilyen erővel csapja a fejem a földhöz, végzetes sérülést szenvedek. Ideiglenesen feladtam a harcot.

Egy küszöbfélén is átmentünk. A térdem kemény kőfokon koppant. Egyre hűvösebb és csendesebb lett minden. A forgalom távoli zaját sem hallottam többé.

Már tele voltam horzsolásokkal, amikor végre célba értünk, és az illető abbahagyta a vonszolásomat.

Megtaszított, alattam pedig megnyílt a föld. Mélybe zuhantam. Hideg, nyirkos padlón csattantam.

Aztán a támadóm sietősen távolodó lépteit hallottam. *Itt hagy.*

Bár marhára fájt az esés, mégis egyből felültem. *Ha lelép, eljött a lehetőség a cselekvésre.*

Végre volt elég helyem, nem úgy, mint a csomagtartóban, ahol nem tudtam rendesen mozogni. Úgyhogy először is átrángattam hátrakötött kezem a combom alatt, hogy a karom legalább elöl legyen összerögzítve, ne a hátam mögött. Nem volt könnyű művelet, és a gyorskötöző erősen a csuklómba mart. Végül hosszas tornagyakorlatok árán sikerült átküzdeni a csuklómat a lábam alatt.

Amint kész voltam, lehúztam a zsákot a fejemről, és félredobtam.

Körbevillant a tekintetem, felmértem a terepet. Ablaktalan, pinceszerű helyiség padlóján ültem. Minden homályba burkolózott, csak a beszakadt plafon öles repedésén át szűrődött le némi tört fény. Az elrablóm ezen a fenti lyukon keresztül dobott le. *Baromi magas a mennyezet, jó nagyot zuhantam. Kész csoda, hogy tudok mozogni ekkora esés után.*

A támadóm cipőjéből leszakított anyagdarabot rátűztem a hajcsatomra, és a frizurámba fúrtam, mélyre a kócos tincsek közé. Hirtelen nem volt jobb ötletem, hogy hová tehetném, ahol tartósan nálam marad, és nem akadályoz a szabad mozgásban.

Aztán talpra kecmeregtem, és az egyetlen ajtó felé botorkáltam. Igyekeztem minél óvatosabban lépkedni, ugyanis a cipőm a csomagtartóban maradt a dulakodás után, így most a lábfejemet csak harisnya takarta. Igazán nem hiányzott, hogy az omladékos, sötét padlón üvegszilánk vagy rozsdás szög álljon a talpamba.

Pár fokos lépcső vezetett fel az ajtóhoz, azon felsántikáltam, és a kilincset lenyomva ki akartam menni. Azonban az ajtó meg sem rezdült. Zárva volt.

Nekifeszültem a vállammal. Hiába. Tömör lap, esélyem sem volt betörni. Ráadásul nem kulcslyukon keresztül lehetett nyitni, hanem kívülről tartották vaskos reteszek, úgyhogy még a zár megbuherálására sem volt lehetőség. Pedig már készítettem volna elő egy újabb hajtűt a frizurámból, de nem találtam egyetlen belülről nyitható zárszerkezetet sem.

Visszatértem hát a lépcső tövébe, hogy a plafon repedésén beszökő fénysugarakra bámuljak fel.

Túl magas.

Nem tudtam, mennyi időm van, mielőtt a támadóm visszatér. Talán csak perceim maradtak. Nem volt azonban más választásom, lassú módszert kellett megkísérelnem. Nekiálltam a fal omladékosabb részeit bontani, és a törmeléket középre cipelni egy kupacba. Az egyik sarokban jó sok vakolatdarabot találtam, azokból építettem a halom alapját. Pocsék állapotban volt a pince, nem volt nehéz újabb és újabb omladékokat kifejteni. Csak meg kellett kezdenem egy-két berepedt pontot, és potyogott is a földre a számtalan diribdarab.

Amikor sikerült akkora kupacot összehordanom, hogy legalább egy méterrel megtoldhassam a magasságomat, befejeztem. Már nem nagyon volt kézzel megbontható vakolatrész, és egyébként is, magasabbra nem mertem bővíteni a törmelékhegyet. Féltem, hogy stabilitási problémáim támadhatnak, amikor felmászok rá. Ha a halom összeomlik alattam, tuti, hogy minimum lábamat töröm. Jobb a biztonság.

Így is perceken át igazgattam a kupacot, és toldoztam a szilárdságát, mielőtt rá mertem állni. Meg akartam őrizni a viszonylagos épségemet,

mert súlyosabb sérülésekkel az életben nem jutok ki innen. Persze, az, hogy nem tudtam, mennyi időm lehet, minél gyorsabb tempóra sarkallt. Igyekeztem a racionális sietség legvégső határán maradni és nem billenni át életveszélyes kapkodásba.

Amikor végre biztonságosan felálltam a halom tetejére, még egyszer utoljára végigtapogattam cipő nélküli talpammal, hogy ne legyen rajta hegyes vagy éles rész. Aztán nagy lendületet vettem, és felugrottam, amilyen magasra csak bírtam.

Épphogy elértem a mennyezet résének peremét összekötözött kezemmel. Nem bírtam megkapaszkodni, de már a beton hideg súrolása is felvillanyozott. *Ez az! Ha sikerül elég erőt gyűjtenem, és szerencsém van, el tudok kapni egy kiálló darabot fenn.*

Persze, nem biztos, hogy onnan még kijjebb tudnék kapaszkodni, és ki bírnám vonszolni a saját súlyomat a felső szintre, de halvány remény azért van. Újra meg kell próbálnom.

Ekkor azonban belém fagyott a bizakodó folytatás.

A kupac tetejére ismét felállva meghallottam ugyanis a távolból, szinte alig hallhatóan bekúszni egy hangosbemondó gépi hangját. Messziről szólt, már-már érthetetlenül beleveszve a semmibe. Mégis eljutott hozzám a mennyezeti lyukon keresztül néhány foszlány.

- ÉPÍTÉSI TERÜLET... ROBBANTÁS... TÁVOLSÁGTARTÁS... VIGYÁZAT...

És rádöbbentem, hogy miért hagyott itt az elrablóm. Hogy miért pucolt el olyan sebességgel, hogy még azt sem nézte meg, milyen állapotban maradok a pince mélyén. Mert hamarosan rám fogják robbantani a romos épületet!

- VISSZASZÁMLÁLÁS INDUL! HATVAN... ÖTVENKILENC...

Micsoda?! Teljes erőmből sikítani kezdtem:

- Segítséééég! Itt vagyok! Itt vagyok benn! Vigyenek ki!

Tudtam azonban, hogy nem fogják meghallani. Egyrészt, a támadóm valószínűleg nem hagyott volna engem a kiürített, felrobbantásra váró rom olyan pontján, ahonnan könnyedén segítségért kiálthatok. Akkor mi értelme lett volna a foglyul ejtésemnek? Másrészt pedig még a gépi hangosbemondó hangja is alig jutott el idáig a terület biztonságos határáról. Bazi messze lehet. Ha már elindult a visszaszámlálás, nyilván nem jön senki beljebb. A kutya sem fog meghallani.

- ÖTVENÖT... ÖTVENNÉGY...

Vége. A levegőbe repítik a romot, hogy a helyére új épületet emelhessenek, én pedig örökre eltűnök a föld mélyén. Ha szerencsém van, pár testrészemre rátalálnak, és legalább a végzetemre fény derül. Másban aligha reménykedhetek.

Egyszerre Raulra gondoltam, és arra, hogy mit fog hinni, hová tűntem. *Vajon mennyi ideig lesz majd az a meggyőződése, hogy egy etikátlan nyomozói susmusom miatt szívódtam fel?* Láttam magam előtt a csalódott, keserű tekintetet, ahogyan körvonalazódik benne, hogy nyilván olyan illegális akcióba kezdtem, amit még említés szintjén sem voltam hajlandó megosztani vele. És képes voltam napokra lelécelni szó nélkül, hogy az ügyködéseimbe merülhessek...

De még ez is jobb volt, mint azt elképzelni, hogy a halálhíremmel kell szembesülnie.

A rendőrkapitány gondolatából sikerült újult erőt merítenem, és ismét ugrással próbáltam elérni a mennyezet repedését. Most sem tudtam megkapaszkodni. A rés szélénél göcsörtös padlófelületet tapintottam, nem álltak ki megragadható elemek.

Újabb ugrásra készülődtem.

- NEGYVENKILENC... NEGYVENNYOLC...

Megint felugrottam. Ezúttal megkapaszkodtam a repedés szélében, de nem volt elég jó fogásom ahhoz, hogy megtartsam a súlyomat. Visszacsúsztam, és újból lepuffantam a pince padlójára.

Ráadásul levertem az omladékhegy tetejét, így még újra is kellett építenem, amennyire hirtelenjében tudtam.

- HARMINCKETTŐ... HARMINCEGY...

Újra ugrottam. Újra és újra. Az idő vészesen telt, és nem kerültem közelebb a sikerhez.

- HÚSZ... TIZENKILENC...

Kimerülten rogytam le a törmelékhalom tövében. Egyszer sem bírtam úgy megkapaszkodni fenn, hogy kihúzhassam magam a fentebbi szintre. *Nem megy... Nem jutok ki...*

Van még azonban tizennyolc másodperc. Nem szabad feladnom. Megragadtam egy nagyobb omladékdarabot, hogy megpróbáljam meredekebbre - és ezáltal kicsit magasabbra - átalakítani a kupacot. Ez már

komoly omlási kockázatnak tűnt, de tekintve, hogy másodperceim vannak a robbantásig, úgy döntöttem, bevállalom.

Amikor azonban egy öklömnyi betondarabot ragadtam meg, egyszerre új ötletem támadt.

Végül is, nem az a lényeg, hogy saját erőmből kijussak, hanem az, hogy kinn észrevegyék, valaki bajba jutott az elbontásra váró épületrom mélyén. Ha kimászni nem is bírok, jelezni talán tudnék. Hátha egy kirepülő kődarab láthatóvá válna a messziből, ahonnan a robbantást vezényelik.

Összekötözött kezembe szorítottam a betondarabot, és azzal együtt másztam vissza a halom tetejére. Ismét jó nagyot ugrottam, és ahogy csak bírtam, a fejem fölött elhajítottam kifelé a kődarabot. Méla koppanás hallatszott.

- TIZENÖT... TIZENNÉGY...

Újabb betondarabkát ragadtam meg, és ismét felugrottam. Megint egy dobás. Ez jobban sikerült, mint az előző, de továbbra is csak tompa puffanást hallottam, bár már messzebbről. Nem változott semmi.

Újra kerestem eldobni való követ. Felkúsztam, mindent beleadtam. Elhajítottam...

És ekkor végre éktelen üvegcsörömpölés lett a próbálkozás jutalma. *Betörtem fenn egy ablakot!*

A számolás azonban nem állt meg.

- KILENC... NYOLC...

Beláttam, hogy vége mindennek. Hiába törtem be az üveget, nem volt elég. Nem vették észre.

Még egy utolsó felugráshoz erőt gyűjtöttem.

- HÉT... HAT...

Raulra gondoltam, és sikerült megacéloznom magamat.

Hatalmasat ugrottam.

- ÖT... NÉGY...

Összekötözött kezem kiért a rés peremén túlra. Tapogatóztam a semmiben.

- HÁROM... KETTŐ...

Próbáltam megkapaszkodni, bármiben, amit elérhetnék, azonban csak por és törmelék csikorgott körmeim alatt. Újra csúszni kezdtem lefelé, és tudtam, hogy több ugrásra már nem lesz időm. Végleg elnyel a mélység...

Ekkor azonban egy kéz teljes erőből megragadta a csuklómat. Aztán elkezdett felfelé rángatni.

A következő pillanatban pedig napvilágra kerültem a felső teremben, és az utolsó rántás lendületétől megmentőm karjában kötöttem ki.

A konkurens detektíviroda fiatal nyomozója, Kip volt az. Feketére festett haja dúlt kavalkádban borult előre sápatag képére.

- Foglak - fújtatta az erőfeszítéstől megbicsakló hangon. - Nem hagylak visszaesni.

- Mindjárt felrobbanunk. - Én is ziháltam, de ezt a mondatot mindenképpen kipréseltem porral teli tüdőmből.

Kicincált maga mellé a repedés szélére.

- Szóltam az építőmunkásoknak, hogy veszélyben lehetsz itt benn - magyarázta. Észrevettem, hogy tényleg beállt a csend, a gépi hang KETTŐ-nél abbamaradt, és már nem számol. Kip hadarva mondta tovább: - Először nem hittek nekem, azt gondolták, csak szórakozom velük. Már ment a visszaszámlálás, nem volt időm hosszas magyarázatokra. Az lett a vége, hogy a tiltásuk ellenére berohantam a robbantási területre. Elkaptak, és erővel kifelé vonszoltak, hogy végrehajthassák a terv szerinti munkalépéseket. Pont akkor viszont betörted az ablakot. A messziből is megláttuk. Így legalább egy percet adtak a szétnézésre, és leállították a számlálást. Bár ők azt hitték, hogy csak valami madár rekedt benn, az küszködik, én pedig egy bajkeverő suttyó vagyok, akit nyilván felbiztattak a punk haverjai, hogy keltsek balhét...

Nem csodálom, hogy Kipet elnézve ez jutott az eszükbe.

Egy kimerült félmosollyal még hozzátette:

- Szerencsére, rám hagyták, hogy ha egy percen belül ki tudom szabadítani az állatot, megvárnak.

Közben nyilván ráébredt, hogy felesleges ugyanazzal az erővel szorítania engem magához, mint a kihúzásomkor, úgyhogy végre elengedett.

- Eltört valamid? - nézett végig a karomat borító zúzódásokon.

- Kutya bajom, csak ezt az átkozott gyorskötözőt szedd le rólam, könyörgöm.

- Okés, de először megcsörgetem a zsernyákokat, most hogy látom, nem csak palira vettél, hanem tényleg életveszélyben voltál. - Előhalászta lyuggatott farmere zsebéből a telóját, és felhívta a 911-et.

Közben a szürke terem ajtajánál már védősisakos építőmunkások kukucskáltak, hogy mi folyik benn. Kip integetett feléjük, hogy ne jöjjenek beljebb, ne zavarjanak össze esetleges nyomokat.

Alig hallhatóan egy köszönömöt motyogtam. Aztán megkönnyebbülten szuszogva ültünk egymás mellett a lepusztult, ürességtől kongó terem közepén, a rendőrökre várva.

Egyszer csak megláttam, hogy a kézitáskám a porba hajítva hever a fal tövében. Az elrablóm nyilván azt akarta, hogy a robbanás a táskát is maga alá temesse. A lábam túlságosan remegett ahhoz, hogy egyből felálljak. Így térden csúsztam oda, és turkálni kezdtem a kézitáskában. A támadóm eltávolította a telefonomat, viszont minden más a helyén volt. A mobilomat nyilván ártalmatlanította, hogy ne lehessen a helyzetemet meghatározni, aztán megszabadult tőle valahol jó messze innen. *Nagyszerű, vehetek új telót megint... Huh, a kedvenc tartalék fülbevalóm viszont megvan. Még jó, hogy az apróságokat nem nyúlta le.*

- Amikor az irodánkban odaadtam a jelzőkészüléket, nem gondoltam volna, hogy tényleg használni fogod - jegyezte meg Kip, leütögetve egy porfoltot sötét pólójáról. - Főleg nem, hogy ilyen hamar.

- Csak véletlen nyomhattam meg a gombot, amikor a támadáskor még utolsó erőmmel a táskámban kotorásztam a telefonomért.

- *Aham*.

Bár láttam, hogy a srác nem hitt nekem, nem csócsáltam tovább a témát. Eszem ágában sem volt elárulni, hogy az alatt a fél másodperc alatt, amennyi a zsák rám húzása volt az agykutató központ parkolójában, a táskámba nyúlva egyből a tőle kapott kütyün nyomtam meg a jeladó gombot. Belöktem az apró készüléket minél mélyebbre, a bélés redői közé. És csak utána kezdtem a telefonomat keresni. Sejtettem, hogy telózásra úgysem lesz módom, mindent fel kellett tennem az egyetlen gombnyomásra. Az elrablóm nem vette észre a picike jeladót, és az épületben hagyta a táskámmal együtt, így elvezette a detektív srácot a felrobbantásra váró romhoz.

Kénytelen vagyok beismerni, hogy jó okkal bíztam meg Kipben. Azonnal jött, és habozás nélkül botránytcsapott, leállította a nagyszabású robbantást, hogy megkereshessen engem benn.

Közben elővarázsolt egy ezüstszínű halálfejekkel tarkított bicskát a zsebéből. Végre valahára elnyiszatolta a csuklómat hasító gyorskötözőt.

*

A rendőrök felvették a vallomásomat az elrablásomról. A helyszínelők lefotózták a zúzódásaimat. A szintén kiérkezett mentőorvos sebzáró csíkkal rendbe tett két sérülést a homlokomon, lefertőtlenítette a zúzódásaimat, aztán végre elhagyhattam az építkezési területet. Egy mérettel nagyobb pamutpólóban, igénytelen szürke melegítőgatyában és tornacipőben kellett kisétálnom az utcára, ugyanis a zsaruktól ezt kaptam, hogy az én jó kis zebracsíkos harisnyámat és neonzöld szoknyaruhámat eltehessék laborvizsgálatokhoz. Persze, annak örültem, hogy komolyan veszik az esetet, és rendesen kinyomozzák, de utoljára kábé öt éves koromban jelentem meg ennyire trottyos öltözékben a nyílt utcán. Zavartan húzkodtam a túl bő nadrág derekánál lógó madzagot.

Nem enyhítette kínos érzésemet, amikor az építési telket elhagyva megláttam, hogy Kip vár rám. Eredetileg úgy gondoltam, hogy keresek taxit vagy tömegközlekedési lehetőséget, és egyből hazamegyek átöltözni. A táskámat visszakaptam, úgyhogy pénzem lett volna elég. Minél kevesebb ideig akartam így flangálni. Amikor viszont észrevettem, hogy a detektív srác zsebre dugott kézzel támaszkodik a legközelebbi lámpaoszlopnak, a távolban felsejlő buszmegálló helyett mégis őt céloztam meg lépteimmel.

- Nem iszunk meg valamit? - bökött az állával a szemközti kávézó felé.

Ráhagytam, mert azután, hogy majdnem cafatokra robbantam a bontásra váró épület pincéjében, úgy ítéltem meg, rám fér egy kellemes élmény is. Már ha a Kippel folytatott beszélgetés besorolható annak.

Mindenesetre, a karamellszirupos kávémat boldog sóhajjal vettem át a baristától, és elindultam üres asztalt keresni. Kip vásárolt magának egy avokádós-szárzelleres smoothie-t, ami még az én egyébként bevállalós étkezési szokásaim szerint sem volt a gusztusos kategóriába sorolható.

- Sz’al, hogy csináljuk? - A zöld trutymót hörpölve leült velem szemben a kerek asztalkánál. - Mit mondunk el egymásnak?

- Mindent. - Feketére festett szemébe néztem. - Most már mindketten láthatjuk, hogy mennyire súlyos a helyzet. Nincs helye trükközésnek és alkuknak.

- Okés, te kezded.

Nagy levegőt vettem, és úrrá lettem a kikívánkozó reakción. Türelmesen kivárta, amíg legyőzöm feltámadó ellenérzésemet, és végül azt mondom:

- Rendben, felvázolom az Ellison-ügyet.

Belemerültem az eddig megtudottak magyarázásába. Egyedül Juan szerepét hallgattam el, továbbra is anonim megbízót emlegetve, mert nem akartam semmiféle összefonódást felfedni a rendőrkapitánnyal és a családjával. Minden másban igyekeztem minél őszintébb lenni.

- Szóval, ennyi - kortyoltam a karamellás kávém maradékát. - Most utol kell érnem Claude Jenkinst, hátha a sanzonénekesnő tudna mondani valami használhatót. Crofford doktorból ki kell szednem, hogy mit látott a tetthelyen, és meg kell buktatnom Argus Montgomery alibijét. Ez a három együtt már talán elég lenne ahhoz, hogy bizonyítékot találjak Mr Montgomery bűnösségére. Ha még ez is kevés, felsrófolom a Frida Lorne-féle módszerek hatásfokát.

Kip a kiürült pohara fenekére bámult, a zöld pacák közé. Miután sikerült rendezni a fejében a megtudott újdonságokat, felnézett:

- Na, figyu, emlékszel arra a kameraállványra, amelyiket a múltkor említettem?

- Mrs Vinson egyedi állványa? Mivel nem voltál hajlandó elárulni részleteket, magamnak kellett kiderítenem, hogy az áldozat, Tara Ellison készítette hulladékfémekből. Claude Jenkins kidobott anyagaiból, akit egyébként meglepő módon szintén érdekelni kezdett nemrég az állvány sorsa. Mrs Vinson pedig azt állította, hogy leselejtezte.

- Látom, már nem sok újat tudok neked mondani. - Mintha halvány elismerést véltem volna felfedezni a hangsúlyában, de meglehet, csak képzeltem. A poharában kotyogó élénk narancssárga szívószálat piszkálva folytatta: - Mindenesetre, kinyomoztam az IP-címet, ahonnan a névtelen megrendelést küldték az irodánknak. Nem volt könnyű, megpróbálták álcázni, de nem elég hatékonyan. Végeztem pár további lekérdezést, egy-két adatbázist feltörtem, és az IP-címet akkor használó laptop tulajdonosát is sikerült beazonosítanom.

Eddig is tudtam, hogy valami számítógép-zseni, úgyhogy nem lepett meg, hogy előásta ezeket az információkat. Nem kételkedtem a helytállóságukban sem.

- Ki az? - húzódtam közelebb kíváncsian.

- Zoey Vinson.

Megrökönyödve pislogtam:

- Micsoda? De hát, miért? Miért nyomoztatna Mrs Vinson a saját kameraállványa után?

- Jó kérdés.

- Biztos, hogy nem lehetett valaki a környékről? Mennyire pontos a meghatározás? Nem érkezhetett az üzenet, mondjuk, Mr Montgomery házából?

- A megbízást Zoey Vinson laptopjáról kaptuk. Informatikai nyomozásokban sosem tévedek. És azok után, amiket elmeséltél az előbb, kétlem, hogy Mrs Vinson még az életben kölcsönadná bárkinek a gépét, végképp nem Argus Montgomerynek. Tehát, szerintem elég jó esélyű, hogy saját maga küldte a megrendelést.

Döbbenten dőltem hátra a székemen. Nem értettem, mi folyik itt, és egyáltalán nem tetszett ez az érzés.

23. fejezet: Vallomás

Otthon első dolgom volt, hogy jó hosszan letusoljak. Percek után is úgy éreztem, mintha a horzsolásaim még mindig tele lennének törmelékporral, és vissza kellett állnom a zuhogó víz alá, hogy újra leöblítsem.

Amikor végre abbahagytam, és megszárítkoztam, akkor is csak azért tettem így, mert haladni akartam, nem azért, mert tisztának éreztem volna magamat. Viszont már éledő örömmel húztam fel saját ruháimat, puha fekete cicanadrágot és kanárisárga szoknyaruhát. Elrendeztem romos állapotban lévő körmeimet is, amennyire futtában sikerült a reszelőkészletemmel. Utána helyrehoztam a sminkemet. Kezdtem magam emberi formában érezni.

Még élt bennem az asszisztensem által mondottak emléke Raul munkahelyi meghurcoltatásáról, ezért amint végeztem, azonnal siettem be hozzá az irodává átalakított vendégszobába, hogy a nyakába boruljak. Valóban ott dolgozott az asztalnál a Hoolock-ügy papírjai fölött. Másra sem vágytam az elmúlt rémes órák után, csak hogy minél szorosabban átölelhessem őt. Nem jutottam azonban sokáig ezzel a szándékkal. Raul ugyanis egyből összevont szemöldökkel mérte végig a zúzódásaimat:

- Már megint összeverekedtél egy áldozat hozzátartozójával?

Egyszerre úgy éreztem magam, mint akit leforráztak. Ha valami poénféleségnek szánta volna, talán értékeltem volna, de mivel a humorérzéke nullától tízig terjedő skálán kábé mínusz negyven, tudtam, hogy rosszindulatú beszólás. Ráadásul, mi az, hogy *már megint*? És *összeverekedés*?!

Úgyhogy inkább nem is méltattam válaszra, leszámítva egy nem túl bájos kézjelzést. Aztán kifordultam a vendégszobából, összeszedtem a holmimat, és bevágtam magam mögött a bejárati ajtót.

*

Asszisztensem is azonnal kiszúrta az állapotomat, amint betámolyogtam az irodába, kék-zöld foltokkal tarkítva.

- Te meg hogy nézel ki, bogaram?

- Haláli durva, elképesztő dolog történt. Még mindig sokkhatás alatt állok.

- Mégis, mi...?

- Kiderült a konkurens detektív srácról, hogy egészen jófej! - Lerogytam az asztalomhoz, a szívemet ütögetve.

Aztán nekifogtam a történtek elmesélésének. Még épp csak belemelegedtem volna tortúrám részletezésébe, amikor megcsördült az iroda vezetékes telefonja.

Elég ritkán használjuk a számot, úgyhogy csodálkozva vettem fel.

- Én vagyok, Bill - csendült az ismerős férfihang. - Nem tudom elérni a mobilodat, Frida, hiába hívom, mindig szétkapcsol.

- Kipurcant.

- Ez is?

- Hosszú, majd elmesélem.

- A lényeg, hogy netről előkapartam az irodai számodat. Itt kushadok Jenkins bunkerében. Szerencsére, a helyszínelők nem zártak vissza minden lakatot, reteszt és hasonlót, csak egy-egy zárat ajtónként, úgyhogy be tudtam jutni a tőled kapott betörőeszközökkel. Na, és király híreim vannak. - Hallottam, hogy papírokkal zörög. - Megtaláltam az általad mondott rádiókészüléket, és alaposan körbenéztem. Először semmi utalás, hogy Jenkins vajon melyik frekvenciát figyelheti. Tanácstalan voltam. Amint azonban tovább vizsgálódtam, észrevettem egy kilazult csavart. Képzeld, az oldallap könnyedén levehető volt! Jenkins a rádiókészülék belsejébe rejtette a rádiós feljegyzéseit. Pontosan felírta magának, melyik frekvenciát mire tudja használni. És ott volt a végén felsorolva az is, hogy a terepjárójába rejtett rádiókészüléke melyiken érhető utol! Úgyhogy, hozzáláttam a bunkerbeli berendezés segítségével leadni az üzenetedet. Még nem válaszolt, de tízpercenként ismétlem a szöveget, hátha hamarosan észreveszi...

- Zseniális! - lelkendeztem, és egyből minden fájdalmamról megfeledkeztem. - Végre előrébb jutunk! Odamenjek? Leváltsalak az üzengetéssel?

- Nem, hagyd csak! Van pár ráérő órám, addig próbálkozom. Gavrilo villájába úgysincs kedvem visszamenni, inkább itt teszem magam hasznossá.

Szíven ütött, hogy korábban egészen biztosan úgy fogalmazott volna, hogy „haza”, most meg már csak a professzor villájaként emlegeti a közös otthonukat.

Most azonban a nyomozásra kellett fókuszálnom, úgyhogy nem hoztam elő újra a magánéletével kapcsolatos kérdéseimet. Hálával elköszöntem, és inkább a nagyítólencsémet kerestem elő a fiókból.

Mivel az elrablásom során letépett cipődarab a hajamba volt tűzve, a helyszínelők nem jöttek rá, hogy valamit rejtegetek, a hajcsatom dekorációjának vélhették a műanyag darabkát. Én meg nem igyekeztem kisegíteni őket a felismeréssel, úgyhogy a cipődarab már a visszakapott táskám mélyén lapult.

Kitettem az asztalra, hogy közelebbről is megvizsgálhassam. Párszor körbeforgattam a fehér anyagot a nagyító alatt. Sikerült kifigyelnem a márkajelzést a fényes borítóréteg szélén.

- Drága, de közismert sportcipő gyártó - motyogtam magam elé, és rákerestem a neten a termékkínálatukra. - Mivel ennyire tiszta, a gazdája valószínűleg nem használja rendszeresen a cipőt. Az illető általános öltözködési stílusára nézve nem tudok következtetéseket levonni, mert ha előre tudta, hogy építési területre fog becipelni engem - márpedig nyilván nem véletlen volt -, akkor érthető módon terephez illő, kényelmes lábbelit vett fel. Mindenesetre, Argus Montgomery laza, köznapi ruhákat hord eddigi megfigyeléseim alapján, szóval, még illene is hozzá...

- Egyáltalán, Montgomery el tudott volna így rabolni? - akadt fenn Mrs Blackhawk már megint az idősebb Montgomery gyanúsításán. - Egyrészt, napközben biztosan munkában van. Másrészt, nem hiszem, hogy ekkora erőt tudna kifejteni.

- A munkarendjét nem ismerjük. Az tény, hogy az elrablóm erős volt, legalábbis a csomagtartóba be bírt tuszkolni, és a vonszolásom sem okozott neki olyan megerőltetést, hogy hallható fújtatást vagy más hangot adjon ki közben, de nem láttam semmit a rám húzott zsáktól, szóval jelentős hátrányban voltam. Nem feltétlenül kellett végtelen nagy fizikai erő a legyűrésemhez. Semmi okunk feltételezni, hogy Mr Montgomery ne lenne képes rá. Biztos, hogy Argus Montgomery...

- Akkor még ezt is hallgasd meg! - Mrs Blackhawk összecsücsörítette ráncos száját, és kinyitotta maga előtt virágmintás jegyzetfüzetét. - Utolértem a kollégát, akinél Montgomeryék megszálltak Bogotában. Ezen felül még különböző ürügyekkel végigtelefonáltam annak az irodaháznak a teljes személyzetét is, ahol elvileg Montgomery a gyilkosság szerdáján tartózkodott.

- Remek! Valaki bizonyára észrevette, hogy meglépett, és hazajött gyilkolászni.

- Itt porszem kerül az elméleted gépezetébe, angyalom. Ugyanis valamennyien egybehangzóan állítják, hogy Argus Montgomery az egész szerdát munkaügyekbe merülve töltötte a bogotai irodájában. Sziklaszilárd az alibije.

Kihullott a kezemből a cipődarab az asztallapra.

*

Miután a szomszédos irodában dolgozó ügyvéd srácot megkértem, hogy hozza el a robogómat az agykutató központ mellől, sikeresen visszaszereztem a járművemet. Nem akartam visszamenni abba a parkolóba, ahol az elrablóm kifigyelt és elkapott. Nagy halom áfonyás palacsintával köszöntem meg a fiatal ügyvéd segítségét, majd átvettem a járgányomat. Szerencsére, a támadóm békén hagyta a robogót, olyan állapotban kaptam vissza, ahogyan leparkoltam. Mindenesetre azért átkutattam, hogy nehogy jeladó vagy más nem kívánatos kütyü legyen rajta, és csak utána vettem használatba.

Vásároltam útközben egy olcsó telefonkészüléket, és elküldtem az új számot Mrs Blackhawk és Bill telójára. Már annyiszor meg kellett válnom nyomozásaim során az aktuális mobilomtól, hogy a legszükségesebb pár hívószámot betanultam fejből. Miután fő segédeimnek leadtam az új elérhetőséget, felhívtam Litvin professzort az agykutató központban.

- Feladat van. Küldje el Crofford doktort Bellefleur doktornő házához *most*!

- Kisasszony, éppen kávéért indultam az előadásom szünetében...

- Nincs ilyenekre időnk, sajnálom.

- ... Crofford doktor pedig félkész preparátumokat homogenizál örvénykeverővel. Kétlem, hogy ráérne vendégeskedni.

- Valaki az előbb megpróbált elrabolni és megölni - vélhetően a nyomozásom miatt. Egy percet sem várhatunk. Azonnal el kell indítania

Crofford doktort, hogy beszélhessek vele.

- Hm, rendben, egyeztetek vele, amennyiben tényleg emberéletek forognak kockán...

- Kétsége se legyen efelől. Gyerünk, már legyen is úton Doktor Crofford laborja felé!

- Rendben, megyek. - Hallottam, hogy valóban lépdelni kezd. A professzor közben reszelt a torkán egy kisebbet, és már ebből a kínoskodó hangból sejtettem, hogy Billre fogja terelni a szót. Így is lett: - Akármennyire sietnie kell, azért megenged pár szót Billel kapcsolatban, kérem?

- Mondja gyorsan!

- Rendkívül nagy a baj. Bill elkezdett összecsomagolni.

- Tudom, el akar költözni.

- Én viszont nem értem, hogy miért. Próbáltam kérni, hogy üljünk le megbeszélni, mi a gond, pedig nem is kedvelem az érzelmes beszélgetéseket, de már nem volt más ötletem, amikor megláttam, hogy előveszi a bőröndöket. Csak annyit felelt, hogy nincs miről beszélnie velem. Hogy én már kifejtettem a múltkor az álláspontomat kettőnkről, és ő az alapján belátta, hogy nincs jövője a kapcsolatunknak. De, kisasszony, kérem, én semmi ilyesmit nem mondtam neki...

- Dehogyisnem. Nem voltam ott, nem tudhatom, mi hangzott el, Bill azonban nem olyan típus, aki tévesen képzel be ilyeneket egyetlen beszélgetés alapján.

- Ön bizonyára csak azért állítja ezt, mert úgy gondolja, hogy nincs igazam. Hogy az egész város előtt fel kellene vállalnom a kapcsolatomat...

- Téved - állítottam le. - Egyáltalán nem így gondolom. Ez a kettőjük döntése Billel, és senki másnak nem kellene beleszólnia. Nekem sem. Akár azt szeretnék, hogy mindenki tudjon a kapcsolatukról, akár csak egy szűk körnek hozzák a tudomására. Bár tény, hogy Ön is lehetne kicsit kevésbé ítélkező a témában, például amikor Bellefleur doktornő házasságáról beszéltünk, de végül is megérthető, ismerve az Ön nem túl pozitív múltbéli élményeit. Önmagában abban nem látok az égvilágon semmi rosszat, ha bárki meg akarja tartani magának a magánéletét, és nem kívánja, hogy vadidegenek csámcsogjanak rajta.

- Akkor miért engem hibáztat a történtekért?

- Mert fájdalmat okozott Billnek. És mert tudom, hogy Bill nem sértődött volna meg általános világnézeti kérdések miatt. Szóval, akármit is mondott neki, az tényleg mélyen, személyesen bántó volt. Lássa már be végre!

Litvin azonban továbbra is elutasító hangon adott választ:

- Nem mondanék olyat Billnek, amivel szándékosan megbántanám.

- Nekem is ez az utolsó reményem.

- Mármint, micsoda?

- Az, hogy ha valahogyan meggyőzzük Billt, hogy Ön csak egy oltári nagyot bénázott a megfogalmazással, akkor még menthető a helyzet. *Talán*. Ehhez viszont tudni kéne, hogy mit mondott pontosan.

- Nem emlékszem semmi félreérthetőre.

- Hát, ha olyasmi, amit komolynak szánt, akkor nincs remény, és ha tudnék, sem segítenék!

Litvinbe belefagyott a szó, én pedig kinyomtam a hívást.

*

Kiszereltem a robogóm csomagtartójából a csincsillák hordozóboxát. A két tengerimalac lapult benne. Úgy döntöttem, visszaszolgáltatom őket a doktornőnek, igazából úgyis csak Crofford doktor szórabírásához kellettek, és azon sikeresen átestünk.

Megvártam, amíg egy fényes fekete kombi éles fékcsikorgással leparkol Doktor Bellefleur villája előtt, és kikászálódik belőle Julius Crofford.

Ekkor csatlakoztam hozzá, kezemben Pufi és Víziló dobozával.

Crofford nem túl baráti arckifejezéssel odaszúrta nekem:

- Csak azért jöttem, mert Litvin igazgató életveszélyt említett. Nem akartam, hogy netán Dahlia biztonsága forogjon kockán a Lorne Iroda törvényellenes tevékenységei miatt.

Erre inkább nem reagáltam, és nem is érdekelte a válasz. Határozott mozdulattal megnyomta a csengőt.

Doktor Bellefleur valószínűleg nem számított látogatókra, mert barackszínű háziköntösben jött ki elénk. A tekintete most sem volt tiszta, és megtántorodott, amikor hátra próbált lépni, hogy beengedjen minket. Meg kellett támaszkodnia a kapu oldalánál.

Crofford figyelmét sem kerülte el a nő állapota.

- Mit vettél be? - szegezte neki a kérdést.

Bellefleur doktornő elmosódott szavakkal mondott valami nyakatekert gyógyszernevet, amit én ugyan nem értettem, Crofford doktor arca azonban elkomorult a hallatán.

- Mennyit? - vallatta a nőt.

- Csak két szemet.

- Mutasd!

A doktornő nem mozdult, úgyhogy Crofford elcsörtetett mellette, és keresni kezdett benn a házban. Lemaradva követtük. A férfi a nappali szekrénypolcán megtalálta végre a gyógyszeres dobozt, mialatt én betettem a tengerimalacokat a ketrecükbe. Ingerült éllel harsant Crofford doktor hangja:

- Ha ezt azóta szeded, amióta kiderült a feleséged meggyilkolása, akkor nem napi kettő fogyott belőle!

- Lehet, hogy kicsit többet... - A doktornő lerogyott a nappali foteljába, mintha nem lenne ereje talpon maradni. Nem folytatta.

- A rohadt életbe, Dahlia! - Crofford levágta a gyógyszert a polcra, és a doktornő mellé viharzott. Mire azonban odaért, az arcán már nem volt düh, inkább szomorúság jelent meg rajta. - Sajnálom, hogy nem voltam melletted. Azt hittem, jobb, ha távol maradok, de belátom, hogy semmi sem szörnyűbb, mint egyedül a családi házatokban, összezárva az emlékekkel... Most már itt vagyok, és nem megyek sehová.

Megszorította a nő kezét.

Én kissé feszélyezetten félrenéztem. A meghitten szeretetteljes pillanat aligha igényelte a háttérben ácsorgó magándetektív jelenlétét.

Mindenesetre, nekem az volt a dolgom, hogy mielőbb szóra bírjam őket. Úgyhogy megtörtem a varázst a tengerimalac-ketrec nyomatékos becsukásával, és eléjük sétáltam.

- Azért hívtam ide, Crofford doktor, mert úgy gondolom, hogy Önök ketten tudnak valamit a gyilkosság napjáról. Egyikük sem fog beszélni viszont, amíg mindketten hozzá nem járulnak, mert olyan közös titkot őriznek, ami mindkettőjükre nézve kompromittáló lehet. - Mivel senki nem kínált hellyel, magamtól ültem le egy üres fotelba. - Eddig jól mondom?

A doktornő bizonytalanul bólintott. A lesújtó pillantást, amelyet Doktor Crofford válasz helyett rám vetett, inkább ott helyben kitöröltem az agyamból.

Mivel egyiküknek sem eredt meg a nyelve eme rövid bevezető után, folytattam, hogy mutassam, képben vagyok. Hátha akkor végre nem titkolóznak tovább. A doktornőnek címeztem szavaimat:

- Azt már kiderítettem, hogy Önnek párkapcsolati gondjai voltak a feleségével. Nem tudtak közös álláspontra jutni a gyermekvállalás kapcsán. És mi másról tanácskozna feltűnő gyakorisággal két orvos, mint egészségügyi kérdésekről? Úgyhogy megtippelem, mi volt a helyzet: Önök ketten valamiért engedély nélkül vájkáltak a felesége nőgyógyászati leletei között. Igaz?

A doktornő a mellette álló Croffordra emelte a tekintetét. Kimondatlan kérdés látszódott rajta. Crofford kis habozás után intett, hogy beszéljen nyugodtan.

- Nem fogok belemenni az orvosi részletekbe - mondta lassan a nő, visszafordulva hozzám. - De annyi a lényeg, hogy Tarának egészségügyi okokból nem lehetett saját gyereke. Engem akart rábeszélni, hogy szüljek, de már rég eldöntöttem, hogy nem fogok. Fiatalon sem vágytam gyerekekre, mostanra meg végképp nem. Mindenki furcsának tartja, hogy egy nőnek ne a gyermekvállalás legyen a fő életcélja, de én sosem éreztem rá késztetést. Számomra mindig is az volt a kiteljesedés, hogy embereknek segíthetek baleseti plasztikai sebészként. Azt pedig már húszéves korom körül megfogadtam, hogy nem fogok úgy élni, hogy mások elvárásait követve végül boldogtalan legyek. Más embereknek nem kell minden percüket az én helyemben tölteniük, ők könnyen beszélnek arról, hogy mit hogyan kellene tennem. Nekik csak pár perc szövegelni. Nekem kell napról napra szembenéznem a döntéseimmel. És ez alól még Tara sem volt kivétel. Bármennyire is szeretem őt, az ő kedvéért sem mentem volna bele olyan tervekbe, amelyek nem tennének engem szívből boldoggá. Meglehet, Ön azt gondolja, hogy ez önzőség, de ha megnézi, hogy hány embernek adtam vissza a reményt, és hány sérültet mentettem meg a maradandó torzulásoktól a karrierem során, akkor láthatja, hogy nem arról van szó, hogy másokra tekintet nélkül, csak magamért élnék. Azt viszont senki nem várhatja tőlem, hogy hazudtoljam meg önmagamat.

Crofford a nő vállára tette a kezét. Nem szólaltam meg, mert gyanítottam, hogy senki nem kíváncsi a véleményemre. Egyébként nem is volt mit hozzáfűznöm. Inkább csak biccentettem, hogy mesélje tovább.

- Szóval, emiatt nem tudtunk megegyezni Tarával - folytatta a doktornő. - Ő egyre jobban vágyott gyerekekre, én meg kezdettől fogva megmondtam, hogy részemről kizárt. Azt is eldöntöttem viszont, hogy nem fogom Tarát sem arra kényszeríteni, hogy boldogtalanul éljen. Elkezdtem hát olvasgatni szaklapokat, szakmai fórumokat, hogy hátha létezne eljárás, hogy Tara mégis szülhessen saját gyerekeket. Ha így lett volna, elengedtem volna őt. Vállaltam volna, hogy részemről azonnal legyen vége a kapcsolatunknak, és az ő élete teljesedjen ki úgy, ahogyan vágyik rá, más partnerrel, gyermekekkel. Nem akartam viszont előre elárulni neki, hogy mit kutatok. Már annyira ki volt hegyezve az egész témára, hogy attól tartottam, félreértené. Azt remélte volna, hogy azért foglalkozom a kérdéssel, mert talán mégis meggyőzhető lennék a saját gyerek bevállalásáról, ha ő szülné meg. Így hát, a tudtán kívül vizsgáltam a kórházi leleteit.

- És hogy jön a képbe Doktor Crofford? - érdeklődtem, mert ez a részlet még mindig nem volt világos számomra. Amikor észrevettem, hogy Crofford zavartan dörzsöli meg széles homlokát, a doktornő pedig megint kérdőn néz fel a fotelja mellett álló férfira, utalva arra, hogy ez nyilván Crofford szennyese, eszembe jutott a részlet, amit még az asszisztensem derített ki. - Á, a kémprogramok! Crofford doktor az igazgató tiltása ellenére kémprogrammal figyelte a projektjén résztvevők számítógépes tevékenységeit, hogy lássa, munkával foglalkoznak-e. Így derítette ki, hogy Ön miről olvas szakmai fórumokon, ugye?

- Valóban így volt - ismerte be Doktor Bellefleur, amikor látta, hogy tényleg rájöttem az igazságra. - Már az elején sem indult gördülékenyen az ismeretségünk, mert eléggé ellentétes a személyiségünk. Aztán csak olajat öntött a tűzre, amikor Julius négyszemközt szóvá tette, hogy mennyire visszaélek a munkahelyi lehetőségeimmel, amiért munkaidőben olvasok nőgyógyászati cikkeket. Felháborított, hogy ilyen privát részletekben vájkált. Szóval, csak még ellenségesebbé vált a helyzet. Később egy nagyobb összeszólalkozás után az agykutató központ igazgatója ránk parancsolt, hogy üljünk le beszélgetni, és kezdjünk valamit egymással, mert ha nem jutunk közös nevezőre, egyikünket leveszi a projektről.

A nő bágyadt mosolyt vetett a férfira, amit Doktor Crofford tőle szokatlanul kedves arckifejezéssel viszonzott.

- Mindkettőnknek szívügye volt a projekt, úgyhogy végül a béke kedvéért leültünk egy kávéra - vette át a szót most Crofford. - Először az is feszülten indult, és fél perc után kínos csend állt be. Én pedig, hogy mondjak valamit, egy orvos ismerősöm kutatási területéről kezdtem beszélni. Nőgyógyász az illető, még az orvosi egyetemről ismerem, és emlékeztem rá, hogy Dahlia milyen témában olvasott cikkeket. Hirtelen csak ez a közös pont jutott eszembe, az egyetemi barátom kutatása. Kiderült, hogy Dahlia kifejezetten érdeklődik az ismerősöm eredményei iránt. Megnyílt, és elmesélte, mi a helyzet a feleségével. Pont olyan eljárást keresett, mint amit a barátom fejleszt. Majd, nem tudom miért, talán amiatt, hogy a segítségemet kérte egy ilyen bizalmas magánéleti kérdésben... Egyszerűen ezután másképp tekintettünk egymásra.

- Ráadásul, hamarosan közös titkaink keletkeztek - tette hozzá a doktornő. - Julius eljött hozzám Tara munkaidejében, és megvizsgáltuk Tara orvosi leleteit. Kimásoltuk a nőgyógyász ismerőst érdeklő részleteket, elemeztük a megtudottakat. Az ismerős rendszeresen küldött nekünk kérdéseket, észrevételeket, azokat is összevetettük Tara anyagaival. Szóval, hosszabb folyamat volt ez, Julius többször átjött, közben összebarátkoztunk. Egy idő után már csak beszélgetni járt át, de senkinek nem szóltunk, még Tarának sem. Megértheti, Miss Lorne, hogy miért hallgattuk el. Engedély nélkül vájkáltunk Tara orvosi papírjaiban, ráadásul, még ki is adtunk a tudtán kívül információkat ennek az ismerősnek...

- Világos, hogy miért nem reklámozták - hagytam rá. - Nem is kell többet megtudnom a témáról, mert engem csak az a bizonyos szerda érdekel.

- Szóval, Tara elutazása... - A doktornő megfeszítette a térdén pihenő kezét, mintha váratlanul nehezére esne a beszéd. - Amikor Tara először felvetette az ötletet, hogy fél évet távol töltene, és végiggondolná, mi is az, ami igazán fontos számára, nem örültem. Attól tartottam, hogy az utazás kalandjaitól eltelve vagy szó nélkül elhagyna, vagy csak rábeszélné magát arra, hogy maradjon velem boldogtalanul, de nem dolgozná fel magában a valódi gondokat. Aztán viszont, hogy láttam, milyen örömmel készül az útra, meggondoltam magam. Rájöttem, hogy szüksége van a távol töltött időre. Megígérte, hogy hagyni fog telefonszámot, hogy tudjunk beszélni, és megnyugtatott, hogy nem akar gerinctelenül lelépni és futni a problémák elől, hanem tényleg csak gondolkodási időt kér. Végül is ezt így el tudtam

fogadni. Nekem sem ártott elgondolkoznom az életemen. Julius viszont nem értett egyet azzal, hogy szó nélkül hagyjam távozni Tarát. Úgy gondolta, hogy az elutazás előtt el kellene mondanunk neki, mit csináltunk. Én viszont nem éreztem magam késznek arra, hogy bevalljam. Az orvos ismerős szerint Tara nem vehető fel a kutatási programjába, mert nem látott reális esélyt egy sikeres terhességre, így nem gondoltam, hogy bármi változna attól, ha beszélünk róla. Julius miatt is aggódtam, hogy mi történik, ha kitudódik a szerepe. Mindezek miatt Tara utazása utánra akartam halasztani a vallomást, vagy talán végleg elhallgatni.

- Utólag belátom, hogy nem kellett volna belefolynom - ismerte be a férfi. - De amikor megtudtam, hogy Tara elmegy anélkül, hogy tudná az igazat... Úgy éreztem, nem helyes. Nem ismertem a nőt, személyesen sosem találkoztam vele, nem sejtettem, milyen hatással lenne rá az igazság, vagy mégis min változtatna, de azt akartam, hogy tudja. Hogy tisztában legyen vele, Dahlia mennyire szereti őt, és ennek ellenére mégis milyen tiszta szívvel képes lett volna örökre elengedni, és Tara ezzel a tudattal hozza meg a döntéseit... Talán ostobaság volt, mégsem hagyott nyugodni a gondolat. Amikor eljött az elutazás napja, végül nem bírtam ki, idejöttem a házukhoz. Tudtam, hogy Dahlia nem lesz itt. Említette, hogy nem akar fájó búcsúzkodást az utolsó pillanatban, inkább elköszön reggel, és napközben már dolgozik, amíg a felesége útnak indul. Abban bíztam, hogy itthon találom a nőt, és akkor elmondok neki mindent. Csak késő délután szabadultam a kutatóközpontból, de akkorra már Tarának nyoma sem volt. Hiába csengettem. Kaptam egy pótkulcsot a doktornőtől, még régebben, már az összebarátkozásunk után, mert pár papírért nekem kellett elugranom a projekt ebédszünetében. Véletlenül, vagy talán kicsit szándékosan is, nálam maradt ez a tartalékkulcs. Úgyhogy beengedtem magam, hátha mégis a házban találom Tarát, csak nem akar idegenekkel szóba állni csomagolás közben, és ezért nem nyitott ajtót. Nem volt itt. Észrevettem viszont egy betört ablakot és némi rendetlenséget. Nem tudtam mire vélni, arra gondoltam, hogy talán a szél csapta be. Mindenesetre, feltakarítottam a szilánkokat, elpakoltam...

- Na, most értünk a fontos részhez! - emeltem fel a mutatóujjamat. - Vissza tudna emlékezni egészen pontosan, hogy miket látott? Minden benyomás számíthat. Milyen illat volt például?

- Szúrós tisztítószerszag. Mintha a nő kihipózta volna a szőnyeget indulás előtt. Mindegy, ez nem nagyon érdekelt, nyilván tisztaságot akart hagyni maga után. Az ablak is azért maradhatott nyitva, és azért vághatta be a szél, mert ezt a büdös vegyszerszagot akarta kiszellőztetni a felesége hazatéréséig.

A doktornő ekkor megjegyezte:

- Én azt hittem, te törted be az ablakot véletlenül, pakolás közben.

Nem pontosítottam, hogy az ablak Juannak köszönhető, a hipózás pedig bizonyára a gyilkos műve, így tüntette el a vérnyomokat. Az ablakról mindenesetre gyorsan eltereltem a szót:

- És, milyen egyéb rendetlenség volt? Doktor Crofford, Ön az előbb említette, hogy akadt más is...

- A fotelokat helyre kellett tolnom, mert el voltak forgatva. Az egyik fotel helyregörgetése közben találtam alatta egy lehullott sapkát. Tara, gondolom, csomagolás közben ejtette el. Azt visszatettem Dahlia szekrényébe...

- Pillanat - ugrottam fel ültömből. - Megvan még ez a sapka?

- Honnan tudjam? - csattant fel Crofford, szokás szerint a másodperc törtrésze alatt türelmét vesztve.

A doktornő nyugtatón a karjára tette a kezét:

- Én nem tudok semmilyen sapkáról, nem csináltam vele semmit - mondta közben. - Megmutatnád a hölgynek, hová tetted?

Crofford nagy dérrel-dúrral odavezetett az egyik szekrényhez, és kinyitotta. A polcon kesztyűk és sálak színes kupaca tetején ült egy puha anyagból készült, levendulaszínű svájci sapka. Megnéztem közelebbről is a lila sapkát, aztán odamutattam Bellefleur doktornőnek:

- Az Önöké?

- Nem ismerős. Tara általában bojtos fehér sapkát hordott, de persze, elképzelhető, hogy újonnan vette az utazásra. Az biztos, hogy nem az enyém.

Kíméletből nem javítottam ki, hogy az öröklési jog szerint a felesége halálát követően Tara Ellison holmijai is az ő tulajdonának minősülnek. Inkább a női sapkát szemléltem:

- Megengedik, hogy lefotózzam?

A doktornő hozzájárult, én pedig lőttem pár képet a levendulaszínű bolyhos barett sapkáról.

- Köszönöm - tettem vissza a polcra. - Mi egyéb történt még?

- Másra nem volt időm. Távozni akartam Dahlia hazatérése előtt - idézte fel Crofford. - Sajnos, a rendrakás, pakolgatás miatt ezzel már elkéstem. Dahlia betoppant, és egyből rájött, miért vagyok nála. Hazudhattam volna, hogy csak azért jöttem, hogy őt jobb kedvre derítsem, de nem éreztem magam képesnek rá. Megmondtam, hogy Tarát kerestem. Ezen rögtön összevesztünk. Még így is, hogy nem találtam itthon a nőt, és összetakarítottam az üvegcserepeket, Dahlia azt mondta, hogy sosem bocsátja meg, hogy idetolakodtam.

- Meglehet, hogy túlreagáltam - felelt halkan Bellefleur doktornő. - Tudom, hogy jót akartál. Csak az, hogy idejöttél, és a hátam mögött akartál beszélni vele...

- Megértem. - Crofford ismét a nő mellé lépett. - Mindenesetre, Dahlia megkért, hogy ne keressem többé, és én meg is tettem. Azóta nem találkoztunk.

Letérdelt a nő mellé, és köré zárta a karját. Bellefleur doktornő pedig váratlan zokogásban tört ki a férfi vállán.

Úgy ítéltem meg, hogy elérkezett az ideje a távozásnak, és igyekezve, hogy ne zavarjam meg kettejüket, kióvakodtam az ajtón.

*

A belváros felé tartva épp egy kereszteződésnél várakoztam a leállított robogómmal, amikor éreztem, hogy megrezdül a táskámban a mobilom. Lehúzódtam az út szélére. Egyből átfutottam a Bill által küldött friss üzenetet:

„Sikerült a kapcsolatfelvétel! J. azt ígérte, hogy ma éjfélkor a Grapevine bérelhető raktáraknál lesz, a 202-es számú konténer előtti behajtón. Kéri, hogy telefon és GPS nélkül menjetek, csak te és Larissa. Ha bárki mást meglát, elhajt, és többé nem válaszol a hívásainkra. Mondott még valami fenyegetésfélét is, ha ez egy csapda lenne, de recsegett a készülék. Én itt végeztem, indulok a holmimért Gavrilóhoz. Vigyázz magadra, Frida, szurkolok!”

Izgatott várakozással dobogott a szívem a sorokat olvasva.

24. fejezet: Beatrice

A hűvös éjszaka már sűrűn beborította a Pineapple utcát. Elrejtette előlem az ismerős részleteket, fekete árnyakká változtatta a szomszédság villáit. Átkanyarodtam a mögötte futó utcába, és becsengettem Larissa May otthonába.

A nőnek megírtam, hogy mire készüljön ma éjjel, úgyhogy kabátban várt a küszöbön. A kezében ételes dobozt forgatott szemérmesen:

- Főztem Claude-nak egy kis vacsorát, mert gondolom a túlélő ételei nem olyan változatosak. Csirke meg zöldség. Nem tudom, szereti-e...

Elmosolyodtam magamban. Aztán a nő szürke selyemkesztyűje felé böktem:

- Mr Jenkins kérte, hogy egyforma és jellegzetes színű sálban, kesztyűben menjünk, hogy messziről be tudjon azonosítani minket az utcai lámpák fényében - kamuztam. - Én egy halványlila sálat vettem fel. Esetleg van Önnek is élénk, lila színű sálja, olyasmi, mint az enyém? Vagy netán kesztyűje?

- Várjon, megnézem!

May elsietett a gardróbjában keresgélni. Hamarosan visszatért, kezében lila sállal és kesztyűvel. Az árnyalat sötétebb volt ugyan, mint az Ellison-tetthelyen talált sapka, de tény, hogy jól harmonizált volna vele. Ugyanaz a színskála, csak árnyalatban különbözött.

- Látom, szett - jegyeztem meg. - Sapka nincs hozzá? Úgy még messzebbről ki lehetne szúrni.

- Volt egy kis kerek fekete-lila csíkos sapkám hozzá, de most nem találom. Lehet, hogy megégett a tűzben, és ki kellett dobnom.

Elnézve a szettet, nehéz volt elképzelni, hogy a készítők csíkos sapkát hangolnának hozzá. Egyszínű levendulalila svájci sapka sokkal jobban hasonlítana a többi darab stílusára...

Ártatlan lelkesedést tettetve megcsipkedtem a sál bolyhos oldalát:

- Nagyon tetszik, jó pihe-puha. Én is szeretnék ilyet, megtudhatnám, hol vásárolta?

May a kesztyűre meredt, és bizonytalanság jelent meg az arcán:

- Én... hát, nem emlékszem már, régen volt...

Tudtam, hogy a zavar nem a tetthelyen talált sapkával áll összefüggésben, hanem sokkal inkább azzal a titokkal, amit a nő ma este el akar mondani nekünk, úgyhogy nem akadtam fenn a hebegésén.

- A belső címkén nincs ott esetleg? - segítettem ki.

Kifordított fél kesztyűt, és végigfuttatta a szemét a mosási útmutató jelek és hasonlók során:

- Á, ideírták! Redfoxes.

A legdrágább helyi ruhaszabászat. Az irodám két havi bevételéből sem tudnék ott még egy retkes gombot sem felvarratni. Mindenesetre, úgy tettem, mintha felvillanyozna a lehetőség, hogy vehetek majd ugyanilyen kesztyű-sál szettet, és megköszöntem a tájékoztatást.

May közben lecserélte szürke selyemkesztyűjét a bolyhos lilára, és beleburkolózott a hozzátartozó sálba. Utána kiállt az autójával a garázsból, én pedig bepattantam mellé.

- Mik ezek a friss sebek az arcán? - kérdezte tőlem, miközben kikanyarodtunk az útra.

- Munkahelyi baleset - legyintettem. - Szóra sem érdemes.

- Kicsit félek - vallotta meg ekkor.

- Mitől?

- Attól, hogy így odamegyünk az éjszaka közepén egy ismeretlen helyre, egy körözött személlyel találkozni...

- Ne aggódjon! Ha én mennék egyedül, úgy lenne kockázata, de Mr Jenkins nem hagyná, hogy Önnek baja essen.

May sűrű, fekete szempillái megrezdültek:

- Gondolja? De hát, én is részt vettem a leleplezésében...

- Akkor sem.

Határozott válaszom hallatán megnyugodhatott valamennyire, legalábbis nem adott hangot további kétségeinek. A vezetésre fordította a figyelmét.

A bérelhető Grapevine raktárak városkánk határában találhatók, a benzinkút és az új PNT gyár közötti bekötőút mentén. Larissa May előre kitanulmányozta térképen, hogy hová kell mennünk, így az énekesnő

villájánál tudtuk hagyni a telefonjainkat és a GPS készülékeket Jenkins utasításának megfelelően. Szerencsére a kocsiban is egy kivehető navigációs rendszer volt.

Az ablaknak dőlve figyeltem a raktárszámokat a ritkás megvilágítás fényében. Csak egy-két lámpa volt, a konténerek közötti járóutakat jórészt sötétség fedte. Mindenesetre, hamar láthattam, hogy Jenkins miért ezt a találkozási pontot választotta. A 150 és 250 közötti sorszámú konténerek között minden irányban szabadon voltak hagyva a betonozott utak az autós közlekedés számára, a raktárak erdeje labirintusnak is elment volna. Tökéletes útvesztő, hogy egy szökevény nyomtalanul eltűnhessen. Ráadásul mintha az országút felé vezető egyik kijárat is nagyjából a 200-as szám környékén derengett volna a távolban.

Rámutattam a 170-re:

- Parkoljunk le!

- Miért? Claude nem a 202-nél vár minket?

- Nem baj, itt álljunk meg!

May nem kérdezett többet, csak leállította a kocsit az általam jelzett behajtón.

Utána gyalog folytattuk utunkat. Hideg szél fújt az acélfalú konténerek sorai között. May még szorosabban beleburkolózott lila száljába.

Néha megálltam, és füleltem, hogy valóban egyedül vagyunk-e. Csend és kihaltság vett minket körbe. Az egyik kanyarnál úgy tereltem Mayt, hogy kerülővel menjünk, és ne egyenesen közelítsük meg a 202-t.

- Miért jó ez? - A nő hangja még erősebb nyugtalanságról árulkodott, csak suttogni mert. - Miss Lorne, mégiscsak azt gondolja, hogy Claude ártani akar nekünk?

- Akármi is a helyzet, jobb, ha mindössze mi ketten tudjuk, hogy hol parkol a járművünk. Nem akarom, hogy látható legyen a 202-es raktár közeléből, hogy honnan jövünk. - Megtorpantam, és könyökön ragadtam Mayt. - Jól figyeljen! Ha bármi balul sülne el, azonnal vissza kell térnie a kocsihoz. Csak fusson, azzal se foglalkozzon, hogy én tudom-e követni! Megértette?

- De...

- Ha visszaér az autójához, indítsa el rögtön! Ne álljon meg senkinek, ne forduljon vissza, ne lassítson! Teljes sebességgel hajtson el! Ígérje meg!

- Megijeszt, Miss Lorne.

- Csak ígérje meg!

- Jó, jó, megígérem.

Megelégedve elengedtem a karját, aztán haladtunk tovább a 202 felé. Már messziről is láthattuk, hogy Jenkins terepjárója valóban ott áll a megfelelő konténer előtti behajtón. A férfinak magának viszont nyoma sem volt. Amikor odaértünk a kivilágítatlan járműhöz, üresen találtuk.

- Ugye, nem esett baja Claude-nak? - kérdezte egyből May, és olyan félve nézett szét a kocsi körül, mintha vértócsákra vagy más horrorisztikus látványra számítana.

Ekkor megmozdult egy árny a konténer tetején, és az ott hason fekve rejtőző férfi felegyenesedett. Egyetlen ugrással landolt mellettünk.

Claude Jenkins állt előttünk, nyakában éjjellátó távcsővel, kezében vadászpuskával.

May ösztönösen hátrált egy lépést.

- Ne nézz már így, Larissa, nem miattatok hoztam a puskát! - morranta a férfi.

May továbbra is hátrafelé araszolt.

Jenkins nekem szegezte a fegyver csövét:

- Ugye, senki sem tud erről a találkozóról?

- Esküszöm, hogy nem szóltunk senkinek - emeltem fel a kezem.

Erre betette a puskát az autóba, és már fegyver nélkül fordult vissza hozzánk:

- Így jobb?

May megállt végre, és remegve bólintott. Én is leengedtem feltartott kezemet.

- Hát, akkor, Larissa, mondhatod, amit akartál! - Jenkins terepszínű nadrágja számtalan zsebéből öngyújtót, cigarettát kerített elő, és rágyújtott várakozásképpen. - A nyomozónő valami olyat üzent nekem, hogy csak az én jelenlétemben vagy hajlandó kiadni a titkodat. Gyerünk, itt vagyok!

May kinyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán, és láttam rajta, hogy az éjszaka folyamán már nem először, kezdi megbánni a kért találkozót. Hogy erőt gyűjtsön a mondandójához, először odanyújtotta az általa készített ételt:

- Nézd, útravalónak szántam. Nem nagy valami, csak egy kis csirke...

Jenkins úgy meredt a dobozra, mintha legalábbis egy tucat madárpók lapulna benne.

- Még mit nem! Nem fogok megenni ismeretlen eredetű ételt egy ilyen helyzetben.

- Nem ismeretlen eredetű, én főztem.

- Ne nevettess!

May nem kérdezett rá, hogy pontosan minek szól az utolsó mondat, hanem engedelmesen visszatette a táskájába a csirkés dobozt.

- Szóval, én... - kezdte volna aztán, de elakadt. Hol egyikünkre nézett, hol másikunkra. Láttam, hogy nem találja a szavakat.

- Igazából, már a kávéfőzős eset óta gyanakodtam - mondtam ekkor, hogy segítsek neki belefogni. - Határozottan furcsa volt, ahogy Ön először azt állította, a tűzeset traumája óta nem tud forróitalokat főzni, aztán viszont egy későbbi látogatásom során lazán összeütötte nekem a vaníliás-habos kávét. Az első tehát csak kifogás volt, amit elfelejtett egy-két hét alatt. Gondolom, ennyi időbe telt, mire azon a flancos, ezergombos, bonyolult kávéfőzőgépen megtanult kiigazodni, és úgy tudta használni, hogy ne keltsen gyanút a bénázással... Előttem nem sok hivatalos vendége volt a tűzeset után felépülve, az én megjelenésem viszont arra késztette, hogy megismerkedjen a kávémasinával, nem igaz?

May az ajkába harapott. Nyilván most ébredt rá, hogy már nem tud visszakozni, mindenképp kénytelen kibökni az igazságot, akármi is lesz a következménye.

- Azt is megéreztem - tettem még hozzá -, hogy nem pusztán az égési sérülések rejtegetése miatt takarja az arcát, hanem valami egyéb okból sem tud tükörbe nézni. Ráadásul ezek a hasonló jelentésű nevek... Larissa és Beatrice. Ön ugyebár, nem Larissa May. Hanem Beatrice!

A nő összekulcsolta lila kesztyűs kezét, mintha még utoljára fohászkodna, hogy szabaduljon meg ebből a szituációból, aztán mégis átvette a szót:

- Igen, én vagyok Bea. De talán a legjobb, ha a legelejétől kezdem. Mármint ott, hogy megszülettem. Babakorom óta nevelőszülőknél nőttem fel. Nem sok állandóság volt az életemben, ide-oda helyeztek. Mindenesetre, emiatt is foglalkoztatott, hogy kik lehettek a vérszerinti szüleim, és miért adtak gondozásba. Vágytam volna igazi családra. Az egyik szociális munkás végül megunta, hogy folyton nyaggatom, és annyit elárult nevek nélkül, hogy mi volt a történetem. A szüleim szűkös anyagi körülmények között éltek, már arra is alig volt megtakarításuk, hogy egy

babát felneveljenek, nemhogy kettőt. Amikor rájöttek, hogy az anyám ikreket vár, úgy döntöttek, hogy inkább egyetlen gyereknek adnak valódi esélyt sajátjukként, mint hogy két gyereknek kelljen kilátástalanul nyomorognia náluk. Az ikertestvéremet megtartották, engem meg beadtak állami gondozásba. Nem is kerestek többé. Pedig egyébként az évek során rendezték az életüket, céget alapítottak, sok pénzük lett... De, gondolom, nem akartak szembenézni az egykori döntésük következményeivel.

May nekidőlt a terepjáró oldalának, mintha támaszt keresne a folytatáshoz.

- Ennyit tudtam kideríteni akkor a vérszerinti családomról. A gyerekkoromat inkább nem is mesélem tovább. Tizennégy évesen megszöktem az utolsó nevelőszüleimtől, és utána évekig az utcán éltem. Akkor tudtam végre a kezembe venni az irányítást a sorsom fölött, amikor elég idős lettem hozzá, hogy rendes munkát vállalhassak. Minden egyszerűbb melót megcsináltam, mosogattam, felszolgáltam, takarítottam. Sikerült összekuporgatnom a pénzt albérletre. Csak egy szoba volt, és a lakást négy drogossal kellett megosztanom, akik folyton üvöltő zene mellett szipuztak a nappaliban, de így is életem legnagyobb előrelépésének éreztem. Egyetlen álmom volt, hogy egy napon színésznő legyen belőlem. Mindenképpen meg akartam valósítani. Ami kicsit tudtam, félretettem a színi tanfolyamra. Gyűjtögettem éveken át. Később az egyik lakótársam ellopta, és kezdhettem elölről. Szóval, telt-múlt az idő, és már ott voltam harminckét évesen, és még semmi nem vált valóra a színészi ábrándjaimból. Annyi pénzt egyszerűen nem tudtam összeszedni, hogy évekre egy képzéssel tudjak foglalkozni, castingokra járni, lakhatással, tandíjakkal együtt, csak hébe-hóba dolgozva a sok tanulás mellett. Kezdtem kiégni a fárasztó munkában, és abban, hogy sodródom az életben, sehová sem tartozom. Aztán egyik nap egy vendég megjegyezte a büfében, ahol éppen felszolgáló voltam, hogy hasonlítok egy énekesnőre. Korábban nem mondta senki. Őszintén szólva, nem forogtam olyan körökben, ahol sanzont hallgatnak az emberek... Mindenesetre, ez a vendég kiszúrta a hasonlóságot, és megemlítette Larissa May nevét. A szünetemben kíváncsiságból beírtam a telefonom keresőjébe. És amikor megláttam őt, akkor már tudtam, hogy rátaláltam az ikertestvéremre. Tényleg megszólalásig hasonlítottunk egymásra.

Beatrice arcán szomorú mosoly jelent meg az emlék hatására.

- A gyerekkori kíváncsiságom már rég elmúlt. Felnőve megfogadtam, hogy nem fogom keresni a családomat. Sejtelmem sincs, hogyan lehettem olyan hülye, hogy nem tartottam be ezt az ígéretet. Szerintem, az volt az oka, hogy annyira padlón voltam lelkileg, anyagilag, és kiégtem az addigi életemben... Meg hát, a testvérem nem tehet a szüleink döntéséről. Szóval, felvettem a kapcsolatot Larissával. Írtam neki üzenetet a neten talált e-mail címre. Abban sem voltam biztos, hogy megkapja-e, de egyből válaszolt. Meg akart ismerni, így aztán találkozgatni kezdtünk. Furcsa volt látni a saját tükörképemet egy ilyen gazdag, elegáns és sikeres nőn. Nem igazán tudom leírni az érzést. Mindenesetre, Larissa eleinte úgy kezelt, mint egy jótékonykodási lehetőséget. Néha meglátogatott, bevásárolt, segített összetakarítani az aktuális lakótársaim után, borravalót adott a büfében, máskor az életemről kérdezett... De azért elég erőltetett volt, és nem éreztem rajta, hogy sokáig fenn akarná tartani az ismeretségünket. Mindaddig kínos is volt az egész, amíg az egyik kényszeredett beszélgetésünk során el nem meséltem, hogy színésznő szerettem volna lenni. Akkor egyszerre elkezdtem jobban érdekelni. Egyből meghívott a villájába egy hétvégére. Olyan volt, mint egy álom. Nem tudom, hogy jó álom-e, de az biztos, hogy nem volt valóságszerű.

- Gondolom, az a sok gazdagság, luxus... - próbáltam magam elé képzelni az élményt a hányatott sorsú nő szempontjából.

Jenkins a cigarettáját szívta a háttérben némán, várakozón.

- Larissa mindent megmutatott - mesélte tovább Beatrice. - Engedte, hogy megkóstoljam a kaviárt a hűtőjében, kipróbáljam a hidromasszázs kádját. Aztán felvetette, hogy meglátogathatnám gyakrabban. Költözzek közelebb, keressek új albit, mondjak fel. Kifizetné, amit a büfében keresek. Kicsit túlzónak éreztem ezt a nagyvonalúságot, de én is szerettem volna közelebb kerülni a testvéremhez, és olyan szívesen élveztem volna gyakrabban az otthona kényelmét, hogy beleegyeztem. Az első napokban a ruháiból és az ékszereiből próbáltatott fel velem, aztán rábeszélt, hogy levágja a hajamat pont olyanra, mint az övé. Azt hiszem, itt már észre kellett volna vennem, hogy úgy kezel, mint egy öltöztetős babát, és nem úgy, mint egy érző embert. De én annyira örültem, hogy végre lesz igazi testvérem, életemben először tartozhatok valakihez... - A nő megrázta a fejét. - Bocsánat, az én érzéseim a nyomozás szempontjából nem fontosak, csak próbálom elmondani, mi vezetett a történtekhez. Larissa egyre

gyakrabban adogatta rám a saját ruháit, és meg-megjegyezte, hogy mennyire hasonlítunk egymásra. Közben gondosan titkolta mindenki elől, hogy előkerült a testvére.

Beatrice még szorosabbra fonta az ujjait maga előtt.

- Na, és aztán kiderült, hogy mire kellek neki. Egyik nap elmesélte, hogy a menedzsere ráerőltette a karrierje elején a bűbájos-mézédes fiatal nő imázst, de ő egyre jobban unja. A szerződése viszont még legalább öt évre előírja, hogy rendkívül kedvesnek kell lennie mindenkivel, hogy ne terjedhessen róla a művészi képével ellentétes szóbeszéd. Azt gondolta ki, hogy átvehetném a szerepét néhány, számára érdektelen, hétköznapi helyzetben. Beszélgethetnék az „uncsibb ismerőseivel", kijárhatnék a piacra helyette „jópofizni a zöldségesekkel", „bájologni a hétköznapi senkikkel", hogy tőle idézzek. Szerintem, úgy általában is unatkozott, és szórakoztatónak találta, hogy átverjük az embereket. Neki csak játék volt. Én viszont abban reménykedtem, hogy ha ezt megteszem, megkedvel, mert segítséget jelentenék neki, és idővel talán meg is szeretne. Egyébként meg, hálás voltam érte, hogy néha a villájában lehetek, szóval eszembe sem jutott nemet mondani.

- Meddig tartott ez az átejtés? - tudakoltam.

- Könnyen és jól ment, Larissa meg mindig rábeszélt a folytatásra. Engem pár hét után már zavart, hogy hazudnom kell, de végül is, nem az én ismerőseim voltak. És így Larissa képében mintha egyszerre csomó barátom lett volna... Mindenki olyan kedves volt velem. Nem is okozott semmiféle megerőltetést beszélgetni az emberekkel, annyira jól éreztem magam a szerepemben... Nem bírtam abbahagyni. Több hónap lett belőle. - Beatrice nehézkesen kibökött válaszán érződött, hogy szégyenkezik az időszak hosszúsága miatt. Sietve folytatta is: - Larissa elismeréssel beszélt a színészi képességemről, és egyre többször vendégül látott az otthonában. Már éppen kezdtem volna azt érezni, hogy tényleg jóra fordul az életem... de aztán vége lett. Egyik délután váratlanul beállított Alan, Larissa barátja meglepetésként, és én pont a villa nappalijában tartózkodtam. Nem volt időnk szerepet cserélni. Larissa elbújt a lépcsőfordulóban, én pedig úgy tettem, mintha ő lennék. Gondoltam, kitalálok a pasijának valami ürügyet, hogy jöjjön vissza később, és minden rendben lesz. Alan azonban egyenest szájon csókolt. Persze, elhátráltam, és kifogást kerestem, hogy miért nem

érek rá. Villámgyorsan kitessékeltem. Azt hittem, ennyiben marad az egész. Larissa viszont kiakadt...

Beatrice bágyadtan megvonta a vállát.

- Amiatt, hogy megcsókoltam a barátját. Hiába mondtam neki, hogy az lenne az utolsó, hogy azt a srácot önként csókolgassam. Soha nem volt az esetem egy ilyen hidrogénezett hajú pózer. Egyébként sem én csókoltam meg, hanem ő tapadt rám, én csak a szerepemet játszottam. Larissát nem érdekelte. A fejébe vette, hogy direkt csináltam, mert ki akarom őt fúrni. El akarom lopni a barátját, az ismerőseit, az egész életét. Óriási cirkuszt csapott. Úgy viselkedett, mint egy hisztis óvodás. Végül mondtam neki, hogy inkább hagyjuk az egészet. Ne találkozzunk többet, visszamegyek a büfébe. Így is tettem. Folytattam a munkámat, és igyekeztem nem gondolni rá. Bárcsak ennyiben maradt volna...

A nő hangja elfulladt, úgyhogy biztatásképpen belekérdeztem:

- Larissa azonban ismét kereste?

- Eltelt néhány nap, és rám írt. Először nem válaszoltam, de utána is egyre bombázott az üzeneteivel. Azzal zaklatott, hogy segítenem kellene, megint át kellene vennem a szerepét egy átejtéshez. De itt már éreztem, hogy valami olyanra akar rábeszélni, amivel bosszút állhatna rajtam. Kiderült, hogy meg akar zsarolni valakit, mert megtudott az egyik környékén lakóról egy „nagyon durva dolgot”, ahogyan ő fogalmazott. És azt akarta, hogy menjek oda az illetőhöz zsaroló szöveggel. Mert hogy nekem jobbak a színészi képességeim, mint neki. Meggyőzőbb és határozottabb tudnék lenni a zsaroló szerepében. Na persze... Igazából attól félt, hogy a megzsarolt fél netán bántani próbálná őt, és azt akarta, hogy rajtam csattanjon az ostor... Mondtam, hogy felejtse el. De ő csak árasztotta az üzeneteit, hogy unatkozik, és ez mekkora poén lenne. Rengeteg pénzt akart kérni a szerencsétlen illetőtől, és azzal nyaggatott, hogy a felét nekem adná. Ő mindössze a bájos-kedves imázsról szóló szerződéséből akarta kivásárolni magát a saját felével; a villára felvett hitel mellett nem volt elég tartaléka. Nekem viszont ennyi pénz tényleg az egész jövőmet jelentette volna.

- Ki volt ez a környékbeli lakó?

- Azt nem mondta meg. Annyit tudok, hogy házas, mert Larissa tett olyan megjegyzést, hogy ha a feleség nyitna nekem ajtót, akkor húzzak el. De nem árulta el, hogy kiről van szó, amíg nem kerül sor a jelenetre. Én

meg nem akartam, viszont a pénz gondolata egyre jobban vonzott... Már minden éjjel a színi tanfolyamról álmodtam... Hogy talán még nem lenne késő beiratkozni. És végül egyik este megírtam neki, hogy rendben. Azonnal találkozni akart. Írta, hogy szálljak buszra, és megbeszéljük a részleteket. Ő meg lelép a barátjától, kijön elém a megállóba kocsival.

Beatrice megint elakadt a beszédben az emlékek hatására, úgyhogy segítettem kicsit:

- Így volt?

Némán igent intett a fejével.

- Sor került a találkozóra az esti, kihalt buszmegállóban - próbáltam kitalálni a történteket. - Mi siklott félre?

A nő összeszedte magát:

- Larissa közölte, hogy most azonnal végre kell hajtanom a feladatomat. Kértem, hogy gondoljuk végig, biztosan jó ötlet-e megzsarolni egy embert. Legalább beszéljük át, hogy tényleg megérdemli-e. De ő csak legyintett, hogy ne érzékenykedjek, tudja, hogy pénzért bármire hajlandó vagyok. Lefagytam, nem értettem, mit akar ezzel mondani... Erre kinevetett, hogy sejti, hogyan tartottam el magam annyi éven keresztül az utcán. És ekkor... Nem tudom, egyszerűen megpattant bennem valami. Ahogy ott állt a fényes kocsija mellett, a selyemruhájában, a dizájner cipőjében, az ezerdolláros frizurájával, és gúnyolódik azon, amin keresztülmentem... Megtaszítottam. Esküszöm, hogy nem akartam komolyabban bántani, csak ellöktem őt magamtól, hogy nem vagyok a játékszere, tűnjön az életemből. Hogy soha többé ne szóljon hozzám, ne keressen, ne is lássam... De ő elesett, és beverte a tarkóját a járdaszegélybe. Egy nagy koppanást hallottam, és egyszerre ott feküdt a porban. Hatalmasat taszíthattam rajta, de nem emlékszem semmire, csak arra, hogy Larissa ott hevert, és még remegett az egyik keze, aztán semmi. Előkaptam a telefont, hogy mentőt hívjak, de akkor már... Nem mozdult többé.

- Csak álltam ott, és gondolkoztam, hogy mit tegyek. Az egyértelmű volt, hogy senki nem fogja azt hinni, hogy tőlem függetlenül történt a baleset, ha jelentem a halálát. Hiszen veszekedtünk, fellöktem. Még elmenekülni sem tudok, mert minden tele az ujjlenyomataimmal, és a telefonján ott a sok üzenet, hogy találkozni hívott. Itt vagyok nincstelen árvalányként, ő meg a sikeres, gazdag, gyönyörű, befutott énekesnő. Az ikertestvérem, aki mindent megkapott, amíg én ide-oda sodródtam

rosszabbnál rosszabb helyekre. Mindenki számára egyértelmű lenne, hogy irigyeltem, gyűlöltem őt, ezért szándékosan megöltem. És, hát, majdnem így is volt. A szívem mélyén tényleg éreztem mindezt, amikor megtaszítottam. Vajon el tudnám-e mondani hitelesen a történteket, anélkül, hogy a rendőrök keserűséget vagy más gyanús érzelmet látnának rajtam? És... még ha egy bíróság nem is ítélne el túl nagy szigorral, és gondatlanságnak minősítenék az esetet, a média biztosan kiszínezné. Megbénított a gondolat, hogy miután soha nem tudtam megvalósítani a színészi ábrándjaimat, az egyetlen közönség előtti szereplésem annyi lenne, hogy mindenki találgatja, előre kitervelten, vagy csak indulatból gyilkoltam-e meg a saját testvéremet. Tennem kellett valamit, de fogalmam sem volt, hogy mit.

Beatrice újrafűzte az ujjait, mintha ez az apró mozdulat feloldhatná a rászállt dermedtséget.

- Mindenféle kavargott a fejemben. Az is felderengett, amikor Larissa az Alan által adott csók miatt cirkuszolt, és azt állította, hogy el akarom venni az életét. Akkor egyszerre beugrott az ötlet, hogy talán megpróbálhatnám meg nem történtté tenni a halálát. Beatrice úgysem ér semmit, nem hiányzik senkinek. Ha Bea hal meg, észre sem veszi a világ. Átváltozom Larissává. Így, utólag már őrültség, inkább börtönbe kellett volna mennem. Mindenkinek sokkal jobb lett volna. De akkor úgy éreztem, van értelme. Hogy helyesen cselekszem... Úgyhogy berángattam Larissát a kocsija csomagtartójába, feltöröltem a vért a betonról, és levittem őt a legközelebbi folyópartra. Biztos, ami biztos, a drága selyemruháját levettem, és a saját ruháimat adtam rá. A zsebébe tettem a jogosítványomat. Ha rátalálnak, higgyék csak azt, hogy Beatrice öngyilkos lett. És belöktem a hídról a mély vízbe. Utána már csak azt kellett megoldanom, hogy hogyan hitessem el a világgal, hogy tényleg Larissa May vagyok. El kellett például hárítanom azt a problémát, hogy tele voltam régi hegekkel, Larissán meg egy sem volt. Ez korábban nem okozott fejtörést, mert a sebek olyan helyeken voltak, ahol a ruhánk takarta, de ha hosszabb távon át akartam venni Larissa szerepét, nem kockáztathattam; kezdenem kellett valamit a sebhelyeimmel. Ott volt az is, hogy nem tudok úgy énekelni, mint ő. Elég jó hallásom van, a színészi pályára készülve gyakoroltam pár dalt, de képzetlen a hangom. Larissa énektanára fél perc alatt kiszúrta volna. És akkor jött a tűz ötlete. Összeállt a fejemben, hogy milyen egyszerű és gyors megoldás lenne.

Felgyújtom a villát még aznap este, megégetem magam olyan erősen, hogy eltűnjenek a felismerhető sebhelyek, és ráfogom a füstmérgezésre, hogy tönkrementek a hangszálaim.

A nő hirtelen a kezébe temette az arcát.

- Úgy sajnálom, Claude... - suttogta. - Nem akartam senki mást veszélybe sodorni, jó ötletnek tűnt... Nem tudtam, hogy nem nyílik a hálószobai ablak. Azt hittem, hogy miután kellően lángba borult a földszint, én majd fenn simán ki tudok mászni, és leugrom az udvar füvére, eljátszva a megmenekülésemet a halál torkából... Mintha alvás közben történt volna a kazánrobbanás. Tökéletes választásnak tűnt a hálószoba a színjátékhoz. Egyáltalán, eszembe sem jutott, hogy bár díszkilincs van rajta, a hálószobaablak mégis nyithatatlan kialakítású. Az üveg meg törésálló volt... Nem ismertem elég jól az épületet.

Beatrice nem tudta folytatni, zihálva szedte a levegőt az emlék hatására. Én nem szóltam közbe, mert sejtettem, hogy nem az én reakciómra vár. Jenkins viszont nem beszélt, csak nézte őt, miközben már a második cigarettáját szívta. Egy idő után végül annyit mordult:

- Alapvetés, hogy először ki kell próbálni normál körülmények között egy vészkijárat működőképességét, mielőtt krízishelyzetben ráhagyatkoznánk.

Amikor a férfi nem mondott mást, csak még egy adag füstöt kifújt a foga között, Beatrice remegő hangon újra beszélni kezdett:

- Nem tudtam tisztán gondolkozni. Annyira sajnálom... Az egyik régi ideiglenes munkám kazánterem-takarítás volt, és a műszakvezető szeretett anekdotázni, gyakran hallottam, ahogyan a melósainak mesélget robbanásokról. Úgyhogy volt fogalmam róla, mi okozhat súlyos balesetet. Addig állítgattam Larissa kazánján a szelepeket, és kapcsolgattam a gáz útját, amíg biztos nem voltam benne, hogy hatalmas tűz lesz. Aztán felrohantam az emeletre, és a vasalóval égettem magamon pár sebet ott, ahol a hegek miatt muszáj volt. Közben tényleg berobbant a kazán, és terjedt a tűz. Ki akartam várni, amíg elegendő füst és láng keletkezik a házban ahhoz, hogy hihető legyen a történetem. Miután lángolt az egész emelet, odafutottam az ablakhoz, hogy kimeneküljek... Nem érdekelt a luxusvilla sorsa. Mivel elég nagy udvar volt körülötte, tudtam, hogy más épületekre nem fog átterjedni a tűz, mielőtt a tűzoltók kiérnek, Larissa pompás házát pedig a pokolba kívántam, nem a vagyonát akartam

megszerezni. Csak egy békés, nyugodt új életet szerettem volna. Biztonságot. Azt hittem, Larissaként újjászületve megkaphatnám. Aztán viszont nem nyílt az ablak, a szobából pedig már csak a lángok közé vezetett út, úgyhogy ráébredtem, hogy mindennek vége. Még ütni kezdtem az ablaktáblát, hiábavalóan. Segítségért sikoltoztam annak a sok bámészkodónak, de akkor már nem reménykedtem...

A nő ajka megvonaglott a kiábrándult fájdalomtól:

- Az egész életem ebből állt. Hogy az emberek hátratett kézzel nézték, ahogyan szörnyűségek történnek velem. A szüleimnek nem kellettem, a bürokratákat nem érdekeltem, soha senki nem kockáztatott értem, hogy megmentsen... Kislánykoromban volt egy szerencsehozó karkötőm, este elalvás előtt annak a fonalait kötözgettem, mert egy mesekönyvben a főszereplő így tudta kibűvölni magát a börtönéből. Felnőttként viszont már nem maradtak illúzióim. És aznap este már biztos voltam benne, hogy most sem fog senki értem jönni. Már csak a perzselő tűz és a füst maradt... És akkor valaki berúgta az ajtót, a karjába nyalábolt, és kivitt. Bár erről már emlékfoszlányaim is alig vannak, mert addigra hangom sem maradt, és nagyjából eszméletemet vesztettem a füsttől és a forróságtól.

Elhallgatott, és letörölt egy könnycseppet az arcáról. A pillantás, amelyet Jenkinsre vetett, tele volt kimondhatatlan érzésekkel.

- Úgyhogy ennyi - fejezte be aztán fátyolos hangon. - Utána eljátszottam, hogy Larissa vagyok. Mindenkinek úgy meséltem, hogy az igazak álmát aludtam otthon, amikor felrobbant a kazán. Larissa ismerőseinek némelyikét jobban ismertem, mint ő maga, nagyjából tisztában voltam a többi fontos részlettel is. A szüleink külföldön élnek, és egyébként sem túl törődős fajták, szóval, egyetlen kórházi látogatásukkal és pár telefonálással letudtam őket. Nem kaptak rajta tévesztésen. Azt hiszem, tűrhető színésznő vált volna belőlem.

Fáradt mosolyt mellékelt a szavaihoz.

- Közben igyekeztem minél inkább a gyógyulásra összpontosítani, és minél kevesebb társasági életet élni. Jobbára csak Dahliával találkoztam a bőrplasztikai kezeléseim miatt, meg Tara jött át beszélgetni, de minden más kíváncsiskodó elől elbújtam az otthonom mélyén. Arra az egyre viszont képtelennek éreztem magam, hogy Larissa pasija felé bármiféle vonzalmat megjátsszak. Minden érintésétől a hideg rázott, és a srácot is sajnáltam, hogy a tudtán kívül másik nővel kelljen együtt lennie. Muszáj volt

eltávolodnom tőle. Ráfogtam ezt is a tűzre. Bár sejtettem, hogy kevésbé lenne gyanús, ha együtt maradnék vele. Larissa biztosan csak még jobban rákapaszkodott volna egy ilyen megrázkódtatás után. Ugye, Önnek is így keltettem fel igazából a gyanakvását, Miss Lorne?

- Részben. Önmagában az érzések megváltozása a trauma hatására még érthető lett volna. Az viszont, hogy Ön meg sem próbálta visszanyerni a régi közös boldogságukat, csak simán beletörődött az elhidegülésbe, felkeltette a figyelmemet. Először azt hittem, hogy a pasi követett el valami gonosz dolgot, és Ön vagy tud róla, vagy tudat alatt érzi, ezért viszolyog tőle. Meg hát, azt sem tartottam kizártnak, hogy a tűz okozta sokk is elég lehetett a távolság kialakulásához, főleg, hogy a srác nem nyújtott segítséget a bajban. Amikor azonban megláttam Önt együtt Mr Jenkinsszel, már láttam, hogy itt jóval komolyabb ízlésbeli „változások" vannak...

Rákacsintottam a nőre, akinek a keze most megdermedt egy újabb könnycsepp elmázolása közben, és zavartan lesütötte a szemét. Jenkins arcán kiütközött egy téglaszín folt.

- Na, de most fontosabb dolgokkal kell foglalkoznunk - tereltem a figyelmet gyakorlatias teendőkre. - Felteszek pár lényegbevágó kérdést. Tudott bárki erről a cseréről? Hogy Ön igazából nem Larissa, hanem Beatrice?

A nő aprót bólintott:

- Dahlia a baleseti plasztikai sebészemként rájött. A kezelés során felismerte, hogy a sérüléseim egy része nem a tűzeset miatti véletlen égett seb, hanem vasalótól származik. Azt mondta, hogy egy karitatív program keretei között kezelt egy bántalmazott gyereket hasonló sérülésekkel. Két-három régi hasításnyomot is meglátott, mert nem tudtam mindent égési sérülésnek álcázni. Sajnos, túl jó szakember, nem lehetett átejteni. Szóval, neki meg a feleségének kénytelen voltam bevallani az igazat.

Gondolatban kipipáltam még egyet Zoey Vinson mellett a Tara Ellison által említett három szomszéd közül, aki ölt már embert. Ha Ellison tudott Beatrice tettéről, akkor nyilván őt is beszámolta Larissa halála miatt, csak ezt a doktornő nem árulta el nekem. Mindenesetre, hálás voltam Bellefleur doktornőnek, hogy annak idején legalább megemlítette előttem, hogy nem baleset lehetett a tűz. Bár úgy adta elő, mintha ez is csak a felesége kósza feltevése lett volna, valójában nekem próbált burkoltan segíteni, hogy nézzek utána a tűznek, de onnantól kezdve Beatrice döntése legyen,

mennyit fed fel előttem. Beállíthatja téves feltételezésként, de el is mondhatja a teljes igazságot.

- És, a házaspár mit szólt a titokhoz? - kérdeztem.

- Meglepődtek, de szerintem meg is sajnáltak, mert végül megígérték, hogy nem szólnak senkinek. Azt hiszem, belejátszott az is, hogy rájöttek, mindig is engem kedveltek, és nem Larissát. A legtöbb igazán pozitív kapcsolattartásuk velem volt, amikor Larissa utasítására játszottam a szerepét a távoli ismerősei előtt. Utólag feleleventették, hogy amikor tényleg Larissával találkoztak, nem is tűnt odafigyelőnek vagy érdeklődőnek. Mindig csak panaszkodott, hogy fáradt a fellépései miatt, és egy műmosollyal lerázta őket. Az igazi barátjukká én váltam.

A fejemben visszhangzott a mondat, amit Doktor Bellefleur még a nyomozásom elején mondott a szomszédjáról: „Larissa nem beképzelt celeb, hanem kedves, szerény nő.” Egyszerre kezdett többletértelmet nyerni az akkor sima leírásnak tűnő megjegyzés.

- Rendben, ez a szál így tisztázódott számomra - csaptam össze a kezem elégedetten. - Még annyit kérnék, hogy alaposan próbáljon meg visszagondolni a zsarolási ötlet célpontjára! Azon kívül, hogy a zsarolás alanyának felesége van, kiderült még bármi róla?

- Nem rémlik más.

- Lehetett nő? Tara Ellison vagy Doktor Bellefleur?

- Nem tudom, Larissa nem mondta, hogy nő vagy férfi. Mindig csak úgy hivatkozott rá, hogy „a személy, akit meg fogunk zsarolni”.

- Arról esetleg valami, hogy mivel akarta őt sarokba szorítani?

- Larissa erről sem árult el semmit. Viszont, azért akartam mindenáron most elmondani az igazat magamról, és megosztani Önnel a részleteket, mert az a sejtésem támadt, hogy Larissa a Tara által elrejtett dobozban vájkált, és onnan olvashatta ki a zsarolási titkot! Eredetileg úgy véltem, hogy csak egy sikamlós magánéleti részletet tudott meg valakiről, és mit ne mondjak, nem különösebben érdekelt, hogy a környékén lakó pénzeszsákok kivel hetyegnek. Nem is igazán feltételeztem, hogy ismerhetem az illetőt, mert akkor még nem gondoltam, hogy közeli szomszédokról beszélne. De miután Ön Tara közvetlen szomszédairól kérdezett, és nemrég megtudtam, hogy emberek eltűnéséről van szó... Minden új megvilágítást kapott. Igaz, mi raktuk el a dobozt Tarával, de Larissának is megmutattam aznap este, így simán belenézhetett. Kétlem, hogy tiszteletben tartotta volna Tara privát

szféráját. Pont a doboz elrejtése után különböztünk össze Alan csókján, hagytam ott Larissa villáját, és tértem vissza a büfébe. Elképzelhető, hogy Larissa unalmában, új időtöltést keresve Tara dobozában kutatott. Utána kezdett írogatni a zsarolásról, minden egybevágna.

Beatrice elgondolkodva elhallgatott, majd egyszerre felkapta a fejét:

- Várjon, még egy dolog eszembe jutott! A pénzről. Amikor Larissa mondta, hogy rengeteg pénzt követelünk majd az illetőtől, rákérdeztem, hogy honnan kapna elő az a szerencsétlen áldozat ennyi pénzt. Azt válaszolta, hogy nem lesz gond, az illető simán hozzáfér hatalmas összegekhez a csomó bankkártyájával. Nem tudom, ez segít-e valamit, mert a környéken lakók mind elég gazdagok, de ez még beugrott. Mást tényleg nem tudok.

Beatrice tekintete már homályos volt az újabb és újabb könnyektől, és egyszerre végtelenül elgyötörtnek tűnt, úgyhogy megesett rajta a szívem:

- Jól van, már épp elég ideje vallatom, befejezem. Köszönöm, hogy felfedte előttünk ezt a nehéz titkot. Megértem, hogy nem volt könnyű, és sokat kockáztatott vele.

Ezen a ponton lassan odafordultam Jenkinshez, aki eddig csak hallgatta Beatrice elbeszélését, szüntelenül a nőn tartva a tekintetét. Nekiszegeztem a férfinak:

- Most pedig, itt az ideje, hogy cserébe Ön is összeszedje magát, és előálljon nekünk az igazsággal, akármi is legyen az!

Jenkins megforgatta bakancsát jobbra-balra, összezúzva a talpa alatt második cigarettája csikkjét. Egy darabig csak az éjszaka sötétjébe fúrta a tekintetét, aztán végül odavetette nekem:

- Én nem ígértem, hogy bármit is elárulok!

- Így lenne fair, miután Beatrice ilyen őszinte volt Ön előtt - próbáltam meggyőzni.

Beatrice is a segítségemre sietett:

- Azzal a kevéssel, amit én elmondtam, nem sokra megy a nyomozónő. Valószínűleg te sokkal hasznosabb tényeket ismersz. Én csak meséltem itt az életemet, a testvéremet, a bánataimat, hogy megértsétek, hogyan jutottam el a Larissa által kitalált zsarolásig, te viszont tudsz róla, hogy milyen módon került hozzád Tara holtteste. Kérlek, Claude!

Jenkins sokáig hallgatott, aztán beletörődve bólintott. Úgy tűnt, Beatrice kérése képes volt megtörni a jeget.

- Jól van, beszélek - döntött egy keserű vállvonással. - Viszont nem akarom, hogy meghallgasd. Menj vissza a kocsidhoz!

- De hát, miért...? - csodálkozott el a nő.

- Amit most elmondok, azt csak a nyomozónőnek szánom. Nem szeretném megtudni, hogy mit fogsz gondolni rólam, miután kiderül az igazság.

- Nem lehet annál sokkal kiábrándítóbb, mint amit én meséltem.

- De, sokkal. Egyébként meg, abban semmi kiábrándító nem volt számomra, amit az előbb elmondtál magadról. Épp ellenkezőleg.

Hosszan összekapcsolódott a tekintetük.

Egy idő után végül megköszörültem a torkom:

- A nyomozásom...

- Megyek már - kapta össze magát Beatrice, és végigfuttatva a kezét Jenkins karján búcsúzóul, ellépett mellőlünk.

Jenkins utánaszólt:

- Mindenesetre, azt a csirkét mégis eltenném.

A nő felcsillanó szemmel visszafordult, odaadta neki a dobozt, aztán eltűnt a konténerek között.

Jenkins újabb cigarettára gyújtott rá.

- Előre megmondom, hogy nem sok részletet sikerült kiderítenem az évek során, úgyhogy nem tudom, mit fog kezdeni az elméleteimmel - fogott bele a mondandójába. - Ami bizonyítékot összegyűjtöttem, azt viszont mind a bunkerben őrzöm a szófemben.

- Akkor már valószínűleg megtalálták a rendőrök vagy a helyszínelők.

Egy gúnyos nevetésféleség hagyta el az ajkát:

- Kétlem.

- Na, és miért gyűjtött bizonyítékokat?

- Az eltűnések miatt.

- Hugo Dale, Sarah Jane Emerton és Matt Scott?

- És Wendy Beckett, Eduardo Hernandez, illetve Octavia Martinez.

Mintha jéghideg víz csordult volna végig az ereimben vér helyett, ahogy a nevek listája hirtelen kétszeresére bővült.

- Mi történt velük? - kérdeztem elhaló hangon.

- Mégis, mire tippel? Hogy a Maldív-szigeteken üdülnek?

- Mi lenne, ha cinikus gúnyolódás helyett elmondaná?

Erősen rám nézett, és furcsa nyomatékkal formázta a szavakat:

- Ezzel az éjszakai találkozóval voltaképpen el is árultam *mindent*, amit tudok. De, hogy értse a hátteret...

Ekkor azonban elhallgatott. Váratlanul feszültté vált. Én is fülelni kezdtem, és rendőrautó szirénázását hallottam meg a távolból, a város felől. A hang mintha közeledett volna.

- Mi ez?! - hörrent fel Jenkins. - Csapdába csaltak mégis?

- Nem, esküszöm az életemre...

- Mennem kell!

- Várjon, csak annyit mondjon még, hogy...

Azonban szavaim már csupán a fémes csattanással bevágódó terepjáróajtóig jutottak el. Jenkins gázt adott, és elcsikorgott járművével a konténerek közötti sötét utakon. Én pedig teljes erőmből rohanni kezdtem a 170-es számú raktár felé, ugyanis a sziréna egyre közelebbről szólt. Ki kell innen jutni, mielőtt a nyakunkra jönnek a zsaruk, és netán zűrbe keveredünk.

Beatrice félúton bevárt, nem hajtott el nélkülem. Együtt pattantunk be a kocsiba.

- Mi ez a szirénázás? - kérdezte, miközben kikanyarodtunk a raktárak közötti útra.

- A rendőrök.

- De hát, mit keresnek itt? - értetlenkedett tovább. Az arca egészen sápadtan hatott a holdfényben.

- Nem Ön szólt nekik? - vágtam oda.

- Miért szóltam volna?

- Nem tudom, mondja meg Ön!

Beatrice békés kedvességgel válaszolt:

- Ha akartam volna sem bírtam volna, mert nem hoztunk mobilt, de egyébként sem keverném Önt vagy Claude-ot bajba.

- Kettőnkön kívül senki nem tudott a megbeszélt találkozóról - vetettem ellen -, és az tuti, hogy nem én árultam el a zsaruknak...

Ekkor azonban rémes sejtés kezdett körvonalazódni bennem, és elhalt a hangom. Volt ugyanis egy mód, ahogyan még tudomást szerezhetett egy rosszakaró a tervezett találkozóról.

- Siessünk! - kiáltottam fel. - Amint lehet, telefonálnom kell.

Nem bírtam mást mondani, csak behunyt szemmel hátradőltem az ülésen, úgy sürgettem gondolatban a visszatérésünket.

Amikor megérkeztünk Larissa May villájához, szinte kirepültem az autóból, és odarohantam a robogómhoz. Kiráncigáltam a telómat a csomagtartó dobozából. Azonnal beütöttem egy ismerős telószámot. Nem csengett ki. Baljós sejtésem erősödött. Sietve másik számot hívtam.

Litvin álmos motyogással vette fel:

- Kisasszony, kérem, hajnali két óra múlt...

- Nem zavarok sokáig, csak válaszoljon egy gyors kérdésre: Bill ott van?

- Nincs.

- De, ugye, hazament délután vagy este?

- Nem. Ami nem túl meglepő, tekintve, hogy mostanában folyton kétes hírű szórakozóhelyekre jár, és egyébként is...

- Nem ment haza a cuccaiért?! Nekem azt írta, hogy hazaugrik a holmijáért. Ezer százalék, hogy nem járt otthon?

- Nem volt itt. Az összes bőröndje és sporttáskája keresztbe-kasul áll a szobában, ahogy reggel itthagyta. Megjegyzem, majdnem nekifogtam, hogy legalább párhuzamos sorokat készítsek belőlük, de már nem merek semmit csinálni, nehogy Bill még jobban megharagudjon...

- Most el kell köszönnöm. Jó éjt!

Minden további nélkül kinyomtam a hívást, és a robogómra kellett támaszkodnom, hogy ne rogyjak össze.

Beatrice aggódó arccal közeledett felém:

- Mi a gond?

Próbáltam összeszedni magamat, és kitalálni a következő lépésemet, de olyan hangerővel sikította egy hang a fejemben, hogy óriási nagy a baj, hogy nem bírtam gondolkodni.

Beatrice megfogta a karomat, és erőt adóan megszorította:

- Tudok segíteni valahogyan?

Bea hatására sikerült úrrá lennem a rám törő pánikon.

- Sajnos, nem - feleltem hadarva. - Megkérem, hogy zárkózzon be a villába, és senkit ne engedjen be. Ha elmúlt a veszély, szólok, de addig legyen rendkívül óvatos! Minden embert messziről kerüljön el!

Ezek után elsiettem mellette, és átviharzottam a szomszédos utcába. Útközben hátranézve még ellenőriztem, hogy Beatrice az utasításomnak megfelelően eltűnik-e a villája mélyén. Aztán átkerültem a kanyaron túlra.

És teljes erőmből tövig nyomtam Montgomeryék villájának csengőgombját.

25. fejezet: Aggodalom

Ha Argus Montgomery nyitott volna ajtót, nem tudom, mit csináltam volna. Még annyira friss feszültség remegett bennem, hogy nem biztos, hogy hidegvérrel vissza tudtam volna fogni magam. Végül azonban a fiuk jött ki, nappali ruházatban, farmerben és sportpólóban.

A megütközve pislogó Chris látványára sikerült lehiggadnom.

- Helló! - köszöntem oda pókerarccal. - Édesapád itthon van?

- Hát, ja, alszik. Tudja hány óra van? Én még épp fennvoltam, videójátékoztam. Bár persze, erre a csengetésre a halottak is felébrednének, szóval, gondolom, szegény anya meg apa is...

- Bocsi - állítottam le -, de rendkívül sürgős ügyben kellene egyeztetnem apáddal. Bemehetnék?

- Mindjárt megkérdezem.

Kicsukott az éjszakába, és visszaballagott az otthonuk belsejébe.

Mire az idősebb Montgomery megjelent a küszöbön, már annyiszor lepörgött a fejemben mindenféle rémes forgatókönyv arról, hogy vajon mi történhetett szegény Billel, hogy ismét úrrá lett rajtam az idegesség.

Montgomery csíkos pizsamában és hálóköntösben jött, lábán kitaposott papucs lötyögött.

- Minden rendben? - kérdezett rá azonnal, amint meglátott.

Elég durván sápadt lehettem, és bármennyire is nem akartam, az ajkam árulkodón remegett. Az építkezésen szerzett zúzódásaim és sebeim aligha javítottak az összhatáson.

- Az egyik legjobb barátom eltűnt - nyögtem ki.

- Jöjjön be a hűvös hajnali levegőről! Tudok segíteni?

Válaszadás nélkül követtem a férfit az otthona belsejébe.

- Menjünk a konyhába, hogy Lisa és Chris nyugodtan tudjon pihenni! A nappaliból túlságosan behallatszik hozzájuk a hangunk, nem bírnak aludni.

- Montgomery átvezetett a konyhába, és leültetett a kerek asztalhoz.

A három oldalról körbeölelő márványmintás pultról felemelte az otthagyott bögrét, és elöblítette. Én szótlanul ültem az asztalnál, magam elé bámulva. Amikor a férfi végzett a rögtönzött mosogatással, kicsit szerencsétlenül topogott mellettem, mintha nem tudná, mit kezdjen a házába hajnalok hajnalán betoppant, kiborult nőszeméllyel.

- Mi lenne, ha főznék kakaót? - próbálkozott meg végül. - Azt olvastam, hogy a cukorlöket jót tesz, amikor valaki sokkos állapotban van, és Ön nagyon úgy néz ki, mint aki sokkhatás alatt áll. Mit szólna a kakaóhoz, alaposan megcukrozva? Amikor Chrisnek rémálmai voltak kiskorában, mindig főztem neki egy nagy bögrével, és egyből jobb kedvre derült.

- Nem, kösz! - A válaszom élesebb lett a kelleténél, de nem tudtam parancsolni a hangomnak.

Még csak az kéne, hogy belekotyvasszon valamit „cukor” ürügyén az italba!

A szemöldöke húzásából látszott, hogy meghökkent a nyers visszautasításomon, de nem erőltette a kérdést. Az elmosott bögrét célját vesztve letette az edényszárítóra.

- Nézze! - fordultam ekkor felé. - Megpróbálom összefoglalni röviden, miért vagyok itt. Bill, a jó barátom eltűnt. A telefonja nem működik, pedig mindig magánál tartja, és sosem kapcsolja ki, tehát elég furcsa, hogy nem hívható. És Bill nem ment haza sem, holott délután azt írta nekem, hogy egyenest odavezet az útja.

Montgomery eltöprengő arckifejezéssel megcsavargatta a füle mögül kikonyuló hajpamacsot.

- Ezek nagyon aggasztó jelek, kisasszony, és megérthető, ha feldúlt. Nem tudom, mi mást tehetnénk, mint hogy párszor megpróbáljuk újra felhívni ezt a Bill nevű illetőt. Esetleg pár ismerősét. Vagy várjon csak! Menjünk be együtt a rendőrségre! Segíthetnék elmondani az aggályait, és együtt bejelentést tehetnénk. A nagyvárosi rendőrfőnök jó barátom még középiskolás koromból, biztosan eléri, hogy az itteni kollégák lelkiismeretesen foglalkozzanak az ügyünkkel. Felhívom, mielőtt bemennénk, a hajnali óra ellenére. Mit szól ehhez az ötlethez?

Egyszerre a férfi szemébe néztem:

- Tudja, min gondolkozom? Azon, hogy ha beszélhetnék azzal az emberrel, aki Bill eltűnéséért felelős, vajon mit mondanék neki.

Montgomery álmosan hunyorgott a konyhalámpák fényében.

- Szóval, ha üzenni tudnék ennek az illetőnek - folytattam -, akkor közölném, hogy Bill épsége fontosabb számomra mindenféle nyomozásnál és igazságszolgáltatásnál. Hajlandó lennék bármilyen kompromisszumra. Minden bizonyítékot megsemmisítek, visszavonom az elrablásom miatti feljelentést, megteszek akármit, amit csak ez az ember akar.

Montgomery leült mellém az asztalhoz, és a vállamra tette a kezét. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne ránduljak össze az érintése hatására.

- Ezek szerint elképzelhető, hogy valaki részt vett a barátja eltüntetésében? - kérdezte a férfi csendesen. - Bűncselekmény történhetett?

- Úgy gondolom, hogy legjobb esetben is elrabolták Billt. Szóval, Ön szerint mit válaszolna Bill elrablója, ha hallhatná mindazt, amit az előbb közöltem?

- Hát, én... Nem is tudom, mit mondhatnék. - Végre elvette a karomról a kezét, és újra hiányos haját igazgatta. - Szerintem, beszélnünk kéne a rendőrökkel. Ha elrabolta valaki ezt a szegény Billt, az már tényleg a hatóságokra tartozik.

- Ennyi?

- Mi másban segíthetnék?

Be kellett látnom, hogy látogatásommal nem értem el eredményt, legalábbis nem most azonnal. Akármit is tud vagy nem tud Montgomery, nem fog nyíltan tárgyalást kezdeni velem. Úgyhogy váratlan lendülettel felkeltem a konyhaasztaltól.

- Köszönöm, hogy meghallgatott, de már látom, hogy pillanatnyilag nem tud mit tenni értem. Pihenjenek nyugodtan, nem zavarok tovább.

Üres sajnálkozó szavakat motyogva kísért kifelé. Én még odaböktem az előszoba folyosóján álló kalaptartóra:

- Nem hiányzik a feleségének egy sapka? Az utcán leesve találtam egy levendulalila női barett sapkát. Visszaadnám, ha az övé.

- Lisa a kevésbé feltűnő színeket kedveli, barnát, bézst, ilyesmit, sosem hord lilát. Biztosan nem az övé.

A fogason lógó női ruhák alapján be kellett látnom, hogy igazat mond. Úgyhogy inkább a cipők felé intettem:

- Látom, kényelmes sportcipőt viszont mindannyian használnak...

- Chrisnek egész kollekciója van, a fehér meg ott a szélén az enyém, a barna Lisáé. Miért érdekli?

Válasz helyett közelebb hajoltam, és felmartam a fehér cipőt a fal tövéből. Közelről szemügyre vettem. Sajnos, teljesen ép volt, nem hiányzott róla letépett műanyag darab.

Nem adtam magyarázatot, visszaejtettem a cipőt a helyére.

- Nos, sok sikert kívánok - folytatta Montgomery a közhelyes frázisok puffogtatását, miközben kitárta előttem a kaput. - Remélem, hamar megkerül a barátja, és nem lesz semmi gond.

Visszafordultam a küszöbről:

- Tudja mit? Különb emberek is próbáltak már az utamba állni, és mit gondol, hol vannak ők most? Sehol. Úgyhogy én az Ön helyében nagyon alaposan megfontolnám a következő lépésemet. Mert ha Billnek haja szála is görbül...

- Tessék? Miről beszél?

Faképnél hagytam.

*

- Szóval, most már kétségem sincs afelől, hogy Argus Montgomery egy gyilkos, és Bill eltűnésében is benne van a keze - szögeztem le, miután másnap reggel befejeztem az éjszaka eseményeinek ecsetelését beérkező asszisztensemnek.

Előttem már sorban álltak az üres kávés bögrék, ugyanis a hajnalból hátralévő órákat benn töltöttem, beiktattam a Beatrice által elmondottakat, és újraolvastam az eddig összeírt összes jegyzetünket. Asszisztensem még nemrég ébredt, a reggeli zápor vizét topogta le bőrcipőjéről az irodai lábtörlőnkön.

- És ezt a meggyőződést mi alapján sikerült kialakítanod? - kérdezett rá némi rosszallással a hangjában. - Szerencsétlen ember, csak megkínált téged kakaóval, és próbált megnyugtatni...

- És bűbájosan felajánlotta, hogy bekísér a rendőrségre. Miközben *mintegy mellékesen* beleágyazta a mondandójába, hogy a nagyvárosi rendőrség fő fejese az országos nagy cimborája... Próbáljak csak meg egyetlen rossz szót szólni róla a zsaruknak! - Megittam az utolsó korty kávémat, és még pergősebbre fogtam: - Most már értem, hogy Mr Jenkins miért tart ennyire attól, hogy rendőrkézre kerüljön. Igazából már azóta sejtettem, hogy legalább egy korrupt rendőr érintett az ügyben, amióta

meghallottam a rendőrautók szirénázását a raktáraknál. Ráadásul ez megmagyarázza azt is, hogy Tara Ellison miért nem tett rendőrségi bejelentést a gyanújáról. Itt a válasz. A nagyvárosi rendőrfőnök a hunyó. Minimum ő segíti Mr Montgomery ügyködéseit.

- Bogaram, ez az elmélet így csak paranoia. Főleg, ha Jenkins világfelfogásán alapul...

- Jó, azt belátom, hogy sok bizonyítékom nincs.

- És Argus Montgomery alibije tökéletes az Ellison-gyilkosság idejére.

- Az sem nagy öröm.

Lekoppantottam az üres bögrét az asztallapra, aztán fáradtan megmasszíroztam a halántékomat, hátradőlve görgős székemen.

Ekkor megcsördült Mrs Blackhawk asztalán a vezetékes telefonunk. Nagyot ugrott a szívem, ahogyan felébredt bennem a remény, hogy talán mégis Bill jelentkezik. *Lehet, hogy elfelejtette az új mobilszámomat, és ezért kénytelen ismét a vezetékesen hívni? Csak átmulatta az éjszakát a diszkóban, és a professzor miatt nem ment haza? Közben lemerült a telefonja? Mégiscsak minden rendben lesz? Mégis? Ó, egek, bárcsak...*

Mrs Blackhawk abbahagyta a cipőtalpa súrolását a lábtörlőn, és odalépett. A fülére nyomta a telefont. Elszorult torokkal vártam, miközben az idős nő ledarálta irodánk bemutatkozó szövegét.

Csak legyen Bill...

Miután meghallgatta a vonal túlsó felén beszélő személy szavait, rányomta ráncos kézfejét a készülékre, hogy a telefonáló ne hallja a beszélgetésünket, majd felém fordult.

Könyörgöm, legyen Bill...

- Vince Vinson az. Érdeklődik, hogy sikerült-e valamit kiderítened a feleségéről a horgásztónál.

A szívem abbahagyta az izgatott ugrálást.

Legyintettem:

- Pattintsa le, légyszi! Mondja azt neki, hogy nyomát vesztettem a feleségének, mert a feltűnés elkerülése érdekében túl messziről kellett követnem. A következő kocogáskor újra próbálkozom, kis türelem!

Mrs Blackhawk furcsállva ráncolta a homlokát, de megtette, amit kértem. Előadta Vinsonnak a hazugságot, elköszönt, és letette a telefont.

- Miért nem mondjuk meg neki az igazat? - kérdezett rá.

- Többek között azért, mert eddig a tóparti együttlét az egyetlen ütőkártyánk Mr Montgomery ellen, és ki akarom várni a megfelelő pillanatot, amikor kijátszom. A tegnap esti ígéretem, hogy hajlandó lennék megsemmisíteni az eddig gyűjtött bizonyítékokat, talán kellően elgondolkodtatta őt, és életben tartja Billt, hogy nyomást gyakorolhasson rám, amíg nem tud engem más módon kiiktatni. Szóval, abban bízom, hogy kis időt nyertünk. Ezen túl viszont már nem maradt más fenyegetési alapom, csak a tóparti találka. Ha túl hamar elsütöm, az Bill életébe kerülhet.

- Jó, de... „többek között”? Mi más okod lehet a hallgatásra?

Nem feleltem, mert már gondolataimba merülve hintáztam a székemen. Mrs Blackhawk belátta, hogy nem fog választ kapni, így leült az asztalához, és maga elé húzta a feljegyzéseit.

- Mivel kezdjem ma? - váltott más témára.

Nem szólaltam meg rögtön, mert még mindig gondolkoztam.

- Bankkártyák - mondtam végül.

- Tessék?

- Utána kéne nézni, hogy a szomszédságban kinek hány bankkártyája van. Beatrice állítása szerint Larissa egy sok bankkártyával rendelkező illetőt akart megzsarolni. Ki kéne deríteni, hogy ki lehet az. Vállalja, mamika?

- A bankszektorból már nyugdíjba ment az ismerősöm, és azóta sem sikerült megfelelő kapcsolatot kiépítenem.

- Akkor valami trükk kell.

- Hát, az nem ártana. - Asszisztensem is hümmögve eltöprengett, hogy mit lehetne kitalálni.

Közben előszedtem a leselejtezett tengerimalac-ketrec darabjait. És aztán csak néztem, néztem az alkatrészeket, és próbáltam rájönni, miért lehet bármi szerepe Jenkins hulladékfémeinek.

Elővettem a nagyítómat, és úgy vizsgálgattam a ketrec fémrészeit.

- Van valami azonosítószám az egyik fémtáblán - néztem fel egyszer csak. - Egy nyolctagú szám. Sorszám vagy termékazonosító vagy mi a szösz.

Bár már sok képet készítettem a ketrecdarabokról, most a biztonság kedvéért mégis újra lefotóztam a telómmal a számokat, közvetlen közelről. A ketrec alapját képező széles fémlemez sarkánál voltak. A ketrec oldalfalát

alkotó másik fémlapon is láttam azonosítószámot, de arra sajnos ráfolyt az olvadt fém a forrasztáskor, így az kinézhetetlen volt.

- Egyedi azonosítónak tűnnek - töprengtem tovább félhangosan. - Gondolom, nem az áldozat ütötte be ketrecbarkácsolás során, szóval valószínű, hogy korábbról származnak. Az egyik számsor eltorzult, azt nincs értelme nézegetni, Tara Ellison sem tudott volna értelmet kihámozni belőle. A másik viszont hiánytalan. Könnyen lehet, hogy az áldozat pont azért szerelte szét a ketrecet, hogy az utolsó két számjegyet is ki tudja olvasni, mert a többi ketrecdarab összeépített állapotban eltakarta.

- Logikusnak tűnik - hagyta rám Mrs Blackhawk. - Csak épp semmit sem magyaráz meg.

Én mégis elégedetten láttam hozzá a szám betanulásához. Biztos, ami biztos, fejből is tudni akartam, hátha az új telómat vagy az azon tárolt képeket elveszíteném, és jártamban-keltemben szükségem lenne a számra.

- Nem értem, hogy miért kellenek ezek a számok a fémlapokra - jegyeztem meg közben. - Mármint, az oké, ha van egy árcímke vagy akármi, de ennyire precíz azonosító minden egyes tételen, ráadásul tartósan beleütve? Valami speciális funkciójuk lehetett, mielőtt Mr Jenkins hulladékfémként használni kezdte. Bárcsak lett volna időm megkérdezni tőle, hogy honnan szerezte!

*

Miután elhagytam az irodám biztonságos falait, hogy folytassam a nyomozást a Pineapple utca környékén, beláttam, hogy nem mászkálhatok tovább védtelen célpontként. Eddig az éjszaka folyamán csupa olyan helyre mentem, ahol azt gondoltam, hogy az elrablóm nem számíthatja ki előre a felbukkanásomat. Ha viszont munkaidőben megjelenek a helyszínen, nem árt az óvatosság. Az illető tegnap is lazán elrabolt fényes nappal a nyílt utcáról.

Szóval, hazamentem riasztó spray-ért. Két évvel ezelőtt egy medvék ellen valót vettem a helyi túraboltban, mert hatósági spray-ket túl körülményes beszerezni, és dokumentált nyomot is hagy maga után. Az én szakmámban nem feltétlenül kívánatos, ha minden ügyködésem hivatalosan is követhetővé válik. A medveriasztó spray flakoncímkéjére nyomtatott tiltások és figyelmeztetések pedig aligha szegik majd kedvemet önvédelmi helyzetben. Mindenesetre, ami egy grizzlynek elveszi a kedvét a támadástól, az megfelel nekem Argus Montgomery ellen.

Elsiettem a vendégszobám mellett, hogy Raul ne vegye észre, miben sántikálok, és betömtem a kézitáskámba a spray-t az éjjeliszekrényem alsó fiókjából. Utána a nyakláncomra fűztem egy fémkulcsot és egy mini-reszelőt, az elsőt csuklóbilincsek kinyitására, a másodikat pedig egyéb kötelékek elfűrészelésére. A kis reszelőt direkt megéleztem már, hogy szinte bármilyen makrancos kötözőanyag átvágható legyen néhány rántással.

Volt egy mágneses bizsu díszem kerek, rózsaszín kövekkel, azt tapasztottam rá a kulcsra és a reszelőre, mintha az egész egyben egy medál lenne. Így lógattam fel a nyakamba a dísz takarásában az apró fémeszközöket. Aztán felvettem azt az aranysárga cipőmet, amelynek a tűsarkába jeladót szereltem. Mrs Blackhawk ismeri a nyomkövetéshez szükséges kódot, és ha gyanús körülmények között felszívódnék, meg tudja nézni a tartózkodási helyemet. Biztos, ami biztos, újra átküldtem üzenetben az asszisztensemnek az aranyszínű cipőmhöz tartozó jelszót, és elemet cseréltem a jeladókészülékben.

Kifelé utamon még megálltam a vendégszoba előtt. A kezem bizonytalanul indult el a kilincs felé. Nem tudtam eldönteni, hogy jó ötlet-e Raullal találkoznom kétes akciókra készülve, de úgy éreztem, nem bírom ki, hogy ne lássam legalább pár pillanatra. Most kivételesen jól jön, hogy nincsen aktív szolgálatban, mert különben már biztos értesült volna az őrsön az elrablásomról. Hallgathatnám a kiokítást arról, hogy megint milyen zűrbe keveredtem, ráadásul, ha összerakná, hogy közvetve nyilván Juan miatt, akkor sosem érne véget a cirkusz.

Talán az lenne a legjobb, ha a saját szám íze szerint mesélném el a történteket, és nem várnám meg, amíg a kollégái által terjesztett pletykákból tudja meg.

Nagy levegőt vettem, és benyitottam:

- Figyelj, azt hiszem, el kéne mondanom, hogy...

Raul azonban nem volt ott. Csak a nyomozások iratai és a hoolockos térképek fogadtak az üres szobában.

26. fejezet: A Pineapple utca

A Pineapple utca tisztára sepert járdáján csillogtak a reggeli eső után maradt tócsák. A szabályosra nyírt gyepszőnyegek fűszálain ezüstös cseppek rezegtek. Az egész szomszédság a békés, gondtalan jólét délelőtti fényében fürdött, és ha nem tudtam volna, hogy miféle titkok kapcsolódnak a környékhez, most nehezemre esett volna elhinni, hogy bármi hátborzongató folyhat itt.

A robogómról lekászálódva felhívtam Rault, de ő sem vette fel a telefonját. Őszintén reméltem, hogy legalább Raul eltűnéséhez nincsen köze Montgomery ügyleteinek. Bár, igazság szerint, nehezen tudtam volna elképzelni, hogy Montgomery elég óvatlan vagy ostoba lenne ahhoz, hogy a helyi rendőrkapitányra támadjon. Főleg, hogy Raul bele sem folyt az Ellison-nyomozásba. Még annyit sem tud, hogy a szomszédokat vizsgálom. Meg hát, Montgomery jóban van a rendőrséggel, aligha akarná összerúgni velük a port egy emberük bántalmazásával, és nincs is miért tartania a hatóságoktól. Raul ellen ráadásul folyamatban van a belső vizsgálat, nem ellenfél Montgomerynek. Komoly az esély rá, hogy Raul felszívódása nem Argus Montgomeryvel kapcsolatos. Ez, persze, így önmagában még legkevésbé sem nyugtatott meg.

A Pineapple utcán egyből Jenkins bunkerét céloztam meg. Onnan érkezett utoljára életjel Billtől, és bármennyire is kockázatos, meg kellett néznem. Hátha maradtak nyomok Bill eltűnésével kapcsolatban. Arra, hogy akár a holttestét is ott találhatom a rádiókészülék mellett, igyekeztem nem gondolni. Próbáltam nyugtatni magam, hogy Montgomery másképpen viselkedett volna, ha Bill halott lenne. Igaz, ez az elmélet nem állt szilárd alapokon. Montgomery végső soron nem is reagált... De ebbe inkább tényleg bele sem akartam gondolni.

Odacsörögtem Litvinnek, aki hűvös helytelenítéssel közölte, hogy Bill nem jelentkezett tegnap óta. Megkértem, hogy szóljon, ha Bill hazaért. Igyekeztem úgy tenni, mintha a nyomozásom miatt keresném, és nem Bill életét félteném. Nem hiányzott, hogy bepánikoltassam Litvint, és netán még ő is veszélybe sodorja magát. A professzor kezén lévő régi égési sérülés épp eléggé árulkodott róla, hogy mennyire nem kíméli a saját biztonságát, ha Bill épségéről van szó. Ismertem annyira, hogy tudtam, a jelenlegi mosolyszünet ellenére is habozás nélkül tűzön-vízen keresztülmenne, hogy Billt megmenthesse. Egyelőre nem fogott gyanút, csak Bill tivornyázásairól mormogott valami nemtetszését kifejező félmondatot, aztán sikerült is elköszönnöm tőle.

Újra a bunkerre összpontosítottam. Meg kellett találnom a Jenkins által említett széfet. Mármint, amelyikről gúnyos horkantással feltételezte, hogy a helyszínelők nem leltek rá. Nyilván nem a látható helyen beépített széfjéről van szó, hanem egy másik, titkos példányról. Hátha hozzá tudnék férni, és sikerülne felnyitnom. Hogy ennek mennyi reális esélye lehet, azzal nem kívántam foglalkozni.

A teendőimre fókuszáltam, és kizártam a Bill eltűnése óta folyamatosan lüktető aggodalmat.

- Gyerünk, cselekedj! - biztattam magam.

Kivártam, amíg senki nem tartózkodott kinn, még a házaknál sem, majd besurrantam a bunker udvarára. Bill mesélte, hogy kinyitotta a tolvajkulcsommal a rendőrök által ráfordított egyetlen zárat, és tényleg így is lehetett, mert simán be tudtam jutni. Nem kellett zárak feltörésével bajlódnom.

Keresztülsiettem az udvaron, ahol az erődített kapu már biztonságosan takart a szomszédok elől, és eltűntem az épület belsejében.

Hűvös csend fogadott a falak között. Minden ugyanolyan szürke, komor és félkész volt, mint ahogyan a múltkori belógásom óta emlékeztem rá. A hatósági vizsgálatok után is maradtak nyomok, amelyek még kevésbé tették lakályossá a kongó helyiségeket. Ujjlenyomatvétel miatti festékporfoltok, elejtett félpár gumikesztyű, vizsgálófolyadék utáni ázáspacák... Átléptem egy feldőlt létra felett, és beljebb óvakodtam.

Először céltalanul járkáltam, teremről teremre. Mit keressek?

Aztán ráébredtem, hogy szándékosan kerülöm a rádiókészüléket tartalmazó helyiséget, mert tudat alatt nem akarok szembesülni azzal, mi

lehet ott. Úgyhogy erőt vettem magamon, és odairányoztam a lépteimet.

Bill holtteste...

Nem. Nem szabad erre gondolnom.

Ha Bill meghalt... Ha megölte ez a rohadék...

Elég! Ismét elvágtam a gondolatok ilyen irányú áramlását. Feladat. Feladat van! A feladatra *kell* koncentrálnom. Be *kell* nyitnom, megnéznem az esetleges nyomokat, elemeznem a helyszínt. Bármit találjak is ott. Gyerünk!

Beléptem. Lélegezni is alig mertem, amikor kinyitottam az ajtót.

Asztal, csavarhúzókészlet, polcok, betonelemek. És ott a sarokban a rádiókészülék... Bill viszont sehol. Sem élve, sem halva. Nekidöntöttem az ajtófélfának a homlokomat, és egy pillanatig muszáj volt így állnom, behunyt szemmel. Csak most jutottam végre levegőhöz, zihálva vártam, hogy csituljon bennem a mérhetetlen feszültség.

Aztán már határozott léptekkel jártam körbe. Semmi jele dulakodásnak. A helyiség viszont elég tágas, nem feltétlenül kerülne sor törésre-zúzásra, ha egy rutinosabb támadó megpróbálná harcképtelenné tenni az áldozatát.

- Vérnyomok sincsenek - motyogtam magam elé, a tárgyak között körözve.

Kezdtem megnyugodni kicsit. Újra felébredt bennem a gondolat, hogy Bill talán csak egy átdorbézolt éjszaka után heverészik a haverok kanapéján, lemerült telefonnal, másnapos émelygéssel. Mindjárt kölcsönkér egy töltőt. Meglátja, hogy trilliószor hívtam. És végre idecsörög, hogy megnyugtasson! Talán csak percek kérdése...

Ekkor azonban megpillantottam a rádiókészülék tartóállványa alatt valamit. Térdre hullottam a berendezés mellett, és benyomtam a fémváz alá a kézfejemet. Éppen befértek az ujjaim, és ki tudtam húzni a porcicák közül egy szétszerelt mobil romjait. Hiányzott belőle a SIM-kártya és az akkumulátor. Az előlap és a hátlap magában árválkodott.

Azonnal felismertem Bill telefonját.

*

Nem tudom, mennyi idő telt el, amíg ültem ott, és bámultam a telefon darabjait. Végül egy kinn elhaladó autó távoli zúgása térített magamhoz.

Felkeltem, a táskámba süllyesztettem a mobil romjait, és leporoltam a tenyeremet.

Lássuk a széfet!

Jenkins hová rejthette?

Mivel sejtelmem sem volt, úgy döntöttem, megnézem a múltkor kifigyelt egyetlen széfet. Hátha nem tudták feltörni a helyszínelők, és Jenkins mégiscsak arra utalt. Emlékeztem, hogy a fegyverteremben volt a páncélszekrény, odamentem. A rendőrség kiürítette a helyiséget, csak a széf alapján ismertem rá. Minden fegyvert lefoglaltak Tara Ellison holttestének megtalálása után.

Mindegy, engem egyébként sem lőszerek, szigonypuskák, késköltemények és hasonlók érdekeltek, hanem maga a falba épített széf. Az azonban üresen állt. A rendőrség boldogult a felnyitásával, és úgy tűnik, a tartalmát is elvitték laboratóriumi vizsgálatok céljára. Sehol semmi, csak a kibelezett fémszekrény. Jenkins bizonyára nem erre a széfre utalt. Azonban úgy mondta azt, hogy a „széfemben", mintha nem lenne több széf a bunkerben, csupán egyetlen egy. Akkor viszont miért vált olyan lenézővé arra a felvetésemre, hogy a helyszínelők rálelhettek a tartalmára? Hiszen itt az élő bizonyíték, hogy simán felnyitották! Mi a magyarázat?

Körbejártam a bunker számos további helyiségét is, de nem találtam másik széfet. Látszólag tényleg csak egy van.

- Mr Jenkins! Most igazán nincs időm üldözési mániás trükkökre! Hová a pokolba rejtette a bizonyítékait? - tört ki belőlem, miközben félrerúgtam egy üres lakkos vödröt.

Visszatértem a kiürített fegyverterembe. Újra a páncélszekrényt szuggeráltam. Leültem elé a hűvös betonpadlóra, és úgy függesztettem rá a szemem, mintha a puszta tekintetemmel előbűvölhetném belőle a választ.

Egyszerre eszembe jutott az idétlen pletyka, amit még Zoey Vinson sütött el az otthonában a legelső látogatásomkor. „Az a Jenkins még ahhoz is flúgos, hogy véletlenül lelőjön valakit. Állítólag négy egymásba zárt páncélszekrényben őrzi a puskáit..."

Adott egy ötletet. Felkászálódtam a padlóról. Belekapaszkodtam teljes erőmből a kinyitott széf ajtajába, és ráncigálni kezdtem. Először semmi. Csak veselkedtem, erőlködtem. Végül azonban fémes csikordulással megmozdult az egész szekrény. Még néhány elkeseredett rántás, és ki tudtam cincálni a falból. A földre lecsapódó fémszekrény nagyot kondult. Acélfalú, üres üreg fogadott a helyén.

Mielőtt nekiestem volna, a biztonság kedvéért felmértem, hogy tiszta-e a terep továbbra is. A telefonroncsok alapján már tuti, hogy szegény Billt itt

kapta el valaki a bunkerben. Nehogy engem is meglepjen a támadó. Ha térdig az üregbe kúszva kotorászok, elég jó célpontot szolgáltatok. Ellenőriztem, hogy senki ne tartózkodjon rajtam kívül a helyiségekben, majd belülről deszkákkal, ládákkal kitámasztottam a fegyverterem minden ajtaját, hogy rám nyitni se lehessen zörgés nélkül.

Aztán már megnyugodva merültem el a fali üreg vizsgálatában.

Elsőre nem tűnt túl ígéretesnek, de biztos, ami biztos, végigkopogtattam az oldallapjait. Semmi. A hátfala sem kongott tompán. Egy darabig még ütögettem, nyomkodtam, de nem értem el eredményt. Nem volt semmi a fémlapok mögött.

Visszavándorolt a tekintetem a kivett páncélszekrényre a földön. Újra felrémlett, hogy Jenkins egyetlen széfet emlegetett. És, mintha nagyobb is lenne, mint amit a kinyitott belső tér sejtet...

Rávetettem magam. Addig püföltem, feszegettem a hátlapot, amíg végre egy pattanással benyomódott, aztán kiugrott a helyéről. Félretaszítottam.

És láthatóvá vált a fő páncélszekrény hátuljába épített rejtett kis széf előlapja.

- Ez az!

Korai volt még az öröm, mert ötjegyű számkód védte öt darab 0-tól 9-ig számozott fémtárcsa segítségével, de engem már a felfedezés maga is fellelkesített.

Sajnos, még ha nem is tűnt volna el Billel együtt a legprofibb betörőkészletem, akkor sem láttam volna reményt a fémszekrény feltörésére. Nem. Több esélyem lenne megfúrni egy Las Vegas-i kaszinó páncéltermét, mint egy Jenkins által biztonságosnak ítélt titkos széfet erővel felnyitni. Nincs más hátra, meg kell fejtenem a számkódot.

Megpróbáltam a 00000-t és az 12345-öt, bár sok reményt nem fűztem hozzá, hogy Claude Jenkins ilyen alapszámokat találna ki. Nem is működtek. De nem igazán volt jobb ötletem. Jenkinst ismerve, a szám nem fejthető meg tippeléssel. Véletlenszerű kód lehet. És az is kizárt, hogy felírva tartaná. A rádiófrekvenciákat logikus, hogy feljegyezte, mert azok akár mások számára is hasznosak, és sok értelme nincs titkolni, de a rejtett széfje?! Hát, azt a számot nyilván soha az életben nem vetné papírra! És nem, nem őrzi rejtvény formájában a vakolatba kaparva vagy a kabátja ujjába varrva. Nem fogok itt rátalálni.

Bele sem akartam bonyolódni a gondolatba, hogy vajon hány kombinációs lehetőség lenne, ha szimpla sorban haladással kipróbálnám az összes létező számot. Annyi biztos, hogy Argus Montgomery rég elhunyna végelgyengülésben, és én még mindig itt tekergetném a számlapokat.

Rá kell jönnöm a kódra, nincs mese!

Visszaültem az üreg elé a porba, és újra a széf helyére bambultam.

Lehetséges lenne, hogy Jenkins elmondta már valamilyen formában a megoldást?

Felderengett előttem, ahogyan Claude Jenkins tegnap éjjel furcsa nyomatékkal közölte: „Ezzel az éjszakai találkozóval voltaképpen el is árultam *mindent*, amit tudok."

Előtte meg úgy fogalmazott, hogy *minden* általa gyűjtött bizonyíték a széfjében van. Tehát, ha elárulta *minden* tudását, az pontosan azt jelenti, hogy elmondta nekem a széf kódját. A találkozóval magával! Egyetlen számot bízott ránk aznap éjjel. A találkahelyünkül szolgáló raktár sorszámát. 202-es konténer.

Beállítottam a széf nyitókódjának: 00202.

Nem működött.

Mégis, éreztem, hogy közel járok a megoldáshoz. Jó nyomon vagyok! Oké, a találka helyszíne 202. Az ideje pedig éjfél. Éjjel 12 óra!

Beforgattam: 12202. Nem jó. Kipróbáltam fordítva is: 20212. Nem nyílt. Lássuk akkor 24 órával!

24202.

És ekkor egy kattanással kitárult a kis széf ajtaja.

Alig akartam hinni a szememnek. Ott pihent előttem két mappa és egy boríték, tele fényképekkel és feljegyzésekkel.

Azonnal átlapátoltam mindent a táskámba. Aztán visszacsuktam a kiürült széfet, és rögtön pucoltam kifelé. Mielőbb biztonságba kell juttatnom Jenkins bizonyítékait, minden más csak utána jöhet. Behúztam magam mögött az ajtókat, és már az utcán futottam a robogóm felé, amikor megcsördült a telefonom.

Sajnos, Billt szinte teljesen kizárhatónak tartottam, de legalább Raulban reménykedtem, miközben előhalásztam a készüléket műbőr dzsekim zsebéből. Bíztam benne, hogy ezúttal kivételesen én tarthatok neki prédikációt a kétes eltűnéséről. Csakhogy nem ő volt. Larissa May villájából jött a hívás - megismertem a vonalas számot. Beának megadtam

az új mobilszámomat az éjjeli találkozó előtt, és pont ezen a vonalas számon keresztül egyeztettük tegnap a részleteket. Csak ő hívhat. Úgy ítéltem meg, hogy kénytelen vagyok felvenni a telefont még ilyen kínos helyzetben is, mert Beatrice nem csörgetne nyomós ok nélkül.

- Igen? - tettem a telefont a fülemre a kelleténél talán némileg türelmetlenebb hanghordozással.

- Én vagyok az, Bea - suttogta a fiatal nő a telefonba alig hallhatóan. - Miss Lorne! Segítsen, kérem! Valaki van a házban.

- Micsoda?! - Egyszerre minden másról megfeledkeztem, mert felfogtam, hogy milyen nagy a baj.

Még halkabban folytatta:

- Az előbb csörömpölést hallottam a nappali felől. Mintha betört volna az ablak. Először arra gondoltam, hogy valami madár nekiütközött, vagy más baleset lehetett... De aztán ahogy elindultam itt az emeleten, a lépcső felé megnézni, hogy mi történt... Zörgés... Léptek lenn... Nem tudtam, mit csináljak, úgyhogy felkaptam a telefont, és hívtam is Önt.

- Van olyan helyiség a közelben, amelyiknek kulcsra zárható az ajtaja?

- A fürdő.

- Akkor zárkózzon be oda! Én meg indulok Önhöz, pont a környéken vagyok.

- Azt hiszem, már feljött az emeletre. A léptei közelednek...

- Irány a fürdő! Közben a rendőrségnek is szóljon! Amint kinyomtuk a hívást, hívja a 911-et, jó?

- Próbálom...

Ekkor puffanás hallatszott, majd Beatrice sikítása. A vonal pedig szétkapcsolt.

Megránduló kezemben szorítottam a telefonomat, és meredtem a hívás után maradó üres képernyőre. Aztán észhez tértem, és én magam ütöttem be a 911-et. Riasztottam a hatóságokat a May-villához. Közben magam mögött hagyva Jenkins bunkerét, futottam a házak között a helyszínre.

Larissa May otthonához érve a bejárati kaput nyitva találtam, a bezárására szolgáló belső retesz letörve lógott az oldalán. Az egyik ablak körül meg valóban üvegcserepek csillogtak. Berohantam a kapun, belöktem magam mögött, és az épülethez siettem. Aranyszínű cipőm sarka puskaropogásként kopogott a márványlapokkal kirakott ösvényen.

A villa ajtaja zárva volt, és nem tudtam, van-e időm tolvajkulccsal bíbelődni, így a betört ablakot céloztam meg. A szilánkok kellően le voltak seperve ahhoz, hogy szúrás-vágás veszélye nélkül átvethessem a lábam a párkányon, és beugorhassak.

És már ott is álltam a nappali szőnyegén, szétnézve a csendbe burkolózó, elfüggönyözött helyiségen.

Rászorítottam ujjaimat a táskámból előkapott medveriasztó spray flakonjára, majd elindultam a lépcső felé.

27. fejezet: Biztonság

Igyekeztem minél halkabban felmenni a May-villa lépcsőjén. Közben pattanásig feszült idegekkel füleltem, hogy észlelek-e bármiféle árulkodó zajt. Amikor semmi nem hallatszott, egyre erősebben aggódni kezdtem Beatrice épsége miatt.

Végül muszáj volt meggyőződnöm arról, hogy életben van-e. Megszólaltam az épület nyugtalanító csendjében:

- Beatrice! Bea!

- Itt vagyok - hallottam a nő erőtlen hangját a folyosó másik vége felől.

Nem indultam el egyből arra, hanem először felmértem, nem leselkedik-e rám útközben veszély. A puha, drapp szőnyeggel letakart padlón síri csendben sikerült közlekednem.

Megláttam a villa vezeték nélküli vonalas telefonját. A készülék összetörve hevert a folyosó padlóján. Beatrice sehol. Egy ajtó csukva, a többi nyitva. Gyors léptekkel bejártam az emeleti körfolyosót, hogy felmérjem, nem lapul-e betörő valamelyik szobában.

- Itt vagyok, Miss Lorne - csendült ismét Beatrice hangja az egyetlen becsukott ajtó mögül. Nyilván a fürdő lehetett az, mert máshol nem találtam. Kattanást hallottam, ahogyan a nő bentről elfordította a zárat. - Jöhet nyugodtan, már elmenekült a betörő.

- Ön miért nem jön ki? - kérdeztem rá, gyanakvóan készenlétben tartva a medveriasztó spray-t. Mi van, ha a betörő fegyverrel kényszeríti Beatrice-t a megnyugtatásomra, és mondjuk, benn kushad vele a csukott ajtó mögött?

- Nem tudok.

Elsőre furcsának találtam a nő válaszát, aztán úgy döntöttem, lesz, ami lesz, megnézem, mi a helyzet.

- Várjon még egy percet, körbenézek, hogy üres-e a kanyaron túli folyosószakasz - hazudtam. Helyette viszont nesztelen léptekkel a

fürdőajtóhoz osontam. Hirtelen mozdulattal benyitottam, és a másik kezemben előreszegeztem a medveriasztó spray flakonját.

Benn azonban egyből láttam, hogy nem fenyegeti veszély a biztonságomat.

A hófehér polcok és fényes hidromasszázskád előtt a padló csurom vér volt. A vértócsa közepén pedig egyedül térdelt Beatrice. Ezüstszürke melegítőnadrágját és puha, krémszínű gyapjúpólóját átáztatta a vörös folyadék. Tenyerét a bal combja oldalára szorította, ahol egy friss sebből még több vér buggyant elő a fényes burkolólapokra.

Elhűlve siettem oda hozzá, miközben igyekeztem kikerülni a vértócsákat, amennyire tudtam.

- Atyaég, mi történt?

- Megvágott. Kés volt nála...

- Már hívtam rendőröket és mentőt. Mindjárt itt lesznek. Addig is, megpróbáljuk a sérüléseket ellátni. Hány sebet szerzett?

- Csak egyet, itt a lábamon.

- Akkor mi ez a rengeteg vér? - Végignéztem közelről a nőt. Megnyugodva láttam, hogy jól mérte fel a helyzetet. Valóban csak a combján lévő vágásból bugyogott vér a kőlapokra, nem volt több seb rajta. Elhúztam a kezét, hogy szemügyre vehessem a hosszú csíkban húzódó vágást, aztán adtam neki egy törölközőt, hogy szorítsa rá.

- Szerencsére, csak felszínes sérülésnek tűnik - biztattam. - Nem túl mély szúrás, inkább hasítás.

- Fájni mindenesetre eléggé fáj - suttogta. - És mindent összefröcskölt...

- Össze kell majd ölteni, mert nagyon vérzik, de életveszélyt nem jelent. Annyit a mezei elsősegélynyújtási tanfolyamommal is látok, hogy nem artériás vérzés. A mentő meg mindjárt ideér. El tudja mondani közben, mi történt?

Finom bólintással jelezte, hogy igen.

- Kezdje az elején! - kértem. - Meghallotta az ablak csörömpölését...

- És le akartam menni megnézni. Aztán viszont rádöbbentem, hogy bejött valaki, mert lépdelt. Így inkább fenn maradtam, és felhívtam Önt. Miközben beszéltünk, a betörő feljöhetett az emeletre, ugyanis már itt mászkált. Én rohantam a fürdő felé, ő meg futott utánam. Kiütötte a kezemből a telefont, és annyi időt nyertem, amíg ő összetaposta a készüléket, a reccsenésekből gondolom, hogy apró darabokra. Addigra már

majdnem elértem a fürdőt. Hátranézni nem volt lehetőségem, vetődtem be az ajtón. De utolért, és utánam vágott egy jó nagy késsel. A padlóra zuhantam, a lábamat találta el. Berúgtam az ajtót, aztán feltérdeltem, és sikerült elfordítanom a zárban a kulcsot. A betörő egy pillanatra nem mozdult kinn, mintha mérlegelné, hogy mit csináljon. Utána hallottam, hogy távolodnak a léptei, elfut. Szerintem, az ijeszthette el, hogy telefonáltam. Tudta, hogy úton lehet a rendőrség. Így inkább menekülőre fogta, mert nem sejthette, mennyi időt venne igénybe betörni az ajtót.

- Elképzelhető. Aligha lehetett csak az a célja, hogy vágást ejtsen a villa lakójának a lábán. Ön mennyit látott a támadójából?

- Nem sokat, mert minden olyan gyorsan történt, sötét volt a folyosón, és teljes erőmből futottam előle... De az biztos, hogy fekete símaszkban volt, mint a filmekben a bankrablók. És egy picivel lehetett nálam magasabb. Nem sokkal.

- Férfi volt?

- Talán. Nem igazán látszott az alkata, mert valami laza dzsekiféle volt rajta, de mintha férfi dezodor szagát éreztem volna. Persze, az jöhetett a dzsekiből is, nem biztos, hogy a saját illata volt.

- Argus Montgomery... - mormoltam magam elé.

- Tessék? - kérdezte azonnal Beatrice. - A szomszéd utcában lakó Mr Montgomery?

- Lehetett ő? - kérdeztem vissza.

- Kétlem. Mármint, a magassága nagyjából stimmelne, de hát, Mr Montgomery olyan kedves, jóindulatú ember...

- Az egyetlen másik környékbeli férfi lakó, aki a leírt magasság alapján szóba jöhetne, az Claude Jenkins.

Beatrice egészen lassan fordult felém, felelet nélkül. Sötét szeme üres fekete kútként szegeződött rám. Az árulkodó szempillarebbenés, ami Jenkins váratlan említéseit rendszerint kísérni szokta, most elmaradt.

Felcsendült az utcán a hatósági rohamjárművek szirénázása.

*

Leléptem, mielőtt a zsaruk megérkeztek volna a villába. Beatrice elmagyarázta, hol tartja a hátsó kapu kulcsát, és hogyan tudok kisurranni észrevétlenül. Meghagytam a nőnek, hogy vitesse be magát a kórházba a mentővel, mert ott van most a legnagyobb biztonságban, nagy csapat orvos és ápoló körében. Én majd felkeresem, amint elmúlt a közvetlen veszély.

Utána elrohantam teljes erőmből.

Sikerült elérnem a robogómat, mielőtt rendőrök lepték volna el az egész környéket. Elszáguldottam messzire, hogy biztosan ne kelljen értékes órákat pazarolnom a vallomásom felvételére és más bürokratikus formaságokra. Beatrice egymaga is épp elég jól el tudja mesélni nekik a történteket.

Első és legfontosabb feladatomnak azt tűztem ki, hogy gondoskodjak Mrs Blackhawk biztonságáról. Ha Montgomery ilyen merész lépésekre ragadtatja magát, talán az sem áll távol tőle, hogy az asszisztensemmel leszámoljon. Találnom kell valakit, aki meg tudná védeni Mrs Blackhawkot.

Raul, persze, most tűnik el, amikor a legnagyobb szükségem lenne a segítségére. Még egyszer utoljára megcsörgettem a telefonját, de amikor továbbra sem vette fel, feladtam. Inkább azon agyaltam, kit küldhetnék helyette, hogy megvédje az asszisztensemet. Bill megfelelne. Erős, sportos, fiatal férfi. De hát, őt elrabolták, vagy megölték. Ki maradt? Litvin professzor a testalkata szerint szintén jó lenne, de ő meg túl esetlen az emberi észjárások értelmezésében, valami rosszakarónk simán átejtheti trükkel. Olyanra van szükségem, aki rendelkezik legalább minimális élelmességgel. A szomszédos irodában dolgozó fiatal ügyvéd már régi jó barátunk, biztosan szívesen segítene, de pont a robogóm elhozásakor mesélte, hogy új ügyfélhez készül vidékre, és csak jövő héten tér vissza.

Egyszerre támadt egy ötletem.

Juan sulijához irányoztam a robogómat. Épp lyukas órája volt - vagy legalábbis remélem, hogy igazat mondott, amikor rákérdeztem, hogy miért zabál tacót a nap közepén az iskola melletti büfében -, így egyből beszélni tudtunk.

Elmondtam, hogy be kéne mennie a nyomozói irodánkba, amint a tanórái megengedik, és vigyáznia Mrs Blackhawk épségére.

Magabiztosan rávágta:

- Naná! Elleszünk az idős hölggyel, és garantálom, hogy senki nem fog kezet emelni rá!

Átküldtem a telefonjára két linket a közösségi médiából: Litvin professzor és Bill profilját. Végül egy kelletlen grimasszal egy harmadikat is hozzátoldottam: a konkurens detektív, Kip fényképét.

- Jelenleg ez a három megbízható személy bukkanhat fel - közöltem aztán -, egyedül őket engedd be! Meg, persze, Raul bátyádat vagy engem.

De mást senkit, még akkor se, ha például rendőrök jönnek, és azt állítják, hogy hatósági ügyben járnak el. Ha nincs bíró által aláírt parancsuk házkutatásra, nem léphetnek be. De paranccsal is csak akkor, ha előtte meggyőződtél róla, hogy minden hiteles, és tényleg muszáj. Jó?

Juan mintha kezdett volna kissé megszeppeni a baljós figyelmeztetések hallatán, mert összehúzta a szemöldökét, de azért még mindig nagy mellénnyel bólogatott.

Ezután előkerítettem Tara Ellison teljes szomszédságának a profilját: Claude Jenkins, Montgomeryék családja, a Vinson-házaspár... Beának nem tudtam a vezetéknevét, de neki odatettem a halott testvére, Larissa May fényképét, végül is, úgyis egyformán néznek ki. Hozzávettem még a biztonság kedvéért Crofford doktort és Bellefleur doktornőt is, bár őket már igencsak kizártam a gyanúsítottak köréből, de mégsem akartam Mrs Blackhawk vagy Juan életét pusztán a saját következtetéseimre bízni. Kikerestem a szomszédos nagyváros rendőrfőnökének, Montgomery régi osztálytársának a portréfotóját is. Mindent átküldtem Juannak.

- Ez a tíz ember a legveszélyesebb - folytattam az eligazítást. - Őket végképp semmilyen ürüggyel ne hagyd bejutni! Sőt, lehetőleg telefonon se állj szóba velük! Bármit mondjanak is. Ha azt állítják, hogy bajba kerültem, és segítségre van szükségem, vagy más jól hangzó kamuval jönnek, akkor se! Megígéred?

- Meg, de az biztos, hogy Chris nem akar rosszat nekünk - jegyezte meg Juan, amikor végignézte a listát.

- Oké, de ő meg a főgyanúsítottunk, Argus Montgomery fia, szóval, benne sem bízhatunk meg maradéktalanul, amíg minden összefüggést fel nem tártam.

- Izé, na, jó, a lényeg, hogy ezt a tíz embert mindenképp távol tartom az öreghölgytől. Becky azért velem jöhet, ugye? Ő ért a magatehetetlen idős nénik gondozásához, a nagymamáját is egyedül szokta ápolni.

- Hát, legyen, de csak ha megesküszöl, hogy Mrs Blackhawkot a füle hallatára véletlenül sem nevezitek „magatehetetlen idős néninek”! - Rákacsintottam, és Juan is elvigyorodott.

Aztán komolyra fordítottam a szót:

- Köszönöm. Ezzel a mostani segítségeddel kvittek vagyunk.

- Ugyan, semmiség! - De azért láttam, hogy örömmel húzza ki magát a gondolatra, hogy ezúttal ő tud nekem hasznot hajtani.

Elindultam a robogóm felé, közben viszont észleltem, hogy Juan furcsa tekintettel nézni kezd.

- Lehet még egy gyors kérdésem? - szólt utánam.

- Mondjad!

- Van magának valakije?

- Ugye, nem nyomulni próbálsz? Nem bukok tinikre...

- Dehogy! Engem csak Becky érdekel. Nem magamra gondoltam, hanem a tesóimra. Például Raul bátyóra. Folyton a munkájába temetkezik, pedig már rég itt lenne az ideje, hogy találjon valakit.

Kényszeredett félmosoly ült ki az arcomra:

- Az a gyanúm, hogy Gomez kapitánynak nélkülem is épp elég baja van.

- Ahogy gondolja... Mindenesetre, tudnék magáról pár jó szót szólni, amikor legközelebb együtt lógok a bátyóval. Bár nem vagyok benne biztos, hogy ez a rikító vörös hajszín az esete, de legalább megpróbálnám...

- Szerintem, ettől nyugodtan eltekinthetünk.

- Miért? Tök hangulatosan el tudnának beszélgetni a randin a nyomozásokról.

- Juan, tényleg hanyagoljuk az ötletet!

- Akkor ott van Fernando, a másik bátyám. Ő néz ki legjobban közülünk, de vele óvatosnak kell lenni, mert általában négy-öt nőt fűz egyszerre. Vagy Luis. Luis hűséges típus, csak ő meg sok pénzzel tartozik kétes alakoknak. Meg hát, a rendőrség hosszú listát őriz a büntetett előéletükről, de ezeket leszámítva, mindkettőjüket jó szívvel tudnám ajánlani. A többi tesómat sajnos nem, mert elég zűrös alakok. Mármint, úgy értem, Fernandóhoz és Luishoz képest is. Esetleg talán még Ricardo, ha nagyon bejönnek a tetkók...

- Van valakim.

Végre rám hagyta.

- Én is kérdeznék egyet - mondtam, miközben már a robogómra kászálódtam fel, ő pedig a bicaját tolta elő. - Igaz, hogy amikor letartóztattak, egy droglaborban kapcsoltak le?

Juan tekintete elkomorult az emlék hatására, és a hangja is halkabb lett:

- Aha. De már nem járok abba a társaságba, esküszöm. Vannak új barátaim...

- Nem emiatt kérdeztem, ezt a szöveget nyugodtan megtarthatod a pártfogó felügyelődnek. Csak érdekelt, hogy mit csináltál ott pontosan?

A bicaj kormányát forgatta egyhelyben jobbra-balra, nem felelt. Úgyhogy én folytattam:

- A szűrőrendszert tartottad karban, igaz? Le merném fogadni, hogy a felszabaduló veszélyes gőzök és gázok miatt profi levegőszűrésre volt szükség. Már akkor sem a bűncselekmények vagy az illegális veszélyek érdekeltek, hanem a fizika. A berendezések, a levegőkeringetés, az épületgépészet.

- Lehet, hogy... izé... ilyesmi... - motyogta maga elé alig hallhatóan.

- Nem értem, hogy miért titkolod, hogy mennyire jó vagy fizikából. Miért ezt az utat választottad? Valaki, aki tudja, hogy mit szeretne az életben, célja van, értelmes, jó szándékú, miért egy droglaborban szerencsétlenkedik, és pazarolja el a jövőjét?

Juan megint nem válaszolt, csak nézett le koszfoltos tornacipője orrára. Most viszont nem szólaltam meg, hanem kivártam, amíg végre feleletet ad.

Látva, hogy már egyébként is képben vagyok, végül kibökte:

- Amikor tíz éves voltam, a fizika tanárom behívta anyát a suliba. Izé, előadott neki valami nagy dicséretet. Hogy én milyen szorgalmas, tehetséges diák vagyok, és ő biztos benne, hogy mérnök lesz belőlem. Kicsit rágyúrok a matematikára, és egyenes út vezet a legjobb egyetemekre...

Elhallgatott. Hogy elősegítsem a mondandóját, beszúrtam egy egyszerű megállapítást:

- Elég jól hangzik.

- Hát, ja. Én is azt hittem, hogy anya repesni fog az örömtől, és irtó büszke lesz rám. Persze, meg is dicsért, amikor hazaért. Mosolygott, de a szeme szomorú volt. És aztán hallottam, hogy egész éjszaka a szobájába zárkózva sír. Nem értettem, mi a baj, és hiába kérdeztem. Végül az egyik bátyám, Dany megsúgta, hogy amiatt, amit a fizika tanárom mondott. Dany egy nagy szemétláda, és csak azért árulta el, hogy engem is megríkasson. De nem hazudott. Anya amiatt sírt, hogy sosem fog tudni olyan körülményeket teremteni, hogy különórákat vehessek, tanfolyamokra iratkozhassak be, egyetemre mehessek. Csoda, ha minden este vacsorát tud tenni az asztalunkra. Annyira szeretné, hogy elérjem az álmomat, és mérnök lehessen belőlem, de képtelen megvalósítani.

Juan bánatosan húzott egyet a vállán.

- Gondolja, hogy ezek után igyekeztem még fizika órán? Többé egy házit sem írtam... Tudom, hülyeségnek tűnik, de gyerekfejjel csak annyit akartam, hogy anya ne sírjon. Hogy ne aggódjon amiatt, hogy netán egyetemre kell majd járatnia. Még a fizikáról szóló könyveimet is kidobtam. A többit nyilván nem nehéz kitalálni. Évről évre romlott a tanulmányi átlagom, a tanárok egyre többet szekáltak, megutáltam a sulit. Aztán lógni kezdtem, sok lett a szabadidőm, végül egyre gyakrabban dumáltam a téren a bandával... A szűrőrendszer meg tényleg menő volt. Megengedték, hogy netről összeszedjem hozzá az anyagokat, és egyedül tervezzem meg.

Visszaléptem mellé a robogómtól, és átöleltem a vállát.

*

Most, hogy Beatrice és Mrs Blackhawk épségét a legjobb tudásom szerint biztosítottam, végre nekiláthattam Jenkins anyagait átnézni. Kiszemeltem egy nevenincs panziót, ahol senkinek eszébe sem jutna keresni engem. Lefoglaltam az egyetlen szabad földszinti szobát. Onnan akár még az ablakon keresztül is kereket tudok oldani. Jó közel parkoltam a robogót, és behúztam egy bokor takarásába, hogy az útról ne lehessen észrevenni, mert elég jellegzetes kis jármű.

Végül kimerült nyögéssel ültem le az ablak alá, a szoba egyetlen asztalához. Kiterítettem a karcos, kék műanyag asztallapra a bunkerből elhozott mappák tartalmát, kitettem magam mellé a medveriasztó spray-t, és belemerültem a feljegyzések átolvasásába.

28. fejezet: Jegyzetek

Megpróbáltam rendszerezni Jenkins nyomozási anyagait, hogy jobban átlássam, mivel is állok szemben. Találtam egy rakás bizonylatot és könyvelési kimutatást. Azokból készítettem egy pénzügyi stócot. Amellé halmoztam a fényképeket. Jenkins tucatnyi fotót rámolt el különböző kinagyított részletekről. Némelyiken első ránézésre is látszott, miért tehette el. Vérnek tűnő rozsdaszín folt falakon, aszfalton, füvön, fák tövén... Más képek viszont egyszerű természetfotók erdőrészletekkel. A fényképekből két kupacot csináltam: a vérnyomokról készülteket elkülönítettem az erdősöktől. Aztán jöttek a zsaroló levelek. Tizenöt üzenet, mind Jenkinsnek címezve. A levelek írója különböző követeléseket fogalmazott meg. Nyomtatott szövegek voltak, és Jenkins kézzel odaírta az egyes levelek hátuljára a dátumot, így időrendi sorrendet is fel tudtam állítani. Tizennégy levél sok évvel ezelőtt íródott, egy pedig nemrég. Az utolsó csoportba a vegyes papirosokat soroltam be, amelyeket első ránézésre nem tudtam máshová tenni.

A zsarolólevelek elemzésével kezdtem. Hátha segítenek valamiféle eseménysort kirajzolni előttem. Nem igazán jött össze, mert túl általánosak voltak. Az mindenesetre hamar kiderült belőlük, hogy Jenkins miért nem akarta, hogy Beatrice hallja a vallomását. A pasas ugyanis nyakig benne volt az ügyben. A fenyegetések zöme arra vonatkozott, hogy ha Jenkins nem teljesíti a levélíró utasításait, börtönben végzi. Az illetőnek bizonyítéka volt Jenkins szerepére. Ennek ellenére az az érzésem támadt, hogy Jenkins nem tudhatja, pontosan mi folyik a háttérben, mert a levélíró elég homályosan fogalmazott. Mintha kerülné, hogy részleteket fedjen fel. Csak olyan kifejezéseket használt, hogy „te is sejted, mire vagyunk képesek, ne akard megtudni, mi lenne a következménye, ha ki akarnál játszani minket”, „tudod, hogy mindenhová elér a kezünk, a rendőrök sem fognak

megvédeni”, „ugyanolyan bűnös vagy, mint mi, évek óta hallgatsz” és hasonlók. Semmi konkrétum. A követelések maguk pedig különböző vérnyomok és más bűnjelek eltakarítására vonatkoztak. Helyszínt nem említettek, csak a tárgyat, amelyről le kellett súrolni a vért.

Csináltam egy gyors, tömör listát a vérfoltokról a levelek és a fényképek alapján. Jenkinsnek hat különböző vérmaradványt kellett lesúrolnia az évek során. Három erdei terepen volt, fa törzsén vagy füvön, kettő viszont aszfalton. A levélíró úgy hivatkozott rájuk, hogy „a folyó melletti út szélén, a kabin magasságában”, „a nyírfákkal körülvett tisztás nyugati oldalán” satöbbi. A jellegtelen leírások nem adtak támpontot számomra, bár Jenkins valószínűleg ennyiből is tudta, miről volt szó. Egyedül egy vérfolt bizonyult kicsit is szokatlanabbnak. Arról annyit írt a levél, hogy „az északi járműroncs talpán” található. Jenkins mindegyikről készített fotót, mielőtt végrehajtotta volna az utasítást. Megnéztem közelebbről ezt a bizonyos járműtalpat, de csak annyi látszott a ráközelített képen, hogy egy nagy, romos állapotú fémmasináról van szó. Már kinőtt belőle két bokor a repedésein keresztül.

Nem igazán értettem, miért Jenkinsszel takaríttatták el ezt a pár vérnyomot. Ahhoz túl kevés vérről volt szó, hogy számottevő munkának tűnjön. Miért nem intézte el a levélíró saját maga?

Az, hogy külön meg kellett Jenkins számára írni, milyen tárgyon vagy növényen találja az eltávolítandó vérfoltokat, arra utalt, hogy Jenkins az elkövetésben *talán* nem vett részt közvetlenül. Legalább ez enyhítő körülmény lehet a javára. Bár világosan érződött, hogy végig tudta, bűncselekményeknek falaz. A többi követelés bizonyos iratok megsemmisítésére vonatkozott, de sajnos a levelek szerzője mindig csak annyit írt, hogy „szabadulj meg minden feljegyzéstől, ami a látogatásomat igazolhatja”. Nem derült ki, miféle látogatások, vagy mik bizonyítják.

Ezek voltak a régi, több évvel ezelőtti levelek.

Az utolsó levelet többször is átolvastam, ugyanis az a Jenkins által ráfirkált dátum szerint pontban Tara Ellison meggyilkolásának a napján érkezett. Így szólt:

„Bedobtuk a halott nőt a kapud fölött. Azt csinálsz vele, amit akarsz, de ha bárki megtudja, te is úgy végzed, mint ő.”

Sokáig néztem a rövid sorokat.

Ki tudja, meddig hevert ott szegény Tara Ellison holtteste az udvaron, mire Jenkins előkerült a pincéje mélyéről, és rálelt a halott nőre és a levélre? Talán órákig. Viszont a jókora, megerősített kapu eltakarta a gyanútlan járókelők elől a látványt. Eltűnődtem ezen az eszméletlen hidegvéren, hogy a szabad ég alatt otthagyták a hullát a szembeszomszéd telkén... Végigfutott a lúdbőr a karomon, mert egyszerre szinte újra magamon éreztem Montgomery érintését, amikor a vállamra tette a kezét.

A leveleket nem szignálta a küldőjük, de megtippeltem, hogy jó eséllyel Argus Montgomery lehet az írójuk. Az általa használt többesszám viszont aggasztó sejtést támasztott alá. Montgomery nem egyedül tényked ik. És itt nem csak egy rendőr ismerősről van szó, aki elsikálja a mocskot a régi haverja után, hanem valaki olyanról, aki totális bűntárs. Ráadásul, az utolsó levél feladója semmiképpen nem lehetett Montgomery. A holttestet a gyilkosság délutánján kellett behajítani Jenkins kapuja fölött, nem később, és Montgomery akkor bizonyíthatóan Bogotában volt. A bűntársa, Tara Ellison igazi gyilkosa írt.

Már a három egyforma vadászpuska vásárlása óta sejtettem, hogy Montgomery nem egyedül tevékenykedik. Egyet még oké, hogy magának vett, egyet talán a fiának, de a harmadikat nyilván nem a feleségének szánta, hanem a bűntársának.

- Egyre jobb ez az egész... - dünnyögtem magam elé, miközben kinéztem az ablakon, hogy ellenőrizzem, nem őgyeleg-e gyanús személy a közelben.

Utána a pénzügyi iratokat húztam magam elé. Itt okozott némi fejtörést, hogy egyáltalán mit is látok. A bizonylatokon rajta volt egy rendezvényszervező cég neve, és nem túl drága, pár dolláros tételek vásárlásáról szóltak, de nem volt nevesítve az eladott termék. A könyvelési papírok átnézése után láttam, hogy azok is ennek a rendezvényszervező cégnek az iratai. Sundais. Nem mondott semmit a cégnév. Az biztos, hogy Montgomeryvel nem állt közvetlen üzleti kapcsolatban, mert az összes fellelhető partnercégét kilistáztam már a nyomozás során, mióta ő lett a főgyanúsítottam, és semmiféle Sundais nem volt köztük. Persze, titkos összefonódás lehet. Vagy nincs köze Montgomeryhez.

Rákerestem a Sundais cégre, és hosszas kutatás, olvasgatás után annyit sikerült megtudnom róla, hogy különböző programokra árul jegyeket időpontfoglaló honlapokon keresztül. Múzeumokba, színházi estekre, fesztiválokra. Nem tűnt országos lefedettségűnek, csak itt a megyénkben

ténykedett. Az online adatbázisokban és nyilvántartásokban ellenőriztem a Sundais cégadatait, és megbizonyosodtam arról, hogy legálisan alapított, máig működő cégről van szó. Szorgalmasan kijegyzeteltem a tudnivalókat, és felhívtam a Sundais elérhetőségi számát is, ahol egy készséges ügyintéző kábé ugyanezekről tájékoztatott. Argus Montgomery és a többi szomszéd nevét sem ismerte. Továbbította a hívásomat a felettesének is, de ott sem kaptam hasznosabb válaszokat. Nem tudták, ki az a Montgomery, a többi gyanúsítottam neve sem mondott nekik így kapásból semmit. Felsoroltam a Montgomeryhez köthető cégek nevét, de azokról sem hallottak még. A régi bizonylatokról sem tudtak tájékoztatást adni, mivel az új felhőalapú rendszerük csak öt évre visszamenőleg tartalmaz részletes adatokat az értékesítésekről, és ezek a papirosok jóval korábban keletkeztek. Kénytelen voltam egyelőre elengedni a Sundais kérdését.

A vegyes iratokat vettem most elő. Volt ott pár feljegyzés a nagyvárosi rendőrfőnökről. Láthatóan Jenkins is rájött, hogy a zsaru lehet Montgomery cinkosa, de semmi kompromittálót nem őrzött róla, csak feljegyzéseket készített a nyilvános szerepléseiről. Nem sokra mentem vele. Inkább néztem tovább a többit. Hamarosan láttam, hogy a nyomtatott hírblogbejegyzések és kivágott újságcikkek között kapcsolat van. Emberek eltűnésével foglalkoztak. Eltűnt személyeket bemutató honlapok tartalma, listák, dátumok, nevek. Átolvasva felfedeztem a beszélgetésünk során felmerült hat nevet is: Hugo Dale, Sarah Jane Emerton, Matt Scott, Wendy Beckett, Eduardo Hernandez és Octavia Martinez. Hármat közülük már alaposan kitanulmányoztam, mióta előkerültek Tara Ellison megégett iratos dobozából, és most a másik hármat is hozzájuk tettem. Amint kicsit utánuk olvastam a telefonom böngészőjében, egyből megtaláltam a hasonlóságokat. Mindegyik régi eset, a megyénkben történt, és a Raul által felfedezett közös pont is megvan. A testi edzettség. A különböző cikkek szerint Wendy Beckett futóversenyekre járt, Eduardo Hernandez katona volt, Octavia Martinez pedig testépítéssel foglalkozott. Nem volt könnyű előbányásznom ezeket a részleteket a sok különböző feljegyzésből, de összegyűjtve hátborzongató párhuzamot lehetett vonni az egyébként egymástól függetlennek tűnő ügyek között.

Összevetettem a hat vérfolt eltakarításáról szóló zsarolólevelek keltét a hat eltűnéssel, és mindegyik úgy három-négy héttel egy adott eltűnés után íródott. Ez mondjuk majdnem egy hónap különbség az egyes eltűnések

napja meg egy-egy vérfolt említése között. Nem véletlen, hogy Jenkins több száz eltűnést végignézett a szóban forgó időpontok környékén. Nem voltam benne biztos, hogy mi alapján jutott arra a következtetésre, hogy erről a hat személyről lehet szó, de tény, hogy minden egybevágott.

Jenkinsre gondoltam, és arra, ahogyan ott állt az éjszakai sötétbe borult raktárak mellett, a puskája közelében, a sokadik cigarettáját szívogatva, megfáradt árnyakkal az arcán...

- Méghogy nem sok mindent sikerült kiderítenie az évek során! - ingattam meg a fejem. - Kíváncsi vagyok, hogyan adta volna elő nekem ezt az egészet, ha lett volna módja elmondani. Talán jobb is, hogy nem került rá sor.

Nem kifejezetten hiányzott volna a mellébeszélések, mentegetőzések végtelen sora.

- És a zsaruk? - morfondíroztam tovább. - Mi lett volna, ha mielőbb hozzájuk fordul? Vagy ha legalább Tara Ellison bejelentést tesz?

Magam is eljátszottam a gondolattal, hogy beviszem a papírhalmot a rendőrségre, így, ahogy van. Azonban elfogott a bizonytalanság. Vajon tényleg igazolható a kapcsolat a hat eltűnés között? Mert oké, hogy van pár egybevágó körülmény, de ha nagyon akarnám, bármelyik két tetszőlegesen kiválasztott másik eset között is tudnék egyező vonásokat találni. Raul azt mondta, hogy számára van aggasztó a három általam kérdezett eltűnési ügyben, amikor átolvasta a rendőrségi összefoglalókat, de vajon ugyanaz kongatja meg a vészharangot, vagy eltérő részletek? Mit látna egy hatósági személy, ha átfésülné az egyes eltűnéseket a rendszerben? És még ott van a rendőrfőnök is, Montgomery cimborája. Ha rájön, hogy milyen bejelentést tettem, talán még több nyomot eltüntet. Ha egyáltalán maradt bármi, amit nem sikált el az évek során. Aligha tudnám eltitkolni előle a feljelentést, mert két eltűnés, Hugo Dale és Octavia Martinez az ő illetékességi területén történt. Hagyjam ki esetleg Dale-t és Martinezt? De ez sem garancia rá, hogy nem a nagyvárosi rendőrfőnök előtt köt ki az ügy.

Ráadásul, más közös nem nagyon van a fizikai edzettségen meg az eltűnés földrajzi helyén kívül. Évek teltek el az esetek között, mindegyik jó régen történt, és az, hogy Jenkins csinált pár fotót - valószínűleg már eltakarított - vérnyomokról, nem sokat jelent. Voltaképpen bizonyítható lenne, hogy valóban vér van a képeken?

És, mi van a zsarolólevelekkel? Ott azért az utolsó üzenetben szó esik holttestről, a régiek meg válogatott csúf fenyegetéseket tartalmaznak. Azokat, ha bemutatnám, talán elég alapot szolgáltatnának a kivizsgáláshoz. De ugyan mit lehetne megállapítani? Le merném fogadni, hogy egyedül Jenkins ujjlenyomata van rajtuk. Esetleg most az enyém még rájuk került. Egyébként meg sima nyomtatott szövegek, nem túl specifikus tartalommal. Jenkins akár maga is írhatta, semmit sem bizonyítanak. Főleg, hogy azután kerültek elő, miután már előbukkant egy hulla a pasas frigójából, és ő maga elhúzott az igazságszolgáltatás elől...

Egyelőre jegeltem a rendőrség bevonását, amíg nem tudok újra beszélni Raullal. Egyedül ő tudná megbízhatóan felmérni, hogyan tálaljam az esetet anélkül, hogy korrupt emberek kezébe kerüljön az intézése. Talán arra is lenne ötlete, hogyan deríthetnénk ki, mennyire súlyosan érintett a rendőrfőnök.

- Nyugi, ez így jó terv - biztattam magam, hogy enyhüljön bennem a feszültség. - Raul segíteni fog, minden rendben lesz.

Már délutánra járt, amikorra befejeztem az összes papír és fotó dokumentálását, és az új jegyzeteim átküldését Mrs Blackhawk email fiókjába. Bár sietni akartam, hogy mielőbb Bill nyomára bukkanhassak, de közben azt sem akartam megkockáztatni, hogy bizonyítékokat veszítsek el. Így mindent befotóztam és megírtam az asszisztensemnek. Már éppen az utolsó üzenetre nyomtam a küldést, és az asztaltól felkelve készültem összepakolni, útrakelni és nekilátni Raul előkerítésének, amikor megcsördült a telefonom. Felvettem, és ismeretlen férfi hang szólt bele:

- Jó napot kívánok! Frida Lorne-nal beszélek?

Egy pillanatra elgondolkoztam, hogy letagadjam-e. Végül ráhagytam:

- Mondja!

- John Meier vagyok, büntetőjogi ügyvéd, a Meier&Meier Ügyvédi Irodától.

Nagyot néztem. Mi a francért keres engem egy ismeretlen büntetőjogi ügyvéd épp most, ráadásul a legújabb számomon? Biztos, hogy semmi jót nem jelenthet. Mindenesetre, igyekeztem megőrizni a nyugalmat a hangomban:

- Parancsoljon!

- Az ügyfelem nevében hívom. Megkért, hogy szóljak Önnek, hogy tegnap este letartóztatták.

- Mi? Tessék? - nyögtem ki a nem túl értelmes reakciót.

- Az ügyfelemet. Tegnap este. Letartóztatták - tagolta. - Azt mondta, hogy mielőbb szóljak Önnek, mert neki csak egyetlen telefonhívást engedélyeztek, és először engem kellett utolérnie. Most jutottam odáig, hogy elkérjem telefonon az Ön új számát az asszisztensétől...

- Ööö, de mégis, milyen ügyfelét? - kérdeztem közbe. - Kit tartóztattak le?

- Nos, azt hittem Ön tudni fogja azonnal, kiről van szó. De nézem mindjárt, hm... - Hallottam, hogy lapoz az iratokban, mert nem tudja fejből a saját kliense nevét. - Szóval, Raul Gomezt.

Mondott még valamit, de a többit már nem fogtam fel.

*

Nem tudtam, mi hiányzott még pillanatnyi kétségbeejtő helyzetemben. Miután Billnek nyoma veszett, Beatrice-t késsel megvágták, az asszisztensemet rögtönzött testőrrel kell őriztetnem, folyamatosan veszélyben az életem, és minimum hat eltűnt személy rejtélye miatt nyomozok, Tara Ellison brutális halálra késeléséről nem is beszélve... Még kiderül, hogy Raul a sitten ül?!

Eddig legalább jogosnak éreztem a mérgelődésemet a szólás nélküli felszívódása miatt, és ütős beolvasást terveztem, amikor végre előtalálom, de rá kellett döbbennem, hogy még ezt a kis élvezetet is elvesztettem. Raul nem megsértődésből vagy más idegesítő okból hagyja válasz nélkül a hívásaimat, hanem mert elvették tőle a telefonját a letartóztatásakor. A nyilvánvalóan koholt vádak alapján végzett letartóztatásakor! Annyit kivettem az ügyvéd további szavaiból, hogy Raul az ellene folyó belső vizsgálat miatt vette fel vele a kapcsolatot, és a letartóztatás is az állítólagos bizonyítékhamisítás miatt történt. Tehát, ahhoz kétség sem férhet, hogy mi áll az eset hátterében.

Mivel Meier egyelőre sem az ügy további részleteiről nem beszélhetett nekem, sem azt nem tudta megmondani, mikor találkozhatnék Raullal, letettem a telefont. Aztán a kezembe temetett arccal borultam Jenkins jegyzetei közé.

*

Újabb telefoncsörgésre kaptam fel a fejem.

Megmasszíroztam a halántékomat, és igyekezve maradék lelki erőmet összekaparni, megnyomtam a képernyőn a hívásfogadás gombját.

Mrs Blackhawk kárálása hangzott fel a vonal túlsó végén.

- Kedvesem, az előbb hívta az irodánkat valami ügyvéd. Sikerült téged utolérnie? Azt mondta, rendkívül fontos, úgyhogy megadtam az új számodat, bár tudom, hogy jelenleg nem publikus. De nagyon sürgetett...

- Ahhoz képest sikerült fél napig ülnie rajta, mielőtt eszébe jutott volna betelefonálni hozzánk, mert Raul már tegnap este megkérte, hogy szóljon - fűztem hozzá rosszkedvűen.

- Mit akart?

- Rault lecsukták.

- Micsoda? Amiatt, amit a múltkor meséltem?

- Igen, de most ne kérdezzen többet, ha Juan és Becky ott van már. Nem biztos, hogy Raul akarná, hogy tudják.

- Nos, valóban megérkeztek a gyerekek, és már a harmadik zacskó chipset bontják. Úgy esznek, hogy közben mindent beterítenek morzsával, és véletlenül leborították energiaitallal a nyomtatónkat is. Úgyhogy tényleg remek ötlet volt őket ideküldened a nyakamra...

- Na jó, a lényeg, hogy Rault majd inkább négyszemközt beszéljük meg, oké?

- Mindenesetre, te fogod felporszívózni az irodaszőnyeget.

- Mi lenne, ha inkább az Ellison-ügyre koncentrálnánk? Bill élete veszélyben forog.

- Igazából pont ezért hívtalak, nem is az ügyvéd miatt - hagyta rám az öreglány. - Új nyomom van az Ellison-ügyben.

Eddig szórakozottan toltam magam előtt jobbra-balra Jenkins papírjait beszéd közben, de most megállt a kezem.

- Gyerünk, ki vele! - sürgettem, hogy nehogy belekezdjen szokásos körülményes fejtegetéseibe. Nem értem célt.

- Elvégeztem a rám bízott bankkártyás feladatot. Kiderítettem, kinek hány bankkártyája van a szomszédságban. Nem volt egyszerű feladat, mert a bankoknál, mint mondtam, már nincs kontaktom. Így elölről kellett kezdenem a bizalom kiépítését, és a fiatal hölgyek, akiknek a helyi bankoknál előadtam a fedősztorit, hogy biztosítási csalás után nyomozok, elég tartózkodók voltak. Nem mertek adatokat közölni...

Gyorsabb tempóra akartam ösztökélni az asszisztensemet, ekkor azonban a tekintetem megállt Jenkins iratain. A rendezgetés közben felülre sodródott

a fotó, amelyet „az északi járműroncs talpáról” készített. És most hirtelen sikerült kinéznem, mit is látok. Egy helikopter oldalát.

Önmagában ez a felismerés még semmit nem jelentett volna, azonban a járműroncsot nézve kiszúrtam a falát alkotó speciális acéltáblákat, és a beléjük vésett apró azonosítószámokat.

Aztán már az is beugrott, hogy Jenkins mivel foglalkozott abban az időben, amikor a régi eltűnések történtek.

Miközben mindez lepörgött a fejemben, Mrs Blackhawk tovább beszélt a háttérben:

- Szóval, miután fáradságos munkával és leleményes füllentésekkel megpuhítottam a dadogós hölgyet, végre megnézte a kedvemért a 132/A jelű űrlapon...

- Könyörgöm, nem térhetnénk a tárgyra? Van valakinek több kártyája a helyi bankoktól a szomszédok közül vagy nincs?

- Mindenkinek csupán egyetlen van, kivéve egy valakit.

- És ki az?!

- Zoey Vinson.

- Mi? De hát, ő nem... Nem lehet... - Elhalt a hangom. Ugyanis egyszerre értettem már mindent, és ami eddig csak sejtés volt, bizonyossággá vált a fejemben.

29. fejezet: Válaszlépések

Eljött az ideje, hogy belendüljek.

Ha lettek volna napjaim, heteim, akár hónapjaim, hogy felépítsem az eltűnések utáni nyomozást Jenkins anyagai alapján, most szépen akkurátusan nekiültem volna az irodában az asszisztensemmel. Talán még kézzel fogható bizonyítékokat is sikerült volna gyűjteni előbb-utóbb. Vagy ha legalább Raul itt lenne, és segíteni tudna a rendőrségi összefonódások kibogozásában... Azonban ezeket az ábrándokat kénytelen voltam elengedni. Bill élete a tét, nem lacafacázhatok.

Elgurultam a robogómmal egy csomagmegőrzőhöz, és fiókot béreltem. Belepakoltam Jenkins összes iratát és az új táskámban őrzött egyéb feljegyzéseimet, és jól bezártam. Utána fogtam a kulcsot, a bérlést igazoló papírokkal együtt beletettem egy borítékba, és elvittem a küldeményt a legközelebbi csomagküldő szolgálat irodájához. Feladtam Mrs Blackhawknak. Így bármi történjen is velem, a bunkerből szerzett nyomozási anyagok eljutnak hozzá. Nem mertem megkockáztatni, hogy személyesen menjek be az asszisztensemhez, nehogy elkapjon Montgomery vagy a bűntársa azon a környéken, fontos papírokkal a táskámban.

Miután végeztem az iratok biztonságba helyezésével, előkapartam egy kompromittáló fotót Argus Montgomeryről és Zoey Vinsonról. A legtöbbet az irodai gépen tároltam, de pár kellően korhatáros felvételt rátettem az új telóra is.

Most fogtam a kedvencemet, és egy mozdulattal átküldtem Montgomery számára képüzenet formájában. Mrs Blackhawk már jó sok háttérinformációt gyűjtött Tara Ellison szomszédságáról, így az elérhetőségeik is rendelkezésemre álltak, megvolt Montgomery telefonszáma.

Bár igazat mondtam Mrs Blackhawknak, amikor azt állítottam, hogy vonakodok kijátszani ezt a kártyát, most úgy ítéltem meg, elérkezett az ideje. Nincs más esélyem. Mégis, homályos rossz érzés gyötört a tervemmel kapcsolatban. *Valami fontosat nem veszek számításba*... Nem tudtam, mi a buktatója, de kísértett a gondolat, hogy nem fog működni.

Nem engedtem, hogy eluralkodjon rajtam a balsejtelem, hanem folytattam céltudatosan. Mellékeltem rövid szöveges üzenetet is az idősebb Montgomery számára:

„Hívjon fel, ha nem akarja, hogy a kép következő címzettje a felesége vagy a fia legyen!”

Nem sokáig kellett várnom, már meg is szólalt a telefonom. Hagytam párszor kicsengeni, csak hogy húzzam Montgomery agyát. Aztán kénytelen voltam felvenni.

- Kivel beszélek? - szólt bele a férfi.

- Frida Lorne vagyok - mondtam ki, mert úgyis tudtam, hogy felismerne a hangom alapján. Egyébként is, már tök mindegy volt, hogy személy szerint mennyire rág be rám. - Legyen fél óra múlva az új benzinkút melletti lehajtónál! A saját autójával jöjjön! Egyedül. Ha meglátok bárki mást, kiküldöm a fotót. Ha késik, szintén kimegy a fénykép. Ha nem jön el, dettó. És tartsa magánál a telefont, mert fel fogom hívni az újabb teendőkkel.

- Meetingre indulnék, öt percen belül kezdődik...

- Legyen fél óra múlva a benzinkút melletti lehajtón! - ismételtem el az instrukciót könyörtelenül. - És ne próbálkozzon semmivel, különben körbeküldöm a fotót a feleségének, a fiának, sőt, Chris összes osztálytársának, illetve az Ön minden egyes kollégájának és üzletfelének is! Megértette?

- Miss Lorne, sejtelmem sincs, mit ártottam Önnek...

- Megértette?!

Kis hallgatás.

- Ott leszek - egyezett bele elhalkulva, én pedig kinyomtam a hívást.

*

Robogómat leparkolva hagytam a bokrok takarásában. Aztán gyalogosan közelítettem meg a benzinkút területét. Szándékosan olyan helyszínt választottam, ahová tíz perc alatt el tudtam hajtani, így biztos lehettem benne, hogy Montgomery nem előzhet meg. Kinéztem a megfelelő

leshelyet két beton korlátelem mögött, és behúzódtam oda. Innen észrevétlenül szemmel tudtam tartani minden érkezőt.

Kellően ritkás forgalom volt. Messziről kiszúrhatom Montgomery verdáját. Amikor legelőször beszéltem vele a Pineapple utcán, alkalmam nyílt memorizálni a kocsija külsejét, és a tóparton is megfigyelhettem. Látni fogom, ha közeledik.

Munkám során megszoktam az eseménytelen várakozást, mert a csalfa párok utáni leskelődés jelentős része csak kushadásból és megfigyelésből áll. Most mégis majd' szétvetett az ideg.

Egyre gyakrabban csavargattam formára vágott vörös tincseimet. És igyekeztem nem gondolni arra, hogy kábé mennyi esélyem lehet bármiféle sikert elérni. Egyáltalán, felfogtam, mit csinálok? Vagy elvette a józan eszem az életveszélyek feszültsége?

Nem volt azonban jobb ötletem. Kockáztatnom kell.

Pont letelt a fél óra, amikor felbukkant Argus Montgomery elektromos autója. Bár majdnem kifutott az általam szabott időkeretből, mégis jámbor türelemmel elengedett egy gyalogost, és csak utána hajtott át a benzinkút általam figyelt felére.

Otthonos, fenyőzöld kötött pulcsiban és vastagkeretes olvasószemüvegben volt. Inkább hasonlított jóságos bagolyra, mint valamiféle ármányos gyilkosra.

Amikor beparkolt a benzinkút pihenőhelyére, előszedtem a telefonomat, és felhívtam őt a rejtekhelyemről.

Első csörgésre felvette. Körbenézett a szélvédőn keresztül, hogy vajon honnan figyelhetem, de nem talált meg. Céltalanul pásztázta a parkoló területét.

- Jól figyeljen! - fogtam bele a mondókámba. - Meg van nyitva az egyik legpikánsabb fotó a telefonomon, és csak egy-két gombnyomásba kerül, hogy továbbítsam. Szóval, ha nem akarja, hogy a kép az egész várost bejárja, ne ügyeskedjen! Csak csinálja, amit mondok, és nem lesz baj. Jó?

- Parancsoljon! - hagyta rám tökéletes nyájassággal.

- Először is, álljon át a lehajtó melletti fa alá!

Átparkolt, én pedig így jobban beláttam a kocsi belső terébe, és fel tudtam mérni, hogy tényleg egyedül jött. Nincsenek a járműben veszélyes tárgyak sem.

- Állítsa le a motort, és szálljon ki!

Megtette.

- Most vegye le a pulóverét, hogy nem rejteget-e alatta fegyvert!

Megcsóválta magában a fejét, de engedelmeskedett, és felhúzta a pulcsit, hogy láthassam, nem takar semmi gyanúsat a bő ruhadarab.

- Nyissa ki a kesztyűtartót! - folytattam az utasításokat, amikor helyreigazította a felsőjét, és visszatette a fülére a telefonját.

Átkerült az utasüléshez. Kitárta az ajtót, lenyitotta a kesztyűtartót. Ott sem lapult kés vagy pisztoly.

- A csomagtartót!

Azt is megmutatta. A messziből nem láttam fegyvert ott sem. Vadászpuskát legalábbis semmiképpen nem rejtegetett. Csak valami kisebb táska meg pár flakon autóápoló folyadék látszott.

- Most csukja le, és menjen vissza a sofőroldalra! Álljon meg a jármű mellett! Ne mozduljon onnan, így fogunk tárgyalni.

Átsétált. Még ezek után is megőrizte a türelmét, és csak egyszerűen megkérdezte:

- Miért kellett idejönnöm?

- Mert szemmel akarom tartani Önt, miközben beszélünk.

- Kissé drasztikus lépésnek tűnik ezért elrángatni engem a meetingemről a város határába.

- Nem, nem az. Csak így lehetek biztos abban, hogy tényleg ott van, ahol kellene, és azt csinálja, amit mondok.

- Hm. Mit akar tőlem pontosan, kisasszony?

- Hogy vezessen el Billhez.

- Miss Lorne...

- Billről beszéljen! Hol találom őt?

- Fogalmam sincs.

Az ujjaim megfeszültek a telefonkészüléken.

- Elég volt a hazudozásból! - emeltem fel a hangom. - Teljesen mindegy, hogy mit mond, tudom, hogy Bill az Ön foglya. Nos?

- Sajnálom, hogy ilyen ellenséges velem. Nekem Ön kedves, megnyerő fiatal hölgynek tűnik, és nem értem, mivel vívtam ki az ellenszenvét. A barátjáról pedig végképp nem tudok semmit.

- Kap tíz másodpercet, hogy végiggondolja. Ha azután is ragaszkodik az álláspontjához, küldöm a fotót. A feleségével fogom kezdeni, aztán a fiával és a fia haverjaival folytatom, majd jönnek a kollégák, ismerősök...

- Tudja mit? Jöjjön ide! Szemtől szemben hajlandó vagyok nyíltan beszélni. - És Montgomery beszállt a kocsijába.

- Mit csinál?! - csattantam fel. - Megmondtam, hogy maradjon az autó mellett.

- Jöjjön ide! - ismételte el a telefonban. - Miért fél tőlem? Látja, hogy fegyvertelen vagyok. Üljön be mellém az utasülésre, és elviszem Billhez.

- Szálljon ki most azonnal!

Azonban szétkapcsolta a hívást, és kényelembe helyezte magát a sofőrülésen.

Megcsörgettem, de nem vette fel a telefont.

- A francba! - A hajamba túrtam, és kétségbeesetten próbáltam kitalálni, mit tegyek.

Közben lázas igyekezettel hívtam újra meg újra a pasast, de hagyta kicsengeni maga mellett a mobilját.

Nagy levegőt vettem, és kiemelkedtem leshelyemről. A táskámba rejtett medveriasztó sprayt a holmim tetejére piszkálva, odasétáltam minél határozottabbnak szánt léptekkel az elektromos járműhöz.

Beültem Montgomery mellé a kocsiba, bár gyanítottam, hogy zárt térben mindkettőnk számára életveszélyes lenne, ha szétfújnám a medveriasztót. Mindenesetre azért a kilincs elengedése után ismét a táskámba csúsztattam a kezem, és megint ráhelyeztem a tenyerem a flakonra.

- Hol van Bill?

- Először menjünk át valahová, ahol négyszemközt beszélhetünk - javasolta Montgomery.

- Miért? Itt is megmondhatja nyugodtan. Egyedül vagyunk a kocsiban.

- Akarja tudni vagy sem? - válaszolt rendíthetetlen nyugalommal. - Ha igen, tegye meg, amit kérek. Szeretném, ha olyan helyszínen beszélnénk, ahol egyikünk sincs fölényben. Csak hajtsunk kicsit messzebb a benzinkúttól és az emberektől!

Gondterhelten forgattam lakkozott körmeimet a riasztóspray felett a táskám mélyén.

- Mit szórakozik?! - szisszentem fel. - Nyögje ki, hol őrzi Billt, aztán hagyjuk békén egymást! Csak mondja meg a címet, vagy vigyen el! Különben a fotó útnak indul.

Montgomery azonban ráérős kényelemmel hátradőlt az ülésén.

- Miss Lorne, tudom, hogy nincs mása, mint a fénykép. Ha elküldi, nem marad olyasmi, amivel hatni tudna rám. Jól gondolja meg!

Kelletlenül mérlegeltem, de be kellett látnom, hogy igaza van.

- Rendben, menjünk! - hagytam rá, de növekedett bennem a rossz érzés. Ennek tuti nem lesz jó vége... - Legfeljebb fél mérföldre.

Montgomery a kormányra tette a kezét, és hamarosan elindultunk a benzinkút melletti mellékúton.

- Előre szólok, hogy őrzök másolatokat a képekről - mondtam közben. - Szóval, ha bármi történne velem...

- Nem kell fenyegetőznie. Csak beszélgetni akarok.

Nem mondhatnám, hogy megnyugtatott a felelete.

Egy darabig csendben hajtottunk, aztán megkérdeztem:

- Ugye, Bill él még?

- Ön most rögzíti a beszélgetésünket?

- Miért csinálnék ilyet?

- Mert detektív. És feltételezem, hogy még most is dolgozik, amikor a jó barátja életéről van szó...

- Nem rögzítek semmit. Csak mondja ki azt az átkozott címet! Könyörgöm.

Az utolsó mondat a kelleténél érzelemmel teltebbre sikerült, és megbicsakló hangom árulkodott feldúlt lelki állapotomról. Montgomery vetett rám egy gyors pillantást, de nem szólalt meg. Újra az útra figyelt.

- Kérem szépen, értsünk szót egymással! - próbálkoztam még egyszer. - Nem akarom tönkretenni az Ön családi életét, csak a barátomat féltem. Igazán megérthetné.

Semmi válasz.

Én is kibámultam a szélvédőn keresztül, és magamban arra gondoltam, hogy valószínűleg jobban tenném, ha kivetném magam a mozgó járműből az országútra.

Persze, nem csináltam ilyesmit, csak ültem, és figyeltem a tájat.

Montgomery egyszerre lekanyarodott. Megállt egy szántóföld szélénél, egy üres földút bejáratánál.

- Jól van, itt beszélhetünk.

- Miért itt? - lestem körbe gyanakodva.

- Miért ne? - És Montgomery lazán kiszállt az autóból.

- Hé, hé! - ugrottam ki utána. - Mit művel? Azt akarja, hogy szétküldjem a fotót mindenkinek?

- Csak ki akarom venni a tartalék GPS készülékemet a csomagtartóból. Abban van eltárolva a cím, ahol a barátját megtaláljuk.

- Ez valami oltári nagy kamu! - Előrántottam a medveriasztó spray flakonját, és a pasasra szegeztem. - Meg ne mozduljon!

Montgomery húzott egyet a szemöldökén derűs gúnnyal a riasztóspray láttán.

- Esküszöm, lefújom, ha megmoccan! - bizonygattam. - Az a minimum, hogy kiég a tüdőnk, de Önnek még jó eséllyel a szeme is kifolyik, ha nem takarja el elég ügyesen...

Megállt a kocsi oldalának támaszkodva, és várakozásteljesen nézett rám, alig leplezett mosollyal a szája szegletében. *Nagyszerű, hogy így élvezi...*

- Én fogom kinyitni a csomagtartót - jelentettem be, próbálva kizárni a hangomból az idegességet.

- Csak tessék!

Odaaraszoltam a csomagtérhez, közben szemmel tartottam a férfit. Látszólag nem készült semmire, mégis úgy éreztem, mintha félnem kellene tőle. Mindenesetre, elértem a csomagtartót. A nyitógombra helyeztem a tenyeremet.

- Tegyen két lépést felém! - utasítottam Montgomeryt, hogy a látószögemben tudjam tartani továbbra is, és ne takarhassa ki a felnyíló fedél.

Közelebb jött, kezében ütemesen körbe-körbe forgatva a kocsikulcsát.

- Mit fogok a csomagtartóban találni? - kérdeztem még rá, mielőtt a nyitásra nyomnék.

- Hiszen már kinyittatta velem, és Ön is látta. Elsősegélydobozt és zöld kistáskát. A táska oldalzsebében lesz a GPS.

Megnyomtam a nyitógombot, ekkor azonban Montgomery még közelebb lépett.

- Elég! Maradjon ott, ahol van! - figyelmeztettem.

- Meg szeretném nézni, hogy jól mondtam-e, tényleg a megfelelő GPS készülék van-e nálam. Lehet, hogy a feleségemét hoztam el, mert néha cserélni szoktunk.

Síri tekintetet vetettem rá, de nem maradt más választásom, ráhagytam, hogy ott ólálkodjon, a nyitókulcsot tekergetve. Elfordultam, hogy

ellenőrizzem a csomagteret. Igazat mondott, tényleg csak az elsősegélydoboz és a félüres zöld oldaltáska látványa fogadott, pár ártalmatlan autós kellékkel kiegészülve.

Montgomery ekkor elejtette a kocsikulcsát, és a kis tárgy begurult a kocsi alá.

Visszakaptam rá a tekintetem:

- Mi volt ez?

- Csak kicsúszott a kezemből, olyan feszülten figyeltem. Sajnálom, kisasszony, még sosem kerültem ilyen szituációba, meglehet, nem a legszerencsésebb a viselkedésem... Felvehetem? Vagy megtenné, hogy ideadja nekem?

A rohadt életbe, el kellett volna vennem tőle a kulcsot. Hogy lehetek ennyire hülye?!

Eltűnődtem, hogy most mit kezdjek. Ha lehajolok az autókulcs után, szabad célpontot nyújtok egy esetleges támadáshoz. Kizárt dolog, hogy ne tudna erőfölénybe kerülni, amíg a földön kúszok-mászok. Persze, elküldhetném őt több láb távolságra, de akkor meg a kocsi alá lesve nem tudnám a látóteremben tartani, hogy mit ügyködik, legjobb esetben is csak a lábfejét. Márpedig, ha szem elől tévesztem, akkor borítékolható, hogy szintén végem. Még mindig az tűnt a legbiztonságosabbnak, ha ő veszi fel.

- Szedje össze! - szűrtem a fogam között.

Letérdelt, és benyúlt az autó alá a kulcsért. És akkor már rájöttem, mire készül. Szinte előre láttam, hogy mi fog történni, de mégsem volt időm cselekedni. Mert mialatt nekem mindez leesett, ő a másodperc törtrésze alatt letépte a jármű karosszériája alá rögzített vadászpuskát...

És teljes erővel kiütötte a markolatával a kezemből a riasztósprayt. A flakon kirepült az ujjaim közül, és kopogva az úttest túloldalára gurult. Ujjaimba fájdalom mart, ahogy az ütés ereje beszakította két körmömet.

Montgomery a következő pillanatban pedig már megfordította a kezében a lőfegyvert, és rutinos precizitással rám szegezte.

- Most pedig tartsa előre a kezét, különben ellövöm a csuklóját! - jelentette be halálos nyugalommal.

Lassan megtettem, amit kért, és előre nyújtottam a karomat. Nem volt kétségem afelől, hogy indulás előtt megtöltötte a fegyvert, és ha rákényszerítem, habozás nélkül lelő.

A csomagtartóban pihenő zöld táska oldalzsebéből kivett egy maréknyi gyorskötözőt. Persze, semmiféle GPS készülék nem volt ott, csak a műanyag kötözők...

Nem kívánatos emlékek ébredtek bennem az építkezésről és a robbanás visszaszámlálásáról. Akkor is ugyanilyen gyorskötözőt használt a támadóm. Igyekeztem nem túl sok részletet felidézni a halálközeli élményről.

Montgomery összekötve rögzítette elöl a két kezemet.

Miközben szorosra húzta a gyorskötözőt a csuklómon, megjegyeztem:

- Gondolja, hogy így megszabadulhat a zsarolásomtól? Hát, nem. Őrzök még képeket sok különböző hardveren. Sosem fogja tudni eltüntetni mindet, ha nem segítek.

Nem válaszolt, csak fogta a táskámat a mobilommal, és odalépett a mellettünk húzódó földbarázdához.

Utánaszóltam, igyekezve némi fölényes magabiztosságot kényszerítve a hanghordozásomba:

- Nem biztos, hogy ez a legjobb ötlet.

- Miért is nem?

- Mert megbeszéltem az asszisztensemmel, hogy tíz percen belül felhívom. És hogy utána is félóránként helyzetjelentést tartok neki. Ha nem a saját számomról hívom, vagy bármi bajom esik, és nem jelentkezem, az asszisztensem azonnal szétküldi a horgásztó melletti együttlétről készült fotókat helyettem. Megvan az összes kép az irodai gépeinken és más segédeimnél is. Szóval, nem ajánlom, hogy kiiktassa a telómat.

Montgomery arckifejezése azonban ekkor megváltozott. Egy különös, szinte szánakozó félmosoly jelent meg rajta. Aztán beleejtette a szántás árkába a táskát, és visszasétált hozzám. Váratlanul odatette a tenyerét az arcomra, és gyomorforgató, komótos mozdulattal végigsimított rajta egészen a nyakamig.

- Szegény Miss Lorne - mondta közben csendesen. - Jó ötlet volt ez a fényképes zsarolás. Igazán cseles, kreatív húzás. Tényleg, le a kalappal, hogy eszébe jutott. Csak hát, egy nagy buktatója van a tervének. Az, hogy engem ennyire azért nem érdekel a családom lelki békéje!

Éreztem, hogy a szívem kihagy egy ütemet. Már tudtam, hogy mit nem vettem kellő súllyal figyelembe a tervem kidolgozásakor. Montgomery személyiségét.

Montgomery pedig továbbra is halk, nyomasztó szelídséggel folytatta:

- Küldje ki nekik az asszisztens az összes fotót, amit csak akar, felőlem kinagyítva és bekereteztetve...

Elnyílt az ajkam, de hang nem jött ki rajta.

A férfi pedig befejezte a mondandóját:

- Mert Ön ma meg fog halni. Méghozzá úgy, hogy lesz alkalma megbánni közben minden egyes fényképet.

30. fejezet: Szemtől szemben

Amikor szóhoz jutottam, a hangom rekedtes volt:

- Képes lenne hagyni, hogy a fia és a felesége meglássa, miket művel a tóparton egy húszéves lánnyal?

- Mint látja. Nem örülök neki, de vannak fontosabb szempontok is a Zoeyval töltött félórák titkolásánál. - Megbökte a vállamat a puska csövével. - No, most már elég ebből a nevetséges közjátékból! Szálljon be az autóba, Miss Lorne! Kocsikázunk egyet. Sőt, még a kívánságát is teljesítem: Találkozhat Billel.

Reméltem, hogy ezt nem a másvilágra érti képletesen.

Elindultam az anyósülés felé, ám rám szólt:

- Hátra, ne mellém!

A csodába, pedig abban bíztam, hogy elöl ülve trükközhetek majd valamit, amíg a vezetésre kell fókuszálnia. Belenyúlhatok a kormányzásba, vagy megszerezhetem a puskát... Egyelőre azonban el kellett vetnem az ilyen jellegű terveimet.

Még azt sem engedte, hogy mögé üljek, hanem a másik oldalra kényszerített. Így arra sem maradt remény, hogy kívül eshetek a látóterén.

Egyszerre gyanakvóan rám villant a tekintete.

- Vegye le a cipőjét! - szólt rám.

- Miért?

- Csak csinálja, amit mondok.

Lehúztam aranysárga tűsarkúmat. Átvette, és ellenőrizte.

- Szóval, jól láttam, hogy van egy rögzítési vonal... - dünnyögte maga elé, és erős mozdulattal lecsavarta a fél cipőm sarkát. Kiesett belőle a jeladó, amelynek a segítségével Mrs Blackhawk ránk találhatott volna. A kis készülék koppant az út kövén.

- Erre nincs szükségünk. - Széttaposta a kütyüt apró darabokra.

Utána visszaszerelte az üressé vált cipősarkat a helyére.

- Tessék! - lökte vissza az ölembe a cipőket. - Újra felveheti. Kár lenne itt hagyni, jól áll.

Erre inkább nem mondtam semmit. Felvettem a két cipőt, és igyekeztem nem a feléledő hányingeremre koncentrálni.

Becsatoltatta velem a biztonsági övet, aztán még figyelmeztetett, miközben elhelyezkedett a vezetői ülésen:

- Mostantól a térdén tartsa az összekötött csuklóját! Ha meglátom, hogy elmozdítja, ellövöm a karját, csak hogy eszébe se jusson semmire használni a kezét. Megértettük egymást?

Kurta biccentéssel ráhagytam. Egyelőre amúgy sem volt semmi, amit tehettem volna. Ha tényleg Billhez megyünk, akkor nincs értelme kockázatos menekülési kísérletekbe kezdenem. Várnom kell. Úgyhogy engedelmeskedtem, és inkább azon agyaltam, hogyan tudnám Montgomeryt szavakkal manipulálni. További fenyegetőzésre esélyem sincs, tekintve, hogy nincs ellene kézzel fogható nyom. Ami segíthetne, az az lenne, ha rá tudnám beszélni, hogy vigyen olyan terepre, ahol több bizonyítékot szerezhetnék. Márpedig erre egyetlen módot láttam: Ha kellően érdekessé válok a szemében.

Lopva lejjebb rázogattam hát a felsőm ujját a vállamon, hogy kivillantsam fekete csipkemelltartóm pántját. Aztán nekiláttam a beszélgetésnek:

- Nem is kíváncsi rá, miket derítettem ki?

- Nem számít. Elég, ha annyit tudok, hogy a munkája veszélyt jelent rám és a titkaimra.

- És ezt honnan vette?

- Onnan, hogy Ön megtalálta Tara Ellison holttestét.

Húztam egyet a vállamon, még mélyebbre ejtve felsőm ujját.

- Miért gondolta, hogy nem csak a puszta szerencsén múlt? - kérdeztem közben. - Valami egészen más után is nyomozhattam, és véletlenül belebotlottam...

- Miss Lorne, Önnél a nyomozás sosem csak a szerencsén múlik.

- Ó, nahát! Előfordult már, hogy az általam leleplezett bűnözők elismerő megjegyzéseket tettek rám, de Ön viszi a pálmát ezzel a mondattal.

Nem zavarta, hogy élcelődöm. Visszanézett rám a középső tükörben nyugodt mosollyal. Borsódzott a hátam a tekintetétől.

Hogy ne kelljen túl sokat elmélkednem rajta, inkább folytattam a társalgást:

- Ezek szerint olvasott a régi megbízásaimról, máskülönben nem tudná, milyen ügyeket derítettem fel.

- Valóban utánajártam, amint Ön felbukkant az utcánkban. Jó pár illegális ügyletről lerántotta már a leplet, és tapasztalt gyilkosokat juttatott börtönbe.

- És honnan veszi, hogy nem csak szerencsém volt?

- Nem úgy tűnt a leírások alapján, de végeredményben mit sem számít, hogy igazam volt-e, vagy tévedtem Önnel kapcsolatban. Ön nekiállt halálesetekről kérdezni, és előkerítette Ellison holttestét. Nekem ennyi elég.

- Megbízta a cinkosát, hogy raboljon el, és dobjon ki engem a felrobbantásra váró épület pincéjében.

- És a későbbi események engem igazoltak - tette hozzá. - Amint Ön túlélte az építkezést, az az ostoba Jenkins máris beszélni kezdett Önnek. Nem számít, mennyit árult el. Egyetlen szó is több a kelleténél.

- Ön vagy a bűntársa kihallgatta a rádióüzenetet, amikor Bill felhívta Mr Jenkinst. Így megtudták, hogy Mr Jenkins beleegyezett a találkozóba. - Eltűnődtem kicsit, aztán megjegyeztem: - Tudja, furcsállom, hogy mindössze annyit tett a találka meghiúsítására, hogy odaküldte a rendőrséget. Miért nem jött Ön oda a cinkosával, hogy kinyírjanak minket?

- Például, mert Jenkins megakadályozta volna. Fegyvere van, és ért is hozzá. Nem hiányzott a kockázat.

- És még?

- Ez nem elég indok?

- Ön mondta, hogy *például*...

Hunyorított egyet felém a tükörből:

- Látom, figyel. Mindenesetre, ezt a kérdéskört itt most lezárjuk. Sőt, úgy vélem, szükségtelen egymással beszélgetnünk utazás közben. Szereti a komolyzenét, Miss Lorne?

- Nem különösebben.

- Nem baj, meglátja, ez tetszeni fog.

Azzal bekapcsolt a kocsi műszerfalán valami hegedűkoncertet, és felhangosította. Édes-bús akkordok töltötték be az autó minden szegletét. Annyira felnyomta a hangerőt, hogy lüktetett a dobhártyám.

Esélyem sem volt a muzsikát túlharsogni. Egyébként sem tartottam volna gyümölcsöző ötletnek a visszabeszélést. Ha Montgomery nem akarja, hogy hozzászóljak, jobb, ha hallgatok. A legutóbbi gyilkossági ügyem megoldásában segített, amikor a tetteseket úgy kihoztam a sodrukból, hogy elkalandozott a figyelmük, de Montgomery más tészta. Ha bosszantani kezdem, azzal untatni fogom, és szimplán lelő, vagy kinyírat a bűntársával, amint alkalma adódik. Nem fog begőzölni vagy kapkodni, csak végleg elvesztem az érdeklődését. Ebben biztos voltam az eddig megismert jelleme alapján. Nem szabad eljátszanom a szórakoztatási faktort, különben halott vagyok.

Inkább belekapaszkodtam a gondolatba, hogy Billhez visz, és hagytam, hogy a zene trillái fülsiketítő gyűrűbe fonjanak minket.

*

Meredek hegyoldalban álltunk meg, egy kemping hátsó bejáratánál. A terület kihalt volt, egyetlen nyaraló család sem időzött a faházak között. A kifeszített szárítóköteleken nem lógtak ruhák, és a jegypénztár is bezárva sötétlett a túlvégen.

Montgomery kiszállított a kocsiból. Maga előtt terelve megkerülte a járművet. Esővíztől hideg fűszálak csapkodták a bokámat, ahogy előre lépdeltem a növényekkel benőtt terepen.

Montgomery a csomagtartóhoz irányított.

- Felvesszük a barátját, vele együtt megyünk tovább - adott tájékoztatást.

- Hová?

- Nem kell előre tudnia.

- Mr Jenkins régi túlélőtáboros kalandparkjába, amit még jóval azelőtt üzemeltetett, hogy elkezdett volna az apokalipszisre készülődni?

Megállt a keze a jármű rakterének nyitógombján.

- Honnan tudja? - kérdezte, összeszűkítve a szemét.

Nem válaszoltam, csak pókerarccal visszanéztem rá.

- Idióta Jenkins! - mormolta maga elé, miközben felnyitotta a csomagtartót.

- Nem ő mondta el a park jelentőségét - siettem kijavítani. - Magamtól jöttem rá, bár tény, hogy az általa szolgáltatott infók is kellettek.

- Meg kellett volna ölnünk Jenkinst - csóválta a fejét. - Most már ezek után érdekelne, hogy mi mindent árult még el.

Feleletre nyitottam volna a szám, azonban a kezét megemelve, belém fojtotta a szót:

- Megpróbálom kitalálni. A vér feltakarítását?

- Jaja.

- A jegyvásárlásokat?

- Azokat is. Pontosabban, a Sundais céget. Azt már magamtól következtettem ki, hogy a Sundais cég esetében bizonyos jegyvásárlásokról lehet szó, és mi ennek a szerepe.

Bólintott egyet, és mintegy elunva a témát, nem kérdezett többet. Hátralökte a zöld táskát a csomagtartó közepéről a hátuljába.

- Ide fogjuk betenni Billt - közölte aztán.

- Betenni? - Kihagyott a szívem egy ütemet. - Mert már halott?

Montgomery nem válaszolt, csak élvezettel végigmért. Direkt fogalmazott így. Láttam rajta, hogy tetszik neki a lelki gyötrelem, amit okoz vele. Visszanyeltem a késztetést, hogy nekiessek összekötözött kézzel, és a torkába mélyesszem a körmeimet, még a beszakadtakat is. Nem sokra mennék, de tény, hogy szívem szerint ezt tettem volna.

Montgomery felém intett a vadászpuskája csövével, aztán pedig a legközelebbi apartman irányába.

- Menjen előre!

Elindultam a faházikó ajtaja felé. A hűvös fű átáztatta aranyszínű lakkcipőmet, és jeges borzongás kúszott fel a bőrömön. Minden lépésnél növekedett bennem a feszültség, mellette a rettegés, hogy mit fogok benn találni. Bill halott... Megölték...

Elértem a küszöböt, és remegő kézzel nyomtam le a kilincset.

Beléptem. És rögtön megláttam Billt. Vérfoltos ruhákban, élettelenül hevert az egyébként üres faház deszkapadlóján, megkötözve vastag ragasztószalaggal.

Egy pillanatra azt hittem, nekiesek Montgomerynek, és ha meg is halok abban a percben, addig cincálom, amíg bírom. Aztán viszont Bill oldala megmozdult. Lélegzik!

És egyből megfeledkeztem Montgomeryről, a puskájáról, a csuklómat szorító gyorskötözőről, mindenről.

Odarohantam Bill mellé. Letérdeltem, hogy közelebbről szemügyre vehessem a sérüléseit. A homlokán zúzódás sötétlett, de máshol is meg

kellett sebesülnie, mert a vérfoltok mindenfelé átütöttek a ruházatán. Nem láttam, mennyire súlyos az állapota, mert az öltözéke takarta a sérüléseket.

- Ésszel! - szólt rám Montgomery. - Ha meglátom, hogy a ragasztót próbálja bontani, azonnal lelövöm a barátját.

- Csak a sebeit nézem - válaszoltam fogcsikorgatva. Egyszerre olyan gyűlölet öntött el ez iránt az ember iránt, hogy keserű ízt éreztem a torkomban.

- Ne foglalkozzon a sérülésekkel, úgysem tud velük mit kezdeni - intett le. - Fogja a fiú bokáját, én viszem a felsőtestét.

Amikor nem engedelmeskedtem azonnal, hanem Bill álláról töröltem le némi alvadt vért az ujjaimmal, hidegen hozzátette:

- Egyedül akkor vagyok hajlandó életben tartani őt, ha most azonnal kivisszük a csomagtartóba. Nem vállalok miatta felesleges kockázatokat. Megértette?

Meg, így fogtam Bill ragasztószalaggal átkötött bokáját összekötözött kezemmel, és segítettem megemelni a testet. Montgomery ugyan kénytelen volt a hátára akasztani a puskát a tartópánttal, amíg Bill mellkasát átkarolta, de úgy ítéltem meg, hogy így is túl nagy előnyben van. Nála a fegyver, és Bill is közvetlen életveszélyben... Nem mertem a kitörést megkockáztatni.

Kicipeltük a kábán nyöszörgő Billt a kocsihoz, és betettük a csomagtartóba. Montgomery csak durván betaszította, én viszont igyekeztem minél kisebb fájdalmat okozni a behelyezéssel. Aztán Montgomery félrelökött, és rácsapta a fedelet a csomagtérre.

A fémes csattanás visszhangzott a kemping csendjében.

- Most mi lesz? - fordultam szembe a férfival.

- Most várunk.

Meglepett a válasz. Azt hittem, sietni akar, azért sürgeti Bill csomagtartóba tevését. De valószínűleg csak mielőbb biztos helyen akarta tudni a foglyát. Mindenesetre, most úgy támaszkodott a kocsi oldalának, mint aki ráér.

Egy darabig néma csendben álltunk, és vártunk.

Montgomery unottan forgatta a kezében a puskát, én pedig azon tűnődtem, mit mondhatnék, amivel biztosan nem rontanám a túlélési esélyeinket. Nem nagyon jutott ilyesmi eszembe. Féltem azonban, hogy a hallgatás sem kedvez nekünk. Egyre kevésbé tudom fenntartani az

érdeklődését. Neki pedig az is elég, ha csak a holttestünket szállítja el, nem kellünk mindenáron élve...

- Játsszunk! - szólaltam meg végül hirtelen elszánással.

Eddig csak a szeme sarkából tartott szemmel, most felém fordult a váratlan javaslatra:

- Parancsol?

- Kérdezzen tőlem öt dolgot a saját titkaival kapcsolatban! Ha pedig minden egyes kérdésre jól válaszolok, akkor Ön megengedi, hogy cserébe ellássam Bill sérüléseit az elsősegélydobozból. Mit szól?

- Bár sok értelmét nem látom elsősegélynyújtásnak, tekintve, hogy hamarosan mindketten halottak lesznek, de ha erre vágyik... - A férfi lomhán megtámasztotta maga mellett a vadászpuskát. - Végül is tetszik. És, mi lesz, ha nem talál el minden feleletet?

Ezen a ponton már kezdett borzalmassá válni az ötletem, de nem volt visszaút, és egyébként sem voltam benne biztos, hogy a passzív várakozás opció lehet számunkra az életben maradáshoz. Úgyhogy annyit válaszoltam:

- Mondja meg Ön!

Meg sem kellett szólalnia, elég volt lassan, célzatosan végignéznie rajtam, és újra felébredt bennem a hányinger.

- Kezdheti a kérdéseket - szólaltam meg azonnal, mert tartottam tőle, hogy ha egy pillanattal is tovább időzünk az előző gondolatnál, tényleg rosszul leszek.

- Meglátjuk, mennyit sikerült kiderítenie - bólogatott, és megfontolta, mi legyen az első kérdése.

Én meg igyekeztem higgadtságot előkaparni, hogy koncentrálni tudjak, de nem volt könnyű.

Montgomery végül megtörte töprengő hallgatását:

- Első kérdés: Miért van még életben Jenkins?

Ó, a fenébe is, Jenkins... Az ő szerepe volt a legtisztázatlanabb számomra az ügyben. Az kétségtelen, hogy segíti Montgomeryéket, de közben a lelkiismerete is rég megszólalt. Egyértelmű kockázatforrás. Miért nem ölték már meg ezer éve?

- Mert őt használják az olyan kellemetlen nyomeltüntetéseknél, mint Tara Ellison holtteste - mondtam rá valamit.

Sajnos, azonnal megérezte, hogy a válaszom bizonytalanságot leplez.

- Gyerünk, fejtse csak ki bővebben! - biztatott. - Egyetlen holttest eltüntetése miatt nem kellene életben tartanunk egy embert, ugyebár.

- Nem csak ennyiről van szó - folytattam, sebesen gondolkozva. - Számos más, kisebb feladatot is kapott egykor. Hátramaradt vérfoltok lesúrolása például. Egyébként, innen asszociáltam a kalandparkra is. Hogy mi lehetett az a helyszín, ahol Mr Jenkinsnek esett leginkább kézre eltüntetni egy ottfelejtett vértócsát. Nyilván olyan helyen voltak, ahol Mr Jenkinsnek szabad járása volt, az utasításokat tartalmazó zsarolólevelek írójának viszont nem. A zsarolólevelek írója éjszaka vadászott, sötétben eltakarított, amit tudott, de óhatatlanul maradt utána egy-két folt. A gyilkosságokat követő hetekben többször visszament a kalandparkba nyitvatartási időben, sima látogatóként. Ott mintegy mellékesen megnézte, hogy akad-e még bárhol vérnyom vagy egyéb árulkodó jel. Persze, nem állt neki eltakarítani, nehogy feltűnést keltsen. Csak megírta Mr Jenkinsnek, hogy végezze el a piszkosmunkát, amint a hely tulajdonosaként és karbantartójaként alkalma adódik. Mellesleg, ezeknek a látogatásoknak a nyomait törölnie kellett a papírok közül, ezt az instrukciót is láttam a zsarolások között...

- Ejnye, mellébeszélés - ciccegett közbe Montgomery gúnyosan. - Nyomozónő, szedje össze magát! Nem ez volt a kérdésem.

- Hanem az, hogy miért lehet még Mr Jenkins életben.

- Szóval, miért is?

- Még... még van szerepe...

Montgomery várakozásteljesen billentette félre a fejét.

- Az a szerepe, hogy ő a tökéletes bűnbak! - vágtam ki, ráébredve a magyarázatra. - Az ő régi kalandparkjáról van szó. Minden ott történt. És most is ő az, aki hullát rejtegetett a fagyójában... Ha valaha is napvilágra kerülne az Önök gyilkosságsorozata, Mr Jenkins elvihetné érte egymaga a balhét. A fegyvereket imádja, az embereket gyűlöli. Optimális jellemrajz. Ráadásul, Mr Jenkins nem tudhatja, kik segítik Önt, meddig terjed ez az egész, nem tehet érdemben semmit. A rendőrséghez sem fordulhat az Ön rendőrfőnök haverja miatt.

Montgomery arckifejezése nem mutatta, hogy zavarná, hogy kitaláltam a választ. Inkább mintha szórakoztatta volna egyelőre a beszélgetés, a szeme életteli csillogásából úgy láttam. Úgyhogy kiegészítettem:

- Ha kinyírnák, találniuk kéne valaki mást, akire a jövőbeni kegyetlenkedéseiket ráfoghatnák, és egy ilyen személy behálózása, kellő mértékű bevonása hosszú időt, rengeteg energiát venne igénybe. Mr Jenkins már jól bevált. Ráadásul, nem elég emberbarát ahhoz, hogy a saját élete, biztonsága árán nyilvánosságra hozza, amit tud. Most szívesen kinyírnák már, de elmenekült, és Önök sem érhetik el többé. Bár Mr Jenkinst a szíve mélyén mindig is gyötörték kétségek, mindez eddig nem volt elég ahhoz, hogy nyíltan Ön ellen forduljon.

- És most mi változott meg? Jenkins miért szolgáltatott ki mégis bizonyítékokat Önnek?

- Ez már a második kérdése?

Meggondolta a visszakérdezésemet.

- Legyen! - egyezett bele. - Tudni akarom, hogy Ön hogyan vette rá Jenkinst információk kiadására.

- Úgy, hogy a nő, akit szeret, ugyanezt tette. A nő vállalta volna a börtönt, nyilvános meghurcoltatást, az összes anyagi kényelme elvesztését és minden más kockázatot is, ha kell, csak segíthesse a nyomozásomat, és helyesen cselekedjen. Gondoskodtam róla, hogy ennek Mr Jenkins a tanúja legyen. Így ez az új keletű szívügy, aminek az elmélyítésében én magam is segítettem az akcióimmal, plusz Tara Ellison meggyilkolása és a múltbéli szörnyűségek nyomasztó emléke együtt végül elég volt ahhoz, hogy megtörje Mr Jenkins hallgatását.

- Miféle nő?

- Beának hívják.

- Nem tudom, ki az.

- Nem mondtam, hogy ismeri. De ha bármit meg akar még tudni róla, akkor el kell használnia a következő kérdéseit.

- Ennyire azért nem érdekel Jenkins nője. Ha Jenkins továbbra is bujkál, akkor nem tud nekem ártani. Ha meg előlép, és megpróbálkozik a vallomástétellel a rendőrségen, valóban lesz, aki gondoskodjon róla, hogy ne sokat érjen a mondandója... Aztán elhallgattatjuk. Nem tartok tőle, mert nincs elég bizonyítéka ellenem, úgyhogy, a nőcskéje sem számít. Inkább valami fogósabbat kérdezek.

A gyomrom liftezett, ahogy a férfi szándékos lassúsággal meggondolta új kérdését. Láttam rajta, hogy szórakoztatja a szememben ülő, elrejthetetlen iszonyodás. Direkt várakoztatott.

- Harmadik: Miért kellett meghalnia Ellisonnak?

Khm, ez jó kérdés. Tekintve, hogy most fejtette ki, miért nem tehet ellenük érdemben senki semmit.

- Mert a tengerimalacai ketrecét vizsgálva rájött egy olyan összefüggésre, amit Mr Jenkins nem tudhatott. Fatális véletlen volt, hogy anno őhozzá került pont az a fémdarab a számsorral... De megtörtént, és ő észrevette... Ha pedig kellően sokáig feszegeti a kérdést, az a szál végül elvezet az Ön bűntársához, rajta keresztül pedig Önhöz. Feltárulhat egy olyan kellemetlen részlet, ami végül óriási anyagi veszteséget és kínos jogi eljárásokat eredményezhet, még ha nem is sikerül bizonyítani a gyilkosságokat.

- Ez a tengerimalacos kitérő elég nevetségesen hangzik, de elhiszem Önnek, hogy így történt. Igaz, magam sem tudtam róla, hogy a nyavalyás ketrec vezette nyomra a nőt a számokkal kapcsolatban.

- Az viszont kiderült az Ön számára, hogy Jenkins hulladékfémei között kell keresni a problémák forrását. Ezért kutatta, hogy Zoey Vinson valóban leselejtezte-e a régi kameraállványát, mert senki nem tudta, hogy pontosan kihez került a kompromittáló acéltábla, és Ön ellenőrizni akarta a belőle készült tárgyakat.

Montgomery egykedvűen bólogatott, de nem szólt közbe.

- A lényeg, hogy Tara Ellison olyan kérdést kezdett firtatni az elutazása előtt, ami túl kényelmetlenné vált - összegeztem. - És egyébként úgy képzelem, hogy valójában nem akart elutazni. Illetve, el akart, de csak azután, hogy Önöket leleplezte. Amikor rájött, milyen sötét titkok kiderítése vár még itthon rá, azért nem mondta le a hajójegyet és az utat, vagy helyeztette át az időpontot, hogy elaltathassa az Önök gyanakvását. De közben önvédelmi pisztolyt vásárolt, és ebből gondolom, hogy felkészült a nyomozása komolyabbra fordulására. A bőröndjeivel szerintem szállodába akart költözni pár hétre. Akkor a felesége biztonságát sem veszélyeztette volna, és nyugodtan tényked hetett volna inkognitóban, amíg mindenki azt hiszi, hogy a világ túlsó felén sütteti a hasát a napon.

- Ha tényleg így van, akkor pont időben előztük meg - állapította meg Montgomery. - Jó munkát végeztünk.

- Sajnos, átláttak rajta.

- No, most nézek más jellegű kérdést, mert látom, hogy a közelmúltbeli eseményeket elég alaposan feltárta. Hány áldozatom van?

Ajjaj. Ez olyasmi, amire nem tudhatom a választ.

Még lekezelő legyintéssel hozzátette:

- És tisztában van vele, Miss Lorne, hogy hogyan értem a kérdést. Nehogy itt nekem elkezdjen valami szánalmas ömlengést arról, hogy mindenki az áldozatom, akivel valaha is találkoztam életem során, mert akkor azonnal ellövöm a térdét... Azt mondja meg, hogy hány embert öltem meg a saját kezemmel!

Nem foglalkoztam a lenéző kifejtésével, a kérdésen kattogott az agyam. Hat eltűnt személy. De egészen biztosan nem akkor kezdte... Jó ég, vajon hány ember lehetett még előtte? Egy? Kettő? Öt? Tíz? Húsz? És Tara Ellison? Aztán egyből észbe is kaptam. Tara Ellison csak közvetve lehet az áldozata, hiszen Montgomery Bogotában tartózkodott, amikor a nő meghalt. Nem szabad beszámolnom, mert nem az erkölcsi felelősségre kíváncsi. És a másik hat eltűnés... Mi van, ha azok sem ilyen egyszerűek? Ha azokat is úgy kellene megközelítenem, ahogyan az Ellison-gyilkosságot?

- Ön nem szokott a saját kezével gyilkolni - mondtam ki végül. - Számos ember haláláért felelős, és a bántalmazásukban is aktívan részt vett, de igazából nem az ölést magát élvezi. Képes lenne gyilkolásra, szemrebbenés nélkül, bármikor. De inkább elvégezteti mással, mert a gyilkosság és a holttestek eltüntetése Önnek csak érdektelen hentesmunka. Ön a vadászatot és a még élő áldozatai szenvedését élvezi. Szóval, szerintem, nulla.

- Tetszik az okfejtése.

- És, eltaláltam?

Nem válaszolt, csak mosolygott. A szívem a torkomban dobogott, és egy idő után nem bírtam tovább:

- Vagy volt olyan, akit véletlenül úgy puffantott le, hogy nem kellett mással leadatnia a kegyelemlövést?

- Nem, mert épp elég jó vadász vagyok. Eltalálta - hagyta végre rám.

Huh, jókora mázlim van. Az esetlegesen félrement lövéseket nem tippelhettem volna meg. Sóhajtásszerű nagy levegőt vettem.

- Kitartás, nyomozónő, eddig egész jól teljesített. Már mindjárt vége. Most pedig lássuk, tényleg rájött-e, mi folyik itt. - Montgomery biztatásképpen megpaskolta a vállamat a puska csövével.

Bennem újra felébredt a hányinger, és egy pillanatra behunytam a szememet. Ő meg feltette az utolsó kérdését:

- Kire várunk?

- A bűntársára, akit azonnal értesített, amint a benzinkúthoz hívtam Önt.

Nem válaszolt, de a hunyorgásából láttam, hogy jól gondolom.

- Oké, eltaláltam mindent. Köszönöm. - Már léptem is volna a csomagtartó felé az elsősegélydobozért Bill megvizsgálásához, ám megállított a puska csövével.

- Nevet mondjon, mert csak akkor fogadom el az utolsó választ. Nos, ki az?

Én pedig a fejemmel a hegyoldal távolában apró pontként felbukkanó terepjáró felé intettem:

- Természetesen, Vince Vinson.

31. fejezet: Úton

Bill még mindig nem tért teljesen magához, amikor a csomagtartót felnyitva megnéztem közelebbről.

Nyöszörgött ugyan pár szót, talán Litvin professzor nevét, de nem sok értelmet tudtam kihámozni belőle.

- Csss! - próbáltam megnyugtatni. - Minden rendben lesz. Ne erőlködj beszéddel!

Montgomery ciccent a háttérben. A csúfondáros hang nyilván a szerinte hamis biztatásnak szólt, de nem foglalkoztam vele.

Legomboltam Bill farmerdzsekijét, és a vérfoltok forrását kerestem. Igyekeztem a pólóját is félrehúzni, már amennyire összekötött kézzel sikerült. Montgomerytől nem kértem segítséget, mert olyan érzésem volt, hogy ha megemlíteném, hogy akár csak a kisujját is mozdítania kellene Bill ellátása érdekében, azonnal lelőné őt a szemem láttára. Inkább egyedül küzdöttem a ruhájával, hogy szemügyre vehessem a sebeket. A nagy részük ütés vagy horzsolás volt, de két helyen vágásféle is látszott. Egy Bill vállán, egy a mellkasán. Azok még most is véreztek. Nem tűntek brutál mélynek, inkább valami dulakodás során keletkezhettek. Elképzelhető, hogy Bill nem adta meg magát harc nélkül, de Vinson ellen esélye sem lehetett. És mivel az idősebb Montgomeryn nem láttam küzdelemre utaló nyomokat, vélhetőleg Vince Vinson volt Bill elrablója. Montgomery nem úszta volna meg látványos sérülések nélkül, ha testközelből kellett volna leküzdenie Billt. Egyébként is, azt nehezen bírtam elképzelni, hogy Bill ekkora fizikai erővel állt volna ellen, ha idősebb ellenfele lett volna. Túl jófej hozzá, hogy összeverekedjen gyengébb emberekkel - még akár a menekülése érdekében is. A fiatal, boxoló, izomkolosszus Vinson esetében viszont nyilván még Bill sem csinált lelki kérdést abból, hogy fair dolog-e bunyóznia vele.

Átvillant az agyamon az is, hogy talán nem dulakodás során keletkeztek a sebek, hanem megkínozták, mondjuk, hogy kiszedjék belőle, mennyit tud a nyomozásomról, de ahhoz túl rendszertelennek tűntek a zúzódások. Maradtam gondolatban az első verziónál, az egyébként is elviselhetőbb tudat volt.

Leginkább a nagy, bezöldült-lilult folt aggasztott Bill oldalán, mert mintha eltörtek volna ott a bordái, de nem mertem megnyomással vagy tapogatással ellenőrizni. Meg az a fejseb... Kívülről nem olyan látványos, de ha ilyen eszméletvesztést okoz... A belső sérülésekkel azonban semmit sem tudtam kezdeni. Úgyhogy a vérzés elállítását tűztem ki célul.

Kinyitottam az elsősegélydobozt, és kotorásztam benne.

Montgomery rám szólt:

- Mutasson fel mindent, amit használni akar!

Kiemeltem neki egy-egy csomag gézlapot és sebtapaszt.

- Megfelel?

Biccentett:

- Tessék, lásson hozzá!

Még elindítottam összekötött kezemet a sebfertőtlenítő folyadék üvege felé is, ám Montgomery leállított:

- Azt hagyja! Nem akarom kipróbálni, hogy az arcomba löttyintve milyen egészségkárosító hatásai lehetnek.

Pont azt forgattam a fejemben, hogy Vinson ideérése előtt még lenne időm a vegyszert hirtelen mozdulattal Montgomery szemébe borítani, és amíg őt elvakítja a folyadék, elhúzni a kocsijával, Billel a csomagtartóban, amennyire összekötött kézzel csak vezetni bírok... Most alig észrevehetően megrándult az ajkam.

Montgomery biztos, ami biztos, ki is vette az elsősegélydobozt, a gyorskötözős zöld táskát és az autóápoló löttyök flakonjait, és átdobálta mindet a kocsija ülésére, csak azt a pár dolgot hagyta nálam, amit már kiszedtem.

Nyugalmat erőltettem magamra, és a vérző sebek beragasztására összpontosítottam. Igyekeztem minél jobban elfojtani a vér szivárgását.

Miután elkészültem a nyílt sebek lezárásával, visszahúztam Bill pólóját, és begomboltam a dzsekijét. Még búcsúzóul megszorítottam összekötözött kezét.

- Figyelj! - suttogtam neki. - Ha alkalmad lesz menekülni, azonnal meg kell lépned, jó? Rögtön. Csak úgy védhetsz meg engem is, ha habozás nélkül hátrahagysz, hogy segítséget hívhass.

- Kisasszony, most már fejezze be! - intett le Montgomery. - Szerencsétlen fiú nem menekül már sehová, hát nem látja? Elég volt a pátyolgatásból!

Amikor felkászálódtam a csomagtartó széléről, és lenyomtam a fedelet, akkor fékezett le mellettünk Vinson terepjárója.

A fiatal férfi súlya alatt az egész jármű megnyikordult, ahogy lendületesen kiszállt belőle. Nyoma sem volt a korábban látott lassúságának és mélaságának. Némi kárörömmel nyugtáztam, hogy ő is gazdagodott jó pár zúzódással a Billel folytatott küzdelem során - legalábbis a képén vöröslött három-négy horzsolás, és látványos monoklija is volt. A feketés folt a bal szeme alatt különösen nyomasztó árnyat rajzolt az arcára. Vinson két lépéssel mellettünk termett.

- Miért nem nyírtad már ki őket? - csodálkozott rá Montgomeryre köszönés helyett. Még a beszéde is gyorsabb és élénkebb volt, mint amit eddig valaha hallottam tőle.

- Arra gondoltam, hogy elvisszük őket a kalandparkba - magyarázta az idősebb férfi.

- Nem úgy volt, hogy a holttestüket? Azt mondtad, hogy azonnal lelövöd a nőt, amint fegyverhez jutsz. A srácra pedig végképp semmi szükség most már, hogy a detektív megvan.

- Így is, úgy is az erdőbe mennénk, és legalább lesz némi extra szórakozás.

Elég abszurd volt pillanatnyi helyzetünkben, de megkönnyebbült sóhajtást kellett elfojtanom a felelet hallatán. Sikerült elérnem, amit akartam. Fenntartottam Montgomery érdeklődését, még ha a lehető legrosszabb értelemben is.

Vinson összevont szemöldökkel méricskélt:

- Nem tűnik túl sportosnak a nő. Olyan vékony a karja, hogy két ujjammal átérném. A srác meg kérdés, hogy lábra tud-e állni egyáltalán, miután kénytelen voltam leütni a feszítővassal. Lehet ebből egyáltalán igazi vadászat?

- Ennek is meglesz a maga élvezeti értéke.

- Hát, jó, legyen, ahogy akarod - hagyta rá végre Vinson az idősebb férfira, és inkább nem akartam belegondolni, hogy mi járhat a fejükben.

Egyébként, nem nagyon kellett filóznom rajta, hogy ki irányít kettőjük közül. Láttam Vinsonon, hogy ha akarna sem merne tovább ellent mondani. Szóval, Montgomery a feje ennek a bájos kis duónak. Nem lepett meg túlságosan, mert eddig is így képzeltem el.

Sok időt nem vesztegettem a kettőjük közötti dinamika elemzésére, mivel nyomozói emberismeretemmel felmértem, hogy ennyi éve tartó sikeres együttműködésbe nem fogok tudni éket verni egyetlen beszélgetéssel, plusz, a személyiségük sem alkalmas arra, hogy seperc alatt egymásnak ugrasszam őket. Túl ravaszak és hidegvérűek.

Hogyan tudnék fogást találni rajtuk? Mitől hibáznak majd?

Erősen élt bennem a balsejtelem, hogy semmitől. Hugo Dale, Sarah Jane Emerton, Matt Scott, Wendy Beckett, Eduardo Hernandez és Octavia Martinez nem lelt megoldást. Pedig erős, fitt emberek voltak. Nálam jóval edzettebbek. Ráadásul, akkor még Vince Vinson csak gyerek volt. Ha számukra nem volt kiút, számomra hogyan lesz?

Éreztem, hogy el kell terelnem a gondolataimat, mert egyre horrorisztikusabb képek jelentek meg a fejemben. Gyorsan Rault idéztem magam elé. Már csak azért sem halhatok meg, mert különben ki fog segíteni neki letenni az óvadékot?

A két pasas szintén témát váltott.

- Melyik autóval menjünk? - kérdezte épp Vinson.

- Te viszed az egyik foglyot, én a másikat. - Így Montgomery.

- Nem dupla rizikó, ha két járművel szállítjuk őket? Nagyobb az esélye, hogy közúti ellenőrzésen akadunk fenn.

- Így viszont egyikük sem mer majd próbálkozni semmivel, amíg a másik tőle távol utazik, a fogságunkban.

Vinson ezúttal is ráhagyta Montgomeryre a tervet, és inkább azt tudakolta:

- Melyiket viszem én?

- A nőt. - Montgomery a vállamnál fogva odalökött Vinson mellé. - De előtte még szétnézek a kocsidban. Semmilyen kockázatot jelentő tárgyhoz nem férhet hozzá. A keze meg végig legyen a térdén!

- Tudom, tudom - morogta Vinson, mint egy gyerek, akit már fáraszt, hogy a szülője folyton okítja. - Szemmel fogom tartani.

- Most még a szokottnál is jobban ügyelj!

Vinson erre már semmit sem mondott.

Odatereltek engem a terepjáróhoz, és Montgomery egyenként végigellenőrzött minden holmit a járműben. Jó darabig keresgélt. Még egy üres kólásüveget is inkább kidobott az ülés alól a kemping füvére. Addig Vinson engem tartott szemmel.

- Rendben, így nem tud meglepetést okozni - zárta le végre Montgomery a vizsgálatot.

Még valamit suttogtak egymás között, valószínűleg az útvonallal kapcsolatban, aztán Vinson beültetett a hátsó ülésre, a túloldalra, ahogyan korábban Montgomery is utaztatott. Becsatolta a biztonsági övemet.

- Hé, Frida, ha bármivel próbálkozol, azonnal lehúzódunk egy néptelen mellékútra, és megöllek - közölte, miközben odaigazította összerögzített kezemet a bal térdemre. A hangjából már minden valaha megjátszott tisztelet és udvariasság hiányzott. Gyanítottam, hogy komolyan gondolja a fenyegetését, mivel a sofőr melletti utasülésen vadászpuska pihent. - Ha csak arasznyit is elmozdítod az ujjaidat...

- Nyugi, nem csinálok semmit - mondtam rá már kicsit fáradtan. - Itt vagyok megkötözve, a jó barátom a másik kocsi csomagtartójában foglyul ejtve, Ön meg egy nagy bika ember, nem épp a súlycsoportom... Mit gondol, mi történhet?

Vinson nem túl kedves tekintetet meresztett rám, és nem felelt.

- A régi jegypénztárnál találkozunk - szólt még oda Montgomerynek, aztán beszállt a sofőrülésre. Elindította a terepjárót. A kemping parkolójából kikanyarodva odabökte nekem: - Csendben maradsz egész úton!

Ez alkalommal én hagytam válasz nélkül a mondatát. Oké, a csend az csend.

Nem régóta utaztunk viszont, amikor ismerős autót vettem észre a forgalomban. És rádöbbentem, hogy mindenképpen el kell terelnem Vinson figyelmét. Ugyanis a konkurens detektív, Kip elektromos autója volt. Láttam a járművet például anno a Vinson-háznál is, így egyből tudtam, hogy ő az. Ráadásul, mintha követte volna Vinson terepjáróját. Nem sejtettem, mit kereshet Kip a nyomunkban, de az biztos, hogy ha Vinson is kiszúrja, annak nem lesz jó vége. Bár tisztában voltam vele, hogy

gyümölcsözőbb, ha nem húzgálom az oroszlán bajszát, de mégis, mi más esélyem lehet, mint szavakkal ügyeskedni?

- Őszintén szólva - szedtem össze a bátorságomat -, ha létezik valami, amit nem gondoltam volna, amikor először találkoztam Önnel meg a feleségével, az az, hogy kettőjük közül a felesége az, aki jobban szereti Önt.

- Így véled? - kérdezett vissza Vinson, és láttam, hogy annyira váratlanul érte ez a megjegyzés, hogy megfeledkezett arról a tervéről, miszerint síri csendben tesszük meg a hátralévő mérföldeket.

- Hát, ne mondja, hogy saját magát érzi a szeretettel teltebbnek!

- Nem tudom. Sosem feltételeztem, hogy Zoey bármit érezne irántam. Tisztában voltam vele mindig is, hogy csak a lottónyereményem érdekli. Ahogyan te is rávilágítottál...

- Ön viszont még rosszabb. Csak azért vette el őt, mert úgy gondolta, hogy az a legtökéletesebb álca, ha egy titkok után kutató vloggernő a felesége. Végképp senki nem feltételezné, hogy takargatnivalója lehet, ha vele él.

- Talán. Bár amikor összejöttünk, még nem a vlog miatt kezdtem járni vele. Egyszerűen megtetszett. Később, persze, tényleg szerepet játszott a látszat. De volt idő, amikor még láttam rá esélyt, hogy az évek során megszeretjük egymást.

- Már nem?

- Aligha.

Mivel nem fűzött mást a válaszához, ismét a teljes figyelme a forgalomra terelődött. *Nem lesz ez így jó. Nem hagyhatom elhalni a beszélgetést... Ha felismeri Kipet vagy az autót...*

- Azért az nyilván nem sokat segített a párkapcsolatuknak, hogy titokban kijátszotta a feleségét Mr Montgomerynek - váltottam szándékosan provokatívabb témára.

- Ezt meg honnan tudod? - lepődött meg Vinson, és megint rám figyelt.

- Mert elég kevéssé volt számomra hihető az a verzió, hogy Mr Montgomery *véletlenül* talált rá Mrs Vinson gépén a jól védett, eldugott fájlra a nő legnagyobb titkával. Ráadásul egyetlen röpke gépkölcsönkérés alatt. És feltörte a rejtett állományhoz tartozó jelszót?! Sokkal valószínűbb, hogy valaki olyan segített, aki folyamatosan és rendszeresen hozzáfért a géphez. És ki az egyetlen ember, aki megfejthette Zoey Vinson jelszavát a számítógépes naplójához, meg úgy egyáltalán tudhatott az irományról? A

férje, aki együtt él vele, és számtalanszor volt alkalma kutakodni a felesége gépén. Ön csak azért nyomta Mr Montgomery kezébe a felesége laptopját a kerti partin, hogy utólag eljátszhassák, mintha Mr Montgomery véletlenül lelt volna rá a titkolt fájlra. De egészen biztos vagyok benne, hogy Mrs Vinson tényleg jól elrejtette, és fél óra céges levelezés során senki nem talált volna rá. Senki, aki nem tudja előre, mit kell keresnie.

- Meggyőző okfejtés - hagyta rám Vinson. - Miért feltételezted viszont, hogy önként hagynám, hogy Argus megzsarolja a feleségemet, és azt tegyen vele, amit csak akar?

- Mert Önnek édesmindegy, hogy Mr Montgomery mit csinál Mrs Vinsonnal. Ön egy napon eldöntötte, hogy elválik a feleségétől, és onnantól már a legkevésbé sem érdekelte, mi lesz vele. Legalább jól jön majd a válóperben, hogy a felesége a lehető legrosszabb feltételekkel indul. Simán lepasszolta őt Mr Montgomerynek.

- De hát, szó sem volt semmiféle válásról, amíg te nem kezdtél el engem tanácsokkal bombázni a házasságommal kapcsolatban.

- Ó, dehogynem. Ön már rég elhatározta, hogy véget vet a házasságának. Szerintem, már csak azon filózott, hogy válással vagy drasztikusabb módszerekkel...

- Nem értem, hogy ha ezt a következtetést vontad le, akkor miért próbáltál nekem segíteni? Miért jöttél oda hozzám, hogy felfedd előttem, Zoey csak a pénzem miatt van velem? Vagy akkor még nem sejtetted, hogy utánam is nyomozol?

- Sejteni éppen sejtettem, de nem lehettem benne biztos. Két lehetőség volt. Egy: Ön ártatlan, jóindulatú, naiv férj, és a számító felesége tényleg csak lehúzza. Ebben az esetben őszintén sajnáltam Önt, illetve, valóban segíteni szerettem volna. Kettő: Ön pszichopata gyilkos, ami viszont azt jelenti, hogy a feleségét kell megvédenem Öntől. És ha Ön ilyen ördögi cselszövő, akkor nyilván amúgy is mindent tud a felesége hazugságairól, szóval nem fogok semmi újat mondani. Viszont, ha felhívom a figyelmét arra, hogy tudok a házassági problémáiról, akkor talán kétszer is meggondolja, hogy kezet emeljen-e a feleségére, amíg én a környéken vizsgálódom.

- És honnan vetted, hogy Zoey veszélyben lehet?

- Csak később állt össze a kép, akkor ezt még pusztán biztonsági lépésnek szántam, minden eshetőségre felkészülve. De szuper húzás volt a

részemről, mivel ez késztette hibázásra Önt és Mr Montgomeryt.

- Hibázásra? - visszhangozta értetlenül.

- Hát, mert túlságosan elbízták magukat. Annyira hülyének néztek, így, hogy még a segítségemet is felajánlottam, hogy megfeledkeztek velem szemben minden szükséges óvatosságról. Azt hitték, hogy ha felfedik előttem, hogy Mr Montgomery az Ön feleségével hetyeg, akkor az egyetlen következtetés, amit levonok majd, az lesz, hogy Önök ketten soha az életben nem szövetkeznének egymással. Hiszen a saját szememmel láthatom, mi folyik itt, Mr Montgomery hogyan veri át Önt. Ha esetleg már nyomon lennék, így minden gyanakvásom eloszlik. Egyszer és mindenkorra. - Ezen a ponton viszont savanyú mosoly jelent meg az arcomon. - De drága uram! Önnek a leghalványabb fogalma sincs, milyen kapcsolatokba botlottam én már bele az eddigi nyomozásaim során! Az ügy, amikor a Dalton-báty lenyúlta az öccse feleségét, és az öccse ezt hátratett kézzel nézte... És ez még csak a gyilkossági ügyeimből volt szösszenet, nem a válóperes detektívként szerzett változatos élményeimből. Jó ég, komolyan, azt gondolták egy percig is, hogy egy ilyen viszonytól Önök ketten automatikusan kevésbé lesznek gyanúsak a szememben?

Vinson szúrós tekintetet lövellt felém:

- Ne gúnyolódj! Már firtatni kezdted a Zoeyval való kapcsolatomat, és nem akartam, hogy esetleg bármi másnak tűnjek, mint áldozatnak...

- Tény, hogy végig kétesélyes volt a dolog. Ön lehetett valóban a gátlástalan pénzvadász felesége ártatlan áldozata is, és sokáig magam sem tudtam, mi az igazi arca. Még őszintén együtt is éreztem! Mindenesetre, akkor is végzetes hiba volt, hogy hagyta, hogy meglássam Mr Montgomeryt Mrs Vinsonnal.

- De hát, miért? Kínos szexuális viszony, semmi több.

- Le merném fogadni, hogy Ön előre egyeztette Mr Montgomeryvel, hogy úgy intézik, hogy kifigyeljem a tóparti találkozót. Majd biztosan szokványos viszonyként könyvelem el. Szomszédságbeli szaftos sztorinak. Csakhogy, amit Mr Montgomery csinál, az nem sima félrelépés. Zsarolással kényszeríti Mrs Vinsont, hogy vele legyen. Ez nem pusztán pikáns légyott, hanem nemi erőszak! És azért ez alapján elég fajsúlyos következtetéseket tudtam levonni Mr Montgomery személyiségére nézve... Önök tálcán kínálták nekem a bizonyítékot, hogy ki lehet az az egyébként ártalmatlannak tűnő személy a szomszédságból, aki valódi

kegyetlenkedésre képes! Mr Montgomery azonnal gyanússá vált a szememben. Kiderült számomra róla, hogy kihasználja a mások feletti hatalmát, valamint élvezi az emberek megalázását és a szánalmasan szerzett ereje fitogtatását... Ráadásul Mr Montgomery életkorban is elég idős volt ahhoz, hogy a régi eltűnésekhez reális köze lehessen.

Vinson eltöprengett az általam felvázolt nézőponton:

- Hm, érdekes megközelítés. Nekünk eszünkbe sem jutott, hogy így fogod értelmezni a látottakat.

- Azt hitték, hogy eladható másképp? Végül is, Mrs Vinsonnal is megpróbálták elhitetni... Láttam az ajándékokat, amelyeket Mr Montgomery tukmált rá. Úgy gondolták, hogy a nő majd elhiszi, hogy amit az idősebb Montgomery iránta érez, az valami beteges szerelemféleség, mindössze annyitól, ha a pasas üldözi őt pár giccses, drága ajándékkal? Hogy sosem tűnődik el mélyebben? Azért én nem vagyok olyan biztos a sikerben. Mrs Vinson nyilván nem véletlenül feltételezte, hogy Argus Montgomerynek sötét titkai lehetnek, és nem véletlenül erőltette rá Tara Ellisonra, hogy nyomozzon Mr Montgomery után... Szerintem, az Ön felesége számára is végig egyértelmű volt, hogy miféle gonosz és szadista emberrel áll szemben!

Vinson megvonta a vállát. Úgy tűnt, nem ütötte szíven az idősebb Montgomeryről adott jellemzés. Maga elé mormolva jegyezte meg:

- Mindenesetre, azt álmomban sem gondoltam volna, hogy esetleg zsarolni próbálod majd Argust a tóparti randiról készült fotókkal. Ennél diszkrétebb és etikusabb szakmai hozzáállást vártam tőled. Azt hittem, csak nekem, négyszemközt fogod megmutatni a nyomozásod eredményeit a feleségem hűtlenségével kapcsolatban. Nyilvános felfedésre igazán nem számítottam, és Argus sem feltételezte volna...

- Etikusabb hozzáállást? - Kétségbeejtő helyzetem ellenére elnevettem magamat. - Atyaég, Önök melyik bolygón élnek? Miután emberekre vadásznak, megkísérelnek meggyilkolni, és elrabolják a jó barátomat, még etikus szakmai hozzáállást várnak tőlem?

- Lehet, hogy nem ez volt a legszerencsésebb megfogalmazás, mindenesetre, azt nem gondoltuk volna, hogy ennyire aljas és kicsinyes trükkel próbálkozol. Még szerencse, hogy Argus nem haragudott meg rám a félresiklás miatt, hiszen végül is én adtam ki neked a tóparti találkozó időpontját, bár igaz, hogy az ő hozzájárulásával...

- Látom, rendkívül fontos Mr Montgomery kedvező véleménye.

Vinson nem túl barátságos pillantással jutalmazta megjegyzésemet.

Emlékeztettem magam a korábbi megállapításomra, miszerint felesleges azon erőlködnöm, hogy egymás ellen fordítsam őket. Csak annyit érek el, hogy Vinson belém fogja fojtani a beszédet, és onnantól kizárólag a forgalomra koncentrál. Márpedig Kip autója még mindig fel-felbukkant a közelünkben. Gondolatban leszögeztem azt is, hogy ha a srác ilyen béna a célszemélyek követésében, akkor elég cink, hogy jobban megy az irodájuknak, mint a Lorne Nyomozóirodának...

Rájöttem, hogy folytatnom kell a párbeszédet Vinsonnal, mert ismét kezd a tudata hátterébe szorítani, és már csak a kezem mozdulatlanságára ügyel. Nem kötöm le eléggé.

- Egyébként miért akar megszabadulni a feleségétől? - kérdeztem találomra valamit a házasságával kapcsolatban. Úgy vettem észre, hogy arról eddig is egész olajozottan tudtam beszéltetni.

- Mert rájöttem én is arra, amire te is felhívtad a figyelmemet: Hogy Zoey még nem akar gyerekeket tőlem. Csak úgy tesz, mintha lelkesedne a családalapítási tervekért, de valójában mindössze a legutóbbi hosszútávú pénzbefektetésem hozamainak a beérkezését várja.

- Ön meg nagyon szeretne már végre gyerekeket, hogy cuki kis sorozatgyilkosokat nevelhessen, mint Mr Montgomery Önből. Milyen jól állna a kezecskéjükben a legújabb sörétes puskamodell...

- Elég volt! - mordult rám Vinson. - Tényleg szeretem a gyerekeket. És az, hogy egy napon a vadászatról is mindent meg szeretnék majd tanítani nekik, amit én tanultam, nem hiszem, hogy kárukra válna.

Ezt már inkább komment nélkül hagytam.

- Ami Zoeyt illeti - szólalt meg újra Vinson -, Argus javasolta, hogy beszéljem rá, hogy járjon kocogni, az egészséges életmódra hivatkozással, de úgy látom, kitaláltad, Frida, hogy igazából miért. Ebből sejtetted meg, hogy véget akarok vetni a házasságomnak.

- Aha, elég hátborzongató volt, amikor rájöttem, hogy milyen sportosak voltak az áldozatok, és aztán belegondoltam, hogy az Ön felesége *futni* jár...

Ismét sikerült Vinson érdeklődését felkeltenem, mert végre kérdezett a nyomozásomról is:

- És, mi volt az a pillanat, amikor gyanakodni kezdtél rám? A legelső mozzanat.

- Hát, igazából egyből Önt tartottam az egyik leggyanúsabb embernek a szomszédságból, csak eleinte nem volt okom feltételezni, hogy a gyilkosságot szomszéd követte volna el.

- De miért pont én?

- Egyrészt, a fizikai ereje miatt. Beszéltem a betörővel, aki Tara Ellison meggyilkolásának délutánján besurrant kis időre a házba. Ő elmondta, hogy becsengetett, és amikor nem kapott rá választ, bemászott az udvarra, benyomta az ablakot, és megpróbálta lenyúlni a nappali tetszetősebb tárgyait. Aztán viszont meglátta a halott nőt, és meghallotta, hogy a gyilkos a kését csikorgatva közeleg. Akkor elpucolt. - Kicsit megmozgattam az ujjaimat a térdemen, mintegy próbaképpen, de Vinson tekintete rögtön a kezemre villant, úgyhogy abbahagytam, és inkább a következtetéseimről beszéltem tovább: - Tudja, kezdettől fogva furcsállottam, hogy a gyilkos miért nem tartott a betörőtől. Nem próbált meglapulni, hanem hallható módon, a helyzetet élvezve közeledett. Pedig nem látta előre a betörőt, a ház belseje felől jött, még lehet, hogy azt sem sejtette, egyedül van-e az illető... Mégsem félt. Ez alapján úgy következtettem, hogy vagy totál ketyós, vagy rendkívül erős ember lehet, aki betörőktől sem ijed meg, legyenek azok bármilyen kondícióban.

- Másrészt?

- Másrészt, kicsit később azt is megtudtam, hogy a betörő egy parkoló terepjárót látott az utcán a gyilkosság délutánján. És Önnek terepjárója van. Persze, a kérdéses kocsi másé is lehetett, de még egy ok volt, hogy figyeljek. Ön azt állította, rendelkezik alibivel, és nem volt otthon, hanem haveroknál vett részt kétnapos LAN-partin. De ez vagy teljes vetítés volt, vagy valamilyen kifogással elugrott a program közben a Pineapple utcába pár órára. Mindkettő simán lehetséges. A többiek talán észre sem vették, hogy nincs ott, ha jól időzített. Egyébként is, feltűnésmentesen nem tudnám kifaggatni a barátait, és nyilván falaznának Önnek, ha előadna nekik valami hamis indokot, hogy hol is járt, amit nem akar egy szaglászó detektív orrára kötni. Túl stabil alibi.

Vinson a szemöldökét összevonva gondolta végig az elhangzottakat, aztán annyit mondott:

- Azért úgy vélem, mégsem kezeltél engem azonnal gyanúsítottként.

- Valóban nem. Mert olyan első osztályú előadást tud nyújtani a személyiségéről... Tényleg lenyűgöző. Simán megkajáltam először ezt az

„ártalmatlan, jószándékú, bárgyú óriás” imázst. És a felesége, aki még együtt is él Önnel, máig ilyennek hiszi. Szép teljesítmény. Ha nem gyűltek volna a bizonyítékok Ön ellen, sosem jövök rá, hogy szerepet játszik. Bár...

Kicsit elhallgattam. Volt még ugyanis egy adalék, ami mostanra óvatosságra intett Vinsonnal kapcsolatban. Tény, hogy ezt is csak nemrég értettem meg, amikor Beatrice elmondta az igazságot saját magáról. Emlékeztem ugyanis, hogy egy korai beszélgetésünk során, Larissa álarcában, a fiatal nő válaszolt arra a kérdésemre, hogy mi a véleménye a szomszédokról. És volt egy akkor még érthetetlen reakciója Vinsonékkal kapcsolatban. Mindenki mást habozás nélkül pozitívan értékelt, de Vinsonékról képtelen volt azt állítani, hogy szimpatikusak neki. Pedig erőltettem is a kérdést, és könnyebb lett volna, ha lepöccinti annyival, hogy őket is bírja. De valahogy csak nem tudta rávenni magát arra, hogy kimondja.

Amíg azt hittem, hogy egy kényelmes életet élő, fiatal művésznőről van szó, akit világéletében csak jó és szép dolgok vettek körbe, nem tulajdonítottam jelentőséget az esetnek. Lehetett volna az is az ok, hogy Zoey nem szimpi neki, a leskelődéseivel és a pletykaéhes vlogjával. Tök érthető. Visszagondolva viszont valószínűbb, hogy Vince Vinson volt az, aki - bár Beatrice nem ismerte Vinsonékat közelebbről - tudat alatt rossz érzést váltott ki belőle. És miután már megtudtam, hogy Bea az utcán nőtt fel, bizonyára összeakadt jó pár veszélyes alakkal, és valószínűleg sokkal könnyebben felismeri a rohadékokat, mint egy átlag polgár. Érdekelni kezdett, mi volt az oka, hogy nem volt képes szimpátiára Vinsonékkal kapcsolatban. Ez persze csak kósza sejtés, nem lehet ránézésre megmondani egy emberről, hogy mi lakik a szíve mélyén. Montgomeryt például Bea sem szúrta ki, róla őszinte jó érzéssel beszélt. Szóval, ebből még nem vontam le messzemenő következtetéseket, de megjegyeztem magamnak, hogy Beatrice megérzése jelenthet valami aggasztót is. Most már láthattam, hogy mit.

Rájöttem viszont, hogy erről Vinson előtt nem beszélhetek, mert nem hiányzik, hogy bármit is megtudjon Beatrice kilétéről. Úgyhogy csak hümmögtem, mintha belezavarodtam volna a gondolatmenetembe. Aztán eszembe jutott végre, mivel vághatnám ki magamat:

- Árulkodott az a részlet is, hogy Tara Ellison gyilkosa tudta, hol várja majd a hátrahagyott telefonszám Bellefleur doktornőt. Az áldozat ilyesmit

bizonyára csak olyannak mesélt volna el az utazása előtt, akivel annyira közvetlen a viszonya, hogy diszkrét párkapcsolati részletek is szóba kerülnek közöttük. Hallottam a nyomozás során, hogy Ön jó barátságban állt az áldozattal. Szóval, akár ez a körülmény is jelezhette az Ön érintettségét.

Örültem, hogy sikerült értelmesen befejeznem az előbb óvatlanul megkezdett mondatot. Ott volt persze az ennél sokkal egyértelműbben Vinsonra utaló két nyom is: Hogy Kipék irodája Zoey Vinson laptopjáról kapta a kameraállvánnyal kapcsolatos felkérést, illetve, hogy Larissa May egy több bankkártyával rendelkező valakit akart megzsarolni. És Zoey Vinson nevén van egynél több kártya. Ezek mind olyasmik, amiket kizárólag Vince Vinson intézhetett így, a biztonság kedvéért a felesége nevében. Mivel azonban apró közvetett bizonyítékként is feltárható részleteknek tűntek, nem tartottam jó ötletnek felfedni a férfi előtt. Miután a barátsággal kapcsolatos magyarázatom végére értem, inkább témát váltottam:

- Hogyan kezdődött? Mr Montgomery látta a fián, hogy felnőve nem válik majd belőle megfelelő utód az embervadászatokhoz, ezért kinézett egy olyan srácot, akiből tökéletes tanoncot nevelhet?

Vinsonnak mintha nemigen tetszett volna a megfogalmazás, mert csak késleltetve adott választ, és akkor is elég kedvetlen képpel:

- Chris még kicsi volt. Kétlem, hogy Argus bármit láthatott volna rajta. Én voltam az, aki a fiától függetlenül le tudtam nyűgözni a képességeimmel a lőtéren. Az apámmal néha lejártunk, és ott ismertem meg Argust.

- Egyből mennyivel menőbben hangzik a történet! Sajnos azonban ki kell ábrándítanom. Szerintem ugyanis pontosan az volt az időrend, amit én vázoltam fel: Mr Montgomery a rafinált emberismeretével már Chris egészen pici gyerekkorától érezte, hogy belőle nem tud majd alkalmas gyilkost faragni. Mivel mindenáron tetszelegni akart ebben a beteges mentor szerepben, és meg akarta valósítani a szadista fantáziálásait, új jelöltet kellett keresnie. Kinézte, hogy Ön milyen erős felépítésű gyerek, és milyen jól lő célba... De csak pótléknak kellett Chris helyett.

Vinsont mintha kezdtem volna kicsit kihozni a sodrából, mert emelkedett a hangereje:

- Végül is, felőlem azt gondolsz, amit akarsz! Úgyis hamarosan halott leszel. Ha viszont csak sértegetni tudsz minket, akkor felesleges

beszélnünk. Inkább hallgass!

Hoppá, már megint beleestem abba a hibába, hogy befolyásolni próbálom őt Montgomery ellen. Egyébként, ha lenne például három hetem rá, hogy duruzsoljak a fülükbe, úgy összeugrasztanám őket, hogy minimum az egyiküket a helyszínelőknek kellene összekaparnia. Olyan kristálytisztán kirajzolódott előttem, hol van az az egy-két repedés a csodás kis együttműködésükben, ahová be tudnám fúrni a manipulatív megjegyzéseimet, hogy talán még hetek sem kellenének hozzá... De egy rövid utazás során nincs értelme erőlködnöm. Óvatosságra intettem magamat, és látszólag visszavonulót fújtam:

- Bocsánat, Ön nyilván jobban átlátja, hogy hogyan is kezdődött mindez. Mindenesetre, úgy képzelem, hogy Mr Montgomery kifigyelte Önt a lőtéren. Valamiféle jelekből a személyiségére nézve is levont következtetéseket, és utána nekilátott a nevelésének. Rábeszélte a „vadászkirándulásokra", tanítgatta, terelgette...

Vinson némileg megenyhült, és hajlandó volt folytatni a társalgást:

- Akkor még természetesen nem a Pineapple utcában laktam, ez még a lottónyeremény előtt volt. De Argus nem érezte méltóságán alulinak, hogy kijárjon arra a koszlott környékre...

Kicsit elkalandozott a figyelmem, ahogy kilesve Kipet kerestem a tekintetemmel. Ezúttal nem láttam az autóját. Vajon csak óvatosabb távolságból követ, vagy végleg lemaradt? Mindenesetre, Montgomery istenítésére amúgy sem voltam kíváncsi.

Amikor újra rá összpontosítottam, Vinson a pasas türelmességének, támogató hozzáállásának részletezésénél tartott:

- Még abban is segített, hogy a lottónyereményem átvétele után meg tudjam vásárolni a villát itt a szomszédjában. Pedig nem volt egyszerű procedúra, az egyik társtulajdonos megpróbált akadályt gördíteni az ingatlaneladás útjába, de Argus végigvitte a folyamatot, és minden papírmunkában, ártárgyalásban tanácsokkal látott el.

Itt úgy ítéltem meg, hogy gördülékenyen a lottóra tudnám terelni a szót, és mivel azzal kapcsolatban még volt egy-két elméletem, amit ellenőrizni akartam, átvettem a szót:

- Mostanra kikövetkeztettem, hogy a lottónyeremény különböző befektetéseihez is Mr Montgomery adott tanácsokat. A legtöbb lottónyertes elszórja a nyereményét ész nélkül, Ön viszont, a fiatal kora és

tapasztalatlansága ellenére olyan briliánsan sáfárkodott a pénzével, hogy máig dúsgazdag. Hallottam a szóbeszédet, hogy valami pénzügyi ismeretekkel rendelkező haverja segített befektetni... Nos, szerintem ez az illető nem egy sima haver, hanem Mr Montgomery volt. Ő gyámolította Önt minden anyagi kérdésben. Jól gondolom?

- Valóban Argus adta a pénzügyi javaslatokat, és én végig hallgattam rá. Nem is tévedett.

- Viszont majdnem ez a lottószelvény okozta az Ön bukását is, nem igaz? Tara Ellison ugyanis, amikor rájött, hogy honnan származnak a lottószámok, össze tudta kapcsolni Önt Mr Jenkins régi kalandparkjával. A kalandpark pedig az eltűnésekhez kötődött, az eltűnések meg Mr Montgomeryhez...

Vinson pislogott egyet. Nem tudta elleplezni, hogy megdöbbentette a tudásom.

- Ugyan honnan jött volna rá Tara ilyesmire? - próbált hárítani elég ügyetlenül.

- Mert Ön, a jó barátjának tettetve magát, mindenféléről beszélgetett vele. Óvatlanul elárulta neki azokat a bizonyos számokat is, amelyekkel annak idején nyert a lottón. Végül is, mi baj lehet belőle? Mindenki kíváncsi a mágikus számokra... Csakhogy nem teljesen véletlenszerű számok voltak, ugyebár.

- Én sem tudtam, miért pont ezek a számok - ismerte be Vinson. Nyilván látta, hogy nincs értelme a tagadásnak. - Nem gondoltam, hogy baj lehet belőle.

- Igen, ránézésre random számoknak tűntek. Csak a szelvény kitöltője tudhatta, hogy honnan származnak. Aki azonban nem Ön volt!

Kényelmetlenkedve fogást váltott a kormányon.

- Ki más lett volna?

- Megmondom, hogy szerintem, mi történt. Az üres lottószelvényt Ön az egyik áldozatánál találta. Mondjuk, kifordult a zsebéből, miközben az illető az életéért könyörögve feküdt az erdő avarjában... És Ön kitöltette vele a megölése előtt. Csak szórakozásból. Ő meg, szegény, hirtelen ötlete sem volt, milyen számot írhatna be, így ránézett a hozzá legközelebb eső tárgyra, ami pont egy helikopterroncs volt. A speciális jármű minden alkatrésze egyedi azonosítószámmal rendelkezik karbantartási és cserélési célokra... A lényeg, hogy szerencsétlen ember halálfélelmében nem tudott

sokat gondolkozni, csak befirkantotta a hozzá épp legközelebb eső acéltáblán látott számokat, tetszőlegesen egy- és kétjegyű számokra bontva. Ön meg fogta és eltette a szelvényt.

Vinson állkapcsának a megfeszüléséből láttam, hogy stimmel az elméletem. Az előttünk haladó járművet is olyan svunggal előzte meg, hogy hátracsapódtam az ülésben. Mégsem hagytam abba a beszédet:

- A sors fintora, hogy telitalálat lett a haldokló által beírt számokból. Ön pedig beváltotta a szelvényt, és máig tobzódik a hatalmas nyereményből. - Megrázogattam a fejem, hogy helyreigazítsam a sávváltás lendületétől elszabadult pár tincsemet. A kezemet nem mertem megemelni, mert Vinson a szeme sarkából figyelt. - Azonban a véletlenek nem csak kedveztek Önöknek, hanem bajt is hoztak. Ugyanis, pechjükre, amikor Mr Jenkins egy szép napon fémtáblákat szállított a bunkerépítéshez, és szétszerelte a kivénhedt helikoptert is, pont annak a szomszédasszonynak adott oda néhány selejtdarabot a fémműveskedéshez, aki később nyomozni kezdett Mr Montgomery sötét titkai után. Így történt, hogy Tara Ellison tengerimalac-ketrecet készített abból a bizonyos helikopter-alkatrészből. Telt-múlt az idő. Aztán a ketrec takarítása közben egyszer csak kiszúrta... Meglátta a számok elejét, és nagyon ismerős volt... Amikor pedig kíváncsiságból kapkodva szétszerelte a ketrecet, megpillantotta a teljes számsort. És akkor már tudta, hogy mit lát. Hogy ha a tengerimalacai ketrecéhez használt hulladékfémen tagolja a pótalkatrész-azonosítószámot, pontosan az Ön nyerő számait kapja, nem mást.

- Hm, szóval az a rohadt ketrec volt... - mormogta maga elé Vinson. - Nem jöttünk rá, mit készített a fémből.

- Jaja, a régi tengerimalac ketrec okozta a zűrt.

- Mi meg azt hittük, hogy az összes selejtfémből Zoey kameraállványa készült. Azért állítottunk rá még nyomozókat is, hogy kutassanak az állvány után. Hogy nehogy véletlenül meglegyen valahol az átkozott számsor felismerhető formában!

- Igen, Önök megorrontották, hogy a fémlemezre vezethető vissza Tara Ellison gyanakvása, mert ő valószínűleg erre utaló kérdéseket tett fel. Például, amikor felismerte az acéllapon a lottószámokat, rákérdezett Mr Jenkinsnél, hogy honnan valók a fémlemezek. Ő meg elárulta, hogy a régi bezárt kalandparkjából, az akadálypálya részét képező „hangulatos” tereptárgyakból. Akkorra a hölgy már megsejtette a kalandpark és Mr

Jenkins szerepét, mert egy ideje nyomozott Mr Montgomery ügyletei és a gyanús eltűnések után... És amikor rájött, hogy Ön évekkel ezelőtt pont olyan lottószelvénnyel nyert, amelyen az ominózus helyszínről vett számok szerepeltek... Ráadásul, akkorra a kalandpark már rég bezárt, szóval Ön sima látogatóként meg sem fordulhatott ott a lottózás idején... Kész is a lebukás. Meglett a kapocs Mr Montgomery és Ön között. Meglehet, hogy önmagában nem bizonyít semmit, viszont ha a hölgy az elutazása, illetve hát, meggyilkolása helyett folytathatta volna a nyomozását, mondjuk, a lottótársaságnál és a lottószelvényárusoknál, előbb-utóbb bizonyítékot talált volna arra, hogy az adott lottószelvényt ki is vásárolta. Kiderült volna, hogy egy mostanra eltűnt személy, és nem Ön! És ha még ennél is mélyebbre ás, még akár az Ön tulajdonjoga is veszélybe kerülhet a lottónyereményt illetően... Főleg, ha a hölgy be tudja bizonyítani, hogy Ön eltulajdonítás útján jutott hozzá. A törvény előírja, hogy bűntettből nem profitálhat az elkövetője, szóval, lőttek az Ön suskahegyeinek... Meg azért ez az egész szám-kérdés elég messzire megy. Kézzel fogható kapocs Ön és egy ember eltűnése között. Ki tudja, hol állna meg a feltárandó részletek sora, ha a tengerimalacok ketrece által indított lavina nem tartóztatható fel?

Vinson egyszer csak átvette a szót:

- Észrevettem Tarát, amint a nyerő számokat megkísérelte titokban lefotózni nálunk vendégségben. Korábban már többízben megmutattam neki, nyilván emiatt is jegyezte meg, és furcsa volt, hogy miért akar pluszban még fényképes dokumentációt is készíteni róluk. Így elvettem tőle a cetlit, és inkább nyomozni kezdtem, hogy mi az oka. Akkoriban Argus épp Jenkinst faggatta Taráról, mert azt már észrevettük, hogy Tara Zoey kérésére Argus után vizsgálódik. Jenkins meg elmondta, hogy a fémalkatrészek eredete után is kérdezősködött... Így összeraktuk, hogy a kettőnek köze lehet egymáshoz. Én meg emlékeztem rá, hogy régen az a nyomorult prédánk a szelvény kitöltése közben a helikopter oldalára meregette a szemét...

- Csak nem tudták, hogy Tara Ellison mit csinált a fémekből, és Mrs Vinson kameraállványa volt az egyetlen, amiről hallottak. A felesége nyilván mesélt arról, amikor a szomszédasszonya készítette neki az egyedi állványt. Így Önök árnyékra vetődtek.

Vinson összepréselte az ajkát. Morózusan kérdezett rá:

- Beszéltél valakinek erről a ketreces-lottószámos teóriádról? Az asszisztensed tudja?

- Senkinek nem volt még időm elmondani. Én is nemrég jöttem rá, mielőtt Mr Montgomerynek megküldtem volna a fényképet - hazudtam. Ugyanis amikor feladtam Mrs Blackhawknak Jenkins anyagait, a jegyzeteimbe beleírtam a lottószámmal kapcsolatos elméletemet is. Természetesen, nem tartottam meg magamnak a tudást egy ilyen hajmeresztő zsarolási kísérletre készülve, de ezt eszem ágában sem volt Vinson orrára kötni. Még hosszas nyomozást igényel a feltárás, hiszen a kalandpark bezárása után a terület elnéptelenedett, és onnantól Montgomeryék már fel tudtak takarítani maguknak a vadászataik után, nappal is űzhették ott a halálos sportjukat. Nem kellett több zsarolólevelet írniuk Jenkinsnek, így Jenkins nem nyomozott konkrét eltűnések után Vinson lottónyereménye tájékán. Ráadásul, amennyiben nem csalnak a nyomozói következtetéseim, ő nem is tudott Vinson érintettségéről, egyedül Montgomery szerepét ismerte. Tara Ellison pedig nem hagyott maga után feljegyzéseket, csak a korai megállapításairól, és azok is megégtek a May-villában. Szóval, még komoly kutatómunka lenne kideríteni, kinek az eltűnése köthető a lottószelvényhez. Ezt Mrs Blackhawknak még mind ki kellene nyomoznia, mielőtt rendőrségi bejelentést tehetne a lottószámok kapcsán. Időt kell nyernem neki.

Hogy Vinsonnak minél kevesebb lehetősége legyen az asszisztensemen filózni, közbe is kérdeztem:

- Na, igazából még Mr Jenkins túlélőtáboros kalandparkjának a sztorija érdekelne: Hogyan vált a *vadászataik* színterévé?

Megemeltem összekötött kezem, hogy horzsolásnyomokat dörzsöljek meg a karomon - még az építkezéses támadás után maradtak. Közben tesztelni akartam, hogy észrevétlenül a nyakláncomhoz tudnék-e nyúlni.

Vinson azonban már rám is mordult:

- Kezet a térdre!

Jobb híján engedelmeskedtem, és nem próbálkoztam a nyakékkel.

- Szóval, Mr Jenkins kalandparkja... - noszogattam a férfit.

- Argus választotta ki. Kinézte, hogy a telekhez tartozó és akörüli sok hektár erdő tökéletes lenne a vadászatainkhoz. Egyébként is, olyan terepre volt szükségünk, ahol jól kiismerjük magunkat, és mielőtt Jenkins felvásárolta volna a területet, Argus évekig oda járt szarvasra lőni. A

Jenkins által elhelyezett tereptárgyak pedig csak még izgalmasabbá tették az üldözést.

Erre inkább nem mondtam semmit. Vinson magától is tovább beszélt:

- Argus rábeszélte Jenkinst, hogy használhatná szezonon kívüli, illegális vadászatokra a környező erdőket. Állatokat lőni.

Hozzátettem elmerengve:

- A vadászatokba pedig bevonták Mr Montgomery régi osztálytársát, akiből anno rendőrfőnök lett, és magát Claude Jenkinst is, akinek szintén a hobbija volt a vadászgatás, és kedveli a lőfegyvereket. Na és ki tudja még hány másik befolyásolható embert? Nem volt valami über-titkos dolog, csak pár szarvas, nyúl és madár bánta. Persze, szabálysértés, de semmi extrém. Álcának tökéletes volt. Mr Montgomery viszont egyre gyakrabban járt ki éjjelente egyedül. Aztán vitte a titkolt kis tanoncát is, azaz Önt. És akkor egy szép napon már nem csak erdei vadak váltak áldozattá... Volt pár eset, amikor Mr Jenkinsnek is segítenie kellett másnap a vér eltakarításában. Nem tudom, hogy ő mikor jött rá először, hogy emberekről van szó. Csak jóval később? Vagy egyből megsejtette? Az a gyanúm, hogy már első alkalommal is, amikor ilyen feladatot kapott, élt a gyanúperrel, hogy valami nagy gáz lehet. - *Máskülönben nem fotózta volna le* - toldottam meg gondolatban. - De hogy mekkora, azt csak akkor rakta össze, amikor felfedezte az eltűnéseket és a köztük lévő összefüggést. Addigra viszont már túl sok nyom elsikálásában segített, és túl mélyen érintett volt. Könnyedén ráfoghatták volna az egészet, ha beszélni kezd.

Vinson magában bólogatott, és láttam, hogy sikerült olyannyira precízen tálalnom a történteket, hogy nincs is mit hozzáfűznie.

Elhalkuló hangon megkérdeztem:

- Mit műveltek egészen pontosan ezekkel a szegény emberekkel az erdőben?

Vinson képén halvány mosoly jelent meg:

- Hamarosan megtudod.

És amikor az arcomra kiülő dermedésből kikövetkeztette, hogy értem, mire gondol, még elégedetten hozzátette:

- Hagyom, hogy ezek a képek töltsék meg a fejed az utunk hátralévő részére. Most pedig már tényleg csend legyen!

Ezúttal komolyan gondolta. Újabb szadista húzás, hogy azt akarja, végig arról képzelegjek, milyen lesz a halálom. Úgyhogy csak azért sem

engedtem az agyamnak, hogy kínzást vagy vérfürdőt vizionáljon.

Kipre gondoltam, és arra, hogy talán még a nyomunkban jár. Egy ideje nem láttam a verdáját, de hátha... Egyszer már megmentette az életemet. Ha most is időben érkezne... Ha tényleg ezúttal is kihúzna a slamasztikából, megfogadom, hogy soha többé nem fogok áskálódni ellenük. Sőt, reklámozni fogom a munkájukat! Kiplakátolom a váróban az elérhetőségeiket és a tarifáikat, és minden ismerősömnek beajánlom őket. És megveszem a srácnak a legmenőbb tankfelszereltséget a lövöldözős játékában... Bármit, akármit, csak légyszi, légyszi, érkezzen időben!

Behunytam a szemem, és még akkor is Kipről ábrándoztam, amikor lassulni kezdett az autó, és egyre kihaltabb hegyi utakra kanyarodtunk. Már réges-rég nem láttam a srác kocsiját, de még mindig odaképzeltem őt valahová magunk mögé. Talán csak óvatosabb követési távolságot tart. Nem árt, mert előtte olyan feltűnő volt, mint porcica a kedvenc fekete műbőr szoknyámon. Kész csoda, hogy Vinson nem vette észre.

A mellettünk elsuhanó táj végleg zöldre váltott. Már folyamatos, egybefüggő erdők és bozótosok szegélyezték utunkat. Még egyszer, utoljára elindítottam a kezem a nyakam felé, de amikor Vinson ismét rám szólt, beláttam, hogy nem lesz módom a kocsiban trükközni. Túlságosan szem előtt vagyok a visszapillantóban.

Úgyhogy újra Kipre gondoltam, és bármekkora égő szakmai szégyenemnek is tartottam, be kellett ismernem, hogy a konkurens detektív maradt az utolsó reményem.

Egy lepukkant, betört ablakú faház üres parkolóplaccán álltunk meg. Felettünk és alattunk végtelen, sűrű erdő sötétlett a hegyoldalban. Vinson fogta a puskáját, és hátrajött hozzám. Kinyitotta nekem az ajtót:

- Kiszállsz, letérdelsz tíz lépésre a kocsitól, és a bal combodra teszed az összekötött kezedet. És ha csak egy arasznyit is elmozdulsz, lelőlek. Felfogtad?

Először nem méltattam válaszra a parancsolgatást, csak fel akartam kelni, de amikor jókorát sózott a vállamra a puskacsővel, eldaráltam:

- Értettem, na, nem vagyok süket.

Inkább meg is tettem, amit kért. Ő meg elkezdett kirakodni a terepjáró csomagtartójából. Közben, sajnos, továbbra is szemmel tartott, úgyhogy nem próbálkoztam semmivel. Az aszfalt szemcséi belenyomódtak a térdembe, ráadásul a hideg levegő jeges borzongást váltott ki belőlem,

mégsem mocorogtam. Nem hiányzott, hogy Vinson a lelki békéje érdekében lepuffantson.

Úgyhogy fogamat összeszorítva vártam, amíg kipakolja a különböző fegyvereket, hátizsákokat, terepszínű öltözeteket, túracipőket és egyéb vadászcuccnak tűnő holmikat. A lőszeres dobozokat egyenként átellenőrizte.

Montgomery autója úgy fél óra késéssel futott be, addigra Vinson már kábé a rendezkedés felénél tartott. Az én térdem pedig annyira fájt a kényelmetlen póztól, hogy közelgő végzetem ellenére megörültem a pasas érkezésének.

Az idősebb férfi ráérősen szállt ki, kezében a saját puskájával. Vinson odaintett neki, míg kihúzott két távcsövet a csomagtartóból.

- A biztonság kedvéért kellett kicsit töltenem az autón, azért maradtam le. Meg idenézz, mit hoztam! - jellentette be Montgomery, mire Vinson félbehagyta a munkáját.

Montgomery kinyitotta a kocsija hátsó ajtaját, és láthatóvá vált az ülésen az ott kornyadozó, gyorskötözővel összekötött kezű ember.

- A nyomodban surrant a kocsijával - magyarázta Montgomery. - Az én autómat viszont nem ismerte meg, így nekikoccantam az út kihaltabb szakaszán. Amikor gyanútlanul lehúzódott velem együtt, tisztázni a balesetet, puskával sarokba szorítottam.

Kilökte a foglyát a jármű mellé az aszfaltra, én pedig végleg elkeseredve néztem farkasszemet - Kippel.

32. fejezet: A cipő

Montgomery odakényszerítette mellém Kipet, és őt is letérdeltette. Aztán Vinsonnal ketten folytatták a holmijuk kiszedését és összepakolását. Egyszer a nyakam felé emeltem még a kezem, de azonnal észrevették, hiába kötötte le őket a feladatuk. Miután rám szóltak, nem ismételtem meg többször a mozdulatot. Ha felhívom a nyakláncra a figyelmüket, akkor az utolsó utáni reményünknek is lőttek.

- Te meg hogy kerülsz ide? - kérdeztem Kiptől. - Mármint, úgy értem, mit kerestél Vince Vinson nyomában?

Úgy láttam, hogy ez a téma Vinsont és Montgomeryt is érdekli, így hagyták, hogy beszéljen a srác.

- Hát, az hosszú történet. - Kip nyelt egyet, és láthatóan úrrá lett az addigi pánikhangulatán, miközben végiggondolta a kérdésemet. - Ott kezdődött, hogy folytattam a nyomozást a Zoey Vinson-féle kameraállvány után. Igazából csak be akartam lógni a Vinson-házba, hogy utoljára ellenőrizzem, hogy tényleg nincs náluk, és utána el akartam küldeni a lezárt jelentést a név nélküli megbízónak... Tudod, a múltkori betörésem meghiúsult miattad. Úgy voltam vele, hogy bármennyire is fura, hogy Mrs Vinson gépéről érkezett a felkérés, akkor sem fogok félmunkát végezni. Na, és amikor benn voltam Vinsonék üres házában, megláttam a cipőiket. Volt köztük egy szakadt, fehér sportcipő is. Ahogy néztem, beugrott, hogy az építkezéses fiaskód után mesélted, hogy leszakítottál egy darabot a támadód cipőjéből. Rossz érzésem támadt. Egyértelműen látszott, hogy férficipő, így elhajtottam az edzőteremhez, ahová Vince Vinson boxolni jár. Éppen végzett. Az utcán „véletlenül” mellésodródva hasba könyököltem. Elnézést kértem, majd eltűntem a sarkon. Csak azt akartam kipróbálni, hogy mennyire fáj neki, ha hozzáérek, mert azt is mesélted, hogy megrúgtad az elrablódat a csomagtartó felnyitásakor.

Nahát, nem is gondoltam volna, hogy így odafigyelt a történetemre! Nem tudtam titkolni egy hálás mosolyt. A srác szerencsére nem kommentálta önkéntelen arckifejezésemet, hanem folytatta az elmesélést:

- Úgy tippeltem, hogy valszeg a támadód hasizmát találhattad el, miközben hajolt volna be érted. És Vinson tényleg fájdalmasan felnyögött, amikor belekönyököltem a megfelelő ponton. Akkor már majdnem biztos voltam benne, hogy ő az elrablód. De nem tudtam, mit csináljak. Menjek a rendőrségre? Nincs semmi bizonyítékom. A terepjárója összes lámpája ép, nyilván másik kocsit használt az emberrabláshoz. A rúgásnyom szintén nem tekinthető bizonyítéknak. Láttam, hogy van rajta pár kék-zöld folt máshol is. Talán boxsérülések? De akármik is voltak, nyilván kimagyarázhatná, hogy a tőled kapott rúgás is edzés közben keletkezett. A cipődarabot meg át sem adtad a rendőröknek, szóval azt sem lehet összevetni a megtépett lábbelijével. Nem volt jobb ötletem, úgy döntöttem, konzultálok veled. Így bementem az irodádba...

- Ott viszont csak Mrs Blackhawkot találtad.

- Hát ja. Meg hát, hallod, Frida, ezek a skacok, akik az irodában lógnak az asszisztensednél... - Kip lehalkította a hangját, hogy Vinson és Montgomery ne tudja kifülelni Mrs Blackhawk védelmének a részleteit.

- Mi van velük? - kérdeztem, én is suttogva. - Vigyáznak Mrs Blackhawkra rendesen?

- Amikor gyanútlanul besétáltam a várótokba, a srác utamat állta, hogy igazoljam magam. Én meg engedelmesen elő akartam kotorni a zsebemből a jogsimat, de a mozdulatra a kiscsaj előugrott az ajtó mögül, és elgáncsolt. Hasra estem! - Nem túlzott, messziről is láttam a lilás foltot a térdén, szakadt farmerja hasítékain keresztül. - Aztán én a padlón, ők meg fölöttem, miközben a csaj előkereste a megbízható személyek fényképét és a jogosítványomat, és ötször leellenőrizte, hogy tényleg rajta vagyok-e a listán. És amikor azt hittem, hogy végre elengednek, a srác még nyomatékképpen belém rúgott, hogy „azért nehogy eszembe jusson akár csak csúnyán is nézni az idős hölgyre”!

- Jó, öhm, lehet, hogy nem ők voltak a legszofisztikáltabb választás testőrnek.

- Mindenesetre, őrzik az asszisztensedet, mint a szemük fényét.

Megnyugodva kifújtam a levegőt, szorult helyzetünk ellenére.

- A lényeg - mondta tovább Kip, már rendes beszédhangerővel, mert Montgomery amúgy is kezdett felénk araszolni a sugdolózásra -, hogy ezek után végre sikerült beszélnem Mrs B-vel, és ő elárulta, hogy terepen vagy. Kérdeztem, hol, és győzködtem, hogy tényleg fontos lenne beszélnem veled. Akkor nagy nehezen kiköhögte, hogy Zoey Vinson neve merült fel utoljára közöttetek. Így már tényleg száz százalékra tudtam, hogy Vince Vinson a mi emberünk, de ötletem sem volt, mit tehetnék. Elköszöntem Mrs B-től, és töprengtem a következő lépésemen. Végül egyszerűen követni kezdtem Vinson kocsiját a városban. Volt, hogy lemaradtam, és szem elől tévesztettem, de előbb-utóbb mindig rátaláltam. Így kötöttem ki a vidéki utakon a nyomotokban, ahol aztán ez a tata leszerelt a puskájával.

- Elég volt a beszédből! - mordult ekkor ránk Vinson, akinek a csőrét nyilván bökte, hogy lebukott Kip előtt. Montgomery pillantása sem volt szívélyesnek nevezhető a „tata” megnevezés hallatán.

Kénytelenek voltunk csendben maradni.

Vinsonék hamarosan végeztek a felcuccolással. A súlyok nagyrészét Vinson cipelte, Montgomery mindössze egyetlen közepes táskát vett fel.

Figyelmeztetnem kellett magamat, hogy ne tegyek megjegyzést. Nem volt könnyű megállni szó nélkül, ahogy az idősebb pasas málhás szamárnak használja Vinsont.

- Gyerünk, keljenek fel! - szólt ránk Montgomery. - Indulunk.

Felkászálódtunk az aszfaltról.

- A Bill nevű srácot most már kinyírhatjuk - tette hozzá ekkor Montgomery szenvtelen nyugalommal. - Úgysem lenne elég ereje a saját lábán feljönni velünk a kiindulási ponthoz.

- Akkor miért kellett idáig életben tartanunk? - tudakolta Vinson, a Kip általi leleplezés miatt még mindig elég kedvetlenül.

- Meg akartam nézni, ahogy a nyomozónő tanúja lesz a jó barátja agyonlövésének, közvetlenül a saját levadászása előtt.

Azzal Montgomery élveteg pillantást vetett rám, azonban rögtön megváltozott az arckifejezése. Ugyanis észrevette, hogy gyanúsan kevés érzelmi reakciót produkálok a szavai hallatán. Csak álltam ott, és néztem rá üres tekintettel.

Azonnal a kocsija csomagtartójához lépett, és megnyomta a nyitógombot.

A csomagtartó felnyílt, Bill pedig nem volt sehol. Csak pár feldarabolt ragasztószalag-foszlány árválkodott a helyén.

Vinson káromkodott, Montgomery pedig egyenest felém fordult:

- Mi ez?!

- Mit gondol, miért nyittattam ki az elsősegélydobozt? - kérdeztem vissza. - Csak azért, hogy szerencsétlenkedjek a sebek ellátásával, amikor nincs is egészségügyi végzettségem? Hát, nem. Hanem, hogy kikereshessem a gézvágó ollót Billnek, és átcsempészhessem a kezébe. Saját magának nem tudta volna elővenni a sötétben összeragasztott kézzel, súlyos sérülten egy lezárt dobozból, de azt tudtam, hogy ha a tenyerébe teszem, boldogulni fog vele. Amint a dobozba nyúltam, eltakartam a kezemmel az ollót, és hozzámarkoltam a gézlapokat, úgy vettem ki. Így Ön nem láthatta, hogy az ollót is a kezemben tartom, nem csak a sebkötöző anyagokat. Kellően lapos kis eszköz volt. Önt egyébként is lekötötte, hogy azon parázzon, hogy a sebfertőtlenítő vagy az ablakmosó folyadékkal akarom-e majd szemen löttyinteni... Na, mindegy, a lényeg, hogy az olló észrevehetetlen volt. Sebellátás után odacsúsztattam Bill tenyerébe, amikor biztatóan megszorítottam a kezét. Aztán már rajta múlt, hogy levagdossa a ragasztószalagokat a csomagtartó rejtekében az utazás ideje alatt. Megérkezvén pedig az első adandó alkalommal kimászott, halkan lecsukta maga után a csomagtartó fedelét, mintha mi sem történt volna, és elmenekült. Direkt nem nyomtam rá koppra a fedelet, hanem csak ráhajtottam.

Vinson Montgomeryre meredt:

- Nem jelzi a nyamvadt elektromos kocsid, ha nyitva a csomagtartó?!

- De, menetsebességben elvileg igen. Nem értem, miért nem láttam a figyelmeztető üzenetet az út során...

- Lehet, hogy túlságosan lekötötte, hogy Kipet becserkéssze - szúrtam közbe.

- Mit csináljunk most? - hüledezett Vinson.

Bár Montgomery szemében már nem csillogott derű, mégis higgadtan felelt:

- Nem történt baj, ilyen állapotban úgysem jut messzire a fiú. Ha a sérülései nem ölik meg, levadásszuk, miután végeztünk ezzel a kettővel. Végül is, már terepen vagyunk, a lehető legjobb helyen kötött ki. Csak az előbb szökhetett meg, amíg a vadászholminkat pakoltuk.

Körbenézett, mintha a parkolót körbefonó sűrű növényzet választ adhatna. Aztán megvonta a vállát:

- Sokkal életerősebb prédát is utolértünk már. Hadd bolyongjon, úgysem tud eljutni lakott településre. Először a két detektívvel szórakozunk el, az lesz az igazi kikapcsolódás. Aztán begyűjtjük a sebesültet. Rutinmunka.

Ekkor már Vinson is megnyugodva jegyezte meg:

- Igazad van, tényleg nem juthat messzire. Nem tud elegendő távolra menekülni, sőt, számottevő erőt sem tud kifejteni. Valószínűleg abban bízik majd, hogy van esélye meglapulni, de megkeressük az éjjellátóval.

És megbökött a holmijuk között egy speckó távcsövet. Valószínűleg infravörös technológiával működhetett, bár annyira nem értettem a vadászcuccokhoz, csak a saját megfigyelő eszközeim miatt gondoltam. Nyilván a testhő alapján mutatja meg nekik, hol keressék a rejtőző áldozataikat, miután a nyomokat felfedezve kellően megközelítik.

Úgy elgondolkodtam az éjjellátón, hogy váratlanul ért a vállamnak csapódó ütés. Vinson taszított meg a parkoló egyik oldala felé, miután lezárták a kocsikat:

- Indulás!

Megszaporáztam a lépteimet, mert nem hiányzott, hogy még egy ekkorát rám vágjon biztatásképpen. Kip is sietett a nyomomban, látva, hogy hogyan jártam.

- Sajnálom, hogy belekeveredtél - mondtam még a detektív srácnak valódi együttérzéssel. - Végül is, az én nyomozásom volt az Ellison-ügy, nem a ti irodátoké. Te csak rendességből segítettél be.

- Mit fognak művelni velünk? - kérdezte elhaló hangon.

- Mennyire tudsz jól futni?

- Semennyire. Utálom a sportokat.

- Akkor nem akarod tudni a választ a kérdésedre.

És inkább előre néztem a parkoló szélétől kiinduló meredek ösvények kusza hálózatára. Nem beszéltem tovább.

*

Egy darabig próbáltam megjegyezni az útvonalat, de amikor már a negyedik új ösvényre tértünk rá a hegyoldalban, elvesztettem a fonalat. Egyébként is, túlságosan ügyelnem kellett arra, hogy ne törjem el a bokámat magassarkúban a túraúton.

Már felhólyagosodott a lábujjam, mire végre elértük kábé egy óra gyaloglás után a faházikót. Kis pihenőháznak tűnt, de az ajtaja be volt lakatolva, és az ablakai berácsozva. Montgomeryéknek természetesen volt kulcsuk hozzá. Kinyitották, és betereltek minket.

Farönkök illata kúszott az orromba, miközben befelé lépdeltünk a nyikorgó deszkákon. A napsugaraknak csak a bágyadt fénye kúszott be a poros ablakon.

Az egyik falat polcok és pakolószekrények borították, a másik mentén ülőpadok. A harmadik viszont le volt csupaszítva, csak néhány kőkeményen belecsavarozott acélcső húzódott rajta. Utólagos kialakításnak tűnt, és hamarosan rá is jöttem, mire való. A foglyok rögzítésére.

Lenyomtak térdelő helyzetbe. Egy-egy újabb gyorskötözővel hozzáfűzték a kezünket az egymástól legmesszebb eső két fémcsőhöz. Miután kibiztosítottak minket, nekifogtak a holmijaikat pakolni a távoli polcokra. Mindent letettek, amiről úgy ítélték meg, hogy nem lesz rá azonnal szükségük a vadászathoz. Voltak tartalék ellátmányaik, rádióik, fegyvereik, váltásruhájuk... Wow, nem semmi felkészültség! Sajnos nem tartottam túl valószínűnek, hogy akár csak a felére is szükségük lesz ellenünk. Sem Kip, sem én nem vagyunk az a kiköpött túlélő-show sztár. Ráadásul egy szál városi ruhában, összekötött csuklóval, étel-ital, takaró, kabát nélkül... Inkább nem is folytattam a gondolatmenetet.

Próbáltam kihallgatni, mit tárgyal egymás között a két férfi. Olyan halkan susmutoltak a terepruhákba beöltözés közben, hogy csak annyit értettem ki belőle, hogy rólunk beszélnek.

Vinson végzett hamarabb, szórakozottan labdázott terepjáróra kulcsával, amíg Montgomery a védőkesztyűje beigazításával szöszmötölt. Aztán a fiatalabb férfi leállította a kocsikulcsot az ajtó melletti polcra, és átsétált hozzánk. Hatalmas súlya alatt csikorogtak a deszkák.

- Bizonyára alig várjátok, hogy megtudjátok, mire jutottunk a folytatással kapcsolatban - közölte. - Ez a fiú itt még azt sem sejti, mivel szoktuk tölteni a szabadidőnket. Nos, éjszakai vadászattal kezdtük, aztán az utóbbi években nappalira váltottunk. Roppant szórakoztató tevékenység, bár ti lehet, hogy nem pont így fogjátok megítélni.

A gúnyolódás hallatán átmenetileg az egekbe szökött a vérnyomásom, mégsem szóltam közbe.

- Mivel Frida a régi esetekről tud, azok alapján magyarázom el, mire számítsatok. Nekik mindig adtunk az éjszaka miatt fél óra előnyt. Máskülönben semmi izgalmas nem lett volna a levadászásukban. A vaksötétben elég lassan és bizonytalanul tudtak haladni, nekünk meg csak bele kellett pillantanunk az éjjellátóba. Harminc perc egérúttal sem jutottak messze. Igaz, hogy most még van pár óra a naplementéig, de mivel nem festetek túl biztatóan, az egyikőtök kap fél óra előnyt pont úgy, mint a régi prédáink. Addig a másikat levadásszuk itt, a kunyhó mellett. Előny nélkül fél perce sem lesz. Esetleg még a sérült Billt is megkerítjük, ha belefér az időnkbe, aztán megkeressük az előnyhöz jutott igazi prédát. Én azt javasoltam, hogy sorsoljuk ki, melyikőtök kapja a fél óra egérutat, de mivel Argus jobban szereti a női áldozatokat, Frida lesz a *szerencsés* jelölt. Vele fogunk hosszabb ideig szórakozni.

Kip levegő után kapott. Nyilván rájött, hogy ez mit jelent rá nézve.

- Úgyhogy, Frida - folytatta Vinson, és vadászkésével átvágta azt a gyorskötözőt, amelyik a fémcsőhöz rögzítette a csuklómat -, felkelhetsz! Készülj fel a futásra! Nem olyan sok előny a fél óra, ha összekötözött kézzel kell keresztülverekedned magad a sűrű erdőn. Ha pedig ösvényt követsz, akkor nagyon messziről célkeresztbe tudunk majd fogni a nyílt terepen. Szóval, te döntesz, mire játszol, de az biztos, hogy minden percedet ki kell használnod.

Talpra kecmeregtem. Közben egyre kattogott az agyam, hogy mihez kezdjünk. Mi lesz a tervünk? Mit tehetnénk?

Montgomery is csatlakozott hozzánk, befejezve a felszerelése eligazítását. Éppen az utolsó darabot, a vadászkését csatolta fel az övére.

- Kész - jelentette be.

Aztán hozzám fordult. A hangja szinte atyáskodón kedves maradt, miközben megkérdezte:

- Tehetünk még esetleg valamit Önért, mielőtt elindítjuk a visszaszámlálást?

- Lenne a halálom előtt egy utolsó kívánságom, ha megengedik. - Lenéztem magassarkú, aranyszín lakkcipőmre. - Ebben nem tudok menekülni. Ott van az a pár tartalékcipőjük a túlsó sarokban. Nem adnák ide? A drágalátos „vadászatuk” is izgalmasabb lenne, ha nem törném nyakamat az első bukkanó után.

Vinson mérlegelni kezdte volna a kérésemet, láttam a homlokráncolásán, Montgomery azonban megrázta a fejét:

- Nem adunk a holminkból. A vadászruházatunkat részben bankkártyával vásároltam. Ha Ön menekülés közben netán elhagyja valahol a cipőt, és mi nem találjuk meg, később meg túrázók lelnek rá a szezon során, a lábbeli lehet, hogy hozzám köthető a termékszám alapján. Ha pedig vérnyomok maradnak rajta, be is fogják vizsgáltatni...

- Jól van, jól van, hagyjuk - intettem le. Egyszerre Kip felé böktem az állammal, akinek szaggatott farmeres lábán fekete bakancs sötétlett. - Akkor az ő cipőjét kérem.

- Mi a franc...? - tört ki a döbbent nyögés a srácból, és elkerekedett szemmel bámult fel rám.

Az óhajom még Vinsont és Montgomeryt is meghökkentette.

- Nos? - néztem két elrablónkra teljes elszánással. - Megkaphatom a konkurens detektív cipőjét vagy sem?

- Basszus, Frida! - hüledezett még jobban Kip. - Ha elveszed a cipőmet, tényleg azonnal halálra ítélsz! Te már fél óra egérutat is kaptál...

Montgomery megcsavargatta a füle mögül előkonyuló hajpamacsot:

- Kisasszony, nem gondoltam volna, hogy ilyen kéréssel áll elő.

- Miért? - kérdeztem vissza. - Talán nem nézte ki belőlem, miután a fényképekkel és a családja boldogságával zsaroltam?

Montgomery és Vinson tekintete összevillant. Láttam rajtuk, hogy a felvetésemet mérlegelik. Kis töprengő hallgatás, aztán...

- Legyen hát! - bólintott rá Montgomery. - Frida Lorne-é a cipő.

Sikerült. Vinson lerángatta Kip bakancsát, és odanyújtotta nekem a zoknival együtt, a szerencsétlen srác rémült tiltakozásától kísérve. Montgomery közbeavatkozott, és még ő is megnézte a cipőt meg a zoknit, de amikor látta, hogy nincsen rajtuk semmi különös, végre odaadta nekem.

- Két lépésre sem jutok mezítláb az erdőben - próbált Kip könyörgő ellenvetést tenni.

Én csak vállat vontam rá, majd leakasztottam a nyakamból bizsu nyakláncomat, és lenéző mozdulattal félredobtam.

- Ez meg csak akadályozna a futásban. Még a végén faágba akad.

A nyakék odapattogott a deszkapadlón a srác elé.

Montgomery gyors pillantást vetett az ékszerre, de elterelődött a figyelme, ahogy Kipre rá sem nézve többé, levettem aranyszínű

lakkcipőmet. Előrehajolva a lehető legnagyobbat villantottam a dekoltázsomból. Szerencsére, ez kellőképpen lekötötte a férfit, és nem gondolt többé a félrehajított nyakláncra.

Olyan szorosra fűztem a lábamon Kip bakancsát, amennyire összekötött kezem engedte az erőkifejtést.

Utána szembefordultam két foglyulejtőnkkel. Montgomery felmutatta felém digitális órája képernyőjét:

- Most kezdődik a fél órája, kisasszony. Javaslom, hogy fusson, ahogy csak bír!

Valóban felkészültem a rohanásra. Minden erőmet összegyűjtöttem, aztán annyit szűrtem a fogam között:

- Felejtsétek el a harminc perceteket, szadista barmok!

És a következő pillanatban felkaptam az ajtó melletti polcról Vinson terepjárójának a kulcsát. Majd kivetettem magam az ajtón. Befutottam a bozótosba, és nem törődve a nekem csapódó kemény ágakkal, hegyes tüskékkel, beszáguldottam az erdő sűrűjébe.

Nem kellett rá sokat várnom, hogy felfogják, mekkora bajt jelentene, ha valahogyan visszajutnék a kocsihoz a kulcsukkal. Vinson és Montgomery rázárta a kabinajtót a kikötözött Kipre, és utánam rohantak a fák közé az első kezük ügyébe eső fegyverrel, hogy rögtön elkapjanak.

33. fejezet: Az erdő

A tervem csak idáig terjedt. Hogy becsalogatom mindkettőjüket a sűrű erdőbe, hogy Kip egyedül maradjon. És innentől sejtelmem sem volt, mihez kezdjek.

Nem ringattam magam hiú ábrándokba. Ha harminc perc egérúttal is levadászták az edzett katona Eduardo Hernandezt vagy a terepfutó Sarah Jane Emertont, engem így - közvetlenül a nyomomban lihegve - néhány percen belül be fognak érni. Nem értek az erdőkhöz és a tájékozódáshoz. Még kimondottan jó futó sem vagyok.

Tudtam viszont, hogy minél több időt nyerek Kipnek, annál valószínűbb, hogy élve megszabadul Montgomeryék fogságából. Így minden erőmet megfeszítve rohantam.

A bakancs nagyjából az én méretem volt, az legalább segített a gyorsaságban. Magassarkúban esélyem sem lett volna meglépni előlük. Még így is próbáltam a talaj egyenetlenségeire koncentrálni, nehogy elessek. Közben konokul nem vettem tudomást a nekem csapódó ágak ütéseiről. Összekötött kezemmel nem igazán tudtam elhárítani az ütközéseket, úgyhogy nem is erőlködtem.

Puska dörrent mögöttem. *Csodálatos... Ezek szerint rám látnak.*

Irányt váltottam némileg, hogy a dzsindzsás besűrűsödjön körülöttem. Még volt egy kis előnyöm, és nem állt szándékomban elfecsérelni. A fegyverdörgést is kizártam a tudatomból, és tényleg csak a terepre összpontosítottam.

Az oldalam egy idő után már úgy szúrt, mintha nyársat döfködnének belé. A lejtő is egyre meredekebbé, veszélyesebbé vált. Ágkarcolások, csaláncsípések és változatos ütésnyomok borítottak, mire kiértem a hosszú bozótos túloldalára a fák között. Üldözőim lemaradtak mögöttem, már nem hallottam a közeledésüket.

Vajon mi a jó stratégia? Ha futok a végsőkig? Vagy húzódjak meg valahol?

Úgy sejtettem, hogy marha jó nyomolvasó készségeik lehetnek, ha már ennyi éve vadásznak együtt. Bizonyára felfedezik, ha abbahagyom a távolodást.

Viszont a futást sem fogom sokáig bírni. Ha pedig végleg lelassulok, és beérnek...

Igaz, egy ideje nem hallottam fegyvereket vagy lépteket, de ez nem töltött el megkönnyebbüléssel. Profi vadászok. Nyilván azon dolgoznak, hogy bekerítsenek. Semmi jót nem jelent, hogy eltűntek mögülem, csak keresik a megfelelő terepet, hogy lesből lepuffantsanak. Az egyikük - mondjuk, Vince Vinson a jobb erőnlétével - már akár előttem is járhat, míg a másikuk lemaradva terel...

Ez a gondolat ismét elvette a kedvemet az ész nélküli futástól. *Ki kell jutnom a harapófogóból. El kell térnem a várakozásaiktól.*

Nagyobb földmélyedést láttam meg, tele avarral. *Mi lenne, ha megpróbálnám beásni magamat?*

Pár lépést még szaladtam, és letördeltem két-három bokor ágait, mintha tovább futottam volna azokon keresztül. Aztán visszakanyarodtam a mélyedéshez. Az ágak és levélhalmok közé roskadtam, és félrelökdöstem, amennyit villámgyorsan bírtam. Aztán a helyükre feküdtem, és nekiálltam visszaseperni magamra mindent.

Fogalmam sem volt, mennyire fog működni az álca, de mivel amúgy sem volt erőm sokkal tovább szaladni, beértem ennyivel.

Hevertem a hideg földön, moccanás nélkül. Eleinte még elviselhető volt, de amikor két-három hangya a homlokomra mászott, kezdtem egyre inkább megbánni a döntésemet. Elterelődött a figyelmem hamar a rovarok csiklandós futkározásáról, ugyanis emberi lépteket hallottam meg. Valaki elhaladt nem messze tőlem.

Behunytam a szemem, és levegőt venni sem mertem.

Aztán a zörgés távolodott.

Gyorsan friss oxigént juttattam a tüdőmbe, és megint lapítottam. Ezúttal közeledett a hang. Az illető fel-alá járkált.

Egy idő után megint messzebbről hallatszott a zörej, akkor végre rendesen szedhettem a levegőt.

Először arra gondoltam, hogy ha megszabadulnék a hangyáktól és a hozzájuk újonnan csatlakozó százlábútól, akár meg is pihenhetnék. Hátha végleg nyomomat vesztenék, és csak keringenének eredménytelenül a környéken, amíg én kifújom magam, erőt gyűjtök, kivárok... Azonban eszembe jutott az infravörös éjjellátó távcsövük. A testhőt érzékeli. Itt az erdő sűrűjében még jó eséllyel elég sötét is van ahhoz, hogy biztonságosan használhassák, ne vakítsa el őket túlságosan a napfény a délutáni óra ellenére sem. Sőt, még az is lehet, hogy valami jobb technológiát használnak, mint az én éjjellátó kütyüm, és akkor aztán pláne magabiztosan előkaphatják a látcsövet fényes nappal is. Az enyémbe nem szabad belenézni erős fényben, de ki tudja, nekik milyen van? Itt ráadásul tényleg nem is durva a megvilágítás. A nyomok alapján előbb-utóbb észreveszik, hogy valahol a környéken ért véget a menekülésem. Belenéznek a távcsőbe, és végül meg fogják látni a rejtekemet. Nem maradhatok egyhelyben.

Új erőt gyűjtöttem, és lelökdöstem magamról az ágakat, avart.

És futottam tovább.

Összeszorítottam a fogam, igyekezve nem törődni az egyre erősebb izomfájdalommal.

Csak rohantam, rohantam, és rohantam. Mintha már a tüdőm is égett volna a megerőltetéstől.

Megpróbáltam betájolni, merre lehet a terepjáró. Bár biztos, hogy már rég elvesztettem az irányt az erdőben, mégsem volt mit tenni. Meglódultam a tippem szerint, és szaladtam, ahogy bírtam.

Mivel ezúttal már nem lefelé futottam - hogy eltérjek a várható feltételezéseiktől -, így még nehezebbé vált minden megtett lépés. A kocsihoz meg valószínűleg köze sem volt az égtájnak, amerre haladtam. Egyébként is, olyan messze hagytuk a terepjárót, hogy sosem találnék el odáig. Főleg nem a vadon mélyén tévelyegve. De mi más választásom van?

Úgyhogy futottam.

És futottam.

És megfogadtam magamban, hogy ha valaha élve kijutok ezeknek a pszichósoknak az erdejéből, megtanulok rendesen futni. *Minden este kocogni fogok, nyújtok, edzek, hogy erősödjek, mert ez pokoli. A tüdőm lángol, az oldalam szúr, és egyre lassulok.* Mintha már alig mozdultam volna előre, csak lassított felvételként közeledtek-távolodtak a fák. Közben pedig minden egyre fárasztóbbá vált.

Az én hibám lesz, ha túl hamar utolérnek. Mert nem vagyok elég gyors és fitt. Bár, a többi áldozatuk sem sokra ment a sportos erőnléttel...

Egy idő után gyaloglásra kellett váltanom, mert nem bírtam tovább. Nem tudtam eldönteni, hogy a kimerültségtől remegek inkább, vagy a fájdalomtól.

Vajon messzire csalogattam őket? Elég időt nyertem Kipnek?

Már sosem fogom megtudni, igaz? Talán jobb is. Milyen lenne már azzal a tudattal meghalni, hogy értelmetlen volt utolsó nagy erőlködésem, és hiába futottam?

Próbáltam inkább nem gondolkozni, mert egyre több ehhez hasonló kérdés kattogott a fejemben.

Nekizuhantam egy fatörzsnek, és zihálva támasztottam meg a súlyomat. Úgy éreztem, egyetlen lépést sem bírok már tenni.

Raulra gondoltam, és megjelent a lelki szemeim előtt, ahogy a zárkában ül, és bejön hozzá komor képpel két kollégája, közölni, hogy a nyomozásom során eltűntem.

Eltaszítottam magam a fatörzstől, és újra futni kezdtem.

Saját magamat is megleptem, hogy mennyi tartalék volt még bennem. Döbbenetesen sokáig bírtam haladni, csak nagyon erősen koncentrálnom kellett arra a vízióra, ahogyan Rault tájékoztatják a halálhíremről. Megkerültem még két sűrű bozótost, és átrobogtam egy lapályosabb lejtőn. Elhagytam tisztásokat, facsoportokat, villámsújtotta fatörzseket, még egy apró patakocskát is átugrottam.

És mivel jó ideje nem hallottam vagy láttam az üldözőimet, kezdett bennem csalóka remény ébredni. Talán végleg nyomomat vesztették. Talán sikerült. Talán rátalálok az országútra. Talán...

Ekkor szétnyílt az avar a lábam alatt, és a jobb lábfejem becsúszott két göcsörtös gyökérdarab közé, a rejtett mélyedésbe. Hátborzongató pattanás a bokámban. Összerogytam az aljnövényzetben.

A következő másodpercben rám törő fájdalom pedig úgy áradt végig rajtam, mint viharos tengerhullám. Elborított. Mintha elnyelt volna...

Nem tudom, mennyi idő telt el, mire bármi másra tudtam gondolni a lábamat kínzó érzésen kívül. Mindenesetre, nem ment könnyen. Egy ponton túl azért sikerült magam elé idézni, hogy az erdő mélyén vagyok, és sorozatgyilkosok vadásznak rám. Nem fetrenghetek a végtelenségig a földön, a bokámat dajkálva.

Megpróbáltam felkászálódni, és belekapaszkodtam a mellettem álló fa törzsébe. De a lábamba olyan erős fájdalom nyilallt, hogy visszazuhantam az avarba.

Csak idő kérdése volt, hogy mikor megy ki a bokám, már az is kész csoda, hogy idáig eljutottam - próbáltam vigasztalni magam. *Bele kell nyugodnom, hogy így is szép távot megtettem. Túlteljesítettem minden várakozást, ennyi tellett tőlem.*

Mégis dühvel vágtam az öklömmel a fa törzsére, amikor újabb lábra állási kísérletem is kudarccal végződött. *Gyerünk, nem adhatom fel!*

Nagyobb letört ágat láttam meg a másik fa mellett. Túrabotnak használva talán segítene még pár lépést megtennem.

Odakúsztam, felvettem, és rátámaszkodtam. Bár őrjítő volt a fájdalom, mégis lábra kecmeregtem, és folytattam az utamat.

Egy szakaszt még meg tudtam tenni, de aztán túl erős lett a fájdalom, és az ág is elrepedt. Térdre zuhantam a földön.

Nem bírtam tovább.

Tehát, az egyetlen dolgot választottam, amit még ennyire sérült lábbal meg tudtam tenni. Kinéztem a megfelelő fát. A fogam közé kaptam a kocsikulcs fémkarikáját, és erősen tartottam, miközben szabaddá váló összekötözött kezeimmel megkapaszkodtam a mellettem tornyosuló faóriás kérgében, és felhúztam magam állóhelyzetbe.

Aztán megfogtam a legközelebbi bokor ágát. Vészesen recsegett, de végül nem tört el. Belecsimpaszkodtam a következő ágba, majd az azt követőbe. Elvonszoltam magam a kiválasztott fáig.

Az ikeröcséim imádták kiskorukban a fára mászást. Amikor fennragadtak egy-egy túl magas ponton, ki másnak kellett volna lehozni őket, mint nekem? Úgyhogy, tiniként szuperül megtanultam fára mászni. Hasznomra vált a famászási képességem a nyomozásaim során is. Jó párszor kényszerültem arra, hogy ilyen magasságokból fotózzak hűtlen párokat. Az évek során pedig tökélyre fejlesztettem a készséget. Így most első ránézésre láttam, melyik faágat fogom elérni a földről, amelyikre fel tudom húzni a saját súlyomat még összekötött kézzel is, és el is bír.

Tíz percbe sem telt, és kellő magasságban gubbasztottam a lombok között. Úgy igazodtam, hogy lehetőleg teljes takarásba kerüljek minél több oldalról.

És aztán síri csendben vártam.

Kis ágropogás. Szürke madár suhant el alattam a mélyben. Megint csend.

Vártam...

Érdes, szúrós kéreg nyomódott kapaszkodó tenyerembe.

Vártam...

Levelek és ágak reszkető, zöldes színjátéka vibrált a teljes látóteremben.

Vártam...

Amikor hosszú percek után újra lenéztem, megjelent a fák között egy ember körvonala. Nem érkezett nagy zörgéssel, már egész közel ért, amikor kiszúrtam.

Argus Montgomery. Vadászpuskával a kezében, előre hajolva, a földet és a bokrokat szemmel tartva osont.

Olyasmit is figyelt, amiből én mit sem láttam. Vajon miféle nyomokat követ? Mintha nem is lenne ott semmi... Mégis tudta, hol kell keresnie engem, mert jó irányba jött. Nyomasztó.

Magamban megállapítottam, hogy ha még ez a középkorú, elkényelmesedett alkatú pasas is így utolért, akkor Vinsont soha nem tudtam volna lerázni. Most meg már, sérült lábbal végképp nem tudok érdemben menekülni. *Mindegy, előbb-utóbb amúgy is vége lett volna...*

Levegőt venni is alig mertem, miközben Montgomery egyre közelebb jutott a fámhoz. Tudja, hogy itt vagyok a közelben. Látszik az óvatos, nesztelen mozdulatain.

Már csak tíz lépésre van.

Teljesen visszafojtottam a lélegzetemet.

Öt lépésre...

Lelassul.

Négy...

Fülel.

Három...

Meglátja az elrepedt faágat a földön.

Kettő...

Felnéz a magasba. Még nem láthat, de még egy lépés, és észrevesz, majd lelő.

Egyetlen lépés van hátra...

Úgyhogy kijátszottam az utolsó utáni esélyemet. Vinson ellen értelmetlen lett volna, mert instant halál, de a kevésbé drabális Montgomery

esetén megkockáztattam. Felakasztottam a terepjáró kulcsát a fejem feletti ágra, biztonságba. Majd elrugaszkodtam a lombok közül, és rávetettem magam a férfira a magasból.

Egyenest a hátára zuhantam.

A becsapódás fájdalma mindkettőnket leterített, és az avarban kötöttünk ki egymás hegyén-hátán. Az volt viszont a különbség kettőnk között, hogy én számítottam az ütközésre, ő meg nem. Így azonnal cselekedni tudtam. Két karom átvetettem a férfi feje fölött, és összekötözött csuklómnál fogva megrántottam hátra a nyakát. Bár irdatlan erővel belém tépett a gyorskötöző műanyagja, Montgomery gigáját is legalább akkora fájdalommal szorítottam visszafelé. Rápréseltem az alkaromat a torkára, amennyire csak bírtam.

Fulladó hördülést adott ki. Próbált küszködni, de nem engedtem el. Még erősebben fojtottam.

Montgomery végül kénytelen volt elengedni a vadászpuskát. A fegyver az avarba hullott, ő pedig mindkét kezével rámart a csuklómra a nyakánál.

Ép lábammal elrúgtam a lőfegyvert a lejtő irányába, az pedig elgurult a meredek szakaszon a mélység felé.

Aztán kétségbeesett dulakodásba kezdtünk. A férfi mindent megtett, hogy megszabaduljon a nyakára szoruló karoktól, én pedig az összes izmomat megfeszítve csimpaszkodtam belé. A combom a dereka köré fontam hátulról, úgy tartottam magam. A kezembe maró változatos fájdalmak - Montgomery ujjai, a gyorskötöző - szinte teljesen háttérbe szorultak. Mintha nem is velem történnének... Csak az erőkifejtésre összpontosítottam, minden más elhomályosodott.

A férfi hamar rájött, hogy így nem fog tudni megszabadulni, és taktikát váltott. Elengedte a természetes életösztönnel megragadott csuklómat, és megpróbálta a kisméretű kést lekapni az övéről. Még épp időben félrerúgtam a kezét a markolatról. Ekkor hátraütött. Belevágta a könyökét az oldalamba. Aztán nekicsapott engem a hátával a mögöttünk álló fa törzsének. Elszáradt kéregdarabok szitáltak a hajamba. Nem engedtem el.

Újabb becsapódás. Újabb korhadt törmelék a vállamon. Tovább szorítottam.

Montgomery ereje mintha kezdett volna fogyni a légszomjtól és az elszorított vérkeringéstől, ugyanis harmadjára már nem vágott akkora lendülettel a fatörzshöz. Én pedig továbbra is ki tudtam tartani.

A pasas észrevette, hogy a jobb bokám sérült. Valószínűleg nem volt elég természetes szögben, vagy nem tudtam vele ugyanolyan erősen szorítani az oldalát, mint a ballal... Mindenesetre megragadta, és annál fogva fejtett ki rám erőt. Megcsavarta, vagy összepréselte, vagy nem tudom, mit csinált, de a rám törő fájdalom elvakított.

Volt pár pillanat, amikor fel sem fogtam, mi történik. Mintha felrobbant volna a fejemben minden. Amikor viszont újra kitisztult a világ, még mindig Montgomery nyakában kapaszkodtam, a két alkaromat a torkára szorítva, ahogyan előtte. A kötelék kellően stabilizálta a fogást, nem szabadulhatott. A lábam úgy fájt, ahogyan még valószínűleg soha semmi életemben, de mintha ez csak megacélozta volna a fojtást. És a férfi már lassan az eszméletvesztés határára sodródott... Egyre kevesebb tudatosság volt a mozdulataiban, csak ösztönösen kaparászta a csuklómat.

Végre úgy ítéltem meg, hogy egyhamar már nem lesz képes érdemi cselekvésre.

Elengedtem. Erőtlenül terült el a földön, én pedig letaszítottam őt magamról, és elvettem az övére csatolt táskát. A beöltözésük közben láttam, hogy oda tették a műholdas térképet. Kiszedtem, és megnyomtam a bekapcsoló gombot az elektronikus készüléken. Ha legalább meg tudnám nézni a helyzetünket... Amíg a térkép a bekapcsolással erőlködött, leakasztottam Montgomery öve mellől a vadászkést is.

A pengét befordítottam a két kezem közé, a térdemen megtámasztottam a kés tompa részét, és elkezdtem nyiszatolni a csuklómat szorító gyorskötözőt. Bár biztos voltam benne, hogy nem egy pillanat lesz, mire átvágom a köteléket, láttam némi reményt a sikerre. Közben szemmel tartottam a félájult Montgomeryt is, de a férfi egyelőre fulladozó zihálással hevert a hátán. A levegővételen kívül semmi más erőkifejtésre nem volt képes. Magam is kimerülten kapkodtam levegő után, és minden ízemben remegtem, de elszántan dolgoztam a gyorskötöző átvágásán. És már végre megjelent az első jelentősebb foszlás a műanyagon...

Amikor meghallottam a lépteket, majd Vinson hangját a hátam mögül:

- Le a kést a földre!

És akkor már tudtam, hogy semmi értelme a menekülésemben reménykedni. *Vince Vinson ott áll, egyenest rám céloz a puskájával.*

Hugo Dale-re, Sarah Jane Emertonra, Matt Scottra, Wendy Beckettre, Eduardo Hernandezre és Octavia Martinezre gondoltam. Hat életerős,

egészséges, energikus emberre, akik csak kellemes kirándulásra vágytak... Ők is eljutottak eddig a pillanatig. A pillanatig, amikor a hajtóvadászat véget ért. Amikor tudták, hogy már nincs hová menekülni...

Letettem a kést a kezemből a földre. Montgomery a nyakát tapogatva felkászálódott, a fa törzsének támaszkodva.

- Jól vagy? - kérdezte tőle Vinson.

- Rám ugrott a fáról a hülye kis... - A folytatólagos megnevezések galuskás morgásba fulladtak, és a pasas vért köpött elénk a fűre. Ezek szerint elharapta a nyelvét a fojtogatása során. Különösebben nem sajnáltam, mit ne mondjak.

A két férfi most szembefordult velem.

- Akarsz te lőni rá először? - kérdezte Vinson Montgomeryt, felkínálva felé a puskáját.

Az nemet intett a fejével:

- Inkább törekedjünk a hatékonyságra - válaszolt reszelős hangon -, már meggondoltam magam a szórakozással kapcsolatban. Rohadt detektívnő! Intézd el egy lövéssel, aztán keresd a kocsikulcsunkat! Ne hagyjunk neki több esélyt trükkökre!

Ha jobb formában lettem volna, most epés megjegyzést tettem volna arra, ahogy Montgomery Vinsont csicskáztatja, holott ő esett fogságba. És a kínos előnyömet csak Vinson akadályozta meg az utolsó pillanatban, nem Montgomery, akit sikeresen leterítettem. Azonban annyira fájt a bokám, és annyira kimerült voltam a megerőltető futástól és dulakodástól, hogy nem volt már energiám, amit rájuk pazaroltam volna.

Inkább becsuktam a szemem, és még utoljára Raulra gondoltam. Magam elé idéztem egy felhőtlenül békés közös élményünket, amikor segített épülettérképet rajzolni a múlt havi megfigyelési ügyemhez. Kivételesen semmin nem különböztünk össze, és jó hangulatban dolgoztunk együtt. A ceruza sercegése a lapon... Időnként összekapcsolódott a tekintetünk... Az ablakon kopogó esőcseppek... A bolyhos köntösöm selymes puhasága...

Nem érkezett a halálos lövés.

Először csak a távolból hallatszott a zúgás. Felnyitottam az egyik szememet, aztán a másikat is. Vinson már célzásra emelte a megtöltött puskát, a fegyver elsütésére készülve. Nem folytatta azonban, ahogy az egyre erősödő géphang közeledett. Montgomery is megfeledkezett a nyaka

masszírozásáról. Felfelé néztek az ágak között az égre. Először nem értettem, hogy miért, de aztán megláttam.

Egy helikopter érkezett fölénk, és körözött az erdő felett. Ráadásul valami hatósági felirat volt rajta, bár a lombok között nem tudtam kinézni, hogy pontosan mi, de mindegy is volt.

Amíg a két férfi döbbenten bámult felfelé, én átbotorkáltam két fa között. Kiléptem a hozzánk legközelebb eső tisztásra, hogy jól látható legyek felülről. Aztán összeestem a fűben.

Akkor már hallani lehetett távolról a kereső kutyák ugatását is, és biztos lehettem benne, hogy több irányból érkezik a mentőalakulat.

Montgomery és Vinson futásnak eredt a fák között, velem nem törődtek többé. Már csak arra összpontosítottak, hogy mielőbb kereket oldjanak, és eltűntek a növényzet sűrűjében. Elég valószínűnek tartottam, hogy bármennyire is jól ismerik az erdőt, a kereső kutyák és a hatósági személyek gyűrűjében nem fognak messzire jutni.

Bár a faágak ütéseitől és karcolásaitól sajogva lüktetett az egész arcom, a szám széle most mégis alig látható mosolyra húzódott. Montgomery és Vinson végre kipróbálja a hajtóvadászat másik oldalát is...

Aztán már semmire sem tudtam gondolni, csak hevertem a földön.

34. fejezet: Kórházi látogatások

Ahhoz képest, hogy a bokám mennyire fájt, egészen enyhe diagnózissal megúsztam. És még helikopterrel is utazhattam! Annyira aggasztóan festett a lábam, hogy benn a kórházban is priorizálták a kivizsgálásomat, így villámgyors ellátásban részesültem. Megörültem, amikor az orvos „csonttörés" vagy „porcleválás" és hasonlók helyett egyedül csak a „szalagszakadást" közölte velem a vizsgálatok után. Bár a fásult képű doktor nem volt túl derűlátó - véleménye szerint hónapokig fog tartani, mire normálisan helyrejön a lábam. Hiába jegelték, fáslizták, és nyomtak tele fájdalomcsillapítóval, a bokám estére akkorára dagadt, mint egy sárgadinnye. Megnyugtató volt a tudat, hogy ennek ellenére nem keletkezett komolyabb sérülés. Szintúgy jó hír volt, hogy bár számos vágás- és karcolásnyomot lefertőtlenítettek és beragasztottak az arcomon és a karomon, azt még azért a nem túl motiváló stílusú orvos is elismerte, hogy egyik sérülésem sem igényel kórházi tartózkodást. Persze, a lelkemre kötötte, hogy a bokámnak egy hétig teljes pihentetés kell, de a lényeg, hogy kiengedtek.

Már arra készültem, hogy a falnak támaszkodva elvánszorogjak a kórház telefonkészülékéig, és szóljak Mrs Blackhawknak, hogy jöjjön be segíteni, amikor nyílt az ajtó. Kip toppant be.

Fogalmam sincs, hogyan csinálta, de visszaszerezte az ellátó személyzettől a bakancsát, mert már ott virított a lábán. Tőlem a helikopterben elvették, a kezdődő bokadagadás miatt amúgy sem bírták volna újra rám adni. De hogy hogyan jutott el Kiphez?

Megnyugodva láttam, hogy a Juanék által okozott térdzúzódáson kívül nincs rajta sérülés. Ő viszont elhűlve mért végig:

- Huh, Frida, borzalmasan nézel ki.

- Te sem vagy a legjobb pasi, akivel életemben találkoztam.

- Mármint, nem így értettem, csak...

Aztán leesett neki, hogy cukkolom, és félszegen felfelé görbítette a szája sarkát, egy tőle szokatlan arckifejezésbe, már-már azt lehetett hinni, hogy mosolyog. Kitártam felé a karom, és kissé vonakodva ugyan, de végül odajött, hogy át tudjam ölelni. Bár magam sem voltam biztos, hogy ekkora spanok lettünk, de akkora megkönnyebbüléssel töltött el, hogy túléltük az erdőt, Montgomeryéket, és végre biztonságban vagyunk, hogy úgy döntöttem, ráérek később mérlegelni a kapcsolatunk mélységét. Szorosan a karomba zártam, és csak fél perc múlva engedtem el.

Meglapogatta a vállamat, amit egyből zavartan félbe is hagyott:

- Ugye, a lapockád nem tört el vagy ilyesmi?

- Nem. Lehet ütögetni nyugodtan, bár talán elég lesz ennyi.

Leült mellém a kórházi ágy szélére, én meg somolyogva rákérdeztem:

- Na, mennyi időbe telt, mire rájöttél, hogy a nyakláncom medáljára tapasztottam a speckó megélezett reszelőmet, és el tudtad vágni a kötelékeidet?

- Egész hamar megtaláltam. Nem volt könnyű felpiszkálni a lábammal az összekötött kezembe az ékszert, de miután sikerült, már sima ügy volt szétszedni. Jó éles az a kis izé...

- Eleve gyorskötözőre készültem, mert az építkezéses elrablásomkor is azt használtak. Így ennek megfelelő eszközt rejtettem el a nyakláncomon, olyat, amelyik tuti át bírja vágni az erős műanyagot is.

- Félelmetes. - Csak ennyit mondott rá.

Valószínűnek tartottam, hogy ez közel lehet a legnagyobb elismeréshez, amit valaha hallani fogok tőle.

Az ujjai nyughatatlanul doboltak a térdén, mint mindig, amikor nem elektronikus készülékeket nyomkodott, és úgy általában is elég feszélyezettnek tűnt. Láttam rajta, hogy mint púp a hátára, úgy hiányzik neki a szocializálódás. Minden kapcsolattartást az apja szokott intézni.

Amikor újra megszólalt, a tényekre szorítkozott:

- Irtó stabilan kikötöztek, nem volt okuk a kiszabadulásomtól tartani. És ha nem dobod oda azt a megbuherált kis reszelőt, sosem sikerült volna. Segítséget sem tudtam volna hívni a tartalékkészleteik közé elrakott rádiós adóvevőn. Szerencsére kiszabadulva találtam egy műholdas térképet, és a segítségével be tudtam diktálni a koordinátáimat az erdészeknek...

- Szép munka. Így már értem, hogyan találtak rám időben a rengeteg mélyén. Ha tudták a kabin pontos elhelyezkedését, akkor elég jól be tudták lőni a környéket, ahol keresniük kell.

- Én viszont azt nem értem még most sem, hogy hogyan lehetséges, hogy már a közelben volt egy rakás rendőr, mentős, erdész, kereső kutya készenlétben? Amint felhívtam őket, tíz percen belül ott termett két helikopter, és nemsokkal később a földi csapatok is jöttek csőstül. Csak megmutattam nekik, merre futottál, és teljes felszereltséggel a keresésetekre indultak. Én arra készültem, hogy fél napot is várnunk kell majd, mire kereső csapatot szednek össze, és rég késő lesz...

- Így is lett volna, csakhogy Bill már jó előre, órákkal korábban riadóztatta őket. És annyit meg tudott mondani nekik, hogy Mr Jenkins régi kalandparkja környékén kell keresniük minket, mert ki tudta hallgatni a csomagtartóból a Mr Montgomeryvel folytatott eszmecserémet. Tehát, amikor te felhívtad őket a pontos helymeghatározással, addigra már összeverbuválták a szükséges személyzetet, és készenlétben köröztek a környéken.

- De hát, ezt hogyan...? A tata meg Vinson nem azt mondta, hogy a szerencsétlen srác alig él? Milyen módon hívott volna segítséget ott a vadon közepén? - Elgondolkodott, aztán leesett neki, hogy hogyan is fogalmaztam. - Várjál! *Órákkal korábban?*

- Hát persze. Azt csak Montgomeryéknek kamuztam, hogy Bill az erdőmélyi parkolóban mászott ki. - Legyintettem. - Már a kempingben kikúszott a nyitva hagyott csomagtartóból, miután átvagdosta a ragasztószalagokat, és óvatosan, a terepjáró egyik ajtócsapódását kihasználva, lecsukta maga mögött a csomagtartót. Kiaknázta azt a pár percet, amíg Mr Montgomery a cinkosa járművét ellenőrizte, hogy ne legyen benne olyan tárgy, amit szökésre vagy önvédelmi fegyverként használhatnék, Vince Vinson pedig teljes koncentrációval engem tartott szemmel. Én mindeközben premierplánban végignéztem, ahogy Bill meglép a hátuk mögött. Természetesen, Mr Montgomery nem láthatott semmiféle hibaüzenetet a nyitott csomagtartó miatt utazás közben, mert nem is volt nyitva. Akkor Bill már rég visszacsukta a fedelet, és messze járt. Csak el akartam hitetni velük, hogy Bill miatt nem kell aggódniuk, azért keltettem azt a látszatot, hogy a sűrű erdőben bujkál. A kemping ugyanis nem volt túl messze a lakott területektől, ott jó esélyt láttam rá,

hogy Bill még ennyire rozzant állapotban is hamar emberekre talál, és segítséget tud kérni. Érthető módon ezt nem akartam az elrablóink orrára kötni, szóval inkább átvágtam őket.

- Félelmetes - ismételte el Kip a korábbi kommentjét.

- Nélküled viszont nem menekültünk volna meg - tettem hozzá. - Ha nem tudtad volna megadni a felmentő seregnek a pontos helyzetünket, sosem találtak volna ránk abban a sokhektáros erdőségben, hiába sejtették a hozzávetőleges környéket.

- Jaja, az nagy mázli volt, hogy a szennyládák hagytak rádiót és térképet a kabinban.

Hát, vagy inkább ő volt bazi ügyes, hogy időben kiszabadult a szoros kötelékekből egyetlen apró fémdarabka segítségével, és leleményesen segítséget hívott - de úgy ítéltem meg, hogy annyira azért nem vagyunk jóban, hogy újabb bókot nyomassak a konkurenciának. Inkább nem adtam hangot meglátásomnak.

Kip egyszerre elkomolyodott. Lesütötte a kórtermi padlóra a szemét, úgy motyogta:

- Frida, amikor elfutottál a kocsikulccsal, feláldoztad a harminc perc egérutadat azért, hogy eltereld rólam a tata és Vinson figyelmét. Hogy legyen időm kiszabadulni... Majdnem meghaltál értem.

- Hát, ha így is tettem - vágtam rá -, az csak azért volt, mert minden kockázatot megért az arckifejezésed, amikor elkértem a cipődet Montgomeryéktől.

A srác krétafehér képén élénk pír jelent meg.

- Igazából nem ijedtem meg - mondta gyorsan. - Tudtam, hogy valami trükk lesz. Csak úgy tettem, mintha megrémülnék, hogy hitelesebb legyen a jelenet.

- Aha, persze. - Rákacsintottam.

*

Kipet megkértem, hogy szerezzen a kórházzal szemközti, gyógyászati kellékeket forgalmazó boltból járóbotot és olyan gyógycipőt, amit az állítható tépőzárai segítségével még ilyen állapotban is fel tudtam húzni a sérült lábamra. Bár el tudtam volna képzelni diadalmasabban festő felszerelést is a nap végére, de beértem ennyivel. Még épp odaért a bolt zárórája előtt, és meg tudta venni nekem a holmikat - már ezt is óriási szerencseként könyveltem el. Aztán az új cuccok segítségével lesántikáltam

az épület melletti taxiállomáshoz; Kip még arra is hajlandó volt, hogy adjon nekem kölcsön taxira, tekintve, hogy a cuccaimat Montgomery kidobta a városhatárban, és a rendőrök még most mentek el begyűjteni a táskámat. Ki tudja, mikorra jut vissza hozzám minden holmim?

A vallomásomat felvevő rendőröknek megesett a szívük rajtam, és két orvosi vizsgálatom között kiadták az infót, hogy hol találom Billt. Most pedig, hogy nem maradt más, kötelező hivatalos teendőm, végre a keresésére indulhattam, és átvitettem magam a másik kórházba, ahol ápolták.

Amikor az egyik nővér meglátott a bejelentkező ablak előtt ilyen lábbal ácsorogni, beültetett engem egy tolószékbe, és feltolt Bill emeletére.

Bill fején jókora kötés fehérlett, de szerencsére már magánál volt valamennyire. A hangja elég elmosódott volt, ahogy üdvözölt, felülve az ágyán. A tekintete viszont már élénken járt. Látszott, hogy tudatánál van.

- Atyaég, örök hálám, hogy időben segítséget küldtél - szorítottam meg a kezét. - Hogy vagy?

- Elvileg nincs nagy baj, de benntartanak, mert a fejsérülés ödémát okozott. - Itt Bill hozzátoldott még pár latin kifejezést azzal kapcsolatban, hogy az agy melyik területeit érinti a probléma, de ezt elengedtem a fülem mellett, mert úgysem értettem volna.

- Mennyire veszélyes? - tudakoltam inkább.

- Várhatóan szép lassan visszahúzódik majd a duzzanat, de folyamatos, többnapos orvosi megfigyelés szükséges, ha netán mégis sürgősen műteni kéne. A bordáim is több helyen elrepedtek. Na, de azért megmaradok, Frida, ne aggódj!

- Igyekszem.

- És te?

- Engem már egész jól összetákoltak.

Egyszerre rászorultak az ujjai a kezemre, és a hangja keserűvé vált:

- Pocsék érzés volt otthagyni téged. Soha életemben nem éreztem még magam annyira rosszul, mint amikor meglógtam a kocsiból, és te ott maradtál a két pszichopatával.

- Tudom. Azért magyaráztam neked olyan hangsúlyosan az olló kezedbe rejtése közben, hogy ott kell hagynod engem. Mert biztos voltam benne, hogy ha nem mondom, akkor kiszabadulva azonnal rájuk rontasz. És ha így

tettél volna, most mindketten halottak lennénk. Nem tudtál volna mit tenni ellenük.

- Akkor is...

- Minden jó, ha a vége jó, nem? Helyesen döntöttél, és élünk.

Amikor láttam, hogy még ez sem oldja fel a komor arckifejezését, inkább témát váltottam:

- Hogyhogy nincs még itt Litvin prof?

- Nem szóltam neki, hogy kórházba kerültem.

- De hát...

És akkor Billből egyszer csak kibukott:

- Azt mondta nekem, hogy *szégyell*!

Kinyitottam a számat, de hang nem jött ki rajta. Bill pedig folytatta:

- Amikor az a beszélgetés volt. Tudod, amit Gavrilo a saját verziójában nyilván már előadott neked...

- Khm, a prof azt állította, hogy semmi szélsőséges vagy bántó dolgot nem mondott.

- Eleinte valóban nem. Csak fejtegette, hogy nyilván egy-két helyzetben kellemetlen lenne a külvilág előtt, és nehézséget okozna, ha kitudódna a viszonyunk. Meg azért ő a fiatalkori tapasztalatai folytán és neveltetésénél fogva is úgy érzi, hogy jobb titkosan kezelni az egynemű kapcsolatokat. Ez még mind tök oké volt. Nem értek egyet vele, de elfogadom, hogy ő így látja a világot. Ráadásul, ő is beismerte, hogy azért nem lenne katasztrófa, ha kiderülne az igazság rólunk, komolyabb veszélytől nem tart. Szóval, úgy zárta a gondolatmenetét, hogy ha véletlen lebuknánk, együtt tudna élni vele... De van egy fő személyes ok, ami miatt önszántából sosem kívánná nyilvánosságra hozni a kapcsolatunkat. És ez a fő ok az, hogy *szégyell*!

Felszisszentem:

- A professzor komolyan ilyet mondott?!

- Először el sem akartam hinni, hogy jól hallottam, de amikor visszakérdeztem, még el is ismételte. Érted? Más emberek véleményéről bármit mondhatott volna. Akármit! De itt már a saját érzéseiről beszélt, kettőnkkel kapcsolatban. *Velem* kapcsolatban! - Bill fáradtan megdörzsölte a kötést a halántékán. - Nézd, Frida, bennem akkor megpattant valami. Amikor ezt így közölte! Én hülye meg minden reggel mosolyogva ébredek, mert úgy örülök, hogy ilyen csodálatos ember a párom, mint ő... miközben ő szégyell? Nem is tudok már mit mondani...

- Megértem.

- Szóval, ezért kezdtem eltávolodni, ahogyan csak tudok. Számomra egy komoly kapcsolatba nem fér bele ilyen kijelentés. És ha viszont csak felszínes, titkos légyottokban gondolkodunk, nem rendes párkapcsolatban, akkor tovább kell lépnem a saját mély érzelmeimen.

Odatettem a kezem a vállára:

- Úgy sajnálom.

Egy darabig ültünk a kórházi ágyon egymás mellett, hallgatva, aztán viszont újra megszólaltam:

- De azért... Tudod, hogy a professzor milyen esetlen az érzelmi dolgokban. Nyilván csak rosszul fejezte ki magát.

- Hol itt a rosszul kifejezés? Ez pontosan azt jelenti, aminek hangzik.

- De Litvin professzorról van szó.

- Ha neked ilyet mondana valaki, akkor érdekelne még bármilyen magyarázat?

- Nem.

- Látod?

- De akkor is a professzorról van szó...

Bill arcán szomorú mosoly jelent meg, én pedig megöleltem őt.

*

A botomra támaszkodva már kinn sántikáltam a kórházi folyosón, amikor megláttam pont az emlegetett Litvint. Az italautomaták mellett toporgott, gépies mozdulattal igazgatva az inge ujját.

Némileg meglepett, hogy a professzor mit keres itt, de nem kérdeztem rá. Meg akartam kerülni, hogy egyetlen szó nélkül magam mögött hagyjam. Mivel viszont jelenlegi mozgásképességem miatt ez nem ment túl tempósan, Litvinnek volt ideje elém kerülni.

- Kisasszony, mi történt Önnel? Hogy van? Egy munkatársam, akivel több közös konferenciát szerveztünk már, és ebben az intézményben is ügyelni szokott, nemrég írt, hogy Bill kórházban van. Azonnal idejöttem.

Hm, ez megmagyarázza, miért totyorog itt.

- Élek - válaszoltam kurtán.

- A kollégám azt is megüzente, hogy Bill magához tért már órák óta. Nem értem, Bill miért nem hívott fel azonnal, amint bekerült. Mármint, tudom, hogy mostanában nem ment minden a legfényesebben közöttünk, de

akkor is... Nem is akar látni? Még ilyen helyzetben sem? Nem merek bemenni hozzá. Kérem, tudna segíteni?

- Nem. Viszontlátásra! - Ismét megpróbáltam elkopogni mellette a botommal, de jött utánam.

- Kérem, kisasszony...

Ekkor rámeredtem:

- Nem tudom eldönteni, hogy az a gázabb, hogy félreértette, mivel bántotta meg Billt, és még Ön duzzogott két héten át... Vagy az, hogy még most sem tudja, mi volt a baj!

- Mire utal, kisasszony? Rájött végre, hogy mi rosszat mondhattam?

Én viszont nem álltam le magyarázgatni, hanem folytattam a kiosztást:

- Mégis, hogy tudott ekkora sértést kinyögni? Én titokban néha együtt alszom a helyi rendőrkapitánnyal, akit szakmai hátrányok is érhetnének, ha kiderülne, hogy velem kavar. Ráadásul száz plusz egy oka van kínosan érezni magát a viharos viszonyunk meg a különböző félig legális tetteim miatt, közben napi szinten összeveszünk minden apróságon is... de még ő sem mond olyat, hogy *szégyell engem*! Ön hogy bírt ilyet kiejteni a száján?! Ráadásul Billel kapcsolatban? Aki habozás nélkül bemutatta a családjának, heteken keresztül ápolta Önt a lőtt sebeivel, közben tanul, dolgozik, igyekszik mindenben fejlődni...

Litvin finoman felemelte a kezét a levegőbe, hogy megállítson:

- De hát, miről beszél, kérem?

- Arról, hogy Ön azt mondta Billnek, hogy szégyelli.

- Ha arra gondol, hogy megemlítettem Billnek, hogy ha kitudódna a kapcsolatunk, szégyenkeznék miatta, azt én úgy értettem, hogy ő jóképű, tehetséges, okos, talpraesett fiatal férfi. Kétségkívül szégyenletes dolog lenne a nyilvánosság előtt, ha kiderülne, hogy én így, az ötvenhez közelítve azt képzelem magamról, hogy esélyem lehet egy ilyen kiváló fiatalember szerelmére... De ezzel nem akartam semmi ledegradálót mondani Billre nézve.

Bár megállapítottam magamban, hogy igazam volt azzal kapcsolatban, hogy Litvin enyhén szólva is rosszul fejezte ki magát anno, mégsem lettem kevésbé dühös:

- Nem fogja fel, hogy attól, hogy nem Bill negatív tulajdonságai miatt szégyenkezik, hanem a pozitívak miatt, a végeredmény ugyanaz? Ugyanúgy arról van szó, hogy Ön azt az embert szégyelli, aki Bill! A

személyiségét, a sajátosságait, mindent, ami ő. Emellett a közös életüket, a szokásaikat, a mindennapjaikat, az érzéseiket...

- Ebbe nem gondoltam bele, és nem is így szántam.

- Hát, pedig ez sikeredett!

Csend.

Litvin idegesen újra meggyürkészte hibátlanra vasalt inge ujját:

- Rendkívül megbántottam Billt, igaz?

- Mit gondol?!

- Mit tehetnék?

- Okuljon az esetből, és a következő pasijának már ne mondjon ilyen durva dolgot!

- A... a következő... - Litvin hangja elfúlt. - Kisasszony, miről beszél?

- Arról, hogy kifogytam a jó tanácsokból. Bill megérdemli, hogy olyan társat találjon, aki nem *szégyenkezik* miatta. És ha Ön a megismerkedésük óta eltelt több év alatt sem volt képes összeszedni magát, akkor most el kell engednie.

- Kérem szépen...

- Sajnálom, ez van.

- De én jóvá szeretném tenni...

- Akkor egyedül kell megoldania, mert én nem fogok segíteni!

Azzal továbbsántikáltam, és nem fordultam vissza hozzá.

*

Bár Litvinen felbosszantottam magam, összességében mégsem csökkent bennem a boldogság. A szeretteim biztonságban vannak, túlestünk az összes veszélyen és szörnyűségen. Oké, Raul a sitten ül, az elég baj, de jelenleg semmit sem tudok érte tenni, amíg az óvadéki tárgyalása le nem zajlik. Addig pedig hinnem kell abban, hogy ő is jól van. Már csak meg kell pihennem mára. Alig vártam, hogy letudjam az utolsó magam elé kitűzött teendőt, aztán hazamehessek pihentetni a bokámat. Bekuckózom majd a nappalim legkényelmesebb foteljába, pihe-puha takaróhegyek közé. Megkérem Mrs Blackhawkot, hogy segítsen párnákkal felpolcolni a jobb lábamat, aztán agyatlan vígjátékokat fogok nézni, amíg el nem nyom az álom az elmúlt napok szörnyűségei után.

Előtte viszont mindenképpen akartam még egy gyors látogatást tenni Beánál is. Utánakérdeztem, és megtudtam, hogy őt is ugyanebben a kórházban ápolják, ahol Billt, ennyi kis kitérő igazán belefér még.

Megérdemli, hogy mielőbb tájékoztassam a fejleményekről, és hogy az éjszakát már ne a gyilkosoktól rettegve kelljen eltöltenie.

Előtte még behúzódtam az épület tűzlépcsőjéhez vezető duplaajtós kis folyosóra. Itt biztos lehettem benne, hogy nem hallhat meg senki.

A hegyi erdő mélyén a kavarodásban senkinek nem tűnt fel, hogy lenyúltam egy rádiókészüléket. A mentősök adtak valami szatyorfélét, amiben az ékszereimet tárolhatom a kórházban, így abban be tudtam csempészni a rádiót is. Csak remélni tudtam, hogy Vinsonéké és nem a mentős személyzeté. Mindenesetre, elhatároztam, hogy egy-két napon belül visszaszolgáltatom a hatóságoknak, akárkitől is származzon. Most viszont még használni akartam. Billtől elköszönés előtt megtudakoltam Claude Jenkins hívó frekvenciáját, ami még nála volt egy papírfecnire felírva, és a két ajtó közötti elzárt folyosószakaszon életet vertem a rádió-adóvevőbe.

Mivel nem akartam belebonyolódni a részletekbe, egyelőre csak annyit mondtam Jenkinsnek, hogy Beatrice-t megyek meglátogatni, és hogy tartsa készenlétben az adóvevőjét, ha szeretne pár szót váltani vele. A férfi morgott néhány szót arról, hogy ha megint valami rendőrségi csapdába akarnám csalni... Mégis rám hagyta, hogy elérhető lesz; elég volt elismételnem Beatrice nevét. Aztán úgy döntöttem, hogy ennyi elég is. Jenkins lelki békéje végképp nem érdekelt, majd a nő elmondja neki, amit szeretne.

*

A földszinti folyosó végén volt a kórterme. A liftből kiszállva minden megmaradt energiámat összeszedtem, és elbotorkáltam odáig.

Beatrice az ágya szélén lógatta a lábát, és a telefonján olvasott üzeneteket, amikor beléptem. Alaposan bekötötték a combján húzódó vágást, profi munkának tűnt. Megnyugodva láttam, hogy minden rendben van.

- Miss Lorne! - csodálkozott rám, amikor meglátott. - Te jó ég, mi történt a lábával? És az arca?

- Hát, ez elég hosszú történet.

Némi fújtatással lerogytam mellé ülőhelyzetbe, és végre megpihentem. Ki gondolná, hogy botra támaszkodva, kábé féllábon milyen megerőltető akár csak egy-két folyosónyi szakaszt is végigaraszolni?

Mindenesetre, most biztatóan rámosolyogtam a nőre, és elkezdtem mesélni. Nagyvonalakban összefoglaltam számára mindent, ami az elmúlt

órákban megesett, mialatt őrá itt vigyáztak a kórházban.

- Ó, sajnálom a bokáját - mondta végül.

- Elég ronda, és fáj is, de ennyit megért a gyilkosok megállítása.

Ezúttal már Beatrice is elmosolyodott:

- Akkor hazamehetek végre?

- Most már nyugodtan. Mindent elmondtam a rendőröknek, még a nagyvárosi rendőrfőnök érintettségét is, szóval kétlem, hogy maradt volna olyan segítője a tetteseknek, aki tovább áskálódhatna.

- Mások esetleg, akik részt vettek az illegális állatvadászatokban?

- Ugyan, ilyen komolytalan szabálysértés miatt senkinek sem érné meg ártani nekünk. Vége.

Fellélegzett, és körém fonta a karját:

- Köszönöm, hogy megnyugtatott.

- Így már minden helyre kerül majd, meglátja.

Utána felkelt, és próbaképpen megmozgatta sérült lábát. Nyilván nem okozott neki elviselhetetlen fájdalmat a vágásnyom így, felállva sem, mert megelégedve bólintott. Hozzáfogott a holmija összepakolásához.

Közben láttam, hogy elmereng, és a gondolatai elúsznak a messzibe. Felmutattam neki az erdőben szerzett rádiókészüléket:

- Ha akarja... Ezen pár szó erejéig felhívhatjuk Mr Jenkinst. Megtippeltem, hogy Ön mielőbb hallani szeretné a hangját.

- Jaj, Miss Lorne, tudja, pont ezen tűnődtem - szakított félbe drámai sóhajtással. Fél kezével eltakarta fekete szemét. - Igazán kedves, hogy így gondolt ránk, de... Azok után, hogy egyre biztosabb, hogy Claude is benne volt a gyilkosságsorozatban vagy legalábbis az elleplezésében... Már nem tudom, akarok-e még jóban lenni vele. Megmentett a tűzből, és örökre hálás leszek neki, de amennyit ezeknek a gyilkosoknak segített... Talán jobb, ha nem keresem.

- Akkor nem is akar vele beszélni? - kérdeztem rá.

- Nem igazán.

Engedelmesen eltettem az adóvevőt. Beatrice még csak nem is nézett a szatyromba süllyesztett készülék után. A cuccait szedegette a kórházi éjjeliszekrényről.

Nekem pedig egyszerre libabőr kúszott végig a karomon. És újra felrémlett előttem a vörös vér a May-villában...

Ráébredtem, hogy már a fürdőszobában, amikor a betörés után rátaláltam, és a fiatal nő ott térdelt a rengeteg vér közepén, hiányzott belőle a korábbi ellágyulás, amikor Claude Jenkinst szóba hoztam. Akkor még a betörés és a késvágás miatti sokk számlájára írtam a furcsa reakciót, meg hát, Jenkins szerepe is kérdéses volt a támadásban. Nem vonhattam le következtetéseket a szokatlanul üres, sötét tekintetből. De most újra bevillant, hogy milyen sok vér volt a padlón... Az a tengernyi vörös vér, amit az az egyetlen combvágás talán nem is indokolt. Csorgott a nő pólójáról, a melegítőnadrágjáról, és tócsákban állt a burkolólapokon...

- Örülök, hogy végül minden jóra fordult - szólaltam meg lassan, igyekezve közvetlen hangon beszélni. - Tudja, amikor majdnem meghaltam ott, az erdő közepén, sokszor eszembe jutott, amit Ön mesélt a raktáraknál. A gyerekkori emlékéről. Arról a szerencsehozó nyakláncról, amelynek a gyöngyeit forgatta kislányként, hogy hátha ki tudná varázsolni magát a rémes helyzetekből. Én is valami ilyesmit kívántam a rengeteg mélyén...

- Jaj, a régi nyakláncom! Milyen aranyos, hogy eszébe jutott! - És a nő mézédes mosolyt vetett rám.

A gondolataim erre már megállíthatatlanul száguldoztak, és egyszerre úgy megtöltötték a fejemet, hogy szóhoz sem jutottam.

- Miss Lorne, minden rendben? - érdeklődött, valószínűleg látva, hogy az arcom egyre színtelenebbé válik.

- Igen, igen - ráztam meg a fejem, és összeszedtem magam. - Csak hirtelen rám nehezedett a súlya mindannak a borzalomnak, amin keresztül mentünk az elmúlt napokban. Megengedi, hogy hazakísérjem? Hogy meggyőződjek róla, hogy biztonságban megérkezik az otthonába.

- Hát persze. Köszönöm! - Betette a mobilját a táskájába, végezve a pakolással. - Mehetünk is akár.

Kecses mozdulattal kinyújtotta felém a karját, hogy segítsen felkelni.

35. fejezet: A villában

A May-villáig tartó úton kibámultam a kocsi ablakán. Kereszteződések és mellékutcák suhantak el mellettünk ismerős egymásutánban.

Bár úgy tettem, mintha a külvilág méla nézegetése kötne le, a szemem sarkából figyeltem, ahogyan a nő vezet. Talán mégis tévedek... Bárcsak úgy lenne! De mintha lassabb és nyugodtabb mozdulatokkal kezelné a járművet, mint amikor a raktárakhoz mentünk. Akkor feszélyezett volt, és néha kapkodott. Most minden mozdulata finom és könnyed. Mintha a gondolataival irányítaná az autót, olyan laza. Bár lehet, hogy a múltkor csak a baljós éjjeli időpont miatt volt ideges. Vagy mert Jenkinsszel találkoztunk? Próbáltam belekapaszkodni ezekbe a megnyugtató lehetőségekbe, de egyre kevésbé ment. Sajnos, már tudtam, hogy igazam van. Hiába minden reménykedés.

- Biztos, hogy jól érzi magát? - kérdezte ekkor a nő.

- Hát, nem mondom, hogy csúcsformában vagyok - böktem az erdei avartól még mindig maszatos körmömmel a bokám felé -, de túlélem. Miért?

- Csak olyan szótlan.

Egyből kiszúrta, hogy valami nem stimmel a hallgatásommal. Igyekeztem harminckétfogas mosolyt tapasztani az arcomra és késedelem nélkül válaszolni:

- Pocsék óráim voltak, lassan megnyugszom. Kell még idő, amíg felfogom, hogy vége, de egyébként, azt hiszem, jól vagyok, csak nehezemre esik a beszéd.

Lehet, hogy nem kéne már megint a sokkra hivatkoznom? Észreveszi, hogy ugyanazt szajkózom, mint a kórteremben? Meglátja rajtam, hogy nem vagyok az a típus, aki lefagy az átélt traumák hatására? Mennyit sejt a kórházi hangulatváltozásom valódi okáról?

Zörögtem kicsit a szatyromban, igazgattam a mélyén az ékszereimet, próbáltam lekötni magam a pakolászással.

Nem vont újra kérdőre, én pedig visszatértem a kocsiablakon kirévedéshez. Ezek után már megszólalni sem akartam, mert azt is feltűnőnek éreztem volna, ha most meg nagy igyekezettel csevegni kezdek. *A beszélgetés amúgy is veszélyesebb, mint a csend. Bár neki is hibázási lehetőséget teremt, ha szóba elegyedik velem, de már nincs igazán szükségem több árulkodó jelre. Tudom, hogy igazam van. Érzem, zsigerből. Meg hát, jó pár összegyűjtött nyom, információfoszlány is csak így stimmelhet. Számomra viszont veszélyt jelentenek a szavak. Véletlenül elárulom a gyanakvásomat, és onnantól csak idő kérdése, hogy mikor csapnak össze a fejem fölött a hullámok.*

Amikor megérkeztünk a villához, megkönnyebbültem, hogy vége a néma utazásnak. A gondolatra viszont, hogy újra talpra kell kecmeregnem, hányinger öntött el a fájdalom emlékétől.

A fiatal nő kiszállt, és előzékenyen a kezembe adta a botomat, majd belém karolva kisegített a járműből. Így sem volt sokkal jobb érzés újra ránehezedni egyetlen ép lábamra és sérült bokámat mozgásba hozni.

- Bemennék kicsit kifújni magam, ha nem gond, aztán hívok taxit - mondtam, erőt gyűjtve. - Megértem, hogy most Önnek is pihenésre van szüksége, és nem az a leghőbb vágya, hogy engem tutujgasson, de kicsit muszáj szusszannom.

- Ugyan, jöjjön csak! Ha akarja, haza is viszem majd utána.

- Á, nem, Ön is sérült! Pihenjen nyugodtan! Csak leülök két percre, egy korty vizet iszom, aztán itt sem vagyok.

Házigazdám nem szólt erre semmit, hanem keresztülkísért a villa udvarán, és betámogatott a nappaliba.

Amikor megérkeztünk az épület belsejébe, nekiálltam újratapasztani a ragasztást az egyik arcsebemen, és szándékosan úgy nyomtam a kezem, hogy a sebfertőtlenítő folyadék összeragacsozza a karom oldalát. Felszisszentem, mintha bosszantana, ami történt.

- Használnám a fürdőt, ha nem gond - szólaltam meg mártírképpel. - Csupa maszat lettem ettől a kulimásztól, amit a kórházban rám kentek.

A nő tekintete a bokámra villant. *Hát, igen, elég bizarr, hogy miért akarok ilyen lábbal lépcsőzni. Minden épeszű ember a földszinti*

konyhacsapot választaná a mosdáshoz. De hirtelen nem jutott eszembe hihetőbb ürügy, és már nem visszakozhattam.

- Kicsit rendbe is szedném magam a tükörben - tettem még hozzá, hátha így kevésbé leszek gyanús.

A nő mosolya rezzenetlen volt:

- Csak tessék! Telefonon béreltem takarítószolgáltatást, szóval, szerintem már felsúrolták a vért a rendőri helyszínelés után a fürdőpadlóról. Nyugodtan mehet. Megtalálja az emeleten, igaz?

- Köszönöm.

- A szatyrát tegye itt le nyugodtan! - Váratlan határozottsággal elvette tőlem a csomagomat, és felakasztotta az előszoba fogasára. *Nyilván nem csak illemből...*

Nem tiltakoztam, mert nem akartam még több gyanút kelteni. Inkább belekapaszkodtam a korlátba, és elkezdtem felvonszolni magam a lépcsőn.

Amikor már az is fél percbe telt, hogy három fokkal feljebb küzdjem magam, rájöttem, hogy hiába minden igyekezetem, baromi feltűnő, hogy be akarok jutni a fürdőbe. Visszanéztem a fiatal nőre, aki kifejezéstelen, szinte unottan ernyedt arcizmait gyorsan együttérző szájgörbítésbe rendezte:

- Ó, szegény Miss Lorne! Hadd segítsek!

Odasietett mellém, és fél karral megtámasztott.

- Nagyon kedves... - motyogtam, bár jobban örültem volna, ha lenn marad. Kénytelen voltam viszont belátni, hogy pillanatnyi állapotomban nem tudnék feljutni egyedül. Úgyhogy belekapaszkodtam a nőbe, és még egy fokkal feljebb küzdöttem magam. Majd még eggyel... és még eggyel...

Amikor végre felérkeztünk, úgy éreztem magam, mint aki sziklát mászott. Erőtlenül pihegve álltam meg a korlátnál.

Amikor házigazdám kérdőn a fürdőajtó felé intett, kénytelen voltam összeszedni magam:

- Köszönöm, innen már egyedül is boldogulok.

Betámolyogtam a fürdőbe a botom segítségével, és próbáltam nem megkönnyebbült sebességgel csapni be magam mögött az ajtót.

Először is a Beatrice által a telefonban említett kulcsot kerestem a tekintetemmel, mert emlékeztem, hogy amikor ideértem a támadás után a villába, valóban be volt zárva az ajtó. Jó lenne, ha most is el tudnám rekeszteni a bejutást. Sajnos azonban a kulcsnak hűlt helyét találtam. Valószínűleg elvitték a rendőrök a nyomrögzítéskor. Utána olyan tárgyat

próbáltam keríteni, amellyel eltorlaszolhatnám vagy kiékelhetném az ajtót, de erre sem láttam semmi alkalmasat.

Közben rájöttem, hogy kezd gyanússá válni, hogy csendben vagyok. Megnyitottam a csapot, hogy hallani lehessen kintről a vízzúgást, majd a karom leöblítése után ismét körbenéztem. A takarítók valóban tisztára súrolták a padlót.

Próbáltam végigvenni a történteket a fejemben. Beatrice felhívott engem segítségkérésképpen telefonon. Aztán a tanácsomra megpróbált bezárkózni a fürdőbe. Hallottam a sikoltását, majd szétkapcsolt a hívás... Pár perc telt el, és már itt is voltam, itt álltam a folyosón, a fürdő ajtajában. *Mire volt lehetőség ennyi idő alatt?*

Ismét körbefordultam. Egyszerre megakadt a szemem a mennyezetről lógó aranyszínű karikákon.

Hol van a tusfüggöny?

Már akkor sem volt tusfüggöny, amikor a betörés után láttam a helyiséget. A helye viszont ki lett alakítva. A fürdő olyan szép modern, rendezett, hogy nehéz elképzelni, hogy idetették volna a tartót kihasználatlanul. Főleg, hogy Beatrice jó eséllyel a tűzvész után helyreállíttatta, tehát nem egy régi maradványról van szó. Kellene lennie tusfüggönynek...

Tehát, a tusfüggönyt használta. De hogyan, és hová lett?

A tekintetem fel-le járt a berendezési tárgyakon.

Nem lett volna ideje elhagyni a fürdőt, és vérnyomok sem voltak máshol...

A hidromasszázs kád!

Odaléptem a berendezés mellé, és megkocogtattam a fenyőhatású borítóléceket, amelyek a jókora kádat körbevették, és kitakarták a gépészeti elemeket, elegáns burkolatot képezve. Üregesen kongtak. Ott vannak mögöttük a csövek, szelepek, és ki tudja mennyi karbantartó tér?

Beakasztottam a körmömet a leglazábbnak tűnő két léc közé. Próbáltam kifeszíteni. Második próbálkozásra sikerült. Kipattintottam a dizájnos faborítás felső díszlécét a helyéről, és egy koppanással kés hullott ki a repedésből. A vadászkést ragacsos, sűrű anyag borította. A visszataszító szagból és színből sejtettem, hogy vér, nem kellett közelebbről megvizsgálnom.

Aztán a kád burkolatába kapaszkodtam a másik végén, és teljes erőmből nagyot téptem rajta. Reccsenéssel kiugrott végre az egész a helyéről. Láthatóvá vált mögötte a vízvezetékek és kádtartólábak mellett a kimaradó térbe betuszkolt műanyag. A tusfüggöny feltekert tömege.

Meghúztam a szélét, mire az kibomlott, és előbukkant mögüle először egy fehér kéz, majd az egész nő. Beatrice ott feküdt előttem a padlón elszürkült arccal. A műanyag függönyt vér borította, és a Beatrice által viselt hófehér köntösön is átvöröslött a szúrt és vágott sebek nyoma.

Miközben én remegő ujjal megfogtam Beatrice hűvös csuklóját, nyílt mögöttem az ajtó. És a rám hulló árnyék elterelte a figyelmemet az élettelenül heverő testről. Feltettem a kezem, ugyanis az ajtófélfának támaszkodva megjelent házigazdám. Kezében pisztoly. Egyenest rám szegezte, miközben sötét szemével végigmért először engem, ahogyan a padlón térdelek, aztán a mögöttem fekvő áldozatot.

Én pedig kimondtam a fürdő ajtajában álló nő nevét:

- Larissa May.

Elnevette magát:

- A kis Bea milyen leleményes nyomozónővel barátkozott össze! Ki sem néztem volna egy ilyen műszempillás, festett hajú libából, hogy képes összetett következtetéseket levonni.

Igyekeztem figyelmen kívül hagyni az utolsó mondatában rejlő különféle rám irányuló sértéseket, mert gyanítottam, hogy itt nagyobb veszélyek is akadnak az egómnak adott pofonnál. Inkább a Larissa kezében lévő pisztolyra koncentráltam, hogy kisüssem, valódi fegyver vagy mű. Sajnos, eredetinek tűnt.

- Tény, hogy Argus és Vince kiiktatása bravúros húzás volt a maga részéről - folytatta Larissa csengő hangú vidámsággal. - Gondolhattam volna, hogy nekem sem ártana óvatosabbnak lennem. Nem baj, így legalább jobban szórakozunk majd. Mi buktatott le? Az a szerencsehozó nyakláncos sztori talán csapda volt?

- Jól gondolja. Beatrice ugyan mesélt egy hasonló emléket, de karkötőről. Amennyiben tényleg Beával beszéltem volna, ő kijavított volna. Én pedig, ha kiigazította volna a tévesztést, csak annyit mondtam volna, hogy rosszul emlékeztem. De Ön persze, nem jött rá a hibára, mert még ha hallotta is a testvérétől ezt a kislánykori emléket, nem figyelt oda, és nem jegyezte meg a részleteket.

- A kis Bea szerette a megindító, bugyuta történeteket. Nyilván mondta nekem is a karkötőjét, tényleg rémlett valami... De úgy van, ahogy maga feltételezte. Nem maradtak meg a részletek. Nyaklánc vagy karkötő - kit érdekel?

Egyszerre lenézett a pisztolyára, elértve, miért figyelem olyan kitartással a fegyvert.

- Igazi. Bemutassam? - És a bal karom felé intett a csövével.

- Nem, kösz. Elhiszem.

- Akkor lökje ide a kést! És semmi trükk.

Elindítottam a kezem a padlón heverő, alvadt vértől ragacsos kés felé. *Ha elég gyors vagyok, bele tudnám szúrni a pisztolyos kezébe...*

- Lassabban! - szólt rám Larissa. - Megmondtam, hogy semmi trükk.

Kibiztosította a pisztolyt. Beláttam, hogy jobb, ha nem ravaszkodok. Felvettem a kést a földről, és odadobtam a nő mellé a földre.

A véres tárgy a folyosón állt meg a drapp padlószőnyegen.

Larissa nem törődött a penge által hagyott koszfoltokkal. Felvette a kést a kezébe, és félretette a pisztolyt maga mellé a polcra.

- Mindig is jobban szerettem a késeket - jegyezte meg közben. - Sokkal személyesebb. Argus és Vince semmi kifinomultsággal nem rendelkezik. Csak a lőfegyverek! Mi abban a sport, hogy egy-két fegyvertelenül rohanó szerencsétlent lepuffantunk a messziből? Hol marad a kihívás? A szórakozás? Az egészséges kockázat? Akkora távolságról még a halálfélelmet sem lehet tökéletesen látni a szemükben...

- Miért? Az, hogy Ön kést állított Tara Ellison hátába, különb?

Komolyan eltűnődött a kérdésemen, szórakozottan lóbálva a kezében a vértől ragacsos vadászkést.

- Ó, Tarát nem bízhattam a véletlenre. Ahogyan a kis Beát sem - intett az állával a mögöttem fekvő nő felé gúnyos megvetéssel. - Megoldandó feladatot jelentettek, nem kikapcsolódást. Nem adhattam át magam a teljes élvezetnek, mert túl nagy lett volna a kockázat.

- Tara Ellisonnak két támadója volt - motyogtam magam elé a megállapításaimat. - Vince Vinson és Ön. Furcsállottam, hogy akármilyen erős is Mr Vinson, hogyan bírt volna áthajítani egy holttestet egymaga Claude Jenkins magas, erődített kapuja fölött. Ráadásul az áldozat az utolsó napokban már nem bízott meg Mr Vinsonban, megsejtve a lottószelvény jelentőségét, tehát nem engedte volna be az otthonába pont az elindulása

előtt. Kellett, hogy legyen bűntárs, aki segített. Valaki, akire még Tara Ellison sem gyanakodott. Ketten ölték meg, ketten szabadultak meg a holttesttől...

- Tara ugyan megvette ezt a pisztolyt - Larissa most a maga mellé tett lőfegyverre mutatott -, de használni már nem volt alkalma. Túlerőben voltunk. És, persze, nem is tartott tőlem, mert azt hitte, hogy a kis Beával beszélget. Hogy meglepetésképpen, búcsúzni megyek át a nagy útja előtt. Amíg ő a bőröndjeivel erőlködött, és nem figyelt, beengedtem Vince-t az ajtón. Tara nem vette észre. Még meg is ölelt! Csak az utolsó pillanatban jött rá, mekkorát tévedett.

Szavait újabb rosszmájú nevetéssel kísérte, majd hozzátette:

- Szimpla naivitás!

Egy szál nyavalyás kés van nála. Talán, ha közelharcba bocsátkoznék vele, el tudnám venni tőle a fegyvert, és legfeljebb két-három szúrást tudna előtte bevinni nekem...

- Na-na - szólt rám, ismét kitalálva a szándékomat. - Több mint húsz éve edzek hasonló pengékkel, ne reménykedjen! A gyerekkori perzsamacskámat első próbálkozásra agyonszúrtam futtában, és elhiheti, hogy a cicus százszor gyorsabb volt, mint maga. Főleg így, a nyomorék bokájával.

Erre inkább nem mondtam semmit.

Egyszerre komoly lett az arckifejezése, úgy szólalt meg újra, a késpengét nézve:

- Talán nem is Argustól vagy Vince-től tanultam, hanem a szüleimtől. Akik kidobták az egyik gyereküket, mert anyagilag jobban megérte csak egyet megtartani. Gondosan kiszámolták, tudja? Még kalkulációt is csináltak kockás papíron. Egyszer megtaláltam a fiókjukban a cetlit, végül kínos hebegéssel szemétbe tették. De nem gondolja, hogy jó példával jártak elöl?

- Nem gondolom, hogy Ön a szülei miatt lett ekkora istenverte szadista pszichopata. Mr Montgomery, miután felsült a fia betanításával, már gondos válogatásnak vetette alá, hogy kire próbálja ráhagyni az „örökségét”. Kit néz ki maga mellé. Szerintem kezdettől fogva látta, hogy Önből tökéletes tanonc lesz, felismerte a személyisége lényegét. Nem csupán a rideg szülők által hagyott lelki sebekről volt szó.

Larissa elégedetten elmosolyodott:

- Tetszik, hogy így vág az esze. Kár, hogy meg kell ölnöm magát, különben még jól eljátszhatnánk.

- Hogyan lehet életben? - kérdeztem ekkor időhúzásképpen, mert ismét gyanúsan nézni kezdte a pengét. - Beatrice azt hitte, hogy megölte Önt.

- Ugyan már! - Larissa ismét felnevetett. - A kis Bea annyira bepánikolt, hogy ha 120-as pulzusom lett volna, azt sem bírta volna kitapintani. Annyit látott, hogy fekszem, és a semmibe bámulok megfagyott tekintettel. Ott sírt felettem, kétségbe esve, hogy meghaltam a lökésétől. Persze, kutya bajom sem volt, csak szórakoztam vele. Épp egy kicsit beütöttem a tarkómat. De nem ő az egyetlen, aki rendelkezik színészi képességekkel. Egy idő után fel akartam kelni, hogy ráijesszek, mielőtt kihívhatná a mentőket. Amikor viszont berángatott a csomagtartóba, rájöttem, hogy milyen kedvező fordulat történt... Tényleg halottnak hisz! Én pedig végig azt akartam elérni, hogy Argus és Vince kinyírja Beát, és azt gondolják, én haltam meg. Azért akartam Vince zsarolását is. Ha viszont ez a kis hülye megszabadul a „holttestemtől", és magától a helyemre tolakszik, tökéletes lehetőségeim adódnak. Őt gyilkolják meg, én pedig szabadon tényked hetek a háttérből. Vagy, ha nem ölik meg, akkor Bea megy börtönbe a bűnrészességem miatt, amikor Argus és Vince lebukik. Én meg végképp szabad leszek, és a vagyonom feltűnés nélkül mozgatható részeivel lelépek külföldre. Argus meg Vince nem fog kerestetni, nem fog bosszút forralni ellenem, a börtönből amúgy is aligha tudnák megtenni. Végül most is csak ezt fogom csinálni. Elvonulok egy dél-amerikai tengerpartra „kitörölni a fejemből a nyomasztó emlékeket a késelőről és az Ellison-ügyről". Ha esetleg közben Argusék beárulnak, vissza sem jövök. Egy névtelen levélben elvezetem a rendőrséget a kis Bea holttestéhez, hogy mindenki számára végleg lezáruljon Larissa története. Közben eltűnök a színes forgatagban, és új kalandok várnak rám a dzsungeltúrák elkószáló turistáival... Talán még szórakoztatóbb is lesz, mint az itteni erdők. Már kezdtem megunni az egyhangúságot.

Ezen a ponton elhallgatott. Kifürkészhetetlen tekintettel nézett le rám, és egyszerre ismét a múltról beszélt, mintha igyekezne a mondandója végére érni:

- Egyből tudtam, amikor a kis Bea rám adta a saját ruháit, és a folyóba lökött a hídról, hogy a vagyonomra pályázik. Elhúzott az autómmal, mintha világéletében az övé lett volna. Én meg kiúsztam a partra, és elballagtam a

két várossal arrébb lévő bérlakásomba, kivárni a folytatást. Még jó, hogy elrejtettem a muskátliládában egy pótkulcsot, így be tudtam jutni.

- Nem hiszem, hogy ez a vagyonról szólt - vetettem ellen, kilesve Larissa mögé a folyosóra. Ismét az esélyeimet latolgattam a kés megszerzését illetően. Közben szóval tartottam a nőt: - Beatrice így akarta jóvátenni, hogy megölt egy olyan ismert, mindenki által kedvelt valakit, mint Ön. A saját életét értéktelennek érezte. El akarta cserélni, hogy ne hagyja cserben az Ön ismerőseit. Szívből szerette Önt, nem a pénz motiválta.

Larissa teljes nyugalommal felelt:

- Engem sosem érdekelt a testvérem. Rég tudtam a létezéséről, a szüleim kénytelenek voltak már gyerekkoromban elárulni, mégsem foglalkoztatott. Amikor úgy tán fél éve írt a semmiből, persze, azt hazudtam neki, hogy számomra is meglepetés, hogy létezik. De még akkor sem keltette fel az érdeklődésemet. Csak azután láttam meg benne a lehetőséget, amikor végre kibökte, hogy mindig is színésznő szeretett volna lenni. Akkor rájöttem, hogy ha kellően betanítom, hitelesen el tudná játszani a szerepemet. Argus és Vince már kezdett az agyamra menni. Azt hitték, ők mozgatnak minden szálat, el voltak telve a saját zsenialitásuktól és a módszereik letisztultságától. Rég megérett a helyzet arra, hogy megszabaduljak tőlük, és egyedül folytassam a vadászatokat. Viszont olyan sok befolyásos segítőjük és cinkosuk volt, hogy nyíltan nem fordulhattam ellenük. Nem tudhattam, ki támad rám, ha hátba szúrom a mentoromat. Többször is tanúja voltam például annak, ahogyan a rendőrfőnök Argus kérésére elsimítja a zűröket, és nyomokat tüntet el. Más támogatói is akadtak. Igaz, senki sem ismerte teljes mélységében Argus ügyleteit - csak orvvadászatokat sejtettek, pár elejtett állattal, nem többet. De tudhattak rólam, és bizonyítékuk lehetett ellenem. Beát akartam felhasználni csaléteknek. Haljon meg, vagy menjen börtönbe helyettem, amikor megkavarom az állóvizet.

- Miért nem cselekedett azonnal, amikor Beatrice tartósan átvette az Ön helyét? A tűz miatt?

- Nocsak, milyen jól kitalálta! Igen, Bea megégette magát, és tele volt azokkal az undorító sebekkel. Abban pedig biztos voltam, hogy néha fel kell még öltenem a saját szerepemet az átejtésekhez és a tökéletes csapdák felállításához. De legalábbis ahhoz, hogy pénzt vegyek fel a bankból, elrendezzem a külföldre szökésemet. Viszont ilyen ocsmány égési sebeket eszem ágában sem volt reprodukálni magamon.

- Így inkább várt, amíg a testvére meggyógyul - toldottam hozzá -, és Ön pár vörös horzsolással, kisebb sebhellyel szimulálni tudta a plasztikai műtétekkel egyre szebben helyreállított sérüléseket.

- Hát, persze. Annyit azért kibírtam, hogy a felöltözve is látható helyeken okozok magamnak néhány hasonló felszíni sebet. Argust, Vince-t és Tarát például sikerült megtévesztenem. Nem eszméltek rá, hogy nem ugyanazokat a gyógyuló sérüléseket látják. Dahlia biztosan rájött volna Bea plasztikai sebészeként, de elkerültem, hogy találkoznom kelljen vele. - Húzott egyet a vállán közönyös unalommal, mintha egyre kevésbé kötné le a saját tetteinek részletezése. Mindenesetre, legnagyobb megkönnyebbülésemre még folytatta: - De sok értékes időt elvesztegettem, amíg Bea kórházban feküdt, majd otthon lábadozott. Argusnak és Vince-nek írtam egy-egy üzenetet, hogy ne keressenek, amíg nem veszem fel velük a kapcsolatot a teljes meggyógyulásom után. Így Bea semmit sem sejthetett meg, Argus és Vince pedig nem szólta el magát előtte. Szerencsére, volt annyi eszük, hogy egyszer sem látogatták meg. Egyébként, korábban is kizárólag a titkos tanácskozásainkon beszéltünk a terveinkről, máshol soha, így sosem féltem attól, hogy Bea bármit megtud, amikor a szerepemet játssza előttük. Argus mindig is végtelen óvatosságra nevelt minket. Nem szabad kiesnünk a szerepünkből. Egy pillanatra sem. Kizárólag a tanácskozásokon és a vadászatainkon engedhetjük el magunkat.

A nő legyintett.

- Most már láthatja, Miss Lorne, miből lett elegem. Argus és Vince mellett minden biztonságos és kiszámított volt. Én kalandozni akartam, kockáztatni, élvezni az életet, az összes magasságot és mélységet kipróbálni... Nem pedig ülni a műmosolyommal a tökéletesen megrendezett színjátékom kellős közepén, álarcok mögött. Meglehet számukra valós volt a családi életük is, a nyugodt, stabil, békés privátszféra, de számomra nem. Argus és Vince csak ugródeszkát jelentett, hogy megtanítsanak a vadásztrükkjeikre. Hogy profivá válhassak. De irányítani nem tudtak.

- Gratulálok - dünnyögtem magam elé nem leplezett szarkazmussal.

Larissa nem zavartatta magát, visszatért a múlthoz:

- Mindenesetre, amikor Bea már erőre kapott, és a sebei normálisabban néztek ki, egyeztetni kezdtem titkon Argusszal és Vince-szel. Akkor tudtam meg, hogy Tara kiiktatására készülnek. Nem hagyhattam ki ilyen szórakozást, mindenképp részt akartam venni. Így lenyúltam a villából pár

ruhámat, és csatlakoztam Vince-hez. Remekül megtévesztettük Tarát, lazán végeztünk vele. Még feltakarítani is volt időnk. Ráadásul, majdnem bónusz adódott: Egy kis suttyó besurranó tolvaj beverte az ablakot, és megpróbált felpakolni a nappali elektromos készülékeiből. Sajnos, Vince elijesztette. Pedig jól eljátszhattunk volna vele. Na de, ennyi. Ez volt a tétlenséggel töltött elmúlt hetek fénypontja.

- A lila színű, Redfoxes sapkáját ott felejtette - jegyeztem meg. - A vér feltakarítása közben becsúszott az eltologatott bútorok alá.

- És maga megtalálta?

- Olyasmi.

- Nem baj, mindenki azt hiszi majd, hogy kölcsönadtam Tarának. Végül is, a kis Bea úgy összebarátkozott vele, hogy miért is ne ajándékozhatnék pár ruhadarabot a jó barátnőmnek? Semmi gyanús nincs benne, hogy ott maradt a sapkám a tetthelyen. Mi szólhat még ellenem?

- Attól tartok, hogy bizonyítékom egy sincs - ismertem el. - Csak apró kirakósdarabkák a fejemben. És összeálltak, amikor most a kórházban észrevettem, hogy Ön semmiféle érzést nem táplál Claude Jenkins iránt.

- Nem lehetett volna, hogy a kis Bea tényleg csak kiábrándult? Végül is elég gáz a fickó, és még bűnrészes is.

- Nézze, én a fél életemet azzal töltöttem, hogy szerelmi kapcsolatok után nyomoztam. A testvérén pedig láttam, hogy őszintén megkedvelte Mr Jenkinst. Ilyesmiben nem tévedek. Ráadásul azért az korábban sem volt titok, hogy a pasas nem ártatlan bárány. Végül is, Beatrice jelen volt, amikor hullát kerítettem elő Mr Jenkins fagyójából. Ha annyira zavarta volna a Mr Jenkins által betöltött kétes szerep, nem most ábrándult volna ki, hanem jóval korábban.

- Milyen igaz! - bólintott rá Larissa. - Sejtettem, hogy jobb lett volna pár édelgő félmondatot váltanom azzal az elmebeteggel a rádión keresztül. Csak semmi kedvem nem volt hozzá.

- Ha ez megvigasztalja, kár lett volna az erőlködésért. Akkor is megláttam volna az érzelmek teljes hiányát. Mondom, hogy ez a szakmám, ekkorát nem hibáztam volna, akárhogyan színészkedjen is.

- Akkor jobb, hogy megkíméltem magam a bűnronda szomszéddal folytatott táv-flörtöléstől. De más is volt még, ugye? Mármint, ami ráébresztette az igazságra...

- Mr Montgomery.

- Argus beárult?

- Nem mondhatnám, de az, hogy a közelmúltban vásárolt három vadászpuskát, arra utalt, hogy nem egyetlen tanonca van, hanem kettő. A fegyvervásárlásokat az asszisztensem tárta fel a nyomozás során. Mr Montgomery nem az a típus, aki egyenrangú felekkel akarna társulni, szóval egyértelmű, hogy nála jóval fiatalabb, tanítgatható személyt választott. Az is észszerű, hogy ideköltöztette a szomszédságába az illetőt az évek során, ahogyan Vince Vinsont. Először elhessegettem a három puska dolgát annyival, hogy az idősebb Montgomery nyilván magának, Mr Vinsonnak és a fiának szánt egyet-egyet, de most, hogy már értem az Ön szerepét, látom, hogy nem volt logikus ez a feltételezésem. Végül is, Chrisről már ezer éve kiderült, hogy egy nyuszit sem szívesen puffant le. Mr Montgomery rég feladta a betanítását. Akkor miért venne neki még mostanság is lőfegyvert?

Larissa elfojtott egy ásítást. *Ajjaj. Nem kötöm le. Vajon mennyi idő, mire végleg elunja magát, és belém vágja a kést?*

- Ráadásul - szőttem tovább, igyekezve érdekfeszítő nyomatékot adni új mondandómnak -, Mr Montgomery utalást is tett. Mármint, nem a puskákra, hanem arra, hogy Ön a cinkosuk. Bár azt hitte, hogy én pár órán belül halott leszek, ám még így sem mondott el semmi konkrétumot, szóval, szerintem a legkevésbé sem állt szándékában lebuktatni a kis tanoncát, de nem kerülte el elég szemfülesen az Önt érintő kérdéskört. Amikor érdeklődtem, hogy miért csak a rendőrséget küldték a raktárakhoz, és hogyhogy nem jöttek oda személyesen kinyírni Claude Jenkinst meg engem, akkor úgy válaszolt, hogy például azért, mert Mr Jenkins megakadályozhatta volna a fegyvereivel a támadást. *Például*! Tehát akadt más indok is, amit nem árult el. Most már tudom, hogy mi volt az. Úgy gondolta, hogy a beépített emberük, azaz Ön is velünk van. Ő ugyanis nem tudott a cseréről, és abban a hitben élt, hogy Beatrice nem más, mint Larissa, a hűséges tanonca, aki szemmel tartja a fejleményeket, és úgyis megakadályozná, hogy Mr Jenkins fontos részleteket áruljon el nekem. Így elégnek érezte, hogy a rendőröket uszítsa ránk.

- Argus, Argus - csóválta meg a fejét Larissa lustán. - Miután annyit okított engem a teljes titoktartásról és mindenek előtti óvatosságról...

Végigfuttatta az ujját a vadászkés hegyén, mintha az élét próbálgatná az első szúráshoz. *Nem sok időm maradt.* Azért még tovább beszéltem, hátha

tudnék olyat mondani, amivel hozzáadhatnék hátralévő perceimhez:

- Az is árulkodó volt, hogy Mr Montgomeryt nem nagyon érdekelte, ki az a Bea, amikor futólag megemlítettem a nevét Mr Jenkins újdonsült szerelmeként. Márpedig, ha saját bevallása szerint kicsit sem rángatja őt „Jenkins nője", ahogy ő fogalmazott, akkor miért is akarta volna megölni Beatrice-t? Vagy mi volt az a késes támadás itt a villában? Ha nem jöttek rá, hogy Beának bármi érdemi szerepe van, akkor miért bántották volna? Ha meg megsejtették, de alapból sem érdekli őket, hogy Jenkins kit kedvel vagy sem, hiszen más eszközökkel is sakkban tudják tartani, akkor szintén érthetetlen, hogy miért akartak volna ártani Beának... Fura volt az egész. Nem logikus. És itt el is jutottunk az Ön által vétett hibákhoz.

Vártam a felvillanást a nő sötét szemében. Vagy az ajka megfeszülését. Vagy bármiféle jelét annak, hogy a hiúságát sérti az ő fantasztikus trükkjeinek kritizálása. Ez eddig minden gyanúsítottamnál bevált a gyilkossági nyomozásaim során. Azonban Larissa csak elharapott egy újabb ásítást, és üres tekintettel nézett vissza rám.

Már hallottam gondolatban az óra ketyegését, ahogy végéhez közeledik a párbeszéd.

Mindenesetre, nekiálltam boncolgatni a témát, hátha mégis sikert érek el, felpiszkálom az önérzetét, és romlik a koncentráló képessége:

- Igen, igen, volt pár gyanús dolog az Ön által előadottakban. Egyrészt, már a tény is, hogy Ön „meghalt", és a testvére a folyóba dobta a holttestét... Ha Ön tényleg halott lett volna, akkor miért nem került elő már rég a hulla? Hiszen nem nagy folyamról beszélünk, csak a városszéli vízfolyásról. A sodrása sem túl erős. Már itt a városhatárban felszínre kellett volna vetődnie a holttestnek. Arról pedig hallottam volna. Ha más nem, Zoey Vinson a Hírmondó 101 vlogján megemlítette volna a morbid öngyilkossági esetet. De semmi. Az elmúlt hónapokban egyetlen vízi hullát sem fogtak ki a folyóból. Kénytelen voltam elég alaposan végignézni a Hírmondót, és munkámból kifolyólag az egyéb helyi híreket is követni szoktam, tehát ez biztos. Zoey Vinson meg nem hagyott volna szó nélkül ilyen hátborzongató sztorit ebben az unalmas porfészekben. Főleg, ha még azt is megneszelte volna, hogy a halott nő Larissa May sanzonénekesnő kiköpött mása... Egyetlen szót sem írt azonban közeli vizekben felfedezett női holttestről, „Beatrice" öngyilkosságáról. Mert nem is volt miről! Ön kiúszott, él, és virul.

Próbáltam lopva úgy igazítani sérült lábamat, hogy legalább ne akadályozzon, amennyiben dulakodásra kerülne sor a késes támadás során. Közben folytattam:

- Na, és visszatérve a támadóra, aki Önt állítólag megvágta a késsel, majd szőrén-szálán eltűnt a villából... Bár nem volt okom kételkedni az elmondottak valóságtartalmában, mégis már első alkalommal is aggasztó érzésem támadt Önt hallgatva. Ahogyan leírta a támadóját... Hogy rohangált Ön után, és épp csak megvágta a nagy kapkodásban... Nem is tudom, ez nem igazán illett arra a késsel karistoló, laza, kiegyensúlyozott pszichopatára, akit én elképzeltem. Azaz, Vince Vinsonra. Mr Montgomeryre meg végképp nem. Szóval, egyik gyanúsítottam sem jöhetett igazán szóba. Azt is éreztem, hogy Ön szándékosan rendkívül általános leírást adott, épp csak a testmagassággal utalt Argus Montgomeryre. Nyilván, mert nem tudta hirtelenjében, hogy van-e alibije Mr Montgomerynek az adott időpontra. Így nem merte túl látványosan bemártani. Gyors kitaláció volt az egész, hogy engem megtévesszen, és tudat alatt mindezt érzékeltem, még ha nem is tört egyből felszínre.

Nem zavarta, hogy leszólom a teljesítményét, mosolygott, és a kés hegyét forgatta a tenyere fölött a levegőben, mintha a csuklóját melegítené be a közelgő megerőltetéshez. Én nekifeszítettem a térdem a padlólapoknak, felkészülve a lendületvételre.

- Tara és a papírjai... - szólalt meg végül mégis újra, egész másról beszélve. - Tudta, Miss Lorne, hogy Tara annyira megbízott bennem - vagyis hát, a kis Bea által rólam kialakított képben -, hogy itt rejtette el a villában a pontos nyomozási feljegyzéseit? Egyenest az otthonomban. Mulatságos volt. Ott lapult a dobozkában minden, amit az eltűnésekről kiderített. Nem árultam el azonban Argusnak vagy Vince-nek, csak információmorzsákat csepegtettem nekik Tara tudásáról, mert akkor már a félresöprésükre készültem. Először arra akartam használni Tarát, hogy börtönbe juttassa őket, aztán végül beértem Tara megkéselésével. Az is kellő szórakozásnak bizonyult. Úgy voltam vele, hogy Argus meg Vince lebuktatása ráér.

- Na, itt valamit nem értek - szóltam közbe, hátha így húzhatom az időt, és egyébként is érdekelt a válasz. - Ha Mr Montgomery és Mr Vinson nem tudott a dobozról, akkor miért küldték Claude Jenkinst keresgélni az Ön villájába?

- Keresgélni? - kérdezett vissza, némi értetlenséggel.

- A villa leégésének kivizsgálása során rájöttem, hogy Mr Jenkins jobban ismeri az épület felépítését, mint ahogyan állítja. Sőt, valószínűleg a kazánrobbanás idején is a villa közvetlen közelében kujtorgott, úgy hallotta meg a robajt vagy Beatrice sikítását. Mivel a villa tulajdonosa elvileg távol volt, Mr Jenkins titokban akarhatott besurranni. Eddig úgy következtettem, hogy Montgomeryék parancsára kutatott éjjelente az elrejtett doboz után.

- Aligha. Tara nem hiszem, hogy elárulta volna neki a dobozt, én meg soha életemben szóba sem álltam még azzal a szerencsétlen flótással. És le merném fogadni, hogy a kis Bea sem sok gondolatra méltatta a pasast a tűzbeli hősködése előtt...

- Oké, szóval Mr Jenkins nem a doboz miatt, hanem más okból lógott volna be a villába?

- Hát, szerintem a saját szakállára csinálta. Talán minden szomszédhoz próbált besurranni, titkok után kutatni, felmérni, hogy kik segíthetik Argust. Valószínűleg rájött, hogy Argus közel tartja a bűntársait. A flúgos Jenkinsnek is ő ajánlotta a telekvásárlást a bunkere megépítéséhez, szóval könnyen kilogikázhatta. És ha netán megszólalt a korábban aligha létező lelkiismerete, nekiállhatott nyomok után szaglászni a környéken.

- Bájos kis összetelepülés - dünnyögtem magam elé. - Na, és Mr Jenkins találhatott gyanús jeleket Önnél?

- Nemigen. Vagy talán kimentette volna Beát a tűzből - majdnem a saját élete árán -, ha komoly gyanúsítottnak tekintette volna?

- Jó kérdés. Ki tudja? Ha tippelnem kéne, azt mondanám, hogy még akkor is...

Azonban nem tudtam befejezni a feleletet, mert Larissa a szavamba vágott:

- Tudja mit? Jenkinsre nem vagyok kíváncsi. Inkább térjünk rá az élvezetesebb részekre!

Uhh. Itt a vége a türelmének. Mindjárt habozás nélkül belém állítja a vadászkést. Sietve újat kérdeztem, hogy tovább beszéltessem:

- Miért tért most mégis vissza Beatrice helyére?

- Mert láttam, hogy segíteni próbál a nyomozásban. Nem tetszett. Tartottam tőle, hogy elmondja az ikertestvéres titkot, és sajnos, így is történt. Nem hagyhattam, hogy még több bajt keverjen. Ha még csak a különc nyomozónő meg a lökött apokalipszis-rajongó tud az igazságról, az

elmegy. Maguk ketten nem fogják tudni bizonyítani a történteket, és amúgy is hamarosan elpatkolnak. Ha viszont Bea egyre több részletet elárul, és egyre több személyt bevon... El kellett hallgattatnom.

- Ezért betört a villába - vettem át a szót. - Meg akarta őt ölni úgy, hogy Argus Montgomeryre vagy Vince Vinsonra keni a gyilkosságot. Így két legyet üthetett volna egy csapásra. Csakhogy Bea felhívott engem telefonon a betörés csörömpölésére, és Önnek nem volt ideje megfelelően előkészíteni a helyszínt, majd eltűnni a gyilkosság után a villából. Épp annyit tudott, hogy amikor a fürdőnél utolérte és megkéselte, belecsavarta őt a tusfüggönybe, és betuszkolta a kád alá. Aztán végigvágta a saját combját a késsel, majd a fegyvert is elrejtette a kádburkolatok mögé. Így meg lehetett indokolni, mitől keletkezett a sok vér, és el tudta leplezni a gyilkosságot. A vércsoport egyezik, az iker-DNS is túl hasonló ahhoz, hogy eltérés legyen kimutatható alapvizsgálatokkal, így nem jöhet rá senki, hogy a vér nem csak Öntől származik. Kellően összezavarta a nyomokat. Azonban kénytelen volt kórházba vonulni Beatrice bőrében, amikor kihívtam a mentőket, és nem tudta folytatni az intrikáit. Még a holttestet sem adódott alkalma eltüntetni. Most, a kórházból hazajövet akarta elrendezni, de én az utolsó pillanatban megelőztem...

- Elképesztő szemfülesség. Végeredményben azonban hálás vagyok magának, Miss Lorne. Eltakarította a képből Argust és Vince-t, elvégezte a munkát helyettem. És mire ők ketten rájönnek, hogy nem fogok segíteni rajtuk, hanem hagyom őket a börtönben megrohadni, én már rég a világ túlsó felén járok majd. Ha bosszúból beárulnak, nem jövök vissza, ha pedig hallgatnak, később folytathatom itthon. Maga a főbb szövetségeseikkel is leszámolt. Köszi a közreműködést!

Éreztem, hogy ez a végszó. Mégis, tettem még egy utolsó próbát:

- Mi lesz Alannel? A barátjával, akitől Beatrice igyekezett eltávolodni, Ön viszont tényleg kedvelte. Őt simán maga mögött hagyja?

- Miután elül a vihar, írok majd neki, hogy jöjjön utánam. Talán. Meglátom, mihez lesz kedvem. Most viszont elég a beszédből!

Lelkiekben felkészültem a szúrások fájdalmára, és hogy nem kevés véráldozat árán kell majd megküzdenem a késért. *Másképp nem jutok ki élve a fürdőből. Most fog rám támadni.*

Már villant a nő szeme...

Ám ekkor vadászpuska csöve nyomódott a háta közepének. És megjelent mögötte a folyosón Claude Jenkins. Terepszínű göncökben, fegyverekkel, vadásztávcsővel, rádiókészülékkel az övén.

- Dobd el a fegyvert, Larissa!

A nő legnagyobb meglepetésemre ugyanolyan vidám maradt, mint eddig, miközben hagyta a kést a padlószőnyegre hullani hófehér ujjai közül.

- Á, Miss Lorne, maga tényleg ördögi! - ragyogott rám. - Igazán szórakoztató ellenfél, még nem is találkoztam hasonlóval. Amikor az autóban a szatyrát rendezgette, leadott valami jelet a rádiókészülékével Jenkins előre beállított frekvenciájára, igaz?

- Ja, benyomkodtam párszor az SOS morzejelét a hívógombbal - hagytam rá. - Nem volt jobb ötletem, hogy mit tehetnék észrevétlenül. Még így is berecsegett egyszer-kétszer a készülék, de szerencsére akkor pont eszetlen tempóval előzött minket négy kocsi, és a kintről jövő zajok közepette nem volt feltűnő.

- Tetszik - ismerte el Larissa kedélyesen. - És magának még mázlija is volt, hogy Jenkins időben ránk talált itt, és nem a kórházban keresett minket...

- Vagy hallotta az autózúgást a rádión keresztül, és kikövetkeztette, hogy úton vagyunk hazafelé - javítottam ki.

- És most mi lesz? - A nő kihívó pillantást vetett Jenkinsre, hátrafordulva hozzá: - Tán lelősz? Engem?

Amikor a férfi válaszul csak még határozottabban megbökte a puskacsővel, a nő sötét szemében szinte tébolyult fény izzott fel:

- Wow, ez micsoda ötlet! Gyerünk, tényleg kíváncsi vagyok! Lelőnéd a drágalátos szerelmed tükörképét? Hm?

Jenkins széles szája megfeszült. Larissa meg ekkor megragadta a puskacsövet, és megrántotta maga felé:

- Na? Mi lesz? Lássuk!

- Elég! - figyelmeztette Jenkins.

A nő azonban csak még nagyobb erőt fejtett ki a puskacsőre:

- Húzd meg azt a ravaszt! Közvetlen közelről látni akarom a tekintetedet, miközben a kis Bea hasonmását vérbe borítod! Imádni fogom. Bár ezzel a kiskaliberű nyúllövővel még azt is szívből kétlem, hogy súlyosabb sérülést tudnál nekem okozni, de gyerünk, hadd lássam, mit tudsz!

Jenkins még mindig szilárdan tartotta a fegyvert, nem ingott meg. Ekkor viszont Larissa taktikát váltott, látva, hogy így nem fogja tudni kiprovokálni a lövést. Egészen hirtelen engedte el a puskacsövet, a váratlan lendülettel hátratántorítva Jenkinst, majd rávetette magát a mellette húzódó polcon félretett Tara Ellison-féle pisztolyra. Fel akarta kapni...

Azonban Jenkins késedelem nélkül kapcsolt. A puskatussal pontosan olyan szögben lökte félre a pisztolyt, hogy az biztonságos távolságra csússzon a nőtől. Aztán a férfi a lábával kibillentette Larissát a térdénél az egyensúlyi helyzetéből, és egy önvédelmi fogással félkézzel hátracsavarta a karját. A következő pillanatban lenyomta őt a padlóra. Fél térddel leszorítva megtartotta hason fekvő helyzetben, hogy moccani se tudjon.

- Nem te vagy az egyetlen, aki több mint húsz éve edz, Larissa...

A nő arcán csalódott kedvetlenség jelent meg, miközben kénytelen volt lebámulni a szőnyegpadlóra. Még egy utolsó mozdulatot tett a nem túl messze heverő késéért, de Jenkins abban a pillanatban félrelökte a térdével a folyosó túlsó végére a vadászkést.

A férfi ezután többet nem törődött Larissával, hanem már a háttérben heverő, hamuszürke arcú Beatrice-t nézte.

- Meghalt? - kérdezte tőlem alig hallhatóan.

- Még van alig kivehető pulzusa - adtam azonnal választ. - Mentőt kell hívnunk, most rögtön.

Larissa, aki már-már elkeseredettnek tűnt a lövöldözés meghiúsulása miatt, most új élvezettel kacagott fel a feleletem hallatán.

Jenkins keze megfeszült a puska markolatán, és még erősebben lenyomta a nőt a padlóra. Gyanakvóan összeszűkült a szeme, miközben a szavaimat mérlegelte:

- Hazugság, mi?

- Persze, hogy hazugság! - felelt helyettem Larissa, némileg elfojtott hangon, ahogyan a padlószőnyegnek préselődött. - Mert a detektív látja rajtad, hogy akkora balek vagy, hogy kihívnád a mentőket a kis Bea megmentésére. És egyedül így tud téged is elfogatni és a sittre küldeni. Sürget a hatóságok idecsődítésére, hogy ne legyen alkalmad elhagyni a helyszínt a lefegyverzésem után!

- Beatrice halott - mormolta Jenkins.

- Ó, az ég szerelmére, nincs időnk ilyen felesleges köröket futni! - csattantam fel. - Egyébként, én sem vagyok biztos benne, hogy él-e még

szegény nő, miután fél napig a vízvezetékek közé tuszkolva feküdt a vérveszteségtől ájultan, de tényleg éreztem a tusfüggöny kibontásakor valami pulzusfélét. Nem volt időm alaposabb vizsgálatokra, mert Larissa rám tört pisztollyal a kezében. Csak azt tudom, hogy egyedül akkor segíthetünk, ha most azonnal cselekszünk!

- Ne legyél már ekkora idióta, Claude! Bea órák óta halott. - Larissa még mindig magában kacarászott a szőnyegnek fordított arccal. Azonban hamarosan elhalt az ajkán a nevetés.

Jenkins ugyanis a szabad kezével előhalászta a nő folyosón hagyott táskájából a mobiltelefont, és habozás nélkül benyomta rajta a segélyhívást.

*

Az épület nemsokára megtelt helyszínelőkkel, rendőrökkel és mentős személyzettel. Bár jó eséllyel az egyik első dolguk lesz elvinni Jenkinst hivatalos kihallgatásra a bűnrészessége folytán, egyelőre még a nappali falához dőlve várakoztunk. Nyilván a hatóságok felmérik, mi a helyzet fenn, és majd azután osztják be a további teendőket. Mindenesetre, amennyire lehet, távol tartottak minket az események fő sodrától.

Tőlünk pár lépésre egy műanyag védőruhába öltözött alak éppen elcsomagolta Jenkins puskáját bizonyítékként, majd papírokat kezdett kitölteni. Egy másik cipővédő fóliákat osztogatott az érkező kollégáknak. Larissát most tartóztatták le az előzetes vallomásaink alapján, és elvitték a helyszínről.

Láttam, hogy Jenkins szeme állhatatosan a lépcsőre szegeződik. Várja, hogy mikor jelenik meg végre fentről a mentősorvos, hogy híreket tudjunk meg Beatrice állapotáról.

Közelebb léptem hozzá, amennyire sérült bokám engedte, és a vállára tettem a kezem.

- Talán küzdenek az életéért.

- Vagy várják a kórboncnok kiérkezését - mordulta vissza.

Rövid párbeszédünket csend követte, csak a háttérben fel-alá járkáló helyszínelők lépteit lehetett hallani.

Jenkins sokáig hallgatott, végül félig felém fordított fejjel mormolta maga elé:

- Még mindig nem tudom eldönteni, hogy maga igazat mondott-e. Én semmiféle pulzust nem éreztem, amikor a telefonálás után próbáltam

elsősegélyt nyújtani. Mindenesetre, köszönöm, hogy elhitette velem, hogy Beatrice él, amíg puska volt a kezemben.

Bólintottam, majd mindketten belebámultunk a nappali elfüggönyözött félhomályába. Nem szólaltunk meg újra.

36. fejezet: Az ügy vége

Annyi rendőri kihallgatás várt rám, hogy lekéstem Raul óvadéki tárgyalását. Pedig ott akartam lenni a bírósági épületben, de még a reggel kilencre kiírt időpontban is a helyi őrsön ücsörögtem. Éjszakára hazamehettem pihenni pár órát, de utána újra behívtak, hogy még további kiegészítő kérdésekre válaszoljak.

Mindenesetre, amint sikerült öt perc szünetet kérnem az éppen kihallgató zsarutól - aki az Octavia Martinez-ügyet vizsgálta annak idején, és most a korábbi vallomásom alapján a felettesei a nyakamra küldték - kisántikáltam a kihallgató helyiségből a folyosó legnéptelenebb szakaszára.

Ott azonnal felhívtam a Meier&Meier ügyvédi irodát. A rendőrök reggelre visszaadták a Montgomery által kidobott táskámat, így legalább az új telóm visszajutott hozzám. Azon pedig ott sötétlett a híváselőzmények élén John Meier büntetőjogi ügyvéd száma.

Csak sokadik csörgésre vette fel, és akkor is hallottam, hogy kávéskanállal csilingel a háttérben, nem rám figyel.

- Ön az a nyomozónő, akit a múltkor értesítenem kellett Mr Gomez letartóztatásáról? - ismert rám kis késleltetéssel.

- Azért hívom, hogy megbeszéljük a részleteket. Mennyi lett az óvadék? Hol és mikor tudom letenni? Ha szükséges, hogyan lehet az ingatlanomat behitelezni? Satöbbi.

- Hölgyem, hölgyem - nyelt le Meier egy nagy korty kávét vagy teát. - Ne szaladjunk ennyire előre! Most jövök a mai óvadéki tárgyalásokról, és Mr Gomez ügyében nem várt bonyodalom merült fel.

- Micsoda?

- Nem adták meg az óvadékot.

- Tessék? - Azt hittem, rosszul hallok. - Nem adták meg? Ilyen kis fajsúlyú vád esetén? A köztiszteletnek örvendő rendőrkapitány számára?

- Kiderült, hogy Mr Gomeznek közeli rokonai élnek Mexikóban. Az apja és egy bátyja. Ráadásul, a báty már ült is fél évet illegális határátlépésért. Így az ügyész bizonyítani tudta, hogy Mr Gomez esetében fennáll a külföldre szökés jelentős kockázata.

- Mi a retek?! Raul alig tartja a kapcsolatot a semmirekellő apjával. A tesójával még karácsonyi üdvözlőlapot sem vált. Megbecsült, stabil állása van a városunkban, itt az egész élete... Miféle jelentős szökési kockázat?

- Ne hőzöngjön, Mr Gomez másik testvérét meg útlevélhamisításért tartóztatták le kétszer. Az ügyész úr érvelése szerint ez a testvér könnyedén tudna segíteni a kliensemnek a külföldre jutásban, még akkor is, ha a bíróság esetleg bevonná az érvényes útlevelét, szóval...

Kinyomtam a telefont. Bár volt már szerencsém - vagy inkább szerencsétlenségem - ellenem folytatott eljárások során is a helyileg illetékes állami szakemberhez, Abdul Hussein kerületi ügyészhez, és tudtam, hogy penge jogász, valamint, hogy abszolút nem okoz neki erőfeszítést meggyőzően érvelni a tárgyalóteremben, most mégis csak egyre tudtam gondolni... Arra, hogy ha végre valahára találkozhatok Raullal, az egyik legelső dolgom lesz tanácsolni, hogy rúgja ki az inkompetens pancser ügyvédjét.

Beütöttem az irodai számomat, és felhívtam Mrs Blackhawkot:

- Hahó, mammer! Feladat van. Ki kéne merítenünk a süteménysütésünk után irántunk támadt minden jóindulatot, és hatalmas szívességet kérnünk attól a bizonyos rendőr unokától.

*

Mivel egyelőre megint ott tartottam, hogy pillanatnyilag semmit sem tehetek Raulért, a reggeli vallomásom felvétele után inkább a kórházba vitettem magam. Sikerült ezúttal is meghatnom egy ápolót, aki szerzett nekem tolószéket, és eltolt Beatrice kórterméig.

A fiatal nő nemrég tért magához az éjszakai vérátömlesztések után, és a rendőrök épp végeztek a vallomása rögzítésével. Az ajtón kilépő orvos megpróbált megakadályozni a bejutásban, látva, hogy még én is a páciensét akarom fárasztani.

Amikor viszont Beatrice lelkesen kitárta felém a karját, a doki félreállt az utamból, bár távoztában pöntyögött egy sort a szükséges pihenés mennyiségéről.

- Miss Lorne! - Bea erőtlenül átölelt. Az arca még mindig ijesztően színtelen volt.

Igyekeztem nem beleakadni az infúzió vezetékeibe.

- Frida - helyesbítettem. - Most, hogy lezárult a nyomozás, már nyugodtan rátérhetünk a tegeződésre.

- Egyetértek.

Még nem volt elég energiája ülve maradni, úgyhogy az átkarolásomat követően visszafeküdt, én pedig helyet foglaltam az ágya szélén.

Beatrice megjegyezte:

- A rendőrök azt mondták, perceken múlt, hogy nem omlott össze végleg a szervezetem a vérveszteségtől. A kihűlés a hideg padlón és a mozdulatlanság segített, de így is csak neked köszönhetem az életemet.

- És Mr Jenkinsnek - tettem hozzá, hogy nehogy belekeveredjek valami nagyobb hálaáradatba.

Bea hullasápadt arcán végre megjelent egy kis pír.

- Képzeld, a rendőrök megengedték, hogy Claude bejöjjön hozzám ma reggel pár percre - mesélte. - Bár két járőr végig itt állt az ágy végénél, és úgy figyelt minket, mintha bármelyik pillanatban veszélyes törvénytelen tettekre készülődhetnénk... Mindenesetre, Claude leülhetett nálam egy darabig. De amikor még három perc után sem sikerült egyetlen kedves mondatot sem kinyögnie, csak a fali csatlakozóaljzat balesetveszélyes kialakítását kommentálta, inkább úgy tettem, mintha kezdeném újra eszméletemet veszteni. Akkor nyomott egy csókot a homlokomra búcsúzóul.

Elmosolyodtam, és biztatóan megütögettem a nő vállát ott, ahol egyetlen szúrás vagy vágás nyomát sem láttam rajta.

Mivel feltűnt, hogy a rendőr gyanakvó tekintete kapcsán mindkettőjüket említette, nem csak Jenkinst, rákérdeztem:

- Téged is gyanúsítanak valamivel?

- Larissa feljelentett. Amiatt, hogy megpróbáltam ellopni az életét, csalással anyagi javakat szereztem, felgyújtottam a villáját, okiratokkal visszaéltem, megtévesztettem hivatalos személyeket...

- Biztos jól kicifrázta a történetet.

- Hát, belegondolva, tényleg sokkal rosszabbul hangzik, mint aminek én szántam ezt az egészet. De nem baj, örülök, hogy vállalhatom a felelősséget

a tetteimért, és a testvérem él. Szörnyű volt a tudat, hogy megöltem, tükörbe sem bírtam már nézni. Így sokkal könnyebb lesz.

- Nem sajnálod az anyagi kényelmet, a szép villát?

Bágyadtan legyintett:

- Az nem én vagyok. És, tudod, most eszembe jutott, hogy ha Claude-nak sikerül elég jó vádalkut kötnie az ügyésszel, akkor mindketten megúszhatjuk egy-két év letöltendő büntetéssel, és talán pont egyszerre fogunk szabadulni...

*

Ha már a kórházban voltam, Billt is meglátogattam. Mára határozottan élénkebbnek tűnt. Épp kikászálódott az ágyból, amikor beléptem. A fején még mindig jókora kötés díszelgett, de a mozdulatai már lendületet sugároztak.

- Jó, hogy jössz! - örült meg nekem. - Azt hallottam, a személyzeti menzán guszta süteményeket árulnak. Nem megyünk le megnézni? Már amúgy is unom a fetrengést.

Elfojtottam a panaszos nyöszörgést a bottal közlekedési kilátások miatt. *Ez van, a lift legalább nincs messze. Kibírom, Billre meg ráfér egy kis mozgás.*

Úgyhogy hamarosan az ebédelő orvosok és ápolók között kerestük az üres asztalt. A túlsó falnál végül le tudtunk ülni, és Bill hozott a büféből négyféle sütit meg egy-egy kávét.

Jóleső örömmel láttunk hozzá a szerzemények elfogyasztásához.

- A prof még mindig nem látogatott meg? - kockáztattam meg a kérdést. - A múltkor már itt sompolygott a folyosón, csak nem mert bemenni a kórtermedbe.

Bill a kelleténél nagyobb erővel döfte bele a villáját a csokis sütemény oldalába.

- Nem járt benn nálam. De inkább ne is beszéljünk róla, jó?

- Hát, legyen! - adtam meg magam. - Mesélek inkább a friss hírekről. Képzeld, a zsaruk megtalálták Vince Vinsont és Argus Montgomeryt! A két pasas már több mérföldet megtett az erdő mélyén, és majdnem sikerült eljutniuk az elrejtett tartalék autójukhoz, de Fido, a német juhászkutya az utolsó pillanatban szagot fogott... Legalábbis, amikor két vallomásfelvételem között hallgatóztam a rendőrségi kávégép árnyékában, ezt sikerült kifülelnem.

- Szuper! Akkor többé senkinek sem kell tőlük tartania?

- Az tuti, hogy egy életre rács mögé kerülnek. Főleg, hogy a szorgos Fido nem csak a két jómadarat szagolta ki, hanem Claude Jenkins részletes vallomása alapján megtalálta az erdő mélyén az áldozataik elhantolására használt tisztást is...

Bill kezében megállt a villa, és én is szünetet tartottam a vaníliakrém kanalazásában. Mindketten az elrablásunkra gondoltunk, és arra, hogy előttünk vajon hány embernek kellett már átélnie hasonló szenvedéseket - jóval kevésbé megnyugtató befejezéssel. Csak remélni tudtam, hogy a most indított átfogó rendőrségi nyomozás feltárja majd a részleteket, és az eltűnésekben érintett hozzátartozók választ kaphatnak a kérdéseikre.

Aztán, hogy megtörjem a nehéz csendet, tovább meséltem:

- Larissának szerencsére be sem áll a szája. Minden felelősséget igyekszik ráhárítani a mentorára és a tanonctársára, úgyhogy az ellenük fellelhető összes bizonyítékot sorolja a zsaruknak.

- Remélem, nem fogják szabadon engedni a segítségéért cserébe.

- Biztosan a sitten köt ki. A testvére megkéselését és az én fegyveres fenyegetésemet nem tudja elmismásolni. Sajnos, így is attól tartok, hogy ha létezik valaki, aki nem fogja megkapni a méltó büntetését a történtekért, az ő lesz. Mindenesetre, amíg az előbbiekért ül, akad majd időm új bizonyítékokat gyűjteni ellene, úgyhogy gondoskodni fogok róla, hogy egyhamar ne szabaduljon.

Ezután végre vidámabb vizekre eveztünk, és a sütik ízéről meg a gyógyulási kilátásainkról kezdtünk beszélgetni. Hamar eltüntettük az utolsó morzsát is. Bill felkelt, hogy visszavigye az üres tányérokat. Már épp végzett az edények egymásra pakolásával az asztalon, amikor megláttam Litvint az átlátszó műanyag válaszfalakon túl. Kinn állt a folyosón, és megdermedve nézte Billt a távolból.

Tűnődtem, hogy megbökjem-e a srácot, felhívjam-e a figyelmét a professzor váratlan felbukkanására. De végül nem volt rá szükség. Ugyanis Litvin egyszerre elindult felénk. Jó pár szakmai ismerőse dolgozhatott itt, mert többen is integetéssel üdvözölték az asztaloktól. A professzor azonban mintha semmit sem fogna fel a külvilágból, csak egyenesen Billre bámult. Határozott léptekkel ment felé.

Az ebédlőben eszegető kórházi személyzetnek is feltűnt Litvin furcsa viselkedése, mert a megkezdett beszélgetésfoszlányok elhallgattak, és

többen is a professzort figyelték.

Elvonult az asztalok előtt, megkerülte a büféskocsi sarkát. Amikor elhaladt az utolsó tálcákkal megpakolt polc előtt is, amely tőlünk elválasztotta, megállt Bill előtt. Elmormolt egy mondatot, amiből én csak a „Bocsáss meg” kifejezést értettem ki onnan, ahol ültem. A következő pillanatban pedig odahúzta magához a meglepett fiatalembert. Félreérthetetlen szorossággal átölelte a vállát, és apró csókot - inkább csak félszeg puszit - nyomott a szájára.

Most már tényleg az összes asztal körül síri csend állt be, és minden szempár a kibontakozott jelenetre szegeződött.

Bill zavart döbbenettel tolta el magától Litvint. A professzor maga is lefagyott a saját vakmerőségétől, és sápatag arca kezdett vörös színt ölteni, ahogy ott állt Billel szemben.

Bill tért először magához.

- Jó, jó, nem haragszom - hadarta, majd megfogta Litvin könyökét, és a kijárat irányába tuszkolta a professzort, hogy minél előbb le tudjanak lépni a guvadt szemmel bámuló asztaltársaságok sűrűjéből. Hamarosan kijutottak az ebédlőből, és egy surranással becsukódott mögöttük a fotocellás ajtó.

Az asztalok mellett egyből beindult az ismerős ápolók és orvosok között a döbbent suttogás a váratlanul napvilágra került szerelmi ügyről.

Megcsóváltam magamban a fejemet, és eltűnődtem azon, hogy miután szépen elmagyaráztam Litvinnek, hogy Billnek semmiféle gondja nem volt önmagában azzal, hogy bizalmasan kezelik a kapcsolatukat... A prof hogyan bírta épp azt kitalálni békülésképpen, hogy lelepleződjenek ország-világ előtt, ráadásul ilyen brutál kínos körülmények között?

Mindenesetre, láttam, hogy bár nem sok köze volt a valós problémához, Bill annyira aranyosnak találta Litvin akcióját, hogy szempillantás alatt minden megbántottság kitörlődött a fejéből. A folyosón már szeretettel karolt a professzorba, úgy ment mellette.

Azért az utolsó pillantás, amit Bill még a távozása előtt vetett rám, valami olyasmit sugallt, hogy a jövőben, ha netán Litvin prof ismét segítségre szorulna szívügyben, légyszi, inkább ne hagyjam, hogy egyedül oldja meg.

*

Másnap reggel elhatároztam, hogy betartom végre az orvos utasítását, és párnákra feltéve pihentetni kezdem a sérült bokámat. Elmerültem bolyhos

köntösöm puhaságában, és félálomban rágcsáltam az achátcsigáimnak szánt uborkaszelet héját. Azonban alig helyezkedtem el kényelmesen, máris látogatóm érkezett.

A fogamat szívva kászálódtam fel a fotelból. Amikor viszont az ajtóban megláttam, ki ugrott át hozzám, megörültem. Juan állt a küszöbön, farmerben, tornacipőben, a vállán iskolatáskával.

- Bocsi, hogy így itthon zavarom - szabadkozott egyből -, de az öreghölgy küldött ide az irodából, amikor ott kerestem magát. Mondta, hogy betegszabin van.

- Jaja, olyasmi. - Szélesebbre tártam az ajtót a srác előtt. - Bejössz?

- Csak fél percre, mert sietek a könyvtárba.

Meg is állt az előszobában, ott toporgott, egyik lábáról a másikra nehézkedve, mintha azon tűnődött volna, hogy hogyan fogjon a mondandójához. Aztán egyszerre belekezdett:

- Képzelje, nagyon durva dolog történt. Éppen otthon segítettem tegnap anyának a főzésnél, amikor csengettek. Nagy gyanútlanul ajtót nyitottam, és ki állt a küszöbön? Az a Doktor Bellefleur, akinek a villájába a végzetes délutánon betörtem. Fuhh, lehidaltam, amikor megláttam. Na, mondom, valahogy lebuktam, és biztosan jött kártérítést követelni a bevert ablakért. Ha pedig anya meghallja, hogy megszegtem a próbára bocsátásom feltételeit, teljesen összetöröm a szívét.

- De, gondolom, a doktornő nem ezért ment - jegyeztem meg.

- Nem hát! Kiderült, hogy *valaki* elmesélte neki, hogy milyen szerepet játszottam abban, hogy kiderítsék a felesége halálának a körülményeit. Hogy a gyilkosság máig rejtve lenne, és a szadista szomszédok tovább folytatnák a hajtóvadászataikat, ha én nem kockáztatom a szabadságomat és az egész jövőmet azzal, hogy nyomozóhoz fordulok. Szóval, a doktornő, ahelyett, hogy beköpött volna anyának, azt közölte vele, hogy szeretné meghálálni a bátorságomat. És felajánlotta, hogy ha elfogadjuk, akkor ő finanszírozná a továbbtanulásomat. Mert *valaki* azt is elárulta neki, hogy nincs elég pénzünk az egyetemi tanulmányaimra, pedig engem nagyon érdekel a fizika. Ő meg jó módban él a szakmai sikereinek köszönhetően, igazán megengedheti magának. Izé, maga mit gondol, ki lehetett ez a *valaki*?

- Hm, annyi biztos, hogy elég jól értesült az illető. - Ennyit mondtam rá pókerarccal.

Juan fél karral futólag megölelt:

- Örök hálám, Miss Lorne. Maga a legjobb fej a világon!

Mivel nem szeretek köszöngetős happyend-jelenetek középpontjába kerülni, igyekeztem azonnal elterelni magamról a szót:

- És, Becky mit szólt hozzá?

- Hát, tegnap délután először fanyalgott rajta, hogy ez a gazdag fehér nő jótékonysági projektként akar kezelni engem. Hogy ő majd jól megmondja neki, kin szánakozzon... Amikor viszont este találkozott a doktornővel, Doktor Bellefleur az első fintorvágásra úgy kiosztotta, hogy Becky azután már levegőt is alig mert venni a jelenlétében. Ma meg észrevettem, hogy azt a kék blúzát vette fel, amelyik színben legjobban hasonlít a doktornő kosztümjére.

Elnevettem magam.

- Na, és te mit gondolsz az egészről? - kérdeztem aztán. - A támogatásról?

- Hú, nem is tudom. Marha nagy lehetőség. De hallja-e, az a nő nem viccel! Közölte velem, hogy szigorú feltételei vannak. És átadott egy egész listát a szabályokkal. Ilyenek, hogy nem lóghatok egyetlen óráról sem, suli után egyenesen haza kell tűznöm, az összes leckét meg kell írnom, nem mehetek le bandázni a térre, nem keveredhetek rendőrségi ügyekbe, minden héten drogtesztet kell csináltatnom... Még azt is felírta, hogy melyik tantárgyból milyen átlagot kell elérnem. Esküszöm, a sitten nem veszik ilyen komolyan a fegyelmet!

Juan széttárta a karját segélykérően, de aztán már ismét fülig érő mosollyal tette hozzá:

- Viszont megígérte azt is, hogy szerez engedélyt a helyi agykutató központ igazgatójától, és elvisz engem magával, megmutatja az Agykutató Centrum levegőkeringető rendszerét... Állati bonyolult, alig várom, hogy láthassam!

*

Miután Juan elment, hamar eluntam a nappalit, és kiültem az udvarra. Egészen szépen sütött a nap, így még a hűvös idő ellenére is kellemesnek bizonyult. Meg hát, jól becsavartam magam a piros-fehér, szívecske mintás takarómba, úgy pihentem a kedvenc kerek bokraim mellett a nyugágyban. Néha elszundítottam, máskor az elhaladó forgalmat néztem. Kicsit úgy éreztem magam, mint egy százéves falusi nyugger.

Az egyik kocsi sofőrje, ahogy meglátott, lefékezett.

A járműből Zoey Vinson pattant ki. A napsütés aranyló fénybe vonta a fiatal nő félrefésült frizuráját. Mintás fehér topot és farmerhatású cicanadrágot viselt. Rózsaszín lencsés divatnapszemüvegét feltolta a homlokára.

Odatámaszkodott a kerítésemre, behajolva hozzám:

- Szia, Frida!

Bár őt korántsem éreztem havernak, még távolinak sem, most mégis - tekintve, hogy végig pofátlanul letegezett -, én is visszategeztem.

- Rég láttalak, Zoey.

- Mármint élőben - javított ki azonnal. - A vlogomat azért, remélem, követed. Új videósorozatot indítottam, minden részben mesélni fogok egy-egy rémtörténetet arról, hogy milyen volt együttélni a pszichós sorozatgyilkos férjemmel. Tényleg, akarsz interjút adni a holnapi szösszenethez?

Meg sem lepett, hogy ez a legelső mondanivalója a számomra. Reméltem, hogy karba tett kezem, és leplezetlen ajakbiggyesztésem elegendő válasz a kérdésére.

- Mindenesetre, ha meggondolnád magad, tudod, hol találsz - tette hozzá, és nyomkodott párat a telefonján. Már csippant is mellettem a saját telóm, ahogyan átküldte az interjúra jelentkezés linkjét a névjegykártyámon szereplő e-mail címre.

Kellően lesajnáló pillantást vetettem a képernyőre, aztán visszafordultam a nőhöz:

- Én inkább arra lennék kíváncsi, hogy hogy vagy. Nem a birka nézőknek szánt kitalált horrorsztorikra, hanem úgy igazából.

Zoey cigarettát halászott elő a táskájából, és csak miután rágyújtott, akkor adott feleletet:

- A vlogom minden statisztikát megdönt, jönnek az új szponzorok, dőlnek a kommentek, de... Mégis olyan szerencsétlenül érzem magam. Nekem, mint a titkok és pletykák fő kiderítőjének, legalább egészen halványan gyanakodnom kellett volna rá...

- Nem biztos. Túlságosan annak a hiszékeny, bepalizható pénzeszsáknak akartad látni a férjedet, akinek elképzelted, és később már nem tudtál ettől a képtől elvonatkoztatni.

Zoey végigfuttatta tenyerét az alkarján, mintha megborzongana a nyers szavak hallatán:

- Tudod, fura. Az utóbbi egy-két évben már megszerettem. Legalábbis, azt az embert, akit felém mutatott. Vince minden este megölelt, megkérdezte, hogy telt a napom, és mondott valami cuki dolgot. Ha fáradt voltam, jobb kedvre derített. Ha egy kritika felbosszantott, megnyugtatott. Ha a videóm nem kapott elég lájkot, megvigasztalt. Valahogy mindig úgy képzeltem, hogy ő a lelkiismeretem. Hogy Vince miatt jobb ember vagyok... Azért így utólag elég morbid, nem?

- Eléggé - hagytam rá.

- És végül még a pénze sem lesz az enyém - tette hozzá gyászos képpel, kifújva a füstöt. - Képzeld el, hogy a zsaruk mára befagyasztották a közös bankszámláinkat, és lefoglalták Vince minden vagyonát. Vizsgálják, hogy a lottón szerzett töméntelen pénzhez legális úton jutott-e hozzá, ha pedig nem, akkor kinek az örököseit illeti a nyeremény. Mindenesetre, kétlem, hogy egy árva centet is látnék belőle.

- Talán jobb lesz így.

Zoey nem válaszolt a megjegyzésemre.

- Szerencsére, ami azzal az undorító Montgomeryvel történt, annak nem ment híre - mondta inkább. - Tűnődtem, hogy megemlítem a vlogon, mert a botrány biztosan felnyomná a nézettséget, de már a gondolatától is émelygés fogott el. A rendőrök meg diszkréten kezelték a vallomásomat a letartóztatások után, a helyi pletykafészkek nem is sejtik, mi volt köztünk, senki nem szivárogtatta ki... A rendőrök meg akarják kímélni annak a rohadéknak a családját a még több meghurcoltatástól, vagy mi. Igaz, Chrisszel sosem volt különösebb bajom, és a feleség is normális. Talán tényleg nem hiányzik nekik, hogy még emiatt is álmatlan éjszakáik legyenek. Épp elég a gyilkosságsorozat. Úgy hallottam, hogy a hirtelen támadt médiafigyelem elől elutaztak ma a másik államban élő rokonaikhoz. Remélem, nyugalomra lelnek ott.

- Én is kívánom, hogy egy napon maguk mögött tudják hagyni ezt az egészet, bár kétlem, hogy sikerülhet.

Zoey elnyomta félig elszívott cigijét a legközelebbi utcai szemetes oldalán, és kidobta. Elhalkulva vallotta meg aztán:

- Vince nélkül... olyan furán érzem magam. Sosem hittem volna, hogy ha egyszer véget ér a kapcsolatunk, az egyik percről a másikra fog történni.

Hogy a zsaruk eltüntetik egy cella mélyén. Úgy képzeltem, válás lesz, vagyonmegosztás, hosszú jogi procedúrák... És esetleg még később is összejárunk néha. Ahogy az idefelé úton elhajtottam a diszkó mellett, ahol megismerkedtünk, meg kellett állnom, és elkezdtem bőgni a kormányra borulva, mint egy hülye.

Megláthatta rajtam, hogy nem én leszek az, aki szívesen felajánlja a vállát a búslakodáshoz. Továbbra is távolságtartóan karba font kézzel vártam a mondandója végét. Úgyhogy beletúrt karamellszínűre festett hajába, és két lépést tett visszafelé az autója irányába.

Aztán újra visszafordult hozzám:

- Mondhatok valamit?

- Csak tessék!

Megfontolta, hogyan fogalmazzon:

- Én... Szóval, köszi, hogy senkinek nem említetted azt a régi ügyemet. Ami azzal a lánnyal és a koktéllal történt...

- Nézd! Őszinte leszek. Azt gondolom, hogy megérdemelted volna a büntetést azért, amit egykor tettél. Azt viszont nem érdemelted meg, amit a férjed és Mr Montgomery művelt veled. Úgyhogy maradjunk annyiban, hogy nem én leszek az, aki további kegyetlenségeket követ el ellened.

Kis csend. Aztán még hozzáfűztem:

- Legalábbis mindaddig, amíg meg nem tudom, hogy már megint aljasságot követtél el valaki ellen...

Zoey feltette a kezét csúfondáros megadással, és inkább beszállt a járművébe.

*

Mrs Blackhawk elérte a szívességet a rendőr unokánál. Bár a vöröshajú, szeplős, nyúlánk huszonéves srác elég kényszeredett kedvességgel fogadott, amikor kimásztam a taxiból a rendőrőrs előtt, a botomra támaszkodva. Látszott rajta, hogy a pokolba kíván a szabályszegésünkkel együtt. Mégis kinyújtotta felém a karját, és bekísért az épület hűvös, iszapszerűen szürkésre csempézett folyosójára. Bár talán csak azért volt ilyen előzékeny, hogy mielőbb eltüntessen engem az esetleges utcai bámészkodók látóteréből.

- Hogy is hívnak? Toby? - próbáltam beszélgetést kezdeményezni vele.

Azonban nem túl jól sikerült.

- Ne barátkozzunk! - szólt rám kurtán. - Csak Blackhawk néni miatt csinálom. Meg azért, mert Gomez kapitány jó főnök, és remélem, hogy mielőbb visszatér. De nekünk kettőnknek nem kell többet beszélnünk a szükségesnél.

- Jól van, jól van - fogadtam el a válaszát, és csendben tettük meg a hátralévő utat. Az egyik ajtó előtt megálltunk.

- Ma itt hallgatja meg a belső ellenőrzés Gomez kapitányt, és még van öt perc, mielőtt ideérnek a kávészünetükről - darálta fojtott hangon. - Úgyhogy ne húzzuk az időt!

Kinyitotta az ajtót, és berántott engem maga után a feltáruló kihallgató helyiségbe.

- Gyorsan! - sziszegte. - Körülbelül tíz másodpercet adok.

Raul az asztalnál ült, bilinccsel a csuklóján.

Odasiettem hozzá, amennyire sérült bokám engedte. Szinte nem is volt időm felfogni, hogy mennyire abszurd látvány a börtönegyenruhában, mert egyből azt néztem, hogy nincs-e rajta látható sérülés.

- Jól vagy? - hadartam a kérdést. - Ugye, nem bántott senki?

- Ne aggódj miattam, meg tudom védeni magamat.

A hangja olyan egyértelmű higgadtságot sugárzott, hogy én is megnyugodtam valamennyire. Tény, hogy Raul nem az a típusú ember, akivel mondjuk egy nyápic drogos suttyó ujjat merne húzni, de azért a börtön nem vidám hely, különösen volt zsaruk számára nem. Láttam viszont rajta, hogy valóban nem fél, szóval egyelőre még nem került nagyobb bajba. És remélhetőleg nem kell olyan sokáig benn maradnia, hogy komolyabb zűrök keletkezhessenek.

- A tárgyalásig magánzárkában őriznek - magyarázta, hogy tényleg megnyugtasson. - Rajtad viszont mik ezek a sebek? Mi történt a lábaddal?

- Az Ellison-gyilkosság utáni nyomozás során akadtak kisebb problémáim.

- Ezért nem kéne beleártanod magad törvénytelen módon rendőrségi ügyekbe...

- Ezt most nincs időnk megvitatni. Megoldottam, és az a lényeg. Beszéljünk inkább a pillanatnyi helyzetedről! - Közelebb léptem hozzá. - Tarts ki! Mindent megteszek, ami tőlem telik.

- Meg sem kérdezed, hogy igazak-e a vádak?

Csak legyintettem.

Nem mondtam ki, hogy tudom, hogy hamis az egész, mert akkor hozzá kellett volna tennem, hogy ha igaz lenne, az sem érdekelne. És akkor Raul kiakadt volna az etikátlan hozzáállásomon, és nem hiányzott a szokásos veszekedés. Az a gyanúm, hogy a reakcióm így önmagában is elárult mindent.

Szerencsére, nem feszegette tovább a kérdést.

Inkább kinyúlt felém összebilincselt karjával, és a vöröshajú srác helytelenítő ciccenésével nem törődve, megfogta a kezem.

- Akármi lesz is velem, tudd, hogy az évek során megtanultam bízni benned - mondta nekem halkan. - És remélem, hogy amikor majd a csincsillák portréképére nézel, eszedbe jutok néha.

Egyből leesett, hogy burkolt üzenetet próbál átadni. Aligha a csincsillák portréjával akarna foglalkozni egy ilyen fontos és rövid beszélgetés során. Ki tudja, mikor lesz alkalmunk lehallgatásoktól, megfigyelőktől mentesen szót váltani? Nyilvánvalóan a vendégszobámban a portré helyére kitett nyomozási anyagokra utal. Kezdtem azt is megérteni, hogy Raul miért költözött át hozzám az utóbbi hetekben. Jó eséllyel nem csak a kapcsolatunkat akarta szorosabbra fűzni, hanem sejtette, hogy előbb-utóbb házkutatást tartanak nála, sőt, le is tartóztathatják. Az én otthonomra viszont az életben nem fognak házkutatási parancsot szerezni, amíg nem tudják bizonyítani, hogy Raul fontos iratokat őriz nálam. Márpedig ezt rajtunk kívül senki és semmi nem igazolhatja. Így nem tudják lefoglalni a nyomozási eredményeinket és minden eddigi munkánkat a Hoolock-üggyel kapcsolatban. Lehet, hogy emiatt nem fogadta el a lakáskulcsot sem tőlem, nehogy megtalálják nála, és alapot szolgáltasson házkutatási parancshoz az otthonomra.

Némán bólintottam, tudatva vele, hogy értettem a célzást. Közben a mellettünk álló fiatal rendőr megköszörülte a torkát, jelezve, hogy ideje véget vetni a társalgásnak, ha már csak szirupos enyelgésre használjuk a rövidke találkozást.

*

Amint hazaértem, egyből megcéloztam a vendégszobát. A küszöbön meg kellett állnom lihegni, mert teljesen kifulladtam a bokám miatt, de hamar összeszedtem magam, és besántikáltam a Hoolock-nyomozás részleteivel beborított helyiségbe.

Raul szavait követve, azt a falszakaszt néztem meg közelebbről, ahol régebben a csincsillák fényképe lógott. Most ormótlan térkép terült el a helyén. A különböző színes jelölések a Vaughn Hoolock által frekventált helyszíneket mutatták. Odahajoltam, és lefejtettem a térkép sarkát, majd leemeltem az egész nagy, széles papírt. Mögötte pedig nem csak az üres falat találtam, hanem felragasztott hófehér borítékokat.

Elengedtem a térképet, hagytam a padlóra hullani. Aztán leszedtem a falról az összes borítékot. Láttam, hogy Raul a címzettjük, és a megyei női börtönből adták fel mindet. Egészen pontosan, egyetlen rab küldte. Ethel Dalton.

A szívem kihagyott egy ütemet. Hirtelen fel sem fogtam, hogy mit látok.

Megszámlálhatatlanul sok okot fel tudtam volna sorolni, ami miatt Dalton mama semmilyen kapcsolatfelvételt nem kezdeményezne Raullal. Elképzelni is nehezemre esett, mi ez az egész, de mivel ott voltak előttem a levelek feketén-fehéren, nem tagadhattam a létezésüket.

A Dalton-család kettes számú titkos laborjában történtek után hivatalos tiltást akartam elérni minden nekem szóló üzengetésre: levelezésre, telefonálásra és bármi egyéb próbálkozásra. A fegyház szabályzata, ahol Dalton mama raboskodott, előírta, hogy a rabok semmilyen formában nem vehetik fel a kapcsolatot az áldozataikkal, hacsak nem maga az áldozat kezdeményezi a kommunikációt. Nem sajnáltam a pénzt jó ügyvédre, kijártam, hogy én is közvetlenül Dalton mama áldozatának minősüljek. Végre teljesen biztos lehettem benne, hogy akármi történjen is, Ethel Dalton nem fog többé utolérni. Erre fogja magát a banya, és Raulnak irkál?!

Bár még bele sem olvastam, megremegtek a kezemben a borítékok. Ráadásul nem is csak egy, hanem több üzenet?

Végül rászántam magam, hogy legalább a legfrissebb keltezésűt elolvassam.

Kivettem a levelet a borítékból, és úgy tartottam magam elé, mintha rothadó undormányt emelnék ki a hátsó kamrapolcról.

Dalton mama általános sorokkal indított. Pillanatnyilag csak hivatalos személyekkel engednek számára kapcsolattartást, így jóváhagyták, hogy Raulnak, mint a lezárult Dalton-ügyben eljáró rendőrnyomozónak, üzenetet küldjön. Ezért neki címezi sorait, de valójában Frida Lorne detektívet akarja utolérni.

- Hát, nem csodálom, hogy Raul vonakodott ezt elmondani korábban. - Ideges mozdulattal hátrasepertem tépettre vágott tincseimet.

A tárgyilagos mondatokat olvasva szinte hallottam Dalton mama rideg, pattogós hangját. A folytatásból kiderült, hogy levelet kapott a börtönben. Valaki becsúsztatta a cellája kémlelőnyílásán. Nem tudja, kicsoda, mikor és hogyan. Arra ébredt, hogy a zárkapadlón pihen az üzenet.

Az öregasszony száraz soraihoz mellékelve pedig ott pihent a szóban forgó levél:

„Kedves Mrs Dalton!

Hallottam hírét, hogy az unokája három hónap múlva házasodik. Joshua Dalton fél év együttjárás után elveszi Natalie nevű barátnőjét, aki a híresztelések szerint élete nagy szerelme. Gratulálok a közelgő neves alkalomhoz! Bár még nem kaptam meghívót, meglehet, hogy mégis tiszteletemet teszem az ünnepségen. Természetesen, gondoskodom majd az illő ajándékról a Dalton-család számára.

Üdvözlettel:

Vaughn Hoolock, az Ön régi ügyvédje”

A Dalton mama által írt levél utolsó mondata pedig így hangzott:

„Szeretném Frida Lorne-t nyomozással megbízni. Derítse ki nekem, hogy mit is jelent pontosan Vaughn Hoolock üzenete, amíg nem késő.”

A papírokba temettem az arcom.

<<Vége>>

www.rekairasai.hu